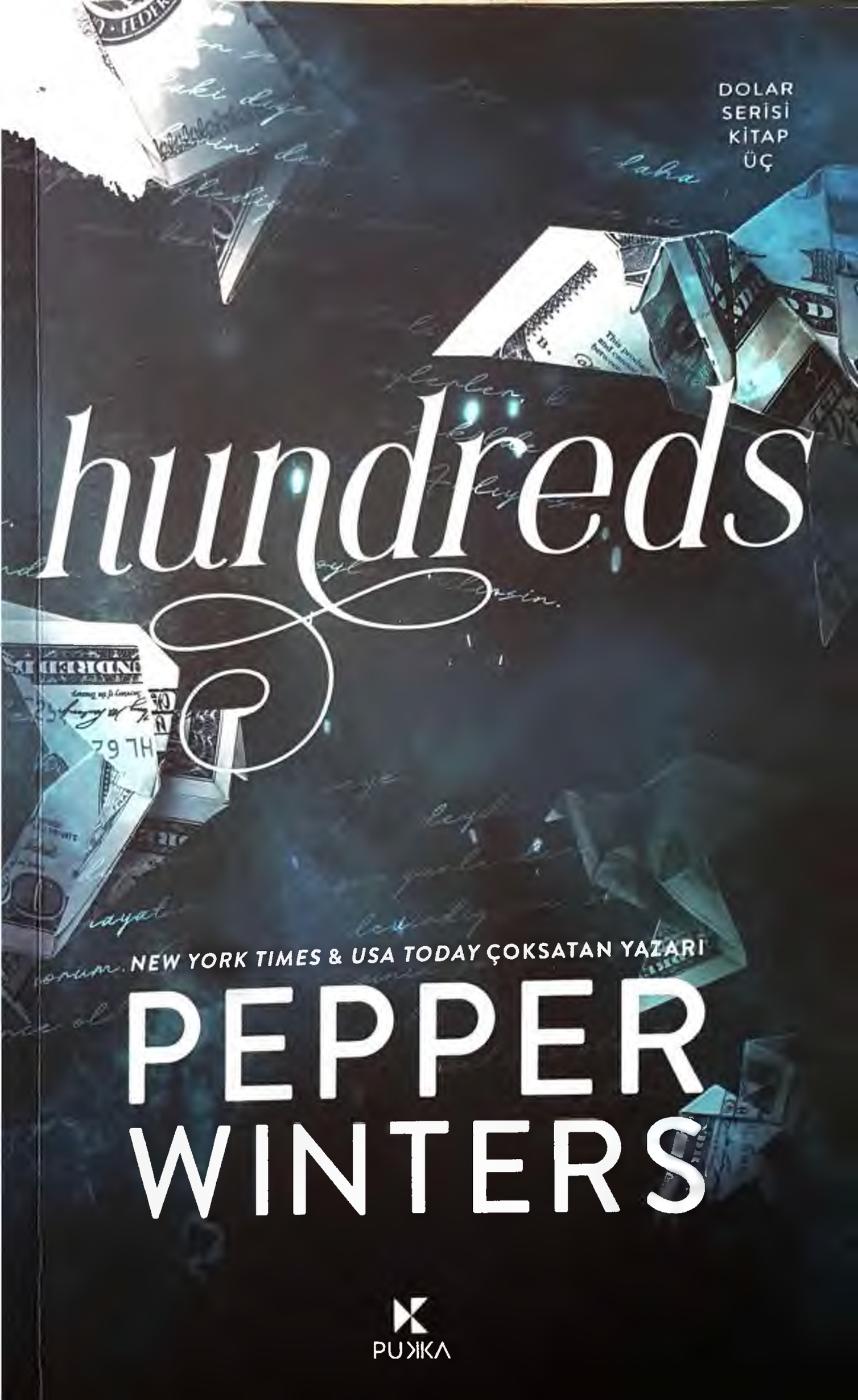

DOLAR
SERİSİ
KİTAP
ÜÇ
hundreds
NEW YORK TIMES & USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI
PEPPER
WINTERS
PUKKA

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI *PEPPER WINTERS*'TAN

NEFİS BİR *KARANLIK AŞK ROMANI...*

"Onu incitmekle işim bitti. Yeteri kadar incindi.
Onu özgür bırakmamın zamanı geldi..."

Bir zamanlar eve gitmek ve her şeyi unutmak isterdim.
Şimdi ise güçlüydüm ve savaşmaya hazırdım.
Baştan çıkarılmış ve sahiplenilmiştim.
Elder artık sadece sesimi istemekle kalmıyordu,
benim de kendisi gibi bir hırsız olmamı talep ediyordu.
Fakat onu reddediyordum.
Ama bana istememem gereken şeyler, arkama bakmadan
kaçmam gereken iyilikler sunuyordu.
Beni korumasına karşılık olarak
özgürlüğümü geri almamı istedi.
Ardından buna yetecek kadar peni ve dolar çalmamı emretti.
Ancak ikimiz de onun beni nasıl değiştirip
evrimleştireceğine hazırlıklı değildik.
Artık onun hakkında bir şeyler öğrenme sırası bendeydi.
Ta ki bir şeyler ters gidene...
ve hayatlarımız birlikte bir sona gelene kadar.

hundreds

PEPPER WINTERS

hundreds

Duzenleme
Ny.ozlem

PEPPER WINTERS

Çeviren: Tuba Özkat

Ninova

Hundreds

"Onu incitmekle işim bitti. Yeteri kadar incindi.
Onu özgür bırakmamın zamanı geldi..."

Bir zamanlar eve gitmek ve her şeyi unutmak isterdim.
Şimdi ise güçlüydüm ve savaşmaya hazırdım.
Baştan çıkarılmış ve sahiplenilmiştim. Elder artık sadece sesimi istemekle kalmıyordu, benim de kendisi gibi bir hırsız olmamı talep ediyordu.
Fakat onu reddediyordum.
Ama bana istememem gereken şeyler, arkama bakmadan kaçmam gereken iyilikler sunuyordu.
Beni korumasına karşılık olarak özgürlüğümü geri almamı istedi. Ardından buna yetecek kadar peni ve dolar çalmamı emretti.
Ancak ikimiz de onun beni nasıl değiştirip evrimleştireceğine hazırlıklı değildik.
Artık onun hakkında bir şeyler öğrenme sırası bendeydi.
Ta ki bir şeyler ters gidene...
...ve hayatlarımız birlikte bir sona gelene kadar.

UYARI YAZISI

Hundreds (Dollar #3) bir karanlık romantizm. Parlak zırhlı şövalye yerine canavar kıyafetleri giyen bir adama âşık olmak size itici geliyorsa lütfen okumayın. Bu bir peri masalı *değil.* Bu, edebi karanlığı ile birlikte beş kitaplık bir serinin üçüncü kitabı. Lütfen bütün cevapların verilmediğini ve her karakterin göründüğü gibi olmadığını unutmayın. Melek gibi giyinen canavarlar ve canavarların postunda saklanan melekler var.

Teşekkürler.

GİRİŞ

PIMLICO

Bana sahip olarak beni neredeyse yok ediyordu.

Bedenime, zihnime, anılarıma, yaşadığım zorluklara sızmıştı. Alrik'in işkencesinden uzak tuttuğum parçama sızmıştı. Tasmin'in saklandığı kapıyı çalmış, kilitleri kırarak açmış ve beni hayatın içine geri sürüklemişti.

Kendini içime zorla sokmuş ve geçmişteki korkunç anıları, şimdiki karışık anılarla değiştirmişti. Bana, sandığımdan daha güçlü olduğumu göstermişti. Hiç tesellim yokken nasıl teselli arayacağımı öğretmişti.

Tek dizginlenemez, vahşetle dolu bir eylemle beni seks yaptığımda ölmediğim bir dünyaya uyandırmıştı. Bir erkek bana dokunduğunda parçalanmıyordum. Konuşursam kırılmıyordum.

Beni neredeyse yok ediyordu.

Neredeyse.

Ama etmedi.

Ve ben, küllerimin arasından dimdik ayağa kalktım.

Ninova

BÖLÜM BİR

ELDER

Aklımdan ne sikim geçiyordu?

Kendime nasıl böyle bir şey yapma iznini verebilmiştim?

Ben, o heriften daha kötüydüm. Onu alıkoyan canavardan daha beterdim.

En azından onun niyeti belliydi. Peki ya ben? Pimlico'yu koruyup kollayacağıma ve ona değer verdiğime inandırmıştım. Sonra da olabilecek en kötü zamanda kendimi kaybetmiştim.

Siktir!

Bir elimi saçlarımda gezdirirken parmaklarımın titremesine sövdüm. Özdenetimimi biraz daha kaybetmeden önce kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. Zihnimin, içinden çıkmaya çabaladığım o karmakarışık yere gitmesine izin veremezdim.

Kalp atışlarım hızlandı. Kanım kaynıyordu. Pişmanlıktan deliye dönmüş haldeydim.

Bütün gece volta attığım yün halının üzerinde ayak izlerim görünüyordu. Pimlico'yu odasına geri götürdüğümden beri yerimde duramıyordum.

Onun içine girmenin hatıraları zihnime işkence ederken vücudum sabit duramıyordu; onun inanılmaz sıcaklığını hissediyor, sonra da hıçkırıkları başladığında paramparça oluyordum.

Ne gözyaşlarının görüntüsünü ne de ilk kelimelerini söylerken çıkan sesini aklımdan çıkarabiliyordum.

Ninova

Vücudum, hayatımın en kötü cinsel deneyimini yaşadıktan sonra rahatlamak mı, yoksa kadınlardan tamamen uzak durmak için yemin mi etmek istiyordu bilmiyordum.

Saatler sonra bile onu etrafımda hissetmeye devam ediyordum. Ağlayıp beni yumruklarken ve iki yıl önce nerede olduğumu bilmek isterken kucağımda yumuşak bir şekilde zıplamasının acısını hâlâ çekiyordum.

Onun gözyaşları benim onursuzluğum, soruları ise cezamdı.

İyileştirici ve aramızda büyüyen şey her neyse, onunla dolu olması gereken kısmı alıp başka bir istismara dönüştürmüştüm.

O hazır olana kadar beklemiş, sonra onunla birlikte kendimi de mahvetmiştim.

Çellom yerde bıraktığım şekilde duruyordu. O aleti boğmak, öldürmek ve onunla işkence dolu bir müzik yaratmaktan başka bir şey istemiyordum. İçimdeki bu kafa karıştırıcı duyguyu anlamlandırmak için akortlara ve ritme ihtiyacım vardı. Aklımı başımda tutmak için her zaman kullandığım o öze muhtaçtım.

Ama ondan uzak durdum.

Pim'i daha fazla incitemezdim.

Müzik benim kurtuluşum olabilirdi ama Pim'in mutlak kâbusuydu.

Her çalışımda Pimlico beni bulmuştu. Şarkılarım onu cehenneme geri gönderirken onun hayatımdaki varlığı, o ateşli çukurlarda benim de ona katılmama neden oluyordu.

Çalmayacaktım çünkü beni tekrar bulmasını istemiyordum. Bir süre uzak durması gerekiyordu. Kim olduğumu, kim olmak istediğimi ve tekrar beyefendi olmayı nasıl becereceğimi anlayana kadar onun etrafında olamazdım.

Ondan kurtulma düşünceleri benimle alay ediyordu. Onu yatımdan uzaklaştırmak ve ardımda bırakmak rahatlamamı sağlardı.

Yapılacak en doğru ve en iyi şey bu olurdu.

Özellikle de şu anda.

Artık kendimi kaybetmiştim.

Belki onun özgürlüğü için bir ayarlama yapardım.

Belki de onu başkasına verirdim.

Ne olursa olsun, herkes için en iyisi onu uzağa göndermek ve bir daha asla görmemek olacaktı.

BÖLÜM İKİ

PIMLICO

Sevgili Hiç Kimse,

Benimle yattı.

Sonunda bana ne yapacağını gösterdi. Ne beklediğini. Bundan sonra nasıl olacağını-

Kalemi odanın öbür ucuna fırlattım.

Dur.

Bu doğru değil.

Evet, canımı yakmıştı. Evet, içime girmişti. Ve evet, her zaman yapacağından korktuğum şeyi yapmıştı.

Ama zalimce davranmamıştı. Beni dövmemiş ya da bana isim takmamıştı. Kollarında hıçkıra hıçkıra ağladığım, ona bağırdığım ya da ona defalarca vurduğum için beni öldürmemişti.

Bana sarılmış, beni sakinleştirmişti. Beni teselli etmişti.

Yanlış bir şeyi almış ve bir şekilde... doğru hale getirmişti. Hayır, doğru değildi ama katlandığım diğer tüm cinsel deneyimlerden kesinlikle farklı olduğu kesindi.

Benden kolayca çalabilirdi. Beni çok daha basit bir şekilde incitebilirdi.

Ama yapmamıştı.

Beni kollarının arasına almış, gözyaşlarımı öpmüştü.

Ona vurmama izin verdi.

Ninova

Gösterdiği şefkat karşısında başımı iki yana salladım. İsteğim dışında bana dokunmuş ve içime izinsizce girmişti ama sonrasında hatasını telafi etmek için çok şey yapmıştı.

Şimdi de sana tecavüz etmesi için ona izin mi veriyorsun?

Yataktan kalkıp kalemi yerden aldım ve birbirine geçmiş düşüncelerimi anlamaya çalışırken yatağa geri döndüm.

Ona tam olarak izin vermiyor değildim ama suçun hepsini de ona yüklemeyecektim. Ben de tamamen masum sayılmazdım. Artık şeytani efendisinin kaprislerine göre kullandığı, kapana kısılmış bir tutsak değildim. Özgürdüm. Ya da etrafı denizle çevrili bir yatta olabileceğim kadar özgürdüm. Son derece çekici, egzotik ve gizemli bulduğum bir adamla yaşıyordum.

Ona ısınmıştım.

Öpüşüne karşılık vermiştim.

Fas sokaklarında onu istemiştim.

Aramızdaki şey her neyse ona bir etiket koyulamazdı ama alışılmadık tanışıklığımıza rağmen bizi birbirimize bağlamıştı.

Daha önce hiç kimseyle böyle bir bağ kurmamıştım. Daha önce hiçbir erkeğin gözlerinde katıksız bir tutku görmemiş ama aynı zamanda bu tutkuyla beni incitmeyeceğine de emin olmamıştım. Kendini kontrol edebilmesi, geçmişimin yükü olmasaydı onunla birlikte olmanın nasıl olacağını hayal etmek gibi pervasız düşüncelere kapılmama neden olmuştu.

Bencil bir şekilde sadece kendimi düşünmüştüm. Elder'ın giysilerden, dokunmaktan ya da müzikten hoşlanmayan çılgın bir kadınla aynı evi paylaşmasının onun için nasıl bir şey olduğundan değil, benim iyileşmem için neler yaptığını düşünmüştüm.

Benim sorunlarım onun hatası değildi, öyleyse neden onu cezalandıracaktım ki?

Çünkü iyi durumda değilsin. İyileşiyorsun.

Evet, iyileşiyordum ve bu onun sayesindeydi. Dilsiz ve ölü olmak yerine işlevli bir dille hayatta olmamın sebebi *oydu.*

Ona çok fazla yüklenmiştim, şüphemi ve korkumu asla geride bırakmamıştım.

Etrafında olunması kolay bir insan değildim. Lanet olsun, çoğu zaman ben bile kendimle olmaktan nefret ediyordum. Bir yandan cinselliğe geri dönmeye çalışırken bir yandan da ondan nefret eden bir dilsizle yaşamanın ne kadar yorucu olacağını hesaplayamamıştım.

Karışık mesajlar vermiştim.

Ona ve kendime.

Onun adına bahane yaratma.

İç çekip elimin üstüne bir kalp çizdim.

Onun adına bahane yaratmıyordum. Yeniden normal bir kız gibi yaşamaya başlıyordum. Sadece kendine ve içinde bulunduğu duruma takılıp kalmayan bir kız. İnsanların mükemmel olmadığını bildiği için olanların bir kısmını üstlenebilen bir kız. Önceki hayatıma dair o kadar çok şeyi kilitlemiştim ki, paslı kapakları açmak ve tozla kaplanmış hatıraları çıkarmak zaman alıyordu. Her anıyla birlikte zihnimin tavan arasını toz bulutları kaplıyor, bir süre her şeyi bulanıklaştırdıktan sonra yavaş yavaş yerleşiyor ve netlik kazanıyordu.

O tozlu sisin içinde kaldıktan sonra nihayet daha net görebiliyordum.

İnsan ırkının tutarsızlıkları ve beceriksizlikleri hakkında fikir veren psikoloji ders kitapları okumuştum. Deneyimlerimle toplumun en kötü üyelerinin, hafif beden diliyle manipüle edilebileceğini öğrenmiştim. Bir insanın tavırlarına bakarak ruh halini önceden tahmin etme konusunda kendimi eğitmiştim.

Gelişmeye isteksiz kalmaktansa bu becerilerimi kullanmamın ve değişebilmek için *kendimi* analiz etmenin zamanı gelmişti.

Kıyafet giydiğimde tüylerim ürperiyorsa ne olacaktı ki? Beni çıplak görmek, diğer insanları rahatsız ediyordu.

Peki ya müzik kalbimi kanatıyor ve zihnimi saklanmaya sevk ediyorsa? Elder kendi şeytanlarını susturmak için çalmaya ihtiyaç duyuyordu.

Beni elinde tutmaya devam ettiği sürece onun merhametine kalmışsam, cömertliğine bağımlıysam ne olmuştu ki? Zaten harcamış olduğu zamanın takdir edilmesi ve değerinin bilinmesi gerekirdi.

Kurban olmaktan bıkmıştım.

Bu şekilde; korkak, ürkek, iyileşmeyen bir halde yaşamakla işim bitmişti.

Elder kollarında ağlamama izin verdiği andan itibaren -gözyaşlarım için bana güvenli bir liman verdiğinden beri- son derece centilmendi. Paniğim yatıştığında yavaşça çekilmiş, bedenimi ve kalbimi kendisinden mahrum bırakmıştı.

Çok uzun zamandır, hissedebileceğim her türlü dokunuştan nefret etmiştim. Ancak Elder'ın bedeni içimdeyken ve üzüntümle sarmalanmışken değişen bir şeyler olmuştu. Bana zorla sahip olması, garip ilişkimize istenmeyen ama daha derin bir bağ eklemişti.

Bir kez bile hareket etmemiş veya kendi zevkinin tadını çıkarmaya çalışmamıştı. Kendini içime daldırmamış, boşalmamış ya da bağımız koptuğunda hayal kırıklığı içinde inlememişti bile. Sanki paramparça olacakmışım gibi beni yatağına yatırmıştı.

Pantolonunu yukarı çekip beni çarşafına sardıktan sonra kamarama geri taşımıştı.

Kollarına sokulup benimle ilgilenmesine izin vermiştim. Beni yatağıma yatırırken ve özlemini hissettiğim bir şefkatle alnımdan öperken konuşmamıştım.

Kal.

Kalmasını istemiştim. İlk cinsel birleşmemiz tek taraflı, aceleye getirilmiş ve bulmuş olabileceğim her türlü zevki çürüten müzikle dolu olmasına rağmen gitmesini istememiştim.

İlk sözlerim kınayıcı ve yargılayıcı olmuştu. Gideceğinden, onu bir daha göremeyeceğimden korkmuştum.

Kal.

Ama kalmamıştı.

Bana tatlı, zar zor hissedilen başka bir öpücük daha vermiş; saçlarımı kenara itmiş ve sanki bir şey arıyormuş gibi gözlerime bakmıştı. Nefret miydi, yoksa tiksinti miydi? Bilmiyordum.

Çenesi kasılmıştı. Siyah gözleri yoğun ve derindi. Ve sonra, gitmişti.

Bu olay dün yaşanmıştı.

Bütün gece uyumamıştım. Sabahın ve öğleden sonranın çoğunu bedeninin içimde oluşunu, kalınlığıyla verdiği sıcaklığı yeniden yaşayarak geçirmiştim. O beni doldururken karmaşık bir korku ve güç ile dolmuştum. Geçmişim yüzünden korku duyuyor, bana bakma şeklinden dolayı da güçlü hissediyordum.

Elder bu duygular içinde boğulmama izin verdikten sonra geri çekilmiş, bizi bir bütün halinden tekrar iki ayrı kişiye dönüştürmüştü.

Teknik olarak seks yapmıştık ama bu daha önce yaptığım sekslere hiç benzemiyordu. Hazdan keyif almamıştım, tıpkı Alrik ile geçirdiğim tüm o nefret dolu zamanlarda olduğu gibi.

Ancak bu yalandı.

Haz *vardı.*

Uzun zaman sonra kendini bırakıp konuşmanın verdiği bir haz.

Ağlamanın verdiği bir haz.

Bitmek bilmeyen sorularımla onu incittiğimi bilmek bile haz vermişti.

Yatağın kenarına doğru zorla gidip bacaklarımı yere indirdim ve kalemimle not defterimi topladım. Elder tüm parçalarımı dağıtmış, kalbimi yağmalamış ve hayatta kalma mekanizmalarımı yok etmişti. Fakat geride kalanlar çok daha iyi durumdaydı.

Delikler, güvensizlik ve intihar fikri artık zihnimi altüst etmiyordu.

Yeniden doğmuştum ve o korkunç açık artırmada satılmadan önce olduğum kişi olmaya hazırdım.

Hiç Kimse'ye bir satır daha yazmak için kalemi kâğıda bastırdım.

İyileşmeye hazırım, Hiç Kimse. O bana bu şansı verecek mi, yoksa bir sonraki görüşmemizde beni tekrar almayı bekliyor mu olacak?

Mürekkebin akışı, bir kalem ucundan çok daha yumuşaktı. Soru daha koyu ve kalıcı bir şekilde belirmişti. Elder'ın bana karşı nazik olmaya devam edip yatağına isteyerek girmem için gereken zamanı verip vermeyeceğini ya da dün gece başladığı şeyi bitirip bitirmeyeceğini öğrenmeye umutsuzca ihtiyaç duyuyordum.

Her iki durumda da hayatta kalacaktım çünkü en sonunda ölmek yerine yaşamayı seçmeye karar vermiştim. Sonunda geçmişime *siktir git*, geleceğime *merhaba* demeye hazır olduğum o zirveye ulaşmıştım.

Onunla konuşacağım, Hiç Kimse. Bu kadar sessizlikten sonra çok fazla sorum var. Eğer sorarsam, eminim cevaplayacaktır.

Her nasılsa, üzerime bir yargı katmanı çöktü. Hiç Kimse, cevaptan o kadar emin değilmiş gibiydi. Sanki hayali kurtarıcım, Elder'ın başka bir canavar olmadığına dair yeni keşfettiğim inancımdan şüphe ediyordu.

Daha önce onunla konuşurken yatıştırıcı destekten başka bir şey hissetmemiştim. Kendimle savaşta olduğumu hissetmek beni tedirgin etmişti.

Eğer Elder'a benimle ne yapmayı planladığını sorarsam bana gerçeği ya da en azından, gerçeğin kendisine göre olan versiyonunu söyleyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Ama önceki soruna hiç cevap vermedi.

Altdudağımı ısırarak duraksadım.

Bu doğruydu.

Sarsılmış ve ona vurmama izin vermişti ama bana hiç cevap vermemişti. Ne kadar çok sorsam da beni cevapsız bırakmıştı.

İki yıl önce neredeydin?

Omuzlarım çöktü.

Bunu asla sormamalıydım. Bu *korkunç* bir soruydu çünkü olanlar onun sorumluluğunda değildi. Nasıl olur da bu suçu ona yükleyebilirdim? O zamanlar beni tanımıyordu bile. Nasıl o benim için hiç kimseyse, ben de onun için hiç kimseydim. Olanlar için onu suçlayamazdım çünkü bunların hiçbiri onun suçu değildi.

İki yıl önce neredeydin?

Cevabı önemli değildi.

Artık önemi yoktu. Artık bir hayvandan çok insan olduğum için önemi yoktu, şimdi savaş ya da kaç dürtüsüyle hareket etmektense analiz yapabilir ve düşünebilirdim.

Derin bir nefes alarak yazmaya devam ettim.

İki yıldır nerede olduğunun önemi yok. Ben kendi hayatımı yaşıyordum, o kendi hayatını. Alrik'in beni satın almasını engelleyemediği için ondan nefret edemem. Çektiğim acı ona değil, bana ait. Tıpkı onunla ilgili engelleyemediğim trajedilerinin ona ait olması gibi.

İçimde biriktirdiğim şeylerden kurtulmak rahatlatıcıydı. Elder'a çok öfkeliydim. Yapmadığı şeyler için onu sorumlu tutmuştum. Çellosunu çaldığı için ondan nefret etmiştim. Beni konuşmaya teşvik ettiğinde onunla kavga etmiştim. Giyinmeyi reddetmiştim. Kendini kaybedecek noktaya gelene kadar onu cezalandırmıştım.

Bunlar, onun davranışı için ürettiğim bahaneler değildi.

Sadece gerçeklerdi.

Ve artık bu kadar bencil olmayı reddediyordum.

Özür dilemek zorundayım.

Bir parçam gözlerini devirdi.

Seninle rızan dışında birlikte olan bir adamdan gerçekten özür dilemek mi istiyorsun?

Not defterimle kalemimi yatağa fırlatarak çarşafın üzerine atılmış beyaz bornozu topladım ve üstüme giydim. Bu kez, klostrofobik düşüncelerin beni saran giysilerin sıcaklığını yok etmesine izin vermedim.

Şu andan itibaren *normal* biriydim. Normal kızlar kıyafet giyerdi.

Elder rızam olmadan benimle ilişkiye girmiş olabilirdi ama bunu yaparak, zihnimin çatlak tavanının üzerinde saklanmış cesaret ufkunu bana göstermişti.

Yapılması gereken şeyler ondan özür dilemek, herkesin içinde giyinmek ve misafirperverliği için teşekkür etmekti. Geri kalanlar -uzun bakışmalar, karnımı titreten öpücükler, gözyaşı dökmeme neden olan çello- artık daha sağlıklı bir kafa yapısında olduğum için halledilebilirdi.

Hiç Kimse'ye yazdığım not yatağın üzerine atılmış şekilde duruyordu ve onu bitirmek için herhangi bir arzu duymuyordum. Sessiz mektup arkadaşını destek olarak kullanmadan nasıl hayatta kalacağımı öğrenmem gerekiyordu.

Banyoya doğru ilerleyip yansımamı inceledim.

Uykusuzluğuma rağmen o kadar da kötü görünmüyordum. Sadece gözlerimin altında hafif gölgeler vardı ve düşüncelerim başımı ağrıttığından dolayı ellerimi aralarından geçirip durduğum için saçlarım karışmıştı.

Dün hâlâ Pimlico'ydum.

Bu gece daha çok Tasmin olmaya çalışacaktım.

Aramızda olanlara rağmen -ya da belki bu yüzden- Hayalet'te ve Elder'ın diyarında uyandığımdan beri hem daha güçlü hem de daha canlıydım.

Sıcak suyu açtım, bornozu üstümden sıyırıp duşa girdim.

Sabun köpükleri tenimi süslerken, geçmişimin geleceğimin nasıl olacağını belirlemesine son verme kararı aldım. Temizlendiğim anda üst güverteye çıkacak, Elder'ı arayacak ve bu yeni başlangıcın bizi nereye götüreceğine bakacaktım.

BÖLÜM ÜÇ

ELDER

"Efendim?"

Selix odama girdi.

Günün büyük bir kısmını Alrik'in yatının eskizlerini bitirmekle geçirmiştim. Ölmüş olması, parasını ödediği gemiyi tamamlamayacağım anlamına gelmiyordu. Ticari anlaşmalarda her zaman üzerime düşeni yerine getirirdim. Ancak bu, o yeni eserin farklı bir sahibe gideceği anlamına geliyordu.

Kalemimi bırakıp boynumu çıtlattım. "Evet?"

"Az önce güverteye çıktı. Haber verilmesini istemediğinizi biliyorum ama öğrenmek istersiniz diye düşündüm."

Kaşlarımı çattım. Neden öğrenmek isteyeceğimi düşündüğünden tam olarak emin değildim. Ona göre bugün sıradan bir gündü ve hiçbir şey olmamıştı. Ne yaptığımı bilmiyordu... *değil mi?*

Ayağa kalkarak gözlerimi sağ kolum ve aynı zamanda arkadaşım olan adama diktim. "Eğer istiyorsa güvertede olabilir." Bütün öğleden sonra yavaş yavaş yelken açmıştık. Ufukta, birlikte üstesinden geldiğimiz fırtına gibi kötü bir hava yoktu. Ben ondan olabildiğince uzak dururken Pim canı ne istiyorsa onu yapabilirdi.

"Elbette." Selix ellerini önünde kavuşturdu, uzun saçları çözülmüş ve omuzlarına akışkan bir mürekkep gibi dökülmüştü. "Sadece sizi bilgilendirmek istedim. Ayrıca mutfağa hafif bir akşam yemeği servis etmelerini söyleme cüretini gösterdim."

Ninova

Öfkeden deliye döndüm. "Aç olduğumu söyledim mi?"

Selix sırıttı, haddini aştığını biliyordu ama umurunda değildi. "Hayır ama yemek yemediniz. Hizmetçiye göre o da bir şey yememiş."

Pim'in perişan halde ve hıçkıra hıçkıra ağladığını düşününce ellerim yumruk haline geldi. Yaptığım o boktan şeyden sonra yemek bile yiyemeyecek kadar harap halde olmalıydı. "Birinin onun yemek yediğinden emin olması gerek. Öğün atlayamayacak kadar sıska."

"Kahvaltıyı ve öğle yemeğini reddetti ama şimdi odasından çıktı. Sizin ona yemesini söylemeniz için iyi bir fırsat."

"Onun bakıcısı değilim."

"Hayır ama *bir şeyi* olmayı kendinize siz görev edindiniz. Bunun ne olduğunu biliyorsam aklımı siksinler." Alnı kırıştı. "Beni ilgilendirdiğinden falan değil." Kapının tokmağını tutarak ofisimden uzaklaştı. "Şef birazdan akşam yemeğini hazırlayacak. Siz yemeye karar verseniz de vermeseniz de kızın bir şeyler yediğinden emin olacağım."

Ellerimi sıktığımda tırnaklarım avuç içlerime battı. "Pek çok şey olduğunu gördüm, Selix ama bu senin için bir ilk."

"Neyin ilki?"

"Kahrolası burnunu işin içine sokman."

Dudakları titredi. "Gördüklerime engel olamadığımı şimdiye kadar anlamış olmalıydınız. İkimiz de hayatta kalmak için savaştık. Şimdi, aynısını o yapıyor. Siz onu Hayalet'ten atana kadar hem sizi hem de onu güvende tutmak için kızı izlemeye devam edeceğim."

Satır aralarını okudum.

Bana zarar vermeye çalışmadığı sürece -her ne kadar ben ona zorla sahip olduktan sonra Pim'in buna hakkı olsa da- ona karşı saygılı olacaktı. Beni korumak için yemin etmişti, tıpkı benim de

onu korumaya ettiğim gibi. Sadece tam zamanlı ortağım olmak yerine biraz gölgemde kalmayı tercih ediyordu, hem de sadakati için ona her şeyin yarısını teklif etmeme rağmen.

"Bu senin kavgan değil, Selix."

"Eğer ringde sen varsan, o zaman evet; öyle."

"Bir zamanlar beni öldürmeye çalıştığını hatırlatmama gerek var mı? Sanırım senin o yönünü tercih ederim."

Alçak sesle güldü ve kapıyı kapatırken, "O seni tanımadan önceydi. Umalım da kız da seni tanısın, böylece onu incitmek zorunda kalmam," dedi.

Cevap vermem için bana fırsat tanımadı.

Sokaklardaki savaşımızla ilgili üstü kapalı imalarım üzerimde asılı kaldı. Karşılıklı nefretimizi bir kardeşliğe dönüştürene kadar defalarca kez birbirimizi öldürmeye çalışmıştık. Geçmişimden gelen kötülük beni bulduğunda her zaman olduğu gibi yanımda o vardı. Bir cesedin başında durup ölümün kokusundan iğrendiğimde ya da kan kaybından ölen ben değil de düşmanım olduğu için sevindiğimde yanımdaydı. Ona, beni avlamaktan asla vazgeçmeyecek olan gruptan ve beni yok etmeden önce onları yok etme amacımdan bahsettiğimde oradaydı.

Kapının tıkırtısı düşüncelerimi geçmişten bugüne geri getirdi.

Başımı iki yana sallayarak zihnimi, hayatımı tehdit eden meselelerden arındırdım ve onun yerine kalbimi parçalayan sorunlara odaklandım. Yıllardır beni kovalayan ölümün gölgesiyle yaşıyordum. Pim benim için hâlâ yeniydi ve daha şimdiden onu mahvetmiştim.

İyi miydi? Neden yemek yememişti? Onu o kadar mı çok mahvetmiştim? Eğer daha önce intihara meyilliyse, ben onu on kat daha kötü hale mi getirmiştim?

Başarmaya çalıştığım her şeyi yok ettiğimi düşünmek içimi deşti. Tükenen enerjimin arta kalanı da endişe tarafından çalınırken midem guruldadı.

Selix'in haklı olduğu bir konu vardı. Açtım ve berbat ettiğim şeyi düzeltmeden önce yemeğe ihtiyacım vardı.

Eskizlerimi bırakarak odanın diğer tarafına geçtim ve çellomu aldım. Onu güvenli bir yere kaldırmam gerekiyordu ama bütün sabah çelloma dokunamamıştım. Ne zaman dokunsam aklıma sadece Pim'in ağlaması geliyordu.

Olanların üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçtiği için odam karmaşık duygularla o kadar da içli dışlı değildi. Çelloyu kaldırmaya tahammül edebilirdim. Ağır enstrümanı yerden, yayı da sandalyeden aldım ve gardıroptaki özel minderli kutuya yöneldim.

Parmaklarım çalmak için karıncalanıyordu ama onları görmezden geldim.

Eğer şimdi teslim olursam, akşamın ilk saatleri yerini gece yarısına bırakana kadar saatlerce kendimi müzikte kaybedebilirdim.

Çelloyu kutusuna kilitledikten sonra üzerime temiz siyah bir tişört geçirdim ve odamdan çıktım.

Pim güvertedeydi. Güverte, sınırları koruyan birden fazla personelin bulunduğu tarafsız bölge anlamına geliyordu. Onu görmemeyi tercih ederdim ama yetişkin bir erkek gibi davranıp özür dilemek zorundaydım. Birlikte bir şeyler yemek, bize buluşmamız için bir sebep verirdi. Eğer benden nefret ediyorsa o zaman hızlı reaksiyon verir ve benimle kalmasına bir alternatif sunardım.

Takıntım olsun ya da olmasın.

İhtiyacım olanı elde etmek için Pim'i mahvetmeyecektim.

Kendimi bozmadan bu kadar uzun süre hayatta kalmıştım.

Devam etmek için ne gerekiyorsa yapardım.

BÖLÜM DÖRT

PIMLICO

Onu gözlerimden önce kalbim gördü.

Nasıl olduysa, en kötü trajedilerde beni hayatta tutmaktan sorumlu organım kendini onun frekansına göre yeniden programlamıştı. Artık zihnim daha berraktı ama varlığı yine de tüylerimin ürpermesine sebep oluyordu.

Onu göremesem ya da duyamasam da yakınımda olduğunu anlıyordum.

Dikkati, kafa derimin diken diken olmasına neden olduğunda beni gördüğünü anladım.

Onun burada olmasının tek sebebinin ben olduğumu biliyordum, tıpkı benim burada olma sebebimin o olması gibi.

Ben kendimi delirtmeden önce aramızdaki havayı dağıtmamız gerekiyordu.

Benden vermeye hazır olmadığım bir şeyi almıştı. Ama bunu yaparken, benim kullanacak kadar güçlü olmadığım bir şeyin de kilidini açmıştı. Ona hem intikam hem de teşekkür borçluydum.

Sadece hangisinin daha önce geleceğini bilmiyordum.

Sessiz adımlar tereddütlü fısıldayışlarla yaklaştı.

Sanki çok hızlı yaklaşırsa kaçacağımdan korkuyormuş gibi yavaş hareket ediyordu.

Ninova

Nereye kaçabilirdim ki? O beni tuzlu sudan çıkarıp bir parçamı daha almadan önce uçsuz bucaksız enginlikteki okyanusta ne kadar yüzebilirdim?

Hayır, deniz böyle bir şeyi engellemese bile kaçmak artık bir seçenek değildi.

Kalacağım ve savaşacağım.

Omuzlarım inançla gerildi, savaşa gitmeye hazır ve istekliydim.

Sessiz adımlarla yanıma geldi, gölgesi cilalı ahşap güvertede yaklaştıktan sonra kıç kısmında; yanımda durdu.

Güneş ufkun altında batarken, altın bir küreden okyanusun ikiye böldüğü ve sıcak halesini serptiği yarım peniye dönüşüyordu. Karanlık denizin üzerindeki ışık, sanki bir hazine haritasını işaret ediyor ve altında büyük bir zenginlik vaat ediyormuş gibi ıslak ışınlarla dans ediyordu.

Onun varlığının baskısıyla kemiklerim ağrıyordu. Bakışları ufukta takılıp kalmış, yüzü koyu kahverengi ve bronz rengine boyanmıştı.

Parmaklarım küpeştenin etrafına daha sıkı kenetlendi, artan farkındalığın beni küçük deliklerden kan gelene kadar iğnelemesini kontrol etmek için elimden geleni yaptım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum -iki dakika ya da yirmi dakika- ama sonunda, gökyüzüne bakmaya devam ederken, "Özür dilerim, Pimlico," diye mırıldandı.

Birdenbire, binlerce pişmanlık beni dibe çekiyormuş gibi başım öne eğildi. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Onun, Alrik'in asla anlamadığı bir şeyi anladığını bilmeye: *Sınırlar ve çizgiler olduğunu, ayrıca bunları aşmanın asla iyi olmadığını.* Elder sınırları darmaduman ederek aştığını fark etmişti ama bunu telafi edecek kadar da nazikti.

Söylediği iki kelimeyle, beni satan ve satın alan adamlar gibi olmadığını kanıtlamak için ihtiyacım olan her şeyi bana

göstermişti. O bir canavar değildi. Sadece bir insandı ve tüm insanlar gibi o da bir hata yapmıştı.

Ben de onunla konuşmayarak hata yaptım. Ona daha önce güvenmeyerek. Beni koruduğu için ona teşekkür etmeyerek.

Beni en çok etkileyen şey, sesindeki suçluluğun ve pişmanlığın ağırlığıydı. Özür değil, özrün ardındaki yoğun duygulardı. Hiçbir insan ya da canavar -ne yapmış olurlarsa olsunlar- ses tonlarında bu iyilik tınısı oldukça asla kötü olamazlardı.

Elder elini korkuluktaki elimin üzerine koyduğunda sertçe yutkundum. Parmakları öylece geziniyor, belli belirsiz bir tutuşla sadece vücut ısısını ve sığınılacak bir çatı hissini sunuyordu.

"Bana iki yıl önce nerede olduğumu sordun." Usulca iç çekti. "Haftalardır benimle konuşmuyorsun ve en sonunda konuştuğunda da doğru cevabı olmayan bir soru soruyorsun."

Yüzümü hafifçe ona çevirdim. Cevap vermek zorunda olmadığını, böyle şeyler sormamın yanlış olduğunu söylemek için dudaklarımı araladım ama o durmadı.

"İki yıl önce Dubai'de bir iş anlaşması yapıyordum."

Sarsıldım. İşinin konumu yüzünden değil, açık artırmaya çıktığımda onun ÇDGP'de* olmadığını biliyor olsam da orada olmadığını düşünmek yine de canımı yakıyordu. Hangisinin beni daha iyi hissettireceğini bilmiyordum. Seyircilerin arasında, iğrenç bir kâğıttan maskenin arkasına saklanmış olması mı? Yoksa benim durumumdan bihaber ve o durumdan sorumlu olmadan, dünyanın öbür ucunda olması mı?

Başparmağımı onunkine doladım, ellerimiz korkuluğun üzerinde birleşti.

Özür dilerim.

Özür kafamın içinde yüksek sesle yankılandı ama ağzım kuru ve sessiz kaldı. Her ne kadar konuşabiliyor olsam da bunu

* Çeyrek Dönem Güzeller Pazarı.

yapmak artık kolay değildi. Dudaklarımı aralamak ve kelime oluşturmak içgüdüsel gelmiyordu. Bu zaman alacaktı. Korkmadan nasıl konuşulacağını hatırlamam için bir süreye ihtiyacım vardı. Ama zaman sihirli bir şeydi ve onun yanlış olanı düzeltme gücüne en sonunda güveniyordum.

Elder aniden beni çevirip sırtımı korkuluğa dayadı. Onun işkence dolu abanoz gözlerine baktığım anda günbatımı aklımdan uçup gitti.

Beni bu kadar hızlı hareket ettirmesi karşısında keskin bir nefes aldım ama kurtulmaya çalışmadım. Elleri arkamda korkuluğu kavrarken vücudu beni engelledi.

Bakışları ağzıma kilitlendi. Nefes alış verişi hızlandı. "Yapmamam gerektiğini biliyorum ama seni tekrar öpmeyi çok istiyorum."

Göz göze geldiğimizde donakaldım, ıslattığı dudakları parlıyordu.

Onu öpme düşüncesiyle karnım sarmaşıklarla doldu. Olanlardan hemen sonra öpüşmek doğru bir şey olur muydu?

Önce konuşmamız gerekmez miydi? Olanları tartışıp kelimeler görevini yerine getirdikten sonra şehvetin yeri olup olmadığına karar vermemiz gerekmez miydi?

İki yılını sessiz geçirdin. Şu ana kadar kelimeleri istemediğin halde, neden onların her şeyi çözebileceğini düşünüyorsun?

Eski alışkanlıklarım yeni hedeflerimi ezmeye çalıştı. Sessizlik bir zamanlar dostum olmuştu ama şimdi düşmanım olabilirdi.

Güçlükle nefes alıyor, kendi üzerime yerleştirdiğim cam tavanı nasıl kıracağımı ve *normal* biri olabileceğimi düşünüyordum. Elder'ı bir erkek olarak görmek ve ondan bir erkek olduğu için korkmamak... Kafa karışıklığı içinde boğulurken otoriteyle konuşmak...

Elder kendini bana doğru bastırmadı ya da benden uzaklaşmadı. Yüzündeki kara çaresizlik, içimde büyüyen kara delikle uyumluydu. Tüm mantığı, endişeyi ve şüpheyi emiyordu.

Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşurdu. Onun eylemlerinin aramızda yarattığı hasarın aynı hareketle giderilmesi gerekiyordu.

Kelimeler sonra gelirdi.

Derin bir nefes alarak parmak uçlarımın üzerinde yükseldim. Ellerim omuzlarını kavradı. Sorumluluğu almak ve cinsellikten kaçmak yerine isteyerek peşine düşmek için dudaklarımı yalayıp kendimi kasıtlı olarak bir öpücük için konumlandırdım.

Hareketsiz kaldı, gözleri yüzümde geziniyordu.

Sinirlerim karnımda ateşböceklerine dönüşürken, onu öpmek için yavaşça yükseldim.

Beni karşılamak için eğilmedi. Dik durdu, göğsü inip kalkıyordu; tütsü kokusu güçlü ve baş döndürücüydü. Kendini hareketsiz ve hırıldar halde tutarken bana öpücüğü armağan olarak verme hakkını tanıyordu.

Dudakları çok yakındı. İyileşen dilim hafifçe sızladı. Onu ve kendimi test etmek için geri çekildim. Her şeye rağmen durup benim karar vermeme izin verip vermeyeceğini görmek istedim.

Sanki biraz geri çekilmek yerine göğsüne yumruk atmışım gibi nefes nefese bir homurtu çıkardı. Ama baskı yapmadı ya da talepte bulunmadı. Kusursuz bir heykel gibi öylece kaldı; arzunun altında ezilen bir beyefendiydi.

Benim için duyduğu arzunun.

Alrik'in sahip olduğundan daha farklı olduğunu en sonunda anladığım arzunun. Elder'ın arzusu kötülükle lekelenmiyordu. Saftı ve fiziksel olduğu kadar duygusal bağlarla da doluydu. İzin vermediğimiz ama ne olursa olsun yoktan var ettiğimiz duygularla.

Yukarı fırlayıp ağzımı onunkine bastırdım.

Homurtusu düzensiz bir inlemeye dönüştü.

Dudakları nazik ve yumuşaktı; aralanmamışlardı, talimat bekliyordu. Daha önce bana başka seçenek bırakmadığı zamanın aksine, bu kez dudaklarımız dışında hiçbir temas yoktu.

İkimiz de kontrolün kimde olduğunu anlamıştık. Kontrolü bana vermek, onu itaatkâr yapmıyordu. Tam aksine, onu daha baskın yapıyordu. Bana kendi üzerinde yetki vermek onu daha güçlü hale getirmişti.

Dudaklarımız masumca birbirine yapıştı. Fakat Tanrım, bizi birbirimize o kadar derinden bağlıyorlardı ki...

Dudaklarımı davetkâr bir şekilde hafifçe araladım.

Vücudu kasıldı. Hızlı hızlı verdiği nefesi yanağıma çarpıyordu.

Dilimin ucuyla onu yaladım. *Onun iyileştirdiği ve uğruna öldürdüğü dille.*

Sımsıkı tuttuğu korkuluk arkamda titredi, bastırılmış öfkesini benden değil de yatından çıkarıyordu.

Otokontrolünün hemen altında gizlenerek kaynayan tutku, öpücüğü paylaşmama ve yönlendirmeme izin veriyordu. Elimi kalbinin üzerine koyarak başımı eğdim ve ona doğru açıldım.

İznimi anladı.

Bundan sonuna kadar yararlandı.

Dudaklarını benimkilere daha sert bastırdı, dilini ağzımın içinde gezdirdi.

Onun üzerinde duygusallığın hiçbir etkisi yoktu. Elder, kaslarının ihtiyaç içinde sıkışmasıyla, burun deliklerinin istekle alevlenmesiyle ve arzusunun sıkıca kısıtlanmasıyla, şehvetin sözlük tanımıydı.

Beni sert ve derin ama aynı zamanda hem saygı hem de şefkatle öptü. Tadı ve baharatlı aroması, pervanelerimizin okyanusu dalgalandırması gibi başımı döndürüyordu.

Bir cazibe ve sinir dalgası, içim parlayıp çatırdayana kadar her duyumu harekete geçirdi.

Daha önce bahşettiği öpücüklerin artık bir önemi kalmamıştı. Hangi dokunuşa ya da eyleme katıldığımızın bir önemi yoktu.

Bu öpücük *her şeydi.*

Gerçekti.

Dürüsttü.

Korkutucuydu.

Beni hiçbir engel tanımadan öptü. Maskesini indirdi ve asla söylemeyeceği şeyleri tatmama izin verdi.

Bu adam, şefkat olduğu kadar şiddetin de ta kendisiydi.

Mantık olduğu kadar saplantıydı.

"Siktir, Pim." Ellerini korkuluktan ayırdı ve yanaklarımı kavradı. Parmakları enseme dolanıp beni sıkıca tutacak kadar uzundu. Öpücük daha da derinleşti, dişlerimiz tamamen insani olmayan bir arzuyla çarpışırken dili benimkiyle savaşıyordu.

Daha dün, içime girdiği anda kollarında hıçkırarak ağlamışken ona nasıl bu kadar ihtiyaç duyabildiğimi anlamıyordum. Çekingen, seksten tiksinen biriyken nasıl birdenbire ıslanmış ve böylesine ağırlaşmıştım?

Her şey ağırlaştı; memelerim, bacaklarımın arası, zihnim... Bütün dünyadan daha ağırdım ama onun kollarındayken, altında kaldığım bu ağırlığı taşıyabileceğine güveniyordum.

Sırtımı dikleştirip ona sürtündüm. Dokunmaya, temasa ihtiyaç duyuyordum. Şimdiye kadar kabul ettiğim her şeye karşı çıkıyordum.

Onu içinde bulunduğu trans halinden çıkarmıştım.

Elder ağzını benimkinden ayırıp bir adım geriye çekildi ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Kahretsin, bunu yapmak istememiştim."

Titrek parmaklarımdan birini yıpranmış ve büyülenmiş ağzıma doğru kaldırdım.

Bunu başlatan sen değildin.

Kaşlarını hafifçe çattı, dudakları gerildi. "Bekle... bunu başlatan ben değildim."

Eski alışkanlıklarımın benim yerime cevap vermesine izin verdim. Gözlerimi kısarak ona duyması gereken her cevabı verdim.

Seni öptüm çünkü bana seçme şansı verdin.

Omuzlarını kaldırdı, bakışları soru işaretleriyle doluydu. "Neden? Neden dün sana yaptığım şeyden sonra beni öptün?" Sanki böyle bir şey yapmayı seçtiğime inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Yapabileceğim en kötü şeyi yaptıktan sonra beni *nasıl* öpebilirsin?"

Korkuluklardan çekildim ve elim onunkini tutmak için öne doğru uzandı. Parmak uçlarımız temas ettiğinde ürperdim ve bu saniyeler geçtikçe yavaşça bir el kavramasına dönüştü.

Yutkunup söyleyeceğim şeye hazırlandım ve sesimi test ettim. "Özür dilemesi gereken b-benim."

Sesimi duyunca gözleri kararsa da kaskatı kesildi. Bu, çok nadir bulunan ve uzun zamandır talep ettiği bir şeydi. "*Ne?*" Kelime ağzından tıslarcasına ve zehirli bir şekilde çıktı. "*Sen, benden* mi özür diliyorsun? Ne sikim oluyor, Pim?"

Parmaklarını benimkilerden ayırmaya çalıştı. Ya öfkesini yansıtmamak ya da suçun bir kısmını üstlenmemden duyduğu tiksintiyi göstermek için mesafe istiyordu. "Sen özür dilemeyeceksin. Özür dilemeni gerektirecek *hiçbir şey* yok. Anladın mı?"

Elini bırakmadım, konuşma cesaretimi ona dokunarak topluyordum. Her nasılsa, parmaklarımızı birleştirmek gibi basit bir hareketle bile olsa artık sevgimi paylaşmaktan korkmuyordum. "Sorarak hata yaptım-"

Elini çekip kot pantolonunun cebine soktu. "Hayır, yapmadın." Önümde volta atmaya başladı. "Sormakta haklıydın. Ben de aynı şeyi bilmek isterdim. Kahretsin, iki yıl önce herkesin nerede olduğunu bilmek isterdim. Polis neredeydi? Ailen? Arkadaşların? Neden senin için savaşacak kimse yoktu?"

İrkildim, eski anılar zihnimi işgal eden kapıya vuruyordu ama buna rağmen içeri sızmalarına izin vermedim.

Volta atmayı bıraktı ve bana doğru ilerleyerek iki elini de kalçama koydu.

Ağırlığı ve sıcaklığı karşısında nefesim kesildi ama korkudan yüzüm kızarmadı. Beni dikkatle izledi, ne kadar ileri gidebileceğini değerlendirmeye çalışıyordu. "Sormakta haklıydın ve keşke senin için daha iyi bir cevabım olsaydı. Keşke geçmişi değiştirebilseydim ve senin hiç kaçırılmamış olmanı sağlasaydım. Ama Pim..." Sesi boğuk bir içtenlikle alçaldı. "Eğer orada *olsaydım*... Seninle aynı odada olsaydım ve kafanda bir fiyat etiketiyle o piçlerin önünde durduğunu görseydim, öylece durup satılmanı izlemezdim. Seni kazanırdım. Beni duydun mu? Alrik'in evinde bizi bir araya getiren her neyse, o zaman da beni sana çekerdi."

Gözlerim doldu, yaşlar taşıp yanaklarımdan aşağıya süzüldü. Başka bir adamın beni satın alacağı düşüncesiyle romantize olmak çok yanlıştı. Ama Elder'ın farkı buydu. Onun sahiplenmesi, beni tekmeleyerek kendi altında kabul edilebilir bir seviyeye indirmekle ilgili değildi. Onun ilgisi beni kendi dengi olarak yetiştirmekle ilgiliydi çünkü orada, nihayetinde ona istediği şeyi verebilecek kadar güçlüydüm.

Seni anlamaya başlıyorum, Elder Prest.

Bedenimi istiyor olabilirdi ama istediği başka bir şey daha vardı. Ve ben iyileşene kadar bunu elde edemezdi.

Kalçalarımı sıktı. "Seni satın alacak kişi ben olurdum. Sadece bir geceliğine bile olsa, sana sahip olma onuru için her kuruşumu harcardım. Sonra da aklım başıma gelirdi ve gitmene izin verirdim." Kalçamı serbest bıraktı, deniz meltemiyle birlikte yanağımı yalayan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Seni asla satın almazdım ve sana hiç dokunmazdım diyemem. Sana karşı gösterdiğim tepki kontrol edilemeyecek kadar güçlü. Ama yemin ederim, eğer seni ben becerseydim, incinmezdin. İstismar anılarıyla yıkılmazdın. Tam bir katılımcı olurdun. Kim bilir, belki de âşık olurduk ve paranın mutluluğu satın alamayacağını, bunun sadece kader olduğunu anlardık."

Başparmağı yanağımdan geçip giderken gözleri yumuşadı. "Ama hissettiklerimizin şehvetten öte bir şey olup olmadığını asla bilemeyeceğiz. Çünkü sen zarar gördün ve benim sana daha fazla hasar vermeye hiç hakkım yok. Dün gece verdiğim sözlere karşı geldim. Seni *incittim*. Senden istediğim şey... İstemek için çok fazla. Bunu daha fazla yapamam. Doğru olanı yapacağım ve seni özgür bırakacağım."

Bekle... ne?

Donakaldım, ciddi olup olmadığını anlamaya çalışarak itirafının ardına baktım.

Ben...

Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Tıpkı dün bana sahip olduğu zamanki gibi, beni tek parça olarak tutması için ona ihtiyacım vardı. Beni paramparça etmiş ama aynı ölçüde bir arada tutmuştu. Hem can düşmanım hem de kurtarıcımdı.

Bana böylesine acı ve zevk veren bir şeyi sunup sonra benden kurtulacağını söyleyemezdi.

Göğsüm öfkeyle kaynadı. Ellerini itip beni bırakması için onu zorladım. "Yani artık içime girdiğine göre bana ayıracak vaktin kalmadı, öyle mi?"

Gözleri büyüdü. "Ne? Hayır! Tabii ki hayır. Ben şunu istiyor-"

"Kontrolünü kaybettiğine dair kanıtları ortadan kaldırmak için benden kurtulmak istiyorsun."

"Hiç de öyle değil-"

Boğazım yandı ama acıma rağmen tısladım. "Ne istiyorsan yap. Benden kurtul. Bakalım umurumda olacak mı?" Vücudumun ani titreyişine karşı koymaya çalıştım. "Ama şunu bil. Bugün senden kaçmadım ya da saklanmadım. Yaptığın şey ve bana hissettirdiklerin yüzünden kendimi odama kapatabilirdim. Her şeyden kurtulmak için denize atlayabilirdim. Ama yapmadım."

Yutkunup boğazımı ıslattım ve yıllar süren sessizlikten sonra nutuk atabileceğimden emin olmak için dilimi kontrol ettim.

Elder sözümü kesmek için ağzını açtı ama ona hırlayarak karşılık verdim. "Burada duruyorum çünkü aramızda olanları tartışabilecek kadar güçlüyüm. Geçen sefer ne olduğunu bildiğim halde seni öpecek kadar cesurum."

Parmağımı göğsüne sapladım. "Bana hasarlı diyebilirsin ama o beyaz zindandan dışarı taşıdığın kızla aynı olsaydım bunları nasıl yapabilirdim? Bunu atlatmam için bana yardım edeceğini sanıyordum. Beni her ne sebeple çalmış olursan ol, o sadece bir başlangıçtı. Ne kadar berbat durumda olduğumu biliyordun ama yine de bana savaşmam için bir amaç verdin." Dudaklarım kıvrıldı. "Şimdi ben savaşmaya, konuşmaya, tartışmaya, sana karşı durmaya hazırım ve sen beni *istemiyor* musun?" Soğuk bir şekilde güldüm. "Sen olduğunu düşündüğüm adam değilmişsin. Sen bir *korkaksın*."

Geri çekildi, yüzü deprem yüzünden çatlayan bir betonu andırıyordu. "Beni tanımadığın konusunda haklısın. Bu yüzden sana özgürlüğünü veriyorum."

"Yeterince tanıyorum." Onu baştan aşağı süzdüm. "Benden korkuyorsun."

Elleri iki yanında titredi. "Yanlış."

"Bana yapacaklarından korkuyorsun."

"Evet, dehşet içindeyim."

İtirafı beni bir anlığına susturdu.

Sessizliğin içine atladı ve kendi argümanıyla sessizliği parçaladı. "Artık sana sahip olduğuma göre -içinde olduğum kısa anla- ihtiyacım olan her şeyi elde ettiğimi ve hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi seni bir kenara atabileceğimi mi düşünüyorsun?" Dişlerini gösterdi. "Siktir, Pim. Tam tersi. Artık seni hissettiğim için sana o kadar çok ihtiyacım var ki, eklemlerim bu yüzden sızlıyor. Kalbim acıyor. Vücudum acıyor. Sikeyim, *her yerim* acıyor. Sana bu kadar yakın olmak işkence çünkü tek yapmak istediğim seni parmaklıkların üzerine eğip becermek."

Açık seçik görüntüler kafalarımızın içini doldururken uzun ve alçak sesle inledi. "Seni vücudumla boğmak ve içine dalmak istiyorum. Sana öyle şeyler yapmak istiyorum ki... Hazır olmadığın ve asla hazır olamayacağın şeyler. İşte bu yüzden gitmene izin vereceğim. Sakın senden korktuğumu söylemeye cüret etme. Korkmuyorum." Hızla nefes aldı. "Kendimden korkuyorum."

Kötü insanları tanıdığımı ve kendisinin kötü olmadığını göremiyor muydu? Kendi payına düşen günahları taşıyordu ama bunun altında kurtarılabilir biriydi. "Ya gitmek istemezsem?"

Zorlukla nefes aldı. "Ne?"

Sorusu benimkini taklit ediyordu.

Ne diyorum ben?

Bunca zaman özgür olmanın, eve dönmenin ve normal bir hayat kurmak için elimden gelenin en iyisini yapmanın bir yolunu aramıştım. Ama bu, Elder'ın bana bir daha asla Tasmin olamayacağımı göstermesinden önceydi. Tasmin'in daha yeni bir versiyonu olabilirdim ama bir daha asla güvenlik fantezilerine inanan o genç kız olamazdım. Eve dönecektim... eninde sonunda. Çözüldüğüm ve onarıldığım zaman.

Ama henüz değil.

Seni başkasına satabilir.

Hayır, buna inanmıyordum. Az önce söylediği onca şeyden sonra asla o kadar duygusuz olamazdı. Bir hafta önce beni başka bir efendiyle takas edeceğini düşünmüştüm ama bu gerçekten onu dinlemeye başlamamdan önceydi. *Görmeye* başlamamdan önce.

Sesimi alçalttım ama bu, onun beni anlaması için hissettiğim arzumun her sesli harfte titremesine engel olmadı. "Sürekli benim iyiliğimi düşündüğünü söylüyorsun. Gitmeme izin vermenin senden korunmam için olduğunu söylüyorsun." Onun kişisel alanına girdim. "Ben, *senin* yararına olduğunu söylüyorum. Beni tutmakla kaybedecek daha çok şeyi olan sensin."

"Hem de nasıl. Kendimi kaybedebilirim."

"Kendini bende mi kaybedersin?"

"Evet, elbette. Senin içinde. Kalbimin senin içinde olmasıyla, sikimin içinde olmasıyla. Siktiğimin her şeyiyle kendimi kaybederim."

"Beni elinde tutarsan bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Hayır."

"Kendimi senden satın almam için verdiğin sözü yerine getir. Beni, değerli kılarak güçlendir." Bana tekrar dokunmasını ne kadar çok istediğimi ya da başka bir öpücüğe ve nefret etmek üzere eğitildiğim şeyleri denemeye açık olduğumu söylemedim. Artık

insan teması beni tiksindirmiyordu, sadece tedbirliydim. Konu seks olduğunda her erkeğin aklında vahşet olmadığını bana o göstermişti.

Onun aklında ne olduğunu bilmek istiyordum.

Bana göstermesini istiyordum.

Çünkü ancak o zaman özgür olabilirdim. İnsan olabilirdim. Bu şekilde dehşete kapılmış bir tutsak gibi değil de bir kadın gibi hissedebilirdim.

"Bunu yapmayacağım." Başını iki yana salladı. "Limana doğru yelken açıyoruz. Anneni bulmak için elimden geleni yapacağım ve bulduğumda seni eve götüreceğim. Seni bulduğum anda yapmam gerekeni yapacağım."

Yavaş bir şekilde iç geçirdi, bakışlarını bir zamanlar nefes kesen günbatımının olduğu gri alacakaranlığa doğru çevirdi. "Güvendiğin insanların yanına geri döndüğünde vedalaşacağız ve ben gideceğim. Sonsuza kadar."

BÖLÜM BEŞ

ELDER

Lanet olsun. Ne zaman ona yaklaşsam pişman olacağım bir şey yapıyordum.

Önce öpücük, sonra da onu özgür bırakma planımı anlatmak mı?

Daha ne yapacağıma karar bile vermemiştim ama bir şekilde, sırf otokontrolümü zayıflattı diye her şeyi bir anda netleştirmiştim.

Onu kendimden uzaklaştırmak için kelimelere ihtiyacım vardı. Ona karşı kalkanım olmaları gerekiyordu.

Bunca zaman benden uzak durmuş, dokunmamak ya da konuşmamak için elinden geleni yapmıştı. Şimdi ise *beni* kovalayan *oydu*. Beni öpmüştü. Başından beri istediği şeyi ona vereceğime söz verdiğimde benimle savaşmıştı.

Neden?

Adımlarımı hızlandırarak köprüye doğru ilerledim. Beni takip edip etmemesi umurumda değildi; sadece kendime gelmek için birkaç saniye yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Benimle yarım yamalak değil de peş peşe cümleler kurarak konuşması, hatta ne yapmış olursam olayım beni öpmüş olması, şaşırmamın en büyük nedeni değildi. Şaşkınlığımın asıl sebebi, onu özgür bırakmama karşı çıkmış olmasıydı.

Ninova

Tüm bu süreçte arzuları hakkında yanılmış mıydım? Bir mahkûmun arzuladığı şey özgürlük olmaz mıydı? Yoksa sonunda en kötüsü gerçekleşmişti ve artık bir efendinin kafesinde, hayatını yönlendirecek kimsenin olmadığı geniş, açık alanlarda olabileceğinden daha mı rahattı?

Yatın ortasına ulaştığımda ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve güverteyi okyanustan koruyan bariyere doğru yöneldim. Hızlı yürüyüşümden dolayı biraz nefes nefese kalmıştım. İçimde oluşan kaotik dürtüleri dizginlemek için kendimi derin ve yavaş nefesler almaya zorladım.

Deniz griler ve siyahlarla parıldıyor, yerini ay ışığına bırakıyordu.

Arkama bir şey sürtündü. Omzumun üzerinden baktım.

Tanrım, ondan uzaklaşamıyordum. Sesini kucaklamak onu inanılmaz derecede güçlendirmişti. Umduğumdan ya da beklediğimden daha güçlüydü ama şimdi bu beni kızdırıyordu çünkü onun istediği şey, benim yaptığımla uyuşmuyordu.

Yetki bende, onda değil.

Ona rızası dışında sahip olmam ya da artık sağlıklı olduğu için onu göndereceğimi söylemem önemli değildi. Peşimden gelmişti; ellerini kararlılıkla yumruk yapmış, saçları rüzgârla dalgalanıyordu.

Yanakları parlıyordu, dudakları büzülmüştü ve gözlerindeki ışık tahammülsüz gölgelerle doluydu. Yutkundu, sesini kullanırken nasıl bir acı hissediyorsa tepki olarak biraz yüzünü buruşturdu. "Elder-"

"Ne istiyorsun, Pim?" Bakışlarımı ondan ayırıp sonsuz ufka çevirdim. Yargılamayan ya da alay etmeyen ufka. İyi ya da kötü olsam da asla değişmeyen manzaraya. "Bu gece konuşmak için iyi bir gece değil."

Seni yakınımda tuttuğum ve sana sahip olamadığım bütün geceler öyle.

Elimi cebime attım, orada sakladığım esrarın izlerini takip ettim. Birkaç saat önce sarmıştım ama henüz içmeye fırsat bulamamıştım. Düşüncelerim düzensizdi ama kontrol edilemez değildi. En azından henüz. Ama Pim peşimi bırakmazsa, mücadele ederdim, boyun eğerdim ve sonra ikimiz de boku yerdik.

"İstiyorum..." Öksürdü. "İhtiyacımız olan-"

"Efendim?" Siyah atkuyruklu bir kadın hizmetçi, Pim'in arkasından yaklaştı. "Böldüğüm için üzgünüm ama yemek hazır."

Pim ona gülümsedikten sonra çenesini saygıyla eğdi. Sanki sesini bana saklıyormuş gibi hizmetçiyle konuşmadı.

Bunun beni etkilediğini inkâr edemezdim. Cevaplarının ve sorularının sadece bana ait olmasının hoşuma gitmediğini söyleyemezdim.

Siktir.

"Teşekkür ederim." Korkuluktan uzaklaşıp Pim'in yanından geçtim. Bu sahte randevu numarasını Selix ayarlamış olmasına rağmen bir şeyler yemek istemiyordum. Oturup bakmak, dilemek ve istemek istemiyordum. Doğru şeyi yapmak için onunla mücadele etmek istemiyordum. Ama onu gönderemezdim.

Şimdi olmazdı.

Bu kabalığın zirvesi olurdu, özellikle de yaptığım şeyden sonra.

Pim'in içinde olmanın hatırası aletimi sertleştirdiğinde ürperdim. İğrenme dışında bir tepki vermemeliydim. Kesinlikle bunu tekrar yapmak için delice bir ihtiyaç duymamalıydım.

Arkama bakmadan, "Hadi, Küçük Fare," diye mırıldandım. "Geleceğini tartışmakla bu kadar ilgileniyorsan, en azından bunu yaparken yemek yiyebilirsin."

Ofladı ama birkaç adım arkamdan beni takip etti.

Bu hoşuma gitmedi. Bana bakabilmesi, sırtımı, bacaklarımı, kıçımı izleyebilmesi hissinden nefret ettim. Ben göremediğim için bir şeyler düşünebilir ve duygularını açıkça yüzüne yansıtabilirdi. Bakışları kırbaç gibi hissettiriyordu.

Soyunduğu ve dengemi neredeyse altüst ettiği yemek odasına girdiğimizde, sandalyelerimize oturduk. Çalışanlar ızgara bebek ahtapot, acı biberli kalamar ve Tayland usulü yeşil midye tabağı getirirken sessizce bekledik.

Sanırım şef bu akşam deniz mahsullerine karşı düşkündü.

Pim bana göz attı.

Elimle tabağı işaret ettim. "Keyfine bak."

Kaşlarını çattı ama her lezzetten küçük bir kaşık aldıktan sonra tabağına yeni pişmiş bir somun ekmek ve tereyağı ekledi. O bitirir bitirmez ben de kendi yemeğimi seçtim ve bir ısırık aldım. Tabii ki çok lezzetliydi. Şefim her zaman olağanüstü yemekler yapıyordu.

İlk yemeği konuşmadan bitirebileceğimizi umuyordum ama Pim'in başka fikirleri vardı.

Lokmasını yutup soğuk suyundan bir yudum aldıktan sonra, "Geleceğim hakkında," dedi.

"Ne olmuş geleceğine?" Ekmeğime tereyağı sürerken Pim'i özenle görmezden geldim. Onunla birlikte ne kadar vakit geçirirsem, cebimdeki otun sunduğu tatlı rahatlamayı o kadar çok arzuluyordum.

Bazı erkekler yemekten sonra puro içerdi. Ben de ihtiyacım olduğunda ot içerdim. Bu gece de öyle yapmaya niyetliydim. Aslında çoğunlukla onu kendimden korumak içindi. *Ayrıca hatalarımın kaygan yokuşundan aşağı düşmemi engellesin diye.*

"Geleceğim hakkında söz sahibi olmayı hak ediyorum, sence de öyle değil mi?"

Bıçağım meze tabağına çarptı. "Kararlarını elinden aldığımı mı söylüyorsun?"

Evet deme. Doğru olsa bile.

Çatal bıçağıyla oynadı. "Hiç kontrolümün olmamasından bıktığımı söylüyorum." Omzunun üzerinden baktı ve yardımcı duymasın diye sesini alçalttı. "Dün gece... başıma bir sürü şey geldi."

"Kahretsin." Dirseğimi masaya vurup burun kemerimi sıktım. "Senden bunun için özür diledim. Uyuyamıyorum ve zor konsantre oluyorum. Ama seni özgür bırakarak bunu düzeltmeye çalışıyorum."

"Düzeltmiyorsun," dedi öfkeyle. "*Kendin* için doğru olanı yapıyorsun. Benim için değil."

Elimi indirip öfkeyle ona baktım. "O güce sahip değil miyim? Ne de olsa, seni yatıma davet ettim. Sana kimseye göstermediğim şeyleri gösterdim. Seni güvende tuttum." Kendini beğenmişlik duygum, küstahça konuşulan yarı gerçeklerle savunmasızlığımı bastırmama yardımcı oldu. "Eğer ben olmasaydım, konuşuyor olmazdın. Ben olmasaydım, muhtemelen şimdiye kadar kendini denize atmış olurdun."

Hareketsiz kalırken yüz hatları hiddetle boyandı.

Çalışanlar geri dönüp yarım bırakılmış tabağı topladı. Onların yerine *gnocchi** ve sarımsaklı tereyağı ile birlikte ot dolgulu kılıçbalığı koydu. Nefis kokuyordu ama hiçbir şey ne benim dikkatimi Pimlico'dan ne de onunkini benden ayırabilirdi.

Önce kimin kırılacağını merak ederek bir tür bakışma savaşına girdik.

Pim çatalını eline alırken bakışlarını kaçırdı. Büyüyü bozmuş olması kaybettiği anlamına gelmiyordu. İç organlarımı

* İtalyan mutfağından dünyaya yayılmış olan bir tür yemektir. En basit tabirle "patates mantısı" denilebilir.

çıkarmayı ve beni bomboş bırakmayı başarmıştı. Çatalı sanki bir asaymış ve onunla büyüsünü yapabilecekmiş gibi okşarken dudakları aralandı.

Konuşmadan önce yavaşça gülümsedi. "Seninle tartışmaya, olanları yetişkinler gibi konuşmaya çalışmaya niyetim vardı. Ama yapmama gerek yok." Çatalı havaya kaldırdı. "İhtiyacım olan tek kanıt bu."

Alnım kırıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Haklısın demek istiyorum, Elder. Sen olmasaydın karşıma çıkan her erkek de buna dahil olmak üzere her şey beni korkutmaya devam ederdi. Sen olmasaydın, muhtemelen kendi elimle ya da eski efendimin eliyle ölmüş olurdum. Özgür olmak için seve seve bir tabuta girerdim." Eliyle keskin gümüş çatalı okşadı. "Ben senin esaretinde özgürlüğü bulmuşken, şimdi beni serbest bırakmak mı istiyorsun? Bu senin kararın ve söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Ama bilmelisin ki... eğer beni artık ait olmadığım bir zaman tüneline, neler yaşadığımı bilmeyen insanlara geri gönderirsen... Eğer tekrar kötüleşirsem, kâbuslar görürsem ya da hayatta kalmayı yeniden öğrenmek zorunda kalırsam... o zaman tamam." Gözleri parladı. "Bunu yapabilirim. Bunu *yapacağım*. Bunu *senin* sayende yapabileceğim. Senin sayende, başıma ne gelirse gelsin dayanabilecek kadar güçlüyüm."

Çatalı havaya kaldırıp ahşap masaya vurdu. "Ama şunu da bilmelisin ki, senin *sayende* bu çatalı dayak yeme korkusu olmadan tutabiliyorum. Tekme yiyeceğimi düşünmeden bu masada oturabiliyorum. Senin sayende evcil bir hayvan değil de insan olabiliyorum çünkü bana değerli olduğumu gösterdin."

Kullanmadığı boğazını rahatlatmak için bir yudum daha su içip gülümsedi. "Bu yüzden teşekkür ederim, Elder. Beni uyandırdığın ve içimi açtığın için teşekkür ederim. Çünkü bunu yaparak kalan her parçamı kırdın ve içimdeki çok daha güçlü bir

şeyi ortaya çıkardın. Olduğum kızı. Öldüğünü sandığım kızı. En sonunda hayatını geri alacak ve mutlu olmak için sana ya da başka kimseye ihtiyaç duymayacak olan kızı."

Nefesim kesildi. Bu iyileşmekte olan köleyle ilgili her şey, lanet olası karnıma yumruk gibi iniyordu. Onu daha önce hiç bu kadar zarif ama ölümcül şekilde göz kamaştırır halde görmemiştim. Gülümsemesi keskindi. Omuzları dikti. Bakışlarındaki ışıltı masanın öbür ucundan ona saldırmak, yemekleri yere itmek ve onu ana yemeğim yapmak istememe neden oluyordu.

Kıpırdamadım, kendimi kontrol etmek için elimden geleni yapıyordum.

Yapma bunu.

Yapma bunu.

Yapma bunu.

Üçler kanunu.

Üçlü düşünürdüm, üçlü olarak çalışırdım.

Ancak bu mantra işe yaramadı. Arzum daha da yoğunlaştı. Sandalyemde kıpırdandım. Dudaklarındaki tereyağını yalayarak temizlerken gözleri benimkilere çevrildi.

Sikerler.

Bunu daha fazla yapamazdım.

Ne kendime ne de ona yalan söyleyemezdim.

Yerimden hızla fırlayıp kolundan tuttum ve onu ayağa kaldırdım. Tabağını kenara itip kalçasını kavradığımda nefesi kesildi. Hızlı bir çekişle onu masanın üzerine oturttum. Siyah elbisesinin kenarları *gnocchi* sosuna batmıştı ama umurumda bile değildi.

Çatalı tutmaya devam ederken elini kaldırsa da dirseğimle kolunu ittim ve çenesini kavradım. "Kalmak mı istiyorsun? Peki

ama sana nazik davranacak sabrım kalmadı. Eğer kalırsan, bunu kabul etmiş olursun."

Rengi soldu ama ellerimin arasındaki başını asil bir şekilde kaldırdı. "Beni incitmene izin vermeyeceğim. Bir daha kimsenin beni incitmesine izin vermeyeceğim."

Siktir, içindeki cesarete bak. Gelgitin üzerindeki ısı dalgaları gibi ondan yayılıyordu. Işıl ışıldı.

"Seni incitmeyeceğim. Söz veriyorum."

Gözleri benimkilere kilitlendi, dikkatimi dağıtıp çatalı şahdamarıma dayadığında keskin dişler derime battı. "Sözünün değeri nedir?"

Gözlerimi kıstım. "Benim sözüm başkasınınkinden çok daha değerli. Eğer sana zarar vermeyeceğimi söylüyorsam, vermem." Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim ve boynumu ölümcül çatala bastırdım. "Tek bir şartla."

Boğazımdaki çatal titredi. "Ne şartı?"

"Az önce Pimlico olmaktan bıktığını itiraf ettin. Eskiden olduğun kişi olmak istiyorsun." Elimi saçlarına doladım ve aşağı doğru çekip boynunu eğdim. "Kimmiş o?" Köprücükkemiğini ısırdım, kasıldığı anda dişlerimin yerini dilim aldı. "Adı ne?"

Bacaklarını açıp aralarına yerleştiğimde kıvrandı. Masa yüksek değildi, o yüzden boynunu öpmek için eğilmem gerekti ama bacaklarının arasında olma hissi beni dağıttı.

Elim kontrolüm dışında yukarı kalktı. Dizine indirip baldırından yukarı, her şeyden çok istediğim yere doğru kaydırdım.

Kot pantolonumun ardındaki baskı dayanılmazdı.

Beni itmek yerine çatalı indirdi ve kollarımın arasında eğildi. Nefes alış verişi düzenli değildi ve bunun korkudan mı, yoksa aramızda her zaman uğuldayan uyarılmadan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

"Adın ne?" Tenine doğru mırıldanıp çenesini ısırdım, onu öpmeyi çok istiyordum ama bunu yaparsam duramayacağımı biliyordum.

"Pim... söyle bana." Etini emip tadına baktım.

"Pim... şimdilik." Beni iterek hızla nefes aldı. "Beni elinde tut. Bana öğret. Beni kör olmadan ya da yanmadan ışıkta kalabilecek kadar güçlü hale getir. İçimdeki karanlığı yok et, ben de sana söyleyeyim."

Adil bir pazarlık değildi.

Sadece kendime hâkim olmaya, ona yardım etmeye, ona dokunmamaya çalışmaya ve onu incitmemek için elimden geleni yapmaya devam etmek zorunda değildim. Aynı zamanda onu kendimden, beni avlayanlardan ve kendi kötü geçmişinden de korumak zorunda kalacaktım. Üstelik tüm bunları sadece gerçek adını ve sırlarını hak etmek için yapacaktım.

Bu, yapmam gereken bir anlaşma değildi.

Onu denize atmalıydım çünkü derinliklerde benimle olduğundan daha güvende olurdu.

Ama mücadelelerden kaçma konusunda asla iyi olmamıştım.

Onu istiyordum. Sahip olabileceğim her şekilde onu istiyordum.

Sadece yoldan çıkmayacağımı ummak zorundaydım.

Elini tutup çatalı aldım ve parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. Kabul ettiğimi göstererek el sıkıştım. "Kalmana izin vereceğim... şimdilik. Ama senden sadece adını beklemiyorum, Sessiz Fare. Senden *her şeyi* bekliyorum. Geçmişi ve bütün anıları. Her eğlenceyi ve sırrı. Lanet olası düşüncelerin hepsini ve deneyimi. Bana bunun sözünü ver ve anlaşalım."

Dudaklarını büzdü, gözlerini kıstı ve bakışları kararlılıkla parıldayana kadar cesaretini kuşandı.

Başını salladı. "Anlaştık."

BÖLÜM ALTI

PIMLICO

Aramızdaki cinsel gerilim kaybolmadı.

Elder yerine döndüğünde ve yemeğe devam ettiğimizde bile hâlâ oradaydı. Tereyağlı sosun elbisemde bıraktığı nemli leke, sıcak yemek salonunda beni rahatsız etmiyordu ve ağzıma bir parça balık götürdüğüm her seferde, şimdiden ne kadar değiştiğimin tadını çıkarıyordum. *Çatal bıçak kullanmanın artık beni korkutmuyor olması. Sesimi yükseltmenin bir intihar görevi değil, sarhoş edici derecede tehlikeli bulduğum bu adamla aramda temel kurallar ve sınırlar koymanın bir yolu olduğunu anlıyor olmam.*

Ana yemeği bitirip çilek ve vanilyalı kremadan oluşan sade bir tatlıya geçtiğimizde konuşmadık.

Elder'ın tatlıya düşkünlüğü yoktu ve ikinci krema kaplı çilekten sonra tabağı itip elini cebine attı. Bana bir şey söylemem için meydan okurcasına bir bakış atarak esrar ve çakmak çıkardı. Hiç özür dilemeden yaktı.

Derin bir nefes çektiğinde ağzım kurudu, esrarın ucu kırmızı renkte parlarken başını tavana doğru kaldırdı. Uzun bir süre nefesini tuttu. Ardından üflediği bir ciğer dolusu gri duman, dudaklarının arasından döne döne uzaklaştı.

Esrar içmesinden hoşlanmamam gerektiğini biliyordum. Sigara içmenin korkunç, uyuşturucu kullanmanın yanlış olduğunu da biliyordum. Ama Tanrım, bunları yapması kalbimin ilgiyle çarpmasına neden oluyordu. Neden kullanıyordu?

Ninova

Acısını dindirecek bir ilaç mıydı? Satıcıydı ve parası oradan mı geliyordu? O benim kim olduğumu bilmek istiyordu ama karşılığında ben de onu tanımak istiyordum.

Yeni bir nefes çektiğinde sandalyemde kıpırdandım, otun iki yanındaki parmakları ince ve güçlüydü.

Birkaç derin nefesten sonra bana baktı. Dışarıdan bakıldığında farklı görünmüyordu. Gözleri hâlâ hesapçı ve kurnazdı. Vücudu hâlâ gergindi ve dövüşmeye hazırdı. Ama daha az öfkeli bir tarafı vardı, belki de aklıydı? Göremediğim ama hissedebildiğim bir şeydi. Sakinleşmiş, aramızda kaynayan farkındalığı susturmuş; onu yönlendiren dürtüleri evcilleştirmişti.

Mırıldanmadan önce sorumu ağzımın içinde geveledim. "Neden esrar içiyorsun?"

Sırıttı, esrarı ağzından çekti. "Ah. Bu soru için çok geç kaldın, Pim."

Kaşlarımı çattım, ne demek istediğini anlamıştım. En başta, provasını yaptığımız dansın başladığı gece. Ona sadece bir soru sorarsam tüm sırlarını vereceğine söz vermişti. O zamanlar zihinsel, fiziksel ya da herhangi bir şekilde hazır değildim. Ama şimdi, geriye dönebilmeyi ve ağzımı açıp sorarak onu şaşırtabilmeyi diliyordum.

Bir çileği daha vanilyalı kremaya batırdım. Bana cevap vermemiş olsa bile onun da aynı şeyi yapacağını umarak ona kendimden bir parça sundum. "Kaçırılmamdan birkaç yıl önce bir kez denemiştim. Hoşuma gitmemişti. Beni paranoyak yapmıştı."

Derin bir nefes aldı, tekrar nefesini tuttuktan sonra duman kıvrılarak burnundan çıktı ve gümüş iplikler yavaşça hareket ederek başının etrafında bir hale oluşturdu. "Bunu yapabildiğini duymuştum."

"Sana etki etmiyor mu?"

"Asla. Aksine, tam tersi."

"Tam tersi mi?"

Başını eğdi, cevabını tartıyordu. "Bu soruya cevap vereceğim çünkü ikimizden biri biraz güven göstermek zorunda." Bir nefes daha çektikten sonra öne doğru eğildi ve masanın ortasındaki kristal kül tablasında söndürdü. "Birçok insana yaptığı gibi benim de rahatlamamı sağlıyor. Ama hayatımda birden fazla rol oynuyor."

Sormamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Merak içimi kemiriyordu ama ona bu zevki tattırmayacaktım.

İçimdeki savaşı görünce alçak sesle güldü. Ayağa kalkarak bir elini saçlarında gezdirdi. "Marihuana beni paranoyak yapmıyor, Pim. Beni açık hale getiriyor. Ayıkken başkalarına karşı duyduğum şüphe ve kuşku, esrarın etkisi altındayken azalıyor. Beni daha iyi bir insan yapıyor. Diğer sorunları uzakta tutuyor. Rahatlayabiliyorum."

Ben onun bu teorisini test edemeden; gerçekten daha yumuşak, daha nazik ve konuşması daha kolay olup olmadığını göremeden... bana bir gülümseme sunup gitti.

Ertesi gün güneş altın sarısı sıcaklığını bulutların arkasına sakladı. Ara sıra ortaya çıksa da çoğu zaman gri sisin ardında somurtuyordu. Okyanus asık suratlıydı ve davetkâr değildi; bu da Hayalet'i düşmanca suların ortasında rahatlatıcı, sıcak bir koza gibi gösteriyordu.

Elder'ı görmedim ve bana verdiği origami gülünü yeniden yapmaya çalışarak odamda dinlenmeye karar verdim. Dilek defterimden bir parça kâğıt koparak katlamaya çalıştım ve düz bir şeyi üç boyutlu hale getirmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya odaklandım.

Zaman ilerledikçe başarısız oldum, parmaklarım yoruldukça denemelerim daha özensiz hale geldi. Sabah yerini akşama bırakırken kapım çaldı.

Kapıyı açmadan önce, gelen kişinin Elder olmasını umarken kalbim hızla atıyordu. Ancak limon rengi yazlık bir elbiseyle *uygun* biçimde kapıyı açtığımda, beni karşılayan erkek bir çalışanın gülümsemesi tüm umutlarımı suya düşürdü. "Bay Prest, yarın sabah sekizde Monte Carlo'ya yanaşacağımızı ve onunla birlikte karaya çıkmaya hazır olmanızı istediğini bildirmemi söyledi." Omzumun üzerinden karmakarışık kâğıt yığınına ve yarım yamalak yapılmış güllere baktı. "Odanızda bir çalar saat var. Ancak kurarken yardıma ihtiyacınız olursa ya da uyandırma servisi isterseniz lütfen telefondan bire basın, biz ayarlarız."

Başımı sallayıp tekrar sessizliğe gömüldüm. Minnettarlığımı göstermek için gülümsedim ama nedense yabancılarla konuşma düşüncesi beni hâlâ geriyordu. Önce Elder ile konuşmakta ustalaşmıştım.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Kamarot bana iyi geceler diledi ve ben de kapıyı kapattım.

Saat geç değildi -akşam yemeği saati henüz gelmemişti bile- ama alarmı kurduğumdan emin oldum ve Elder'ın bana göstermek istediği şey her neyse ona hazır olabilmek için erkenden uyumaya hazırlandım.

BÖLÜM YEDİ

ELDER

Şafak.

Günün bu vaktini seviyordum. Etrafta kimsenin olmadığı zamanı. Dünya yeni gibi hissettiriyordu. Henüz hatalar yapılmamıştı. Ayrıca zihnim sessizdi.

Monaco'ya girmek neredeyse rahatlamak için esrar içmek kadar cazipti. Burası benim alanımdı. Benden habersiz kimse benim bölgeme adım atamazdı ve geçmişimden herhangi bir şey habersizce ortaya çıkmaya karar verirse yanımda duracak bir fabrika dolusu işçim vardı.

Açık renk kot pantolon ve koyu gri bir tişört giydim. Parmak arası terlik yerine mokasen ayakkabı tercih ettim çünkü deponun etrafında epey yürümeyi ve Pim'i yaşam tarzımla tanıştırmayı düşünüyordum.

İşim bittiğinde onu öğle yemeğine götürecektim. Belki de ana caddeden alabildiğim gülünç derecede pahalı giysilerle onu şımartırdım.

Öte yandan, belki de onu tamamen görmezden gelirdim; böylece onun tartışmalarına katlanmayacağımın mesajını alırdı. Benim sözümün kanun olduğunu. Yaptığımız anlaşmanın, olduğu her şeyi bana borçlu olduğu anlamına geldiğini.

Bu şartları kabul edip ödeme yapmamak, zaten gergin olan ruhumda en kötü tahribatı yaratırdı. Artık başka seçeneği yoktu.

Aptal kız, kazanamayacağı bir anlaşma için özgürlüğünü takas etti.

Onu düşünmek, yanımda belirmesine sebep oldu. Gözlerinde daha önce orada olmayan bir parıltıyla, daha uzun boylu biri gibi hareket ediyordu. Tekrardan tartışmaya ve kendimi toparlamak için harcadığım tüm çabaları boşa çıkarmaya hazırlanıyormuş gibi duruşunu dikleştirdi.

Akşam yemeğinden sonra gecenin büyük kısmını kendimi kontrol altında tutarak geçirmiştim. Sesimi yükseltmemek ve hepsinden önemlisi sinirlerimin her şeyi mahvetmesini engellemek konusunda kendimi telkin etmiştim.

Pim selam vermek için gülümserken gözlerimiz buluştu.

Gülümsemesine karşılık vermedim, karaya çıkmak için yağmurlu hava kıyafetlerinin ve diğer dış mekân ekipmanlarının saklandığı küçük vestiyerin üzerindeki saate baktım. "İki dakika geciktin."

Koyu renk saçlarını toplayıp omzunun üzerine bıraktı. Cevap vermedi. Sesini duymak için kulaklarım seğirdi ama aynı zamanda böyle bir beklentim de yoktu. Onunla sohbet etmekten keyif almak hâlâ tuhaf hissettiriyordu.

Yatın yan tarafı çoktan açılmıştı; rampa indirilmiş, sabırla bizim ayrılmamızı bekliyordu. Denizin hafif kokusu ve gün ışığı bizi Monte Carlo'yu keşfetmeye davet ediyordu.

Pim yanımdan geçip turkuaz körfeze ve uzak kıyıdaki, oyuncak büyüklüğündeki hareketli şehre baktı. Yüzü aydınlandı, korkuyla sararıp solmak yerine macera hevesiyle doldu.

Geçen sefer ona karada bana katılması için seçenek sunmuştum. Fas, şu anda birbirimize karşı hissettiklerimiz de dahil olmak üzere pek çok şey için bir başlangıç noktası olmuştu. Bu kez seçme şansı yoktu çünkü onu yanımda tutmamı talep ettiği anda bu hediyeyi lanet olası yüzüme fırlatmıştı.

Kulağına korkunç bir hata yaptığını fısıldarken alaycı bir eğlenceyle başımı iki yana sallamak istedim.

Fırsatın varken gitmeliydin, Pim.

Manzara karşısında hipnotize olmuş halde öne doğru sallandı; keşfetmeye hazır bir şekilde ağırlığını narin ayak parmaklarına verdi.

Kurtardığım kırık dökük, kimsesiz kızı hatırlamakta zorlanıyordum. Kanlar içindeki, yaralı ve benimle konuşamayacak kadar kırılmış halini hatırlamaya çalıştım. Bu kadar kısa sürede böylesine gelişmesi ve bunda biraz payım olması beni gururlandırdı ama her geçen gün bana daha az ihtiyaç duymasına öfkelendim.

Bana ihtiyaç duyulmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Bu kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra ilgilenecek birine sahip olmaya da.

Pislik gibi davranmayı bırak ve yetişkin bir adam ol.

Senden yana tehlikede değil çünkü kendini kontrol edeceksin.

Sen de ondan yana tehlikede değilsin çünkü ne yapacaksın? Kontrol edeceksin orospu çocuğu, o kadar.

"Her şey hazır." Selix yanından geçip rampadan aşağı indi.

Pim irkildi, zihni Monte Carlo'dayken bulunduğu yere hızla geri döndü. Sıçrama şekli ve sonra sanki onu travmaya sebep olacak bir şeyden kurtaracakmışım gibi hemen bana bakması dişlerimi sıkmama neden oldu.

Lanet olsun, neden olduğu ıstırap hakkında bir fikri var mıydı? Azminin bende ihtiyacım olanı alma isteği uyandırırken; tereddüdünün bende bir kahraman olma ve onu koruma arzusu uyandırdığının farkında mıydı?

"Hazır mısın?" Kolumu uzattım, kolunu benimkinden geçirene kadar bekledim. "Rahat mısın?" Vücuduna fazla büyük olan mavi elbisesine baktım. Bir kez daha, bol kumaş onun ince

bedeninde dar bir mini etekten daha seksi duruyordu. Esen rüzgâr elbisenin kumaşını etrafına yapıştırıyor, altına iç çamaşırı giymediğini belli ediyordu.

Zihnim onun tekrar kucağımda, benim de onun içinde olduğum ana dönerken çenem kasıldı.

Tanrım, bu arzu hiç geçmeyecek mi?

Alaycı bir söz ve kıyafetlerden nefret ettiğine, çıplak olmayı tercih ettiğine dair bir yorum bekledim ama o espri hiç gelmedi.

Düşününce, son birkaç gündür beni hiç zorlamadan kendi isteğiyle giyindiğini fark etmiştim. Ya sonunda sosyal nezaket kurallarını kabul etmişti ya da içinde konuşma isteği dışında başka bir şey daha değişmişti.

Aramızda bir şeyler olmuştu ve bu, sadece odamda olanlar yüzünden değildi. Fırtına bizi temellerimize kadar yıkmış, geriye ne kaldıysa onun üzerine yeni versiyonların inşa edilmesine izin vermişti.

Hava durumunun duygular üzerinde böyle bir gücü olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Duruma göre değişir," dedi Pim. "Gideceğimiz yer soğuk olacak mı?"

Sorusu kulaklarımı gıdıkladı. Sessiz ve saygılıydı, dün akşamki yemekten kalan laf sokmalardan eser yoktu. Onu duvara yaslayıp öpmek ve aynı zamanda baloncuklu naylonla kaplamak istememe sebep oluyordu.

Kendine gel sikik herif. Bu kadar iç monolog yeter. Aptal gibi konuşuyorsun.

Boğazımı temizledim. "Hayır. Monaco yılın bu zamanlarında sıcak olur ve ziyaret ettiğimiz yerler aşırı klimalı değil. Çalışanlarım titremek yerine terlemeyi tercih ediyor."

"Ben de onu tercih ederim." Dudakları seğirdi, beni baştan aşağı süzdü. "Bu arada, çok... hoş görünüyorsun."

İltifatı beni şaşırttı ama gülümsedim. "Sen de öyle."

Bakışları yere kayarken yanakları renklendi. Düşüncelerine erişememek beni öfkelendiriyordu. Bir daha asla göz teması kurmayı ya da sohbet etmeyi hafife almayacaktım. Pim bana böyle basit şeylerin değerini öğretmişti.

"Gidelim mi?" Selix her zamanki siyah takım elbisesiyle rampada bekliyordu. Yüzünde, Pim ile garip iltifatlaşmamız hakkında ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu yoktu.

Sertçe başımı salladım. "Evet. İlk olarak bir toplantım var."

Pim bana yumuşak bir gülümsemeyle bakarken ben de asma köprüde önümden ilerlemesi için yan tarafa geçtim. "Önce hanımlar."

Zarif bir baş hareketi yaptıktan sonra sade, gümüş sandaletleriyle önümden usulca geçti ve Selix'e doğru ilerledi. Metal barikatlar onu denize düşmekten koruyordu.

Parlak güneşin altında gözlerini kırpıştırırken, turkuaz rengi limandaki dalgalar teninin üzerinde dans ediyordu. Süper lüks yatların, paha biçilmez yelkenlilerin ve küçük şehirlerden daha değerli gemilerin oluşturduğu kalabalık karşısında nefesi kesildi.

Selix küçük tekneye atlamak için adımlarını hızlandırdı, ardından Pim rampadan sürat teknesine kadar olan küçük boşluğa geldiğinde ona elini uzatmak için döndü. Şık teknenin adı Hayalet'e bir gönderme olarak Ruh'tu. Güzel hatları parlak cilalı ahşapla çevrelenmiş, pirinç vurgularla süslenmişti.

Büyük değildi ama para kokuyordu.

Olması gerektiği gibi.

Onu, potansiyel müşterileri fabrikama götürüp onları milyonlarca doları bir yat için harcamaya ikna etmek amacıyla tasarlamıştım. Sürat teknemi özel olarak inşa ettirmemin bir diğer nedeni de kendimi Monte Carlo'ya götürmekti. Her ne kadar Hayalet, iskelelerin çoğu benim gibi ziyaretçileri ağırlamak için

fazlasıyla geniş olsa da limana yanaşamayacak kadar büyüktü. Diğer yatların kalabalığının arasında sıkışıp kalmaktan hoşlanmıyordum. Eğer çabucak ayrılmamız gerekirse, limanın sınırında demir atıp küçük bir tekneyle eve geri dönmek idealdi.

Hayalet'in dengeli ağırlığı küçük sürat teknesinin dalgalanmasıyla değişirken Pim avucunu Selix'in avucunun içine yerleştirdi. "Teşekkür ederim."

Selix sadece başını salladı. Ben hâlâ onun konuşmasına alışamamışken, Selix Pim'in minnettarlığı o kadar da muazzam bir şeymiş gibi davranmadı. Söylediği her cümlenin, aptalca bir şekilde son cümlesi olabileceğini düşünüyordum. O, konuşmayı bırakmadan önce ona olabildiğince çok cümle kurdurma dürtüm hiç bitmeyen bir mücadeleydi.

"Otur." Selix krem rengi minderleri olan ahşap bankı işaret etti. "Lütfen."

Pim itaat eder etmez tekneye atladım ve yanına oturdum. Bana hoş ama temkinli bir gülümsemeyle baktı. Parmak uçlarım ona dokunmak ve bana her şeyini verene kadar benim olarak kalmak uğruna özgürlüğünü takas ettiğini hatırlatmak için yanıp tutuşuyordu.

Onun sebep olduğu kargaşanın içine düşerken işi, suyu ve tüm endişelerimi unuttum. "Hazır mısın?"

Beni içeri almaya hazır mısın?

Bana istediğimi vermeye hazır mısın?

Başını salladı, yanakları güneşin doğuşu gibi kızarırken bana titrek bir gülümseme sundu ve dümene yönelen Selix'i izlemeye koyuldu. Selix bizi Hayalet'e bağlayan halatı çözdü, rölantideki motoru vitese taktı, sonra da gelgiti keskin bir bıçak gibi kesip ardımızda pek bir iz bırakmadan hızını artırdı.

Pim öne doğru eğildi; dikkati ufka kilitlenmişti, ihtişamlı arabaların, havalı insanların ve daha da gösterişli banka hesaplarının olduğu başka bir dünyaya girmeye hazırlanıyordu.

Monaco, mega zenginler için bir oyun alanıydı. Çoğu kişi için vergi cenneti olan, günlük yaşamın *Gucci* elbiseler ile *Yves Saint* Laurent şortlar gerektirdiği bu iklimde, küresel servetin büyük bir kısmı tahvillere, gayrimenkullere ve Fransız Rivierası'ndaki şifreli banka hesaplarına bağlanmış durumdaydı.

Benimki de buna dahildi.

Selix, Pim'in koyu renk saçlarının arkasında dalgalanmasına neden olacak kadar güç uyguladı. Pim soluk soluğa, bembeyaz olmuş eklemlerle minderi kavradı, onu geriye doğru çeken açgözlü yerçekimine karşı koymak için kendini ileri atıyordu.

Ona bakma hatasında bulundum ve gözlerimi kaçıramadım.

Gözlerini ufka dikmesini izledim. Güneşle yıkanan binalara, gökkuşağı şemsiyelerine ve sahildeki yamalı havlulara yaklaştıkça onun masumiyetiyle neşesini içime çektim.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Bu zamana kadar karşıma çıkan en tehlikeli şeydi.

Çok geç olmadan ondan kurtulmam gerekiyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM SEKİZ

PIMLICO

Elder beni nereye götürdüğünü söylememiş, ben de sormamıştım.

Bu hem sessiz kalmanın hâlâ ikinci doğam olmasından hem de bilinmezlikten hoşlanmamdan kaynaklanıyordu. Sürprizden hoşlanıyordum çünkü Elder'ın arkadaşlığından keyif alıyordum.

Dünden beri çok şey değişmişti.

İki yıl boyunca kimseyle sözlü olarak kavga etmemiştim. Daima kaybeden olacağımı bilerek herhangi bir yüzleşmeden kaçınmıştım.

Öte yandan Elder beni dinlemişti. Öfkesi parlak ve keskin olmuştu fakat beni biraz daha yanında tutmasını istediğimde bunu kabul etmişti. Bunu yapma konusundaki isteksizliği, beni itiraf edebileceğimden daha fazla incitmişti. Ancak aynı zamanda kendimi savunduğum ve kazandığım için duyduğum mutluluğu da üzerimden atamıyordum.

Artık ona, beni çaldığı zaman güvendiğimden daha fazla güveniyordum. Bu güvenimi zorlamasıyla değil, kendiliğinden oluşmuştu ve her temel şeye tutunmaktan vazgeçmeye karar vermiştim. Kendi varlığımı anlamaktan ve korkunç geçmişimi gözden geçirmekten vazgeçmiştim. Hayatın dakika dakika gelişmesine izin vermeye ve bir sonraki saatin beni nereye götüreceğini umursamamaya karar vermiştim.

Ninova

Ayrıca beni güvenli bir yere götüreceğine, bana eğlenceli bir şeyler göstereceğine ve ona her şeyimi verene kadar yanında kalacağıma dair verdiği sözü tutacağına olan güvenimin de buna yardımı oluyordu.

Ne yazık ki bunu yapmayı planlamıyordum.

Kendimle ilgili, yeniden yaşamayı asla istemediğim ve tamamen unuttuğum şeyler vardı. Tasmin olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamakta zorlanıyordum; üniversiteye gitmenin, erkeklerin sınavlarımdan kopya çekmesinin ve kıskanç kızlar tarafından dalga geçilmenin ne hissettirdiğini hatırlamıyordum. Annemin beni azarlarken ya da ezberlemeye değer bulduğu bir ders kitabı hakkında beni sorguya çekerken sesinin nasıl çıktığını hayal etmek zor geliyordu.

Normal bir insan böyle şeyleri öylece unutamazdı, değil mi? Bu hatıraları zihnimdeki sandıkta çok uzun süre mi saklamıştım? Onları korumak için kilit altında tutarken içeride boğulduklarını mı fark etmiştim?

"Bu taraftan." Elder ileriye doğru yürüdü, sırtı otoriteyle kaskatıydı ve gözleri katı bir değerlendirmeyle kısıktı. Üzerinde durduğumuz iskele, Hayalet ile aynı logoyla özel olarak işaretlenmişti.

Buranın Elder'ın alanı olduğunun söylenmesine gerek yoktu.

Bakışlarım, adam ve kadınların güneşin altında uzanıp plaj voleybolu oynadıkları komşu koya kaydı. Kasabaya doğru gitmeyi umuyordum. *Neden?* Hiçbir fikrim yoktu. Şimdiye kadar Elder'ın asla beklenen şeyi yapmayacağını öğrenmiş olmalıydım.

Efendileri suda ve zevk dolu bir şehirde oynarken, Selix bizi sayısız lüks teknenin uyuduğu marinaya doğru gitmek yerine, cam gibi dalgaların üzerinden geçirerek sahilin biraz ilerisindeki büyük bir depoya ulaştırmıştı. Burada pek fazla tatilci ya da yat

yoktu ama ilerideki binanın devasa açıklığı, buranın pek çok deniz taşıtının üretildiği bir yer olduğunu belli ediyordu.

Yapı uzun uykusundan uyanan bir dev gibi görünüyordu, dili denizden gelen lezzetli lokmaları kabul etmek için dışarı sarkmıştı. Devasa pencereleri ve kabaca yontulmuş dış kaplamaları yıpranmış, tuzla kaplanarak gümüş rengine dönüşmüştü. Çok eski görünüyordu. Ancak yaklaştıkça içerisinin, dışarısı kadar kasvetli olmadığını fark ettim. Çatının çoğu yerini kaplayan tavan pencereleri, içerideki çok sayıda insan için alana bol miktarda güneş ışığı girmesini sağlıyordu. Güneş ışınları, yapılmakta olan bir yatın iskeletinin pruvasından yansıyordu.

Elder onu takip edip etmediğime bakmadan beni devasa dilin yanındaki, bir insanın rahatça geçeceği genişlikteki rampaya yönlendirdi. Rampanın üzerinde, tekneleri okyanusa indirmek ya da kaldırmak için bir makara ve zincir sistemi hazır bekliyordu. Gelgit çizgileri midyelerle kaplıydı, şimdilik kuru olsalar da suya batmayı bekliyorlardı.

Her şeyi fark edebiliyordum.

Havadaki yosun kokusunu. Uzun zamandır kabuklu deniz hayvanları ve deniz kiriyle kaplı kayalara sakince vuran dalgaların sesini. Çekiçle vuran, zımparalayan, koşuşturan ve doğacak bir sonraki yat olduğunu tahmin ettiğim şeyin gövdesini ölçen işçileri.

İskeleden deniz yosununun kayganlaştırdığı basamaklara tırmanırken, uzun süre tuzlu suya maruz kaldığı için sertleşen kaba halattan tırabzanı tuttum. Elder tekrar Hayalet'in logosunun tüm duvarı gururla kapladığı devasa depoya girdiğimizde özel bir dikkat ya da hayranlık belirtisi göstermedi. Logo; dört kat yüksekliğinde, dolaplar ve raflarla dolu yaratım merkezini denetleyen, her şeyi gören bir tanrı gibi görünüyordu.

Aynı anda hem yürüyüp hem de salak gibi bakamazdım.

Durdum.

Her şeye bakmam gerekiyordu. Kereste ve metalin nasıl şekillendirilip de sıkıcı elementlerden böyle araçlara dönüştüğünü bilmem gerekiyordu. Vernik kokusunun nereden geldiğini bilmem gerekiyordu. Bu kadar karmaşık bir şeyde nasıl ustalaşacağımı öğrenmem gerekiyordu.

Selix kıkırtısını nefesiyle örtbas etti ve Elder'ın ardından itaatkâr bir şekilde yürümemi bekledi. Her zamanki *keskin nişancı dikkati* biraz daha azalmıştı, sanki burası sıradan ve çok fazla canavarın saldırmadığı bir yermiş gibi davranıyordu. "Etkileyici, değil mi?"

Başımı salladım, uzun bir direğe bir şey bağlamak için tavandan trapez sanatçıları gibi sarkan işçilere bakarken ağzım hayretle açıldı.

Etkileyici olmaktan da öte.

Bu-

"Ah, Bay Prest!" Mavi tulum giymiş, gözlükleri alnına kadar çekilmiş, saçları toz içinde kalmış bir adam gülümsedi. "Ne büyük bir zevk."

Elder yavaşlayarak durup elini uzattı. "Merhaba, Charlton. Son geldiğimden beri bir gelişme var mı?" El sıkışırlarken vücudu rahattı ama ses tonu alttan alta bir şeylerin ağırlığını taşıyordu.

"Hayır. Neyse ki yok, efendim." Charlton gözlüklerini kafasından çıkardı ve talaşla kaplı camları gömleğinin manşetiyle temizledi. "Buraya son gelişinizden bu yana pek fazla maskaralık yaşanmadı."

Elder birkaç hafta önce ayrıldığında buraya mı gelmişti? Helikopterle gittiği yer burası mıydı? Eğer öyleyse, neden bu kadar kısa süre içinde tekrar ziyaret ediyordu? Elbette işi bu kadar

yakından denetlemesi gerekmiyordu. Öyle olsaydı, asla karaya bağlı olmadan dünyanın her yanına yelken açamazdı.

Hâlâ Elder hakkında öğrenmem gereken pek çok şey vardı ama karadan nefret ettiğini biliyordum. Fas'a zar zor tahammül etmişti ve orada sadece birkaç gün kalmıştık. Girit'te beni çaldığında da endişeli görünüyordu. Karaya ayak bastığında bir sonraki düşmanını arayan bir suikastçıya dönüşüyordu ama denizde rahat bir nefes alıyor ve dalgaların aklını tekrar başına getirmesine izin veriyordu.

"Bütün savaşların birkaç gün içinde başlayıp bittiğini gördüm," dedi Elder sessizce. "Ama her şeyin yolunda olduğunu duyduğuma sevindim. Şu anki proje nasıl gidiyor?"

Yöneticisi konunun değiştiğini anladı, küçük sohbetleri sona erdiğine göre keyifle cevap verebilirdi. "Çok iyi, efendim. Teslimat için sekiz ay demiştik ama daha çok altı ay gibi görünüyor. İşçiler ilk iskeleti tamamladılar. Kurduğunuz yeni makineler zaman kaybını büyük ölçüde azalttı."

"Buna sevindim." Elder depoya ve hareketli kargaşaya doğru el salladı. "Girebilir miyiz?" Bana bakarak ekledi. "Bir tur atmak güzel olurdu... arkadaşım için."

Kalbim bu ifadeyle kaşlarını çattı. Onun arkadaşı olarak anılmaktan mutlu olmalıydım. Teknik olarak *arkadaştık*. Ama arkadaşlar, biri konuşmayı reddetti diye diğeriyle zorla birlikte olur muydu? Arkadaşlar birlikte daha fazla zaman geçirmek istediklerinde sanki müebbet hapis cezası almış gibi davranırlar mıydı?

O zaman sana ne demesini istersin? Sevgili mi? Tutsak mı? Misafir mi?

Bunların hepsi, *arkadaş* kadar istenmeyen kelimelerdi ama yine de tercih ettiğim bir kelime bulamadım.

Yalancı.

Bir tane bulabildim.

Sevgilim...

Partner.

Saçmalama, Pim!

Az önce söylediği gibi, o ne bir sevgiliydi ne de benimdi. Peki ya partner? Vay canına, bu biraz zorlamaydı. Kelimenin ima ettiği çağrışımlar doğru değildi. O benim partnerim değildi. Elder asla başka birinin onun hayatını, partnerliğin gerektirdiği şekilde paylaşmasına izin verecek kadar rahatlayamazdı.

O benim koruyucumdu.

Hepsi bu.

Ve şimdilik tek temenni edebileceğim buydu.

Tek istediğim buydu.

Yine yalan söylüyorsun.

Daha fazlasını istiyordum.

Diğer erkek ve kadınların sahip olduklarını istiyordum.

Öyle değil mi?

Bu da başka bir yalan mıydı?

Duygusal olduğu kadar fiziksel bir ilişki de istiyorsam, neden öpücüklerinden aldığım zevki her şeyiyle yapılan seksin verdiği korkudan ayıramıyordum? Neden hâlâ zehirli bir engerek gibi göğsümde kıvrılıp yatan panik atağın keskin dişleriyle yaşıyordum?

Elder, kendisinin de ima ettiği gibi ihtiyaçları olan yetişkin bir adamdı. Sakinleştirici bir uyuşturucu sayesinde kontrol ettiği ihtiyaçları vardı.

Bu normal değil.

Değil mi?

Flört havuzuna fazla girdiğim söylenemezdi ama insanın kişiliğiyle ilgili bir sorunla mücadele etmek için uyuşturucuya bel bağlaması asla iyiye işaret değildi.

"Tur mu? Evet, tabii ki!" Charlton hızla harekete geçip ileri atıldı. "Çekiçbaş'ı göstermek benim için bir onurdur."

Elder gözlerini devirdi. "Ona başka bir isim ver. Onu sipariş eden sahibi artık anlaşmayı tamamlamakla ilgilenmiyor."

Charlton durdu ve yüzü düştü. "Eyvah, bu çok üzücü."

Elder şeytani ve kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı. "İnan bana, bu uzun zamandır aldığım en iyi haber."

"O halde... harika." Charlton gülümseyerek gözlüğünü tekrar alnındaki yerine yerleştirdi.

"Önden lütfen." Kolunu belime dolayan Elder beni ileriye, deponun derinliklerine doğru çekti. Charlton biraz önümüzdeyken Elder, "Bu yatın kime yapıldığını tahmin et, Pim," diye fısıldadı.

Burnum talaş, reçine ve balmumu kokularıyla gıdıklandı. Sayılamayacak kadar çok işçi, sıkı çalışmanın ve arkadaşlığın melodisine katkıda bulunuyordu. Etraftan gelen bir kahkaha, az öteden gelen bir öksürük, hepsi de aletlerin takırtısı ve vızıltısıyla serenat yapıyordu.

Neredeyse tamamlanmış gövdeye yaklaştığımızda tepeyi görmeye çalışırken boynumu iyice arkaya doğru yatırdım. Bu iskeletin dönüşeceği yüzen güzellik devasa olacaktı ama yine de Hayalet kadar büyük değildi.

Elder elini sallayarak Selix ve Charlton'ı bizden uzaklaştırdı ve istediğimden emin olmadığım bir mahremiyet sağladı.

Sırtımdan aşağı garip bir ürperti indi.

O.

Bu yat, üç kurşun deliğiyle bıraktığımız, büyük olasılıkla oturma odasının zemininde çürüyen adam içindi. Tıpkı bir daha bana asla dokunamayacağı gibi bu yata da asla dokunamayacak olan o adama aitti.

Aniden içim böylesine güzel bir şeye duyduğum nefretle dolarken ellerim yumruk haline geldi. Eski efendimle bir bağı olduğu için onu yakmak ama aynı zamanda yatı yatıştırmak ve o adama ait olmadığı için ne kadar şanslı olduğunu fısıldamak istiyordum.

Elder yakınıma eğildiğinde nefesi kulağımı yaktı. "Tahminin var mı?"

Silahlar ve denizde savaşa girmekle ilgili belirsiz konuşmalar geri geldi. Elder, Alrik'in inine girdiği andan itibaren beni büyülemişti. Böyle bir şey inşa etmek için ödeme koşulları arasında beni kullanmak da vardı. Eli bacağımdayken ve gözleri kalbimi ezerken yapılan bir pazarlıktı.

Kaskatı kesildim, mesafeye ihtiyaç duyarak ondan biraz uzaklaştım. "Bunu inşa etmen için seni görevlendirdi."

Tekrar doğmak üzere olan yata baktım. Alrik neden böyle bir şeye ihtiyaç duymuştu ki? Elder onun tüm köprüleri yakması ve tefecileri peşine takması konusunda haklı mıydı? Gerçekten de beni bir yere saklayıp yaklaşan herkese ateş eder miydi?

Yapardı, biliyorsun.

Beni füze taliminde kullanırdı.

"Öyle." Elder'ın yüzü karardı ve uzun kirpiklerinin gölgesi yanağına düştü. "Ona elini süreceğinden değildi." Omuzları şiddetle gerildi, hiç şüphesiz olağandışı birlikteliğimize yol açan talihsiz olayları hatırlıyordu. "Son kuruşuna kadar aldığım ve öldüğü için memnunum." Sesi dikenlerle doluydu. "Seni asla hak etmedi. Şimdi de o orospu çocuğunu beş parasız bıraktığımı ve sonra da öldürdüğümü bilerek rahatlayabilirim."

Onun hain neşesinden beslendim. Alrik'in ölümünü, muhtemelen beni cehenneme gönderecek şekilde kutladım. Katiller bir hayatı söndürmekten bu kadar zevk almamalıydı. Öte

yandan... belki de birbirimize çekilme sebebimiz buydu; çalabileceğiniz en kötü şeyi çalmanın ortaklığı.

Bir ruhu.

Alrik kadar kirli ve kötü birinin ruhu olsa bile.

Elder omuzlarını silkip üzerindeki yoğun hırçınlığı attı. "Ayrıca eğer ölmemiş olsaydı, böyle güzel bir şeye gözleri birbirinden çok uzakta olan bir köpekbalığının adını verdiği için bile onu öldürürdüm." Homurdandı. "*Çekiçbaş*. Bu ne biçim bir isim böyle?"

Hafifçe gülümsedim, ses tonundaki ani şakacılık karşısında tüylerim ürpermişti. "Pek hoş bir isim değil." O beni daha fazla etkileyemeden bakışlarımı kaçırdım. İnsan gibi basit canlıların, tahtayı ve kullandıkları diğer malzemeleri su geçirmez bir mucizeye dönüştürebilmelerinin görkemiyle büyülenmiş haldeydim. "Sen ne isim verirdin?"

Elder çenesini ovuşturdu. "Benim ona ne isim vereceğim önemli değil. Sahibi yatına bir isim vermek zorundadır ve bunun da sahibi olmadığına göre... bu kızımız satılana kadar isimsiz kalacak."

"Kız mı?"

"Bütün yatlar dişidir." Elder omuz silkti. "Nedenini bilmiyorum, araştırma zahmetine de girmedim. Sadece öyle işte."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle." Gözleri yumuşadı, her zaman barikat kurduğu âleme adım attı. "Boş olmalarındansa canlı olduklarını düşünmeyi tercih ediyorum. Hayatımı daha az yalnız kılıyor." Sanki az önce dudaklarından böyle şeyler dökülmemiş gibi anında öksürdü. Yarattığı şeyin hatlarını takip ederken yüzü keskinleşti ve okunamaz hale geldi, bakışlarımdan ne pahasına olursa olsun kaçıyordu. "Bugün pek çok sorudan kurtuldun, Pim. Sıra bende. Sen ona ne isim verirdin, söyle."

"Ben mi?" Bir elimi göğsüme koydum. "İsim vermekle ilgili hiçbir şeyi bilmiyorum-"

"Umurumda değil. Söyle bana."

"Az önce sahibinin onlara isim vermesi gerektiğini söylediğini sanıyordum."

"Haklısın." Yumruklarını kot pantolonunun ceplerine soktu. Yakın ama bir o kadar da ayrı dururken aramızda aniden bir tuhaflık belirdi.

Birkaç dakika geçti, her biri bir öncekinden daha ağırdı.

Aramızdaki soğukluğu nasıl kıracağımı bilmiyordum ve sonunda biraz soğuk ama zengin bir inançla mırıldandığında sıçradım. "Adını söyle."

"Ama-"

"Az önce satıldı."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Nasıl? Bütün gün burada dikilip durdun-"

"Senin gibi. İşlem tamamlandı."

Kendini kaybetmişti. Onu takip edemiyordum. "Anlamıyorum."

"Ona isim ver, Pim." Yüzünü bana döndü, göğsü kabarmıştı ve tişörtü kaslarının üzerinde gergindi. "Onun yeni sahibi sensin. Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum."

Öksürerek güldüm, sesim şoktan dolayı gergindi. "*Pardon*?"

"O senin."

"Bana... bir yat mı veriyorsun?"

"Herhangi bir yat değil. Türünün tek örneği, özel yapım bir süper yat."

"Ama... yapamam. Onlar bir servet değerinde. Sana ödeme yapmamın hiçbir yolu yok."

Ninova

Hesapçı bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı; az önce içine girdiğim tuzakla birlikte gözleri parladı. "Senin değerini belirleyeceğimi söylediğimi unuttun mu? Sana verdiğim değeri, gerekli gördüğüm herhangi bir görevle bana geri ödemen gerektiğini söylemiştim."

Zorla yutkundum, üstüme geldiğinde bir adım geri çekildim. Hatırlıyordum ama ona daha fazla güç vermek istemiyordum. Zaten yeterince gücü vardı. O güçle parlıyordu. Onunla dalgalanıyordu. Erkeksi güç, efendi gücü, beni büyülemek, bana ne olduğumu ve kime hizmet ettiğimi unutturmak için tasarlanmış güç.

Bana asla öyle bir şey yapmamamı söylediği halde; onun ilkel enerjisi, önünde diz çökmek için dizlerimin bükülmesine neden oluyordu.

Ne yapıyor bu adam?

"O senin, Pim. Değerin oldukça arttı. Bu yüzden bana ödeyebileceğinden çok daha fazlasını borçlusun. Birlikte olduğumuz süre boyunca ne dersem yapmak zorunda kalacaksın. İstediğim her şeyi vermek zorundasın. Sorduğum her soruya cevap vermek zorundasın."

Kalbim dişlerini gösterdi. "Birlikte olduğumuz süre boyunca mı?" Bana bir yat verip beni onunla bağladıktan sonra ilişkimizi bir daha asla olmayacağıma dair kendime söz verdiğim şeye nasıl dönüştürebilirdi?

Efendi ve metres.

"Peki bu ne kadar sürecek?" Sıcak gözyaşlarım filtreden sızan kahve gibi süzülüyordu. "Daha ne kadar her isteğine cevap vermek ve her emrine itaat etmek zorundayım? Sahibim ve çevrem değişmiş olsa bile daha ne kadar köle olarak kalmam gerekiyor?"

Elder hareketsizleşti, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar kararmıştı. "Bunu sen istedin. Seni özgür bırakmaya çalıştım, Pim. Kapıyı açtım ve veda ettim ama kalmayı isteyen sendin."

Haklı olmasından nefret ediyordum.

Hiçbir şey değişecekmiş gibi davranmamış, hiçbir söz vermemişti. Bana isteğim dışında sahip olduğu için pişmanlık duymuştu. Onun yemeğini yemeye ve misafirperverliğinde yaşamaya devam etmem için bir anlaşma sunarken kibar davranmıştı. Ama bana asla yalan söylememişti. Benim hissettiğim çelişkili, kafa karıştırıcı şeyleri hissettiğini asla ima etmemişti.

Asla benim onu istediğim gibi onun da beni istediğine dair bir işaret vermedi.

"Eğer özgürlüğümün bedeli buysa, o zaman bu bedel çok yüksek." Omurgam onun bakışlarının ağırlığı altında kamburlaşmak istese bile dik durdum. "Kabul etmeyeceğim için yata isim vermeyeceğim. O senin."

"Yanlış. Alrik'in." Elder ellerini yavaşça ceplerinden çıkardı, sanki hayatımı ya da ona sonsuza dek hizmet etmemi tartışmıyormuşuz gibi tırnaklarını inceledi. "Alrik bu güzelliğin parasını, tıpkı senin için ödediği gibi ödedi. Anlaşmada onun adı var, tıpkı senin anılarında olduğu gibi." Başını kaldırdı, gözleri benimkileri yakaladı ve beni bir kement gibi sardı. Çenesinin bir hareketiyle beni darağacında asılıymışım gibi boğdu. "Senin bedelini ödedi ve seni hak etmedi. Yıllarca onunla yaşadın. Onun adiliklerine katlandın ve sonunda tacizlerinden kurtuldun. Sence de bu gereken ödeme için yeterli değil mi?"

Donup kaldım. "Sen... ne diyorsun?"

Konuşmayı çarpıtma şekli yüzünden başım ağrıyordu. Kendisi sakin, derin ve dingin açık denize dönerken beni akıntıların içinde bırakmıştı. "Onun için bana bir kuruş bile borçlu değilsin, Pim." İç çekti ve söylediği gerçekleri yalanlarmış gibi

maskeleyerek geçiştirdi. "Borcun yok. Zorunluluk yok. Bu yat, çalındığın anda senindi."

Yaklaşıp yanağımı avuçlarının içine alırken ayak izleri kalbime kazındı. "Alrik'in geride bıraktıklarını miras alman adil olur. Sana yaşattıkları için her şeyi hak ediyorsun. Bu yeterli değil. Yaptıkları için yeterli değil. Ama yat senin."

Başımı iki yana sallayarak geri çekildim, parmak uçlarının tenimi dağlamasından nefret ediyordum. "O adamla ilgili hiçbir şeyi istemiyorum. Para ya da başka bir şey."

"Bunu anlıyorum ama bu yat senin. Onu hiç görmedi. Tasarımında hiçbir katkısı olmadı, hepsi benim eserim." Yaklaştı, gözlerimiz birbirimizin dudaklarına kilitlendi. "Bu ondan değil. Benden. Her zaman senin olması gerekiyordu. Anlamıyor musun?"

Hızla nefes aldım. "Ama bunu bana verirsen, o zaman sana geri ödeme sorunum devam eder. Şartlı ya da koşullu olmadığını söylemene rağmen." Kalp atışlarım hızlandı. "Beni kurtardığın ve koruduğun için sana bazı parçalarımı vermeye hazırım. Hiçbir şeyin bedava olmasını beklemedim. Sadece bir değerim olduğunu kendime kanıtlamak için bile olsa sana borcumu *ödemeliyim.*"

Sesimin, hayal kırıklığına ek olarak öfkeyle titremesinden nefret ettim. "Benim değerli hiçbir şeyim yok ama sen beni değerli kılıyorsun. *Görmüyor* musun? Bunun beni ne kadar hasta ettiğini anlamıyor musun? Bunu kabul etmemeyi ne kadar çok istediğimi çünkü-"

Dudaklarını benimkilere yapıştırdı ve beni şiddetli bir öpücükle susturdu.

Olduğum yerde kilitli kaldım, şoka girmiştim, hızlıca öpülmüştüm ve onun tarafından tamamen esir alınmıştım.

Her düşüncemi çaldı.

Tak.

Her argümanı katletti.

Öldü.

Ağzının ağzımda, nefesinin nefesimde, dilinin dilimde yarattığı büyülü hisle buzlarımı eritti.

Dudaklarımın sınırını geçtiğinde inledim.

Bir ay önce, içime kıvrılır ve saklanırdım.

Bugün ona uzanıp teslim olmuştum.

Ancak ona dokunduğum anda ani atağı sona erdi.

Geri çekildi, yüzünde inanmayan bir ifadeyle elini saçlarında gezdirdi. "Üzgünüm."

Titreyen parmak uçlarımı berelenmiş ağzıma bastırdım. "Üzülme."

"Bunu yapmamalıydım."

"Sorun değil."

Dişlerini gösterdi. "Bu sorun. Kendimi kaybettim. Ben *asla* kendimi kaybetmem." Yavaşça uzaklaştı; eli hâlâ parlak siyah saç tellerini kavrıyordu. *"Siktir."*

Ne yapacağımı bilmediğim için öylece durdum. Geçen gece de kendini kaybettiğini söylemenin mantıklı olacağını sanmıyordum. İçime girene kadar da kendini kaybetmişti.

"Efendim?" Elder'ın personel müdürü yeniden ortaya çıktı ve bir ona bir bana baktı. Bir şeylerin tam olarak doğru olmadığını anladı ama yine de araya girdi. "Tasarım ekibi toplandı. Eğer hazırsanız?"

Elder inledi. "Tanrım, unutmuşum." Başını kaldırdığında tartışmayı, öpüşmeyi ve öncesindeki yoğun hisleri bir şekilde saklamayı başararak bir kez daha aşılmaz hale geldi. "Hemen geliyorum."

"Harika." Charlton başını salladı, bana gülümsedi ve duyma mesafesinin dışına çıktı.

Elder hızla üzerime doğru yürüdü, kolları sanki bana hiçbir şekilde uzanmaması, dokunmaması ya da beni ellememesi konusunda kesin talimatlar almışçasına iki yanında sabit duruyordu. "Gitmem gerekiyor."

Gözlerindeki kızgınlık karnımı ısıttı. Beni terk etme konusundaki isteksizliğinin neden olduğunu düşünmekten hoşlandığım bir kızgınlıktı. "Tamam."

"Uzun sürmez."

Başımı salladım.

"Etrafta dolaşmakta ve keşfetmekte özgürsün. Yeni yatının nasıl inşa edildiğini öğren. İşim bitince gelip seni bulacağım."

"Bu benim yatım değil."

"Öyle." Ben itiraz etmeye kalkınca elini kaldırdı. "Bu konuda söylenecek başka bir şey yok."

"Ama-"

Bakışları gölgelendi. "Aması yok. Bu senin. Bir isim bul. Benimle tekrar mücadele etmeye kalkarsan kaybedersin." Yaklaşırken sesi bir tehdide dönüştü. "İstediğin bu mu, Pim? Benimle kavga edip kaybetmek mi?" Dudaklarını ıslattı. "Çünkü şu anki hislerime bakılırsa, kontrolümü kaybedip seni tekrar incitmeden önce fazla uzun süre kavga etmeyiz."

Zorla içime girdiğini hatırlamak, havaya düşündüğüm kadar çok kurtarma fişeği göndermedi. İçime girmiş ama beni becermemişti. Eğer birinin bu kadar -bir kadının içinde olup da hareket etmeden veya rahatlamak istemeden duracak kadar- iradesi varsa az önce yaptığı gibi tehditleri o kadar da korkutucu olmuyordu çünkü zaten bozmayı reddettiği ahlak kuralları olduğunu ortaya koymuş oluyordu.

Başını eğdi, omuzları yoğun baskı altında yorgun düşmüştü. "Bak, seni öptüğüm için özür dilerim. Yine senden faydalandım. Bu üçüncü kez olmayacak."

Kısık olan sesim şimdi hiçbir sansür olmadan patladı. "Sen öyle-"

Gözleri benimkilere çevrildi.

Bakışlarının altında ezilirken devam etmeden önce yutkundum. "Sen benden faydalanmadın. Ben-" Duygular ve garip arzular hakkında konuşmaya cesaretim yoktu ama biraz olsun normallik istiyorsam kendimi zorlamalıydım. "Seni öpmekten *hoşlanıyorum.*"

Elder, sanki kendisine inandığı her şeyin bir yalan olduğu söylenmiş gibi garip bir homurtu çıkarırken yanaklarım yanan bir bina gibi hissettiriyordu.

Etrafında dans eder gibi dolaştığımız o kendine özgü gariplik bir kez daha geri döndü. Bu his, istenmeyen üçüncü bir kişi gibiydi. Elder vücudunu sıkı bir kontrol altında tutarak kaskatı kesilmiş halde, yavaşça bana doğru ilerledi. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Pim."

Gözlerindeki ateşli arzu karşısında nefesimi tuttum.

"Fırsatın varken gitmeliydin."

O sertçe parlarken ben yumuşadım. O güçle bakarken ben uysallaştım.

Nefesim kesildi. "Beni bulduğun an, hiç şansım yoktu."

Dudaklarını sıktı, gözleri hüzünlendi. "Bunun doğru olmasından nefret ediyorum. İkimiz için de."

O, "Yankesicilik dersini hatırlıyor musun?" diye mırıldanana kadar konuşmadan bakıştık. "Sinsice yaklaşıp cüzdanımı çalmayı sana nasıl öğrettiğimi?"

Ninova

Hatırlıyor muydum? *Elbette.* Ona o kadar yakın olmanın, elimi kıçına sokup parasını almanın heyecanını nasıl unutabilirdim? Onunla oynamanın keyfini nasıl unutabilirdim?

"Hatırlıyorum."

"Güzel."

Bakışlarındaki parıltı hoşuma gitmedi.

"Öğrendiklerini uygulamaya koy. Benim için değerli bir şey çal ve onu bana getir. Bu yatı kabul etmek istemiyor musun? Hakkın olanı almak istemiyor musun? Çok yazık. Başka şeyler için bana hâlâ borçlusun, o yüzden bu görevi ilk taksit olarak düşün."

"Neyin taksiti?" Başımı yana eğdim, ne kadar muhteşem göründüğüne bakmamak için kendimi zorluyordum. Keskin çene kemiği ve zarif elmacıkkemikleri onu çok yakışıklı ama bir o kadar da dokunulmaz kılıyordu.

"Oda ve yemek taksiti tabii ki." Yarım bir şekilde gülümsedi ama bu gülümseme eğlenceden ziyade meydan okumayla parıldıyordu. "Çalışanlarımı avla, Pimlico. Depomda devriye gez. Kurbanını seç. Ben toplantımı bitirmeden önce benim için bir şeyler çal. Aksi takdirde görevi daha çok zorlaştırırım."

"Ben çalmam."

Alçak sesle güldü. "Ah, evet çalarsın." Öne doğru eğildi, mırıldandığında yanağı yanağıma değdi. "En iyi ben bilirim. Sen benden, herkesin çaldığından daha çok şey çaldın."

Kanım ısındı, onun beni elde ettiği gibi benim de onu elde ettiğimi bilmenin getirdiği heyecanla titredim. "Çaldım mı?"

Ne çaldım?

Söyle bana.

Başını salladı. "Bundan nefret ediyorum."

"Neden?"

"Eğer şanslıysan, asla öğrenmezsin." Yanağıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. "Eğer şanssızsan, nedenini öğreneceksin ve o zaman tüm bunlar çok önemsiz görünecek."

"Önemsiz mi? Nasıl önemsiz?"

"Sen ve senin lanet soruların." Kaşlarını çattı. "Biliyor musun, neredeyse sessizliğini özleyeceğim."

Bu bir iltifat mıydı, yoksa şikâyet miydi?

Ben bunu çözemeden Elder emrini verdi. "Bir şey çal, Pim. Sadece benden değil, diğerlerinden de bir şey çalabildiğini bana göster. İki saatin var."

Ben reddedemeden önce çekip gitti.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM DOKUZ

ELDER

Konsantre olamıyordum.

Bütün toplantı boyunca tek düşünebildiğim Pim'di.

O öpücük.

O kavga.

Onunla ilgili her küçük şey.

Saçı.

Kokusu.

Vücudu.

Gülüşü, Tanrı aşkına.

Bundan *nefret ediyordum.*

Sadece düşüncelerimi çalmasından ve onlara kendisiyle ilgili şeyleri bulaştırmasından değil, aynı zamanda irademi, asla kazanamayacağım tek şey üzerindeki hiç bitmeyen otoritemi çalmasından da nefret ediyordum.

Charlton sıradaki dört projeyi içeren başka bir klasör uzattı. Tasarım ekibinin çizim yapması, ölçeklendirmesi ve özel deniz taşıtları yaratması neredeyse bir yılını alacaktı.

Benim matematiksel denklemlere, yaklaşık fiyatlara ve genel giderlere odaklanmam gerekiyordu. Ama tek düşünebildiğim, Pim'in hediyemi reddetmesine ne kadar kızdığımdı.

Oradaki yat onundu.

Her zaman onun olmuştu.

Tamamlandığı anda anahtarları ona teslim edip yatı körfeze bırakacaktım ve Pim canı ne isterse onu yapabilecekti. İstemiyor muydu? Fark etmezdi. Yat, okyanusta amaçsız ya da yurtsuz bir şekilde demir atmadan yüzebilirdi, tıpkı onun gibi.

Ellerim yumruk haline geldi.

Tıpkı onun gibi.

Bir amacı ya da evi yoktu.

Tıpkı benim gibi.

Bekle, benim bir amacım vardı; başıma gelenlerin aynısını, bana bunu yapanlara yaşatacağıma dair uzun zaman önce verdiğim bir söz. Ve benim evim Hayalet'ti.

Ama gerçek evine asla geri dönemezsin, değil mi?

Bu düşünceyi hemen yok saydım.

Geçmişin kendini yeniden göstermesi bir yana, aklımda zaten Pim ile ilgili yeterince şey vardı.

Personelin geri kalanı ahşap karışımları ve avize stilleri hakkında fikir yürütürken, ben not defterimin üzerindeki üç kalemi kimseye belli etmeden yeniden düzenledim.

Üç yatay.

Üç dikey.

Üçü üçgen şeklinde.

Üçü birbirine bastırılmış.

Üçü birbirinden uzak.

Her zaman üç.

Ellerimi meşgul ederken düşüncelerim onun bana itaat edip etmeyeceğiyle doluydu. Benim için çalacak mıydı? Yoksa gerginliği onu engelleyecek miydi?

Selix uzandı ve bana ters bir bakış atarak üç kalemi önümden çaldı.

Kalemleri aldığı için Selix'i hırpalamak istedim ama dişlerimi sıkarak onaylarcasına başımı sallamakla yetindim. Titremeye başladığımda bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Toplum

Ninova

baskısından, akranların beklentilerinden ve geçmişin kötü anılarından kaçıp açık denizlere geri dönmem gerektiğini, esrara olan ihtiyacımı o da benim kadar iyi anlıyordu.

Saatime baktığımda sadece bir saatin geçtiğini görünce inlememi bastırdım. *Uzun, bitmek bilmeyen bir saat.*

Selix'in yanımdaki varlığı, kendimi kontrol altında tutmam için ihtiyacım olan bekçi köpeği havasını yaratıyordu. Korumak için değil, tekrar yukarı tırmanamayacak duruma gelmeden önce ne kadar düşebileceğimi görmemi sağlayacak bir barometre olmak için buradaydı.

Ancak onun burada olması, Pim'in dışarıda... tek başına olduğu anlamına geliyordu.

Gidebilirdi.

Gitmeliydi.

Ona bu özgürlüğü isteyerek vermiştim.

Onu evine göndermek istemiştim ama reddetmişti. Orada tek başına, tanınmayan bir yüzle ve özgürlüğüyle, ön kapıdan çıkıp bir daha dönmemek için her türlü fırsata sahipti.

Hangi yöne gittiğini bilemezdim.

Onu asla bulamazdım.

Pim'i bir daha asla göremeyeceğimi düşünmek canımı yakarken, bir yandan da rahatlama duygusu içimi tırmalamaya çalışıyordu. Gitmesini istemiştim ama gitmemişti. Yakınımda olmasını istiyordum ama bundan korkuyordum.

Berbat bir haldeydim.

Charlton aylık planlamalardan, ceviz ağacı ve mermer sevkiyatlarından, deponun temizliğinden bahsedip duruyordu.

Odaklanmak için kendimi zorladım, kaotik beynime tutunacağı bir şey vermeye çalışıyordum.

Gerçeklerle rakamlar, yavaş yavaş kölelerin ve ağır romantizmlerin yerini alarak beni fethedip kontrol edebileceğim bir dünyaya geri çekti.

BÖLÜM ON

PIMLICO

Ne halt çalabilirim ki?

Son bir saattir devasa depo üzerine kafa yormuş, burayı keşfetmiştim. Aletleri elime alıp onları iç çamaşırı giymeden üzerime geçirdiğim elbisemin içine saklamayı düşünmüştüm. Görevimi aklımdan çıkarıp dakikalar boyunca öylece durmuştum. Uzun bir keresteyi zımparalayan bir işçi tarafından büyülenmiş ya da boya kutuları taşıyan ve diğerini gölgeleyen bir başkasının peşine takılmıştım.

Hatta bazıları bana istasyonlarında kendilerine katılmamı ve onlar, uzmanlık gerektiren işlerini yaparken omuzlarının üzerinden bakmamı bile teklif etmişti. Bir tanesi, ısı tabancasını son derece hassas bir şekilde kullanıyordu. Diğeri bir not panosu taşıyor, benim sadece mükemmellik gördüğüm yerlerdeki kusurları inceliyordu.

Yat inşa dünyasının derinliklerine daldıkça neredeyse Elder'ı ve istediği şeyi unutuyordum.

İnsanlarla çevrili olmak benim için yeni bir meydan okumaydı. Çoğu tarafından görmezden gelinmek hoş bir değişiklikti. Ahşap ve çelikten yapılan bir şeye hayat vermekle görevli sanatçılar denizindeki başka bir yüzden ibarettim.

Durup bakmamı umursamadılar. Elime bir keski ya da tornavida aldığımda bağırmadılar. Onlar için ben değil, işleri önemliydi. Gezinmekte, dokunmakta ve izlemekte serbesttim.

Ninova

Bu serbestlik beni özgürleştiriyordu. *Dişlerinin arasında bir kalemle planları taşıyan bir adamın omuzlarına değmek ve bana değmesinden çekinmemek. Bir paneli yerine çivilemek için koşum takımıyla asılı duran bir adamın dikkati dağılmış gülümsemesine karşılık vermek ve göz teması kurmaktan korkmamak.*

Bir yandan tek başımayken bir yandan da onların bir parçası olabiliyordum. En sonunda yenilikler normal hale geldiğinde yankesicilik görevime geri döndüm. Tek sorun, bana ait olmayan şeyleri saklamak için elastik bir şeyimin ya da sutyenimin olmamasıydı.

Bol elbisem, saçlarım ve ellerim vardı. Pek de iyi bir hırsızlık kıyafeti sayılmazdı.

Elder ve Selix'in ardında kaybolduğu kapalı kapıya ilk bakışım değildi. Her iki taraftaki pencerelerde jaluziler vardı, toplantıyı gizli tutmak için çekilmişlerdi.

Büyük branda yığınlarından birinin üzerine oturup bir şeyler çalmaya çalışmak yerine etrafımdaki kontrollü kargaşayı izlemek daha cazip geliyordu. Ama ne zaman Elder'ın isteğini reddetme fikrine doğru sürüklensem, ardından gelen suçluluk duygusu arayışıma devam etmemi sağlıyordu.

Bana bir yat vermeye çalışmıştı.

O yatı.

Önümdeki devasa yata bakarak huşu içinde başımı salladım.

Neden?

Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini bilmiyor muydu? Fazladan borçlanacağım için değil, daha önce hiç bu kadar pahalı bir şeye sahip olmadığım için? Sanki özgüvenimi parayla geri satın alabileceğini ve geçen iki yılı bir şekilde silebileceğini düşünüyordu.

Sanki milyon dolarlık bir hediye beni *düzeltecekmiş* gibi.

Düzeltmeyecekti.

Bana sadece bir hayat vererek beni düzelten *oydu*. Beni yanında işe götürmüş, onunla seyahat etmeme izin vermişti. Bu hediyeler paha biçilemezdi. Dümenini kullanmayı bilmediğim, onu idare edecek mürettebata sahip olmadığım, yakıtını ve bakımını karşılayacak gelirim olmadığı bir yattan çok daha değerliydi.

Bu aptalca bir fikirdi.

Aptalca ya da değil, cömert ve nazik olmaya çalıştı, karşılığında da senden bir şey yapmanı istedi.

Yeterince vakit kaybetmiştim.

İşçilerin ana çalışma alanından geçip raspalar, matkaplar ve çekiçlerle dolu masaları incelerken adımlarımı daha belirgin bir amaçla atıyordum. Alabileceğim pek çok şey vardı ama hiçbiri kaçıp gideceğim kadar küçük değildi.

Ayrıca... eğer bir alet çalarsam, bu Elder'dan çalmak olmaz mı?

Buranın patronu oydu. Ekipman ve malzemelerin parasını o veriyordu. Zaten sahip olduğu bir şeyi çalmak mantıklı değildi.

Bu bir hile miydi? Çoktan bu sonuca varmıştı da ne yapacağımı görmeyi mi istiyordu?

Fazla düşünüyorsun.

Bu düşünceye katılmamın tek sebebi çalmak *istemiyor* olmamdı. Bir şeyi izinsiz alma, bana ait olmayana göz dikme düşüncesinden hoşlanmıyordum çünkü benim başıma gelen şey tam olarak buydu.

Peki bu seni nereye götürüyor?

Tanrım, hiçbir bok bildiğim yoktu.

Yapsam da yapmasam da mahvolacaktım. Her iki durumda da ona borçluydum ve dediğini yapmak zorundaydım.

Olduğum yerde döndüm, bu işi çabucak halletmek için bir şeyler bulmaya çalıştım.

Ofisin üzerinde asılı duran büyük saat, bir buçuk saattir oyalandığımı ve hâlâ Elder'a verecek bir şeyim olmadığını gösteriyordu.

Önemli değil. İki saatim olduğunu söyledi-

Elder'ın kaybolduğu kapı aniden açılarak uzun bir masayla ayağa kalkmadan önce kâğıtları toplayan insanları ortaya çıkardı. Elder ileri doğru adım atarak depoya girdi ve imparatorluğunu inceledi.

Toplantı erken bitmişti.

Zamanım tükenmişti.

Zeki bakışları çalışanlarının üzerinde geziniyor, araştırıyor ve arıyordu...

Ardından gözleri beni buldu.

Çenesini havaya dikmiş, krallar gibi sadece tek bakışla beni olduğum yere mıhlamıştı. Donakalmıştım.

Hızla nefes aldım ama aldığım nefes boğazımda düğümlendi.

Hiç farklı görünmüyordu; üzerinde hâlâ koyu gri bir tişört ve daha önce giydiği pahalı, solmuş kot pantolon vardı. Takım elbise giymemesi ve kravat takmaması önemli değildi. Sadece bir adam olması da önemli değildi. Onu diğerlerinden üstün kılan belli bir büyüsü vardı. Başka hiç kimse bu kadar acımasız ama adil, bu kadar merhametsiz ama bağışlayıcı olamazdı. Bana karşı katıydı ama kendine karşı daha katıydı. Bu özellikleri çağrıştıran şey gardırobu değildi. Kendisiydi. Tüm zihniyeti ve tavrıydı.

Sanki kalacağımdan şüphelenmiş ama yine de beni gördüğüne şaşırmış gibi küstah ve biraz da rahat bir gülümsemeyle bana baktı.

Bu da başka bir test miydi? Beni tek başıma bırakması? Kaçıp kaçmayacağımı ya da kalıp kalmayacağımı görmek için mi bekliyordu? Depodan çıkıp ortadan kaybolmak aklıma bile gelmemişti.

Belki de gelmeliydi.

Belki de çalacak bir şey bulmaktan ziyade bir telefon bulup polisi aramaya odaklanmalıydım.

Önceliklerime ne oldu böyle?

Ama öte yandan, polise ne söyleyecektim ki?

Daha iki gün önce bana zorla sahip olan adamla şu anda birlikte yaşadığımı mı? Aynı adamın dilimin dikilmesine ve beni istismar eden efendimi öldürmeme yardım ettiğini mi?

Beni akıl hastanesine, Elder'ı da hücreye kapatırlardı.

İnsanlar berbat durumda olduğumu söylerdi. Kırılganlığımın mantıksızlığa yol açtığını. Elder adam kaçırma ve tecavüzden yargılanırken, ben hiçbir işe yaramadan boşu boşuna ikisinin de olmadığını açıklayacaktım.

Hayır. Henüz gidemezdim ve o da benden alınamazdı.

Henüz değil.

Elder siyah ayakkabısının birini diğerinin önüne koyup beni almaya gelirken kalbim bir uyarıda bulunur gibi sıkıştı.

Bundan sonra ne planladığını ya da nereye gideceğimizi bilmiyordum ama verdiği görevi tamamlamam gerektiğinin farkındaydım; onun için değil, kendim için. Bunu tek başıma yapabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu. Her zaman yanımda olmasına ihtiyacım yoktu. İstediğini yapabilecek kadar güçlüydüm.

Yakındaki bir çalışma alanına doğru fırladım, masanın üzerine dağılmış çeşitli aletler vardı, kısmen inşa edilmiş yatın arka tarafında koşuştururken Elder görüş alanımdan çıktı.

Bu zarif deniz aracı için aklımda fısıltıyla söylenen bir isim belirdi. Uçabilen bir şey. Gelgit dalgalarına ve yağmurlara dayanacak kadar güçlü bir şey.

Sakın buna cüret etme.

Sen onun sahibi değilsin ve ona isim koymaya hakkın yok.

Ninova

Bedenlerin ve becerikli ellerin etrafından dolanırken gözlerimi malzemelerle işçilere odakladım. Orada, ahşap talaşı ve çıkarılmış çivilerle dolu bir sehpa vardı. Sehpanın üzerinde, küçük pençe ayaklarıyla dik duran ufak bir gümüş çerçeve duruyordu. Çerçevenin içinde, güzel bir kadın ve mor bir keten elbise giyen ufak bir kızın oval fotoğrafı yer alıyordu.

Bir aile.

Birinin ailesi.

Duraksayıp parmağımı tozlanmış, gülümseyen yüzlerde gezdirdim. Kocasının nerede olduğunu ya da hangi işçinin bu kadına ve kızına, evine döndüğünü bilmiyordum.

Bilmek istiyordum, ailesinin isimlerini öğrenmek istiyordum.

Ama bir yanım da Elder'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Bu simge avucuma sığacak kadar küçüktü ve hiç çaba harcamadan taşınabilecek kadar hafifti.

Sana ait değil...

Bu neredeyse beni durduruyordu.

Neredeyse.

Fotoğraf çerçevesini elime aldığımda donakaldım. Bana ait olmayan bir şeye dokunmanın verdiği büyük utanç, beni vicdan azabıyla doldurdu. Omzuma bir elin inmesini ya da hırıltılı bir emirle onu bırakmamın söylenmesini bekledim.

Neredeyse bunu yapmalarını istiyordum, böylece çalmak zorunda kalmayacaktım.

Ama bunların ikisi de olmadı.

Zımparalama devam etti. Dedikodular sürdü.

Gümüşü ellerimin arasına saklayıp maddi olarak neredeyse hiç değeri olmayan ama bir adam için paha biçilemez bir şeyi çalarak sıvışırken içim suçlulukla doldu.

On adım sonra pişmanlığımdan nefes alamaz hale geldim. Böyle bir şeyi nasıl alabilirdim? Beni, biri için bu kadar değerli olan bir şeyi çalmaya iten şey neydi?

Yerine koymak için döndüm.

Elder'ın emrini siktir et.

Ancak Elder yatın yan tarafında belirdi, sanki hırsızlığıma şahit olmuş ve bunu inkâr etmeme izin vermeyecekmiş gibi elini uzattı.

Boğazımda yumru oluşturan yoğun bir pişmanlıkla ona doğru adım attım ve fotoğraf çerçevesini uzattım.

Parmaklarımız birbirine değdi.

Sıcaktan soğuğa.

Erkekten kadına.

Elder fotoğraftaki aileye bakarken başımı öne eğdim. Bir zamanlar ben de tıpkı bu fotoğraf çerçevesini çaldığım gibi çalınmıştım. Annemin benim kayboluşumla nasıl başa çıkacağı düşünülmeden ya da herhangi bir özür bile dilenmeden duygusuzca alıp götürülmüştüm.

Şimdi ben de aynısını yapmıştım.

Onlar gibi olmayı reddediyorum. Gülümseyen ve başını onaylar gibi sallayan Elder gibi olmayı.

"Bekle!" Çerçeveyi geri alarak fotoğrafa sıkıca sarıldım. "F-fikrimi değiştirdim. Bunu çalmayacağım."

Başını eğerken hareketleri yavaş ve zarifti. "Zaten çaldın. Senin değil ama yine de onu aldın. Artık sana ait."

Hangi çalışma alanından aldığımı hatırlamaya çalışarak geriye doğru bir adım attım. "Hayır. Bunun değeri çok fazla."

Gözleri kısıldı. "Çok mu değerli? Sokakta birkaç dolar edeceğinden şüpheliyim. İçi boş gümüşün hiçbir değeri yok ve kimse, başkasının sevdiklerinin fotoğraflarını istemez."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Para kazanmak için satmayı mı düşünüyorsun?"

"Herkes bu yüzden çalmaz mı?" Meydan okurcasına ve kayıtsızca omuz silkti. "Ya kendilerine fayda sağlamak ya da para karşılığında takas etmek için?"

"Bu yanlış." Ürperdim. "Kimse bir başkasının sırtından kazanç sağlamamalı."

Konuşmayı kendi kötü durumum yerine çalman fotoğraf çerçevesi üzerinde tutmak için mücadele ettim.

"Yanlış ya da doğru, olan oldu." Elder elini uzattı. "Onu bana ver. O benim."

"Hayır, onu alamazsın." Onu arkama sakladım.

"Çok geç." Elder üzerime doğru yürüdü ve sanki çerçeveyi hiç tutmuyormuşum gibi onu elimden kolayca çekip aldı. "Bunu sen seçtin. Suçluluk duygusuyla yaşamak zorundasın. Çalmaya başladığımda kimse bana bunu söylemedi, Pim." Daha da yaklaştı, yüzü coşkulu ama acımasızdı. "Suçluluk duygusu seni canlı canlı yer bitirir. Sana ait olmayan bir şeyi almanın utancı asla getirisine değmez." Alçak sesle güldü ama sesi yaralı bir çaresizlikle yankılandı. "İnan bana, bu böyle."

Öyle yaptım.

Önceki yankesiciliğinin onu tatmin edip zenginlik vermesinden ziyade, boş ve pişman bıraktığına inanıyordum. Artık ölçülemez bir servete sahip olabilirdi ama bunun bedeli neydi? Ruhunun borcu ne kadardı?

Fotoğraf çerçevesini kot pantolonunun arka cebine sokup kolunu belime doladığında mutsuzlukla titredim. "Gel. Bugün ziyaret etmek istediğim başka bir yer daha var."

Nereye, *neden* ya da oraya vardığımızda *ne yapacağız* gibi sorular sormadım. Tek odaklanabildiğim şey cebindeki fotoğraf

çerçevesi ve Elder'ın itirafının hemen ardından gelen küçük aydınlanmaydı.

Hırsız olabilirdi ama aldığı her şeyin bedelini ödemişti. Kendisinin, canavardan çok bir insan olduğunu göstermişti çünkü kendisine ait olmayan şeyleri saklamış olsa da yaptığı yanlışı asla unutamamıştı.

Beni çalan ve satanların aksine. Onlar gülmüş, tebrik edilmişlerdi. Biri bile üzgün olduğunu söylememişti.

Bu yüzden, Elder'ı benden bir parça kopardığı, beni o adamın malını almaya zorladığı için affettim.

Kabahatimi üstlendim, günahıma sarıldım ve iyi ya da kötü, artık bir hırsız olduğumu kabullendim.

Ninova

BÖLÜM ON BİR

ELDER

Ben kapıyı açık tutarken Pim siyah sedanın arkasına bindi. Hareketleri hüzünlü ve ağır bir pişmanlıkla doluydu. Teşekkür etmek için gülümsemedi ya da şüphe ve hevesin o sarhoş edici karışımıyla bana bakmadı.

Sessizdi.

Bu duyguyu biliyordum.

Kahretsin, ben hayatım paçavradan zenginliğe dönüştüğünden beri böyle bir ıstırapla yaşıyordum.

Borcumu ödemeye çalışmıştım. Sebep olduğum dengesiz karmayı eşitlemek için elimden geleni yapmış, böylece devasa hataları taşımak zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm.

Ama başaramamıştım ve harcadığım her dolarla birlikte, o tek hırsızlık olmadan şu anki imparatorluğumun asla var olamayacağını biliyor olmanın ağırlığını üzerimde hissetmiştim. Eğer bu benim için hiç var olmasaydı, o diğer adamın ne hissedeceğini hayal edin. Ondan, bir daha asla maddi sıkıntı yaşamayacağı bir geleceği çaldığımı bilseydi... Rahatça emekli olup sevdiklerine her durumda destek olabileceği bir geleceği.

Onun iyi talihine el koymuştum çünkü bencil ve acımasızdım.

Kendimi asla affetmeyecektim.

Pim güneşten solmuş iki fotoğraf ve beş dolarlık içi boş gümüş bir çerçeve çalmıştı.

Ninova

Bense milyonlar çalmıştım.

Değeri açısından bakıldığında, o hiçbir şey yapmamıştı.

Yine de bu, böyle şeylerin bireysel değerini değiştirmiyordu.

Soygun, soygundu.

Ben artık çalmıyor olsam da onu bir hırsıza dönüştürmüştüm.

Bu adil değildi, ben artık o adam değildim.

Selix sürücü tarafına gitmek için yanımdan geçti. Hızlıca omzundan yakalayarak onu durdurdum. Siyah gözleri benimkilerle buluştu ve tek kaşı havaya kalktı. Pim'in arkasından kapıyı kapatırken başımı yana eğdim, onu birkaç adım öteye götürdüm ve fotoğraf çerçevesini gizlice eline tutuşturdum. "Bunu Charlton'a götür. Gerçek sahibini bulmasını sağla."

Soru sormadan ya da suçlamada bulunmadan başını salladı. Tıpkı hayatımın en büyük suçunu işlediğim gece beni suçlamadığı ya da sorgulamadığı gibi. "Halledildi sayın."

Sırtına vurdum ve Selix'in, Pim'in benim isteğim üzerine yaptığı yanlışı düzeltebilmesi için depoya geri koşmasını bekledim.

Sedana binerken Pim'e göz attım. Çenesini avucuna dayamış, hüzünle pencereden dışarı bakıyordu. Ona ait olmayan bir şeyi aldığı için kendini bu kadar yiyip bitiriyor olması ne kadar masum olduğunu gösteriyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra bir başkası için endişelenmek, ne kadar da masum bir tutumdu.

Ne kadar da özverili.

Suçluluk hissetmesine izin vermeyi planlamıştım, benim yaptığımın onda birini ona hissettirmeyi istemiştim ama lanet kalbim onu acı çekerken görmeye dayanamıyordu.

Gözlerimi görevinden dönüp sürücü koltuğuna geçen Selix'ten ayırmadan Pimlico'ya yaklaştım. "Gerçek sahibine geri döndü."

Bakışları benimkilere kaydı. "Ne?"

Ninova

Ellerim yüzünü avuçlamak, ona dokunmak için can atıyordu. "Hiçbir şey çalınmadı. Kendini affet."

"Geri mi verdin?"

Başımı salladım.

Selix arabayı vitese takarken Pim'in rahatlamayla büyük bir iç çekmesi, suçluluk duygumu biraz olsun hafifletmeyi başarmıştı.

"Ama neden?" Başını hızla iki yana salladı. "Yani geri verdiğine sevindim... fakat anlamıyorum."

Deri koltuğa yaslanarak gözlerimi kapattım. "Çünkü yapılacak en doğru şey buydu."

Sonsuzluk gibi gelen bir saniye boyunca yanımda kaskatı durdu ama sonra yaklaşıp elini benimkinin üzerine koydu. "Teşekkür ederim."

Dokunuşu belli belirsizdi, sahiplenmekten ziyade havada asılı duruyordu ama uzun zamandır karanlık ve yalnız olan bütün parçalarımı ateşe verdi.

Nefes aldım, onu hâlihazırda olandan daha fazla karmaşaya sürüklememek için gözlerimi kapalı tuttum. Sürekli yaşadığım eğilimlerle savaşmaktan başım ağrımaya başlamıştı. Tek yapmak istediğim, Hayalet'e dönmek ve unutmaktı. Ama karaya veda etmeden önce başka bir yeri daha ziyaret etmem gerekiyordu.

Pim elini çekti.

Kollarımı göğsümde birleştirdim.

Ve Selix bizi, tüm sırlarımın saklı olduğu tek yere götürdü.

Tabii nereye bakacağını bilen biri için.

BÖLÜM ON İKİ

PIMLICO

Elder'ın dersleri hiç bitmiyordu.

Birincisi, bana yanında kendi özgür irademle kaldığımı göstermişti.

İkincisi, benim olmayan bir şeyi almak için yeterli ahlaksızlığa sahip olduğumu ortaya çıkarmıştı.

Üçüncüsü, insanlığın bildiği diğer tüm duygularla ıstırap çekerken ondan hem hoşlanabileceğimi hem de nefret edebileceğimi öğretmişti.

Dördüncüsü, bana onun sadece bir kalbi olmadığını; içinde gizli gezegenler, güneş sistemleri, umutlar, hayaller ve pişmanlıklarla dolu koca bir galaksisi olduğunu fark etmemi sağlamıştı. Kendimi bir şekilde buna layık hale getirmediğim sürece asla anlayamayacağım şeylerdi.

Beşincisi ve en büyüğü, beni var olduğunu hiç düşünmediğim bir yere götürerek üstünden atamadığı bir geçmişi olduğunu ima etmişti.

Monaco güneşinin altında onun yanında dururken kendimle bir anlaşma yaptım. Elder Prest hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istiyordum. Kendimi değil de *onu* önemseyene kadar onun geçmişinin gizli parçacıklarını ve küçük cazibelerini özümsemek istiyordum.

Bir dahaki sefere benden bir şey istediğinde, hiçbir şey sormadan yapacaktım. Bana yüzmemi söylerse? Ne kadar uzağa

Ninova

diye soracaktım. Çalmamı emrederse? Ne kadar diye karşılık verecektim. Bunu yapacaktım. Her türlü suçluluk duygusuyla yaşar ve her türlü pişmanlığa katlanırdım çünkü tam burada, şu anda, içinde umutsuzca yağmalamak istediğim paha biçilmez bir şey olduğunu kanıtlamıştı.

Burası neresi?

Bu harika, harikulade yer?

Şirin kumtaşından bir patikada duruyordum. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel ev, bizi yaklaşmamız için çağırıyordu ama ben geri çekildim. Bu binanın beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyordum. Daha önce hiç ev görmemiş değildim.

Ama bu farklıydı.

Öğle güneşinin altında capcanlıydı. Beyaz çerçeveli, zarif pencerelerinden duygular fışkırıyordu. Portakal rengi ön kapısından bir davet yayılıyordu. Doğu ile Batı'nın, eril ile dişilin, tatil evi ile yuvanın mükemmel bir karışımıydı.

"Burası neresi?" Sesim, uçurumdan gelen ılık esintinin altından zar zor duyuldu. Biz bir tepenin üzerinde dururken şehir uzakta parıldıyordu, aşağıdaki koy ve kumsallar kartpostal mükemmelliğindeki manzarayı adeta tamamlıyordu.

Elder'ın saçları parıldıyor, ıslak ve bir o kadar da ölümcül görünüyordu. Tişörtü kaslı göğsünü sarıyor, koyu renk badem gözleri önümüzde duran konuta bakarken hissettiği her şeyi bastırıyordu.

"Burası benim."

"Senin mi?"

Tek elini saçlarında gezdirerek rüzgârla karışan telleri düzeltti. "Karada sahip olduğum tek mülk."

Hayalet'i ve o yüzen evin ne kadar huzurlu olduğunu düşündüm. Elder'ın tam da okyanusta olmak için doğduğunu. Onun

bu yerde yaşadığını düşünmek hem mükemmel bir şekilde uygundu hem de hiç değildi.

Ben daha fazla soru soramadan ileri doğru yürüdü. Mokasenleri kumtaşı karoların üzerinde sessizdi. Bakımlı gül fidanları kırmızılar, pembeler ve sarılarla neşeli ve renkliydi, bir yaprak uzun süredir kayıp olan ev sahibini selamladı.

Elder omzunun üzerinden baktı. "Gel." Sanki evin çekiciliği, onun üzerinde de benim üzerimde olduğu kadar etkili olmuştu. Hiç tereddüt etmeden yürümeye devam ediyordu.

Onu takip ettim, bana öyle söylemesinden dolayı değil; o eve *girmemeyi* hayal edemediğim için. Dolaplar kapaklarını açmam ve beni kurtaran adamın kişisel eşyalarını bulmam için bana çağrı yapıyordu. Mutfak çekmeceleri ve komodinler... Hepsi, her şeye burnumu sokma ihtiyacı duyana kadar bana mırıldanmaya devam etti.

Parlak turuncu ön kapıya ulaşan Elder, cebinden tek bir anahtar çıkardı. Anahtarın üzerinde okuldan hatırladığım Japonca bir karakter vardı; *uzun yaşam* anlamına gelen bir kaligrafiydi.

Bu ev için mi, yoksa kendisi için mi uzun bir yaşam diliyordu? Yoksa şu anda aklından geçen kişi için mi? Belki de bir daha asla göremeyeceği ailesi veya sevdiği biri içindi.

Kıskançlık içimde kabardı, sonra ona mantığın iğnesini batırmamla patladı. Bugün duygularla ilgili bir öğrenme eğrisi oluşturmuştum, önce suçluluk ve pişmanlık; şimdi de kıskançlık. Elder'ın geçmişini neden kıskanıyordum ki? Neden vücut dilini inceliyor, parmaklarının bana anlatmasını ya da omuzlarının, hikâyesine dair bana bir ipucu vermesini umut ediyordum? Anahtarı kilide sokup süslü ön kapıyı açarken o kadar yalnız görünüyordu ki, daha öncesinde sahip olduğu bir sevgiliyi ya da arkadaşı nasıl kıskanabilirdim?

Eğer biri bana Elder'ın evini hayal etmemi söyleseydi, bunu asla aklımdan geçiremezdim. Hayalet'in tam tersiydi. Hayalet soğuk, kirli beyazlar, pembe-altın vurgularla şık ve zarifti. Bu ev ise krem rengi dış cephesi, sarı pencere çerçeveleri ve bronzun garip havasıyla sıcaktı.

Kapı, Elder'ın son ziyaretinden beri açılmamış gibi değil de sanki eşiğinden her gün biri geçiyormuş gibi açıldı. Ev sadece geçmemiz için esnercesine açılmakla kalmamıştı, misafir umuduyla adeta soluk almıştı.

Elder ilerlerken derin bir nefes aldı.

Hanımeli ve güneşin ısıttığı meyvelerin kokusunu ciğerlerime çekerek Elder'ı taklit ettim. Anında, sanki burası benim yerimmiş ve sonunda ait olduğum yerdeymişim gibi rahatlamıştım. Sanki hep bu vahayı arıyor gibi hissediyordum. Dertlerimin dışarıdaki uçurumun kenarında kaldığı, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin beni bulamayacağı bir yerdi.

Tekrar içime nefes çektim, ruhuma mümkün olduğunca çok lezzetin girmesine izin vermek için başımı geriye doğru yatırdım. Boş bir eve göre havadaki aroma, şüpheli bir şekilde ev yapımı hamur işi ve muhteşem bir şampuan gibi kokuyordu.

Elder hareketsiz kaldı.

Bir rüyanın içindeymişim gibi ilerlerken sırtına çarptım.

Havayı kokladı ve vücudu sakinlikten tetikte bir hale geçti. "Burada biri var."

Onun tetikte olması beni tedirgin etmişti.

Dikkatli gözlerle etrafıma baktım. Uyumak için rahatlatıcı ve davetkâr olan gölgeler, şimdi bize zarar vermek üzere olan adamların ihtimaliyle uğursuz bir hal almıştı. Ayaklarım hızla güneşli havaya dönmek istedi ama Elder uzanıp bileğimi yakaladı. Parmakları sıcak ve güçlüydü, beni ona bağlayıp koruma sağlıyordu.

Göğsümdeki hafif çarpıntıyı görmezden gelerek beni fuayeden geçirip mutfakla birleşik oturma odasına ve yemek salonuna doğru çekmesine izin verdim.

Uzaktan bakılınca şirin görünen ev, dışarı doğru U şeklinde genişliyordu. Merkezindeki avluda güneş; ferforje bir veranda takımını, *yin ve yang* şeklindeki kaynayan çeşmeyi ısıtıyordu.

Elder'ın, alanına izinsiz girenleri ararken sergilediği öfkeli düşmanlığa rağmen burada yaşayanlara dair hiçbir iz göremiyordum. Tertemiz ahşap tezgâhı ya da lekesiz, tereyağı sarısı dolapları kirleten boş tabaklar yoktu. Bir zamanlar, el arabası tekerleği olan ama şimdi yeniden kullanılan sağlam sehpanın üzerine dağıtılmış dergiler de yoktu.

Elder beni oturma odasından çekip, parlak ve mutlu renklerdeki kalın dokuma halıların üzerinden geçirerek ofise götürdü. Ofiste boş bir masa ve tek bir sandalye vardı. Oradan, tek kişilik bir yatak ve bebek mavisi örtülerin olduğu yatak odasına geçtik. Hemen ardından, birinin içine girmesini bekleyen jakuzili bir banyonun yanından yürüdük. Sonra, avluya bakan inanılmaz manzaralı iki misafir yatak odasının kenarından ilerledik. Sonunda, şüphelenmekte haklı olduğunu doğruladığı ve istenmeyen misafirlerin kanıtlarının bulunduğu ana yatak odasına ulaştık.

Köşeye sokuşturulmuş bavulu ve açık gardırop kapağından görünen katlı giysileri inceleyip, "Siktir," diye homurdandı.

Kadın kıyafetleri.

Eski sevgilisinin onu takip ettiği; bizim paylaştığımızdan çok daha az karmaşık bir aşkı yeniden alevlendirmek uğruna benden vazgeçeceği düşüncesiyle kalbim sıkıştı.

Ama ben kalp sızımı geçirmek için müsaade isteyemeden, bitişikteki banyonun kapısı açıldı ve kıyafetlerin sahibi ortaya çıktı. Güzel, lavanta rengi bir havluyla sarınmıştı ve başında bir

duş bonesi vardı, siyah saçlarını plastiğe yapışan sayısız damlacıktan koruyarak kuru tutuyordu.

Uzun süre bizi görmedi.

Odada ilerledi, duş bonesini çıkardı ve saçlarını omuzlarına dökülene kadar savurdu.

Elder tekrar küfretti ama bu defa sesi sanki birisi iç organlarına beyzbol sopasıyla vurmuş gibi çıkmıştı. Geriye doğru tökezledi ve duvara tutunmak için bileğimi bıraktı. "*Okaasan*?" Sesi inançsızlıkla çatallaşmıştı. "Gerçekten sen misin?"

Kadın çığlık attı ve göğsüne sarılarak havlusunu kavradı. İrkilirken ayakları halıyı terk etti, bakışları önce Elder'ın gözlerine, sonra da benimkilere çevrildi.

O anda, kadının düşündüğümden daha yaşlı olduğunu fark ettim. Gözlerinin ve ağzının çevresinde çizgiler vardı. Siyah saçlarında gümüş rengi teller saklambaç oynuyordu ve göğsündeki deri genç bir kadına değil, güneş ışığında olması gerekenden daha fazla zaman geçirmiş birine aitti.

Bir sonraki saniyede inançsızlık, şok ve ona bakmanın fiziksel olarak acı vereceği kadar içten bir özlem gördüm.

Son saniyedeyse yüzü tiksinti, alay ve öfkeyle doldu. "*Sen*!"

Elder kendini hazırladı ve sanki onun nefretiyle güçlenmiş gibi duvardan uzaklaştı. Farklı bir sonuç beklemiş ama umduğunu bulamamıştı ve şimdi nasıl ilerleyeceğini çok iyi biliyor gibiydi.

"Burada ne yapıyorsun?" Sorusu masumdu ama ses tonu öyle değildi.

Kadın havlusuna sarılarak, "Asıl *sen* burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı, izleyicilere tamamen hazırlıksız yakalanmıştı.

Arka planda oyalanarak duvara karışıp kayboldum. Odadaki düşmanlığın beni bulmasını ve kurutmasını istemiyordum.

Elder'ı kızgın görmüştüm.

Bir adamın boynunu kırdığına, bir diğerini vurmam için tuttuğuna ve kan dökmekten duyduğu uğursuz hazza tanık olmuştum.

Yaşadığı sorunlar her neyse onlardan kaçmak için kafayı bulduğunu ve yapmaması gerekirken bana zorla sahip olduğu için suçluluk duygusuyla parçalandığını izlemiştim.

Ancak onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Bu kadar çarpık.

Bu kadar karmakarışık.

Vücudu karşısındaki kadına vurmak istercesine kamburlaşırken, yüzü kötü olan her şeyin yeniden iyi olabileceğine hâlâ inanan bir çocuğunkini andırıyordu.

Sivri elmacıkkemikleri karşımızdaki kadınınkilere benziyordu. Siyah saçları ve kökenleri de benzerdi...

Bir dakika...

"Burada ne işim mi var var?" Elder yüzünü ovuşturdu, bitkin ve eskisinden çok daha olgun görünüyordu. "Burası *benim* evim, anne."

Gözlerim irileşti.

Annesi mi?

Elder ile aileler hakkında konuşmamıştık ve şüphesiz ki hâlâ öğreneceğim çok şey vardı. Ama burada izinsizce tatil yapıyor olması bir yana, sanki onu yıllardır görmemiş gibi davranıyordu.

"Bana öyle seslenmeye cüret etme." Kadın parmağını kaldırdı, kılıç gibi sert ve bir o kadar da keskindi. "Scott ve Kade'i öldürdüğün anda senin annen olmaktan çıktım!"

Kalbim bir bavul açtı ve acı veren her şeyi içine attı. Elder'ın bir katil olduğunu bilmek -onun cinayet işleyişine tanık olmakbeni hafızamın o korkunç parçasına hazırlamamıştı.

Annesi çenesini kaldırarak burnunu çekti. "Yoksa küçük kardeşini ve babanı unuttun mu? İkisi de seni seviyordu. İkisi de senin yaptıkların yüzünden öldü!"

Elder başını eğerek iki büklüm oldu. "Nasıl unutabilirim ki? Asla unutamam, *Okaasan*."

"Artık bana böyle hitap edemezsin!" Hışımla gardıroba gitti ve bir kucak dolusu uyumsuz kıyafeti aldı. "Sen benim için bir hiçsin!" Sert bir bakışla banyoya geri dönüp kapıyı çarptı.

Kapı sanki bir özürle titriyormuş gibi menteşelerinden tıkırdadı.

Elder derin bir nefes verdi ama yüzünü bana dönmedi. Gözlerini kapıdan ayırmadan kendini hazırladı.

İkimiz de yüzleşmenin sona ermediğini biliyorduk. Annesi eninde sonunda geri dönmek zorunda kalacaktı. Sesler daha fazla yükselecek, korkunç şeyler söylenecekti.

Elder'ın acısını dindirmek ve onu evden çıkarmak istiyordum. Cesur olmak ve bir sonraki rauntta onun yanında durmak istiyordum.

Ama ikisini de yapmadım. Onu koruma hakkını kazanmamıştım ve yanında savaşma hakkını da kazanmadığımdan emindim.

Bu onun savaşıydı.

Oda gerginlikle doldu, zaman ilerledikçe daha da kalınlaştı ve sıkılaştı. En sonunda, birkaç dakika sonra annesi bakışlarında öldürme isteğiyle banyo kapısını çekip açtı. "Sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

Elder ellerini sıkıp dimdik durdu. "Çok yazık. Benim sana söyleyecek çok şeyim var."

Annesi köşeye sıkışmış bir kedi gibi hırladı. "Söyleyeceklerin hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Asla! Beni duyuyor musun?" Artık havlu değil, kırmızı kiraz çiçekleri olan siyah bir bluz ve pembe

bir pantolon giyiyordu. Badem gözleri ve egzotik, uzun gövdesiyle, Elder'ın görünüşünü nereden aldığını görebiliyordum. Kadın, karma bir aileden gelebilecek güzelliğin mükemmel bir örneğiydi. Yüz hatları Avrupa vurguları taşıyor ve Doğu'yla flört ediyordu. Elder ondan daha Batılı görünüyordu, sadece *annesinin* ailesinin farklı kültürlerden bir eşe âşık olduğunu değil, aynı zamanda kendi babasının da öyle olduğunu ima ediyordu.

Öfkeli ebeveyne bakarken, onun bir aşk ilişkisi yaşadığını ve mutlu olduğunu hayal bile edemiyordum. Acı içinde, kırılmış ve tüm dünyaya kızgın görünüyordu.

Kime âşık olmuştu? Adam nasıl ölmüştü?

Elder'ın babası İngiliz miydi, yoksa Amerikan mıydı? Kanadalı mıydı, yoksa Finli miydi? Kardeşi de farklı sınırlardan gelen genlerle bu kadar yakışıklı mıydı, yoksa ben sadece Elder'a mı hayrandım?

Kapının önünü kapatan Elder'ın yanından geçmeye çalışarak, "Çekil!" diye emretti. "Gidiyorum."

"Gidiyor musun?" Elder annesine açık bir yol vermek için beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek geriye çekildi. "Ama daha yeni geldin."

"Yanlış. *Sen* daha yeni geldin. Raymond ile birlikte birkaç gündür buradayım. Bunun bir tatil olması gerekiyordu." Koridorda yürürken ellerini havaya kaldırdı, güzel fiskiye manzarasını ya da renkli pelüş halıyı görmezden geldi. "Bana senin gibi serserilere de kiralanan bir yer bulduğunu söylememişti."

O herhangi bir acı belirtisi göstermese de ben Elder adına yüzümü buruşturdum. O sadece öfkeli kadının peşinden gitti, kadın mutfağa girip çekmeceden bir fileto bıçağı çıkarırken Elder mesafesini korudu.

Bıçağı biraz kararlılıkla, biraz da oğluyla kavga etmenin verdiği sarsıntıyla salladı.

Hor gördüğü bir oğul. Konuşmaktansa incitmeyi tercih ettiği bir oğul.

Neden?

Ne olmuştu?

Neden Elder'ın, babasını ve kardeşini öldürdüğünü düşünüyordu?

Elbette, o asla böyle bir şey yapamazdı.

Benim için yaptıklarından sonra? Çok nazik ve koruyucuydu, hiç mantıklı gelmiyordu.

"*Okaasan*, lütfen. Konuşabilir miyiz?" Elder teslim olarak ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Bana zarar vermeyecek misin?" Kadın delirmiş gibi güldü. "Beni *zaten* incitebileceğinden çok daha fazla incittin." Siyah gözlerinde yaşlar parladı. "Beni *öldürdün*. Beni ailesi olmayan, yürüyen bir hayalet haline getirdin-"

"*Ben* senin ailenim." Göğsünü yumrukladı. "Ben hâlâ senin etin ve kanındanım."

"Sen benim ailem *değilsin*." Kadın lavaboya tükürdü. "*Asla* benim oğlum olmayacaksın."

Elder burun kemiğini sıktı. Annesinin ona duyduğu katıksız nefrete karşı duygularıyla savaşmak için miydi, yoksa yavaş yavaş annesininkine yaklaşan öfkesini yatıştırmak için miydi bilmiyordum. Onları birlikte izlemek, bana Elder'ın bu değişken ruh halini nereden aldığını gösteriyordu. Annesi çabuk öfkeleniyordu ve acımasız bir kadındı. Kendinden başka birinin argümanlarına karşı kör ve sağırdı.

Ama yargılamaya hakkım yoktu.

Kadını tanımıyor olmam, onun haklı olmadığı anlamına gelmiyordu.

Eğer Elder suçlandığı şeyi yaptıysa, bu ne anlama geliyordu? Kendi akrabalarını öldürebilecek kapasiteye sahip olduğuna inanabilir miydim? Bu benim için ne ifade ediyordu?

Elder hırladığında kollarımdan aşağı ürpertiler yayıldı. "Ben senin *oğlunum*. Sonsuza dek senin oğlun olacağım. Bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yaptım ama sen beni sürgün ettin. Evimi, ailemi elimden aldın. Sen-"

"Sakın beni suçlamaya *kalkma*. Evimizi elimizden alan sendin. Seni isteyen tüm aileleri öldüren sendin!"

"Ama sana baktım! Bizi doyurdum. Bizim için suç işledim."

"Hayır." Kaynayan kazanını karıştıran bir cadı gibi güldü. Bir kıkırdama. Bir lanet. "Sen bizi o birkaç ay boyunca hayatta tutmak için hırsızlık yapmadan çok daha önce suça bulaşmıştın."

"Bunu kasten yapmadım."

"Yalan söyleme!" diye bağırdı. "Ne yaptığını çok iyi biliyordun. Genç olabilirdin ama seçme şansın vardı!"

"Benim *hiç* seçeneğim olmadı!" Elder kükredi. "Bunu neden hiç anlayamadın? Böyle olmayı ben mi *istedim* sanıyorsun? *Otōsan** bunu anladı. Yardım etmeye çalıştı-"

"Evet ve bak ona ne oldu. *Senin* yüzünden!"

"Ben de en az senin kadar acı çekiyorum. Sebebin ben olduğumu bilmek beni canlı canlı yiyip bitiriyor! Olanları değiştiremem-"

"İşte bu yüzden sana bakmaya dayanamıyorum!" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, neredeyse öfkesiyle cayır cayır yanıyordu. "Senin de öldüğünü düşünmeyi tercih ediyorum; böylece her gece yaptıkların yüzünden seni öldürmeyi hayal etmiyorum."

Elder keskin bir nefes aldı.

Başını sessizce iki yana sallarken küfürleri kesildi.

* (Jap.) Baba.

Ninova

Kadının söylediği korkunç şey karşısında benim de gözlerim doldu. Bu işe karışamazdım ama hiç kimse annesinin onun ölmesini istediğini duymak zorunda kalmamalıydı.

Bir adım öne çıkarak kalan tüm cesaretimi topladım. "Bunu kastetmiyorsun."

Elder başını hızla bana çevirdi, yüzü işkence ve gerginlikle doluydu. "Pim. Yapma."

İtaat etmedim.

Tıpkı Alrik'in onun göğsüne silah dayadığı gece yaptığım gibi önünde durarak onu korumak için elimden geleni yaptım. "Hayat kin tutmak için çok kısa."

Annesi bıçağını daha sıkı kavradı, yüzü önce inançsızlıkla bembeyaz kesildi, sonra da öfkeli bir düşmanlıkla kaplandı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Araya girmeye kesinlikle hakkın yok."

"Değer verdiğim birine zarar veriyorsan buna hakkım var."

Elder beni, "*Pim-*" diye terslerken geriye doğru çekmek için kolumdan tuttu. "Dur." Beni kendine çekerek homurdandı. "Git arabada bekle. Selix'e söyle gidiyoruz."

"Hayır." Tutuşu altında kıpırdandım. "Benim yapmam gereken-"

Sana, seni isteyen biri olduğunu hatırlatmak.

Sana bir zamanlar kimsen olmadığını ama artık birine sahip olduğunu göstermek.

Bana.

Annesi bıçağı bana doğrulttu, öfkesi kurbanını değiştirmişti. "Sen kimsin ki? Neden bu kâfirle birliktesin? Neden polise koşmuyorsun? Ne tür bir canavarla birlikte olduğunu biliyor musun?"

Silkinip Elder'ın tutuşundan kurtuldum. Bıçağı ya da nefreti olmasını umursamadan ilerledim. Ona tam olarak kim olduğumu ve Elder'ın ne yaptığını söylemek istiyordum. Eğer oğlu olmasaydı öleceğimi anlatmak istedim ama kelimeler kafamdan, kalbimden uçup gitti. Kurumuş ve paslanmış bir boğaz dışında, cevap verecek hiçbir şeyim yoktu.

Elder bana nasıl cevap vereceğimi çözmem için zaman tanımadı. Önüme geçerek bir kez daha savaş karşısında beni korudu. "Onunla bu şekilde konuşma."

"Bana ne yapacağımı söyleme!" Annesi bıçağı salladı, titremeleri azalıyor, yerini giderek daha fazla nefrete bırakıyordu. "Çık dışarı! Git, yoksa Airbnb'yi arayıp onlara nasıl-"

"Bekle," dedi Elder. "Airbnb mi dedin?" Sanki buna inanamıyormuş gibi güldü. "*Buranın* öyle olduğunu mu düşünüyorsun? Kiralık ev olduğunu?"

Kadın küçümseyerek burnunu çekti. "Raymond burayı öyle buldu."

"Raymond sana yalan söylemiş." Elder soğuk bir şekilde güldü. "Daha önce de söylediğim gibi burası benim evim. O da bunu biliyordu. Ona istediğin zaman gelebileceğinizi söyledim. Kapımın her zaman açık olduğunu. Hepinizi barındıracak kadar büyük bir yat inşa ettiğimi. Lanet ailemi geri istediğimi söyledim. Sen benimle tüm iletişimi kestiğinden, sana bir sürü şey anlatmasını söyledim. Ama hiç cevap vermedi. Hiçbir şey gelmedi. Ne bir telefon ne de bir e-posta. *Hiçbir şey.* Şimdi buradasın ve muhtemelen onları kapıma kadar getirdin. Saklanmaya devam etmeliydin, *Okaasan.* Hâlâ izliyorlar. *Otōsan* ve Kade'in ölümüyle tatmin olacaklarını mı sandın?" Sesi korkunç bir fısıltıya dönüştü. "Asla durmayacaklar."

"Seni öldürdükten sonra duracaklar."

Elder hüzünle başını salladı. "Belki de. Ama intikam konusunda acımasız olduklarını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Annesi ona neredeyse aynı kahkahayla karşılık verdi, akraba olduklarını kimse inkâr edemezdi. Tavırları, cümle biçimleri, nefretleri birbirine benziyordu. "İntikamları seninle bitiyor!" Elindeki bıçağı tezgâha sapladı. "Seni ne kadar çabuk bulurlarsa, hepimiz için o kadar iyi olur. Ayrıca yalan söylemeyi bırak! Hep yalan söylüyorsun! Buranın senin evin olmasına imkân yok. Nereden mi biliyorum? Çünkü Raymond asla seninle bağlantılı bir yerde kalmaz. Hepimiz seni öldü kabul ediyoruz. Neden senin hatıranı geri getirme riskine girsin ki?"

Kadın sanki burası güzel bir yer değil de bir zindanmış gibi etrafına bakındı. "Burası asla senin olamaz."

"Asla mı?" Elder, büyük büfe dolabına doğru hışımla yürüdü, bambu kapaklarından küçük kırmızı bir asma kilit sarkıyordu. "Benim değil mi?" Cebinden bir anahtar çıkararak kilidi açtı ve içindekiler ortaya çıkana kadar kapakları sonuna kadar açıp içindeki her şeyi ortaya serdi. "Peki o zaman bunu nasıl açıklayacaksın?"

İki genç oğlan ve esmer bir babanın fotoğrafları ortaya çıkınca annesi geriye doğru sendeledi. Değirmenler, kahkahalar, salıncaklar, tahterevalliler, plajlar ve güneş ışığı. Her iki çocuk da simsiyah saçları ve ince uzuvlarıyla birbirine çok benziyordu; biri daha uzun, biri daha kısa, biri daha büyük, biri daha genç. Ve orada, mutlu portrelerin birçoğunda, bıçağı tutan kadın da vardı. Onun daha genç versiyonu kameraya gülüyordu, adam ona arkadan sarılarak boynunu öperken kollarını iki oğluna dolamıştı.

Bir aile.

Elder'ın ailesi.

Uzun bir süre boyunca kimse konuşmadı. Bağışlanmaya ya da düşmanlığa dönüşme vaadiyle, sessizlik nabız gibi atıyordu.

Bakışlarımı anılar dolabından ayırıp Elder'ın annesine çevirdim.

Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu, teni kar gibi beyazdı. Kararlılığının çatlamasını, her ikisi de acı çekerken sevenler arasındaki düşmanlığın faydasız olduğunu kabul etmesini bekledim. Ama kadının nefreti çok uzun süredir irinle kaplıydı. Yırtıcı bir hayvana dönüştü ve küçümseyerek tısladı. "Onların fotoğraflarını almaya mı cüret ettin? Yaptığın şeyden sonra? Bana *göstermeye* cesaret mi ediyorsun?"

Kadının boğazından bir hıçkırık kaçtı. İğrendiğini daha fazla belli etmek için nefes almaktan ziyade yardım için yakarıyor gibiydi. "*Bunu nasıl yapabildin?*"

"Cüret ediyorum çünkü onları ben de seviyordum, *Okaasan*. Onları o kadar çok özlüyorum ki bu beni öldürüyor."

Kadın çığlık attı. Elder'ın durması için kısa, keskin bir feryattı. "Onların yüzlerine bakmaya nasıl cüret edersin? Bunu seni hâlâ sevdiklerini düşündüğün için mi yapıyorsun? Seni *affedeceklerini* mi sanıyorsun? Seni aptal, aptal çocuk." Bıçağı tezgâhın üzerine fırlatıp takırdamasına izin verdi ve yüzünü boyayan şelaleleri temizledi. "Seni *asla* affetmezler. Ben seni asla *affetmeyeceğim*!"

Elder'ın yüzüne siyah bir gölge düşerken geriye doğru bir adım sendeledi. Annesinin öfkesini kabullenmeye ve artık ona zarar vermesine engel olmaya odaklandı.

Böyle bir dönüşümü izlemek, gözlerinden duyguların süzüldüğünü görmek, bana dayanabileceğimden daha fazla acı verdi.

"Asla, uzun bir zaman." Sessizliğimi bozdum. "En kötü suçlar bile bağışlanabilir." Öylece durup bunu yapmasına izin veremezdim. Ne olmuş olursa olsun.

Karışma.

İç sesim beni uyardı.

Ne olduğunu bilmiyorsun.

Sağduyum yalvardı.

Sana yaptıkları için Alrik'i asla affetmeyeceksin.

Mantık yürüttüm.

Suçu bilmeden, başkasından birini affetmesini isteme.

Tüm bunları farkındaydım ama bu yine de bana engel olmuyordu. Elder'a körü körüne inanıyor ve kötü adam adına savaşmamak için tanrıya dua ediyordum.

Elder'ın annesi beni öfkeyle dolan gözleri altında hapsetti. "Haklısın. Asla çok uzun bir zaman. Kocam ve oğlum olmadan yaşayacağım bir sonsuzluk. Her günü yalnız yaşadığım ve onları kalbimi deşecek kadar özlediğim bir ömür."

"Hâlâ bir oğlun var." Kendimi tuttum.

"Sevdiğim her şeyi çalan bir oğul."

"Elder'ı sevdin," diye ısrar ettim. "Bir zamanlar."

Yüzü çirkin bir şeye dönüştü. "Bana kimi sevdiğimi söyleme, seni küçük sürtük."

"Bu kadarı yeter!" Elder melankoliden sıyrıldı, beni kurtarmaya gelen bir savunucuya dönüştü. "Bana ne dersen de ama asla Pim'in üzerine gitme. Asla. Beni duyuyor musun?"

"Eğer seninle birlikteyse, o da en az senin kadar kötüdür. Ona ne istersem onu söylerim!"

"Hayır." Elder başını kasıtlı bir sakinlikle salladı. "Diyemezsin. Onun şerefini lekelemene izin vermeyeceğim."

"Ona gerçeği söylemeyerek zaten onun şerefini sen lekeliyorsun!" Annesi yeni deneğinin üzerine atladı. "Haklıyım, değil mi? Kız arkadaşın senin kim olduğunu bilmiyor. Neler yapabileceğini. Neye benzediğini." Bana bakarak kıkırdadı. "Onun *durumunu* biliyor musun? Ailesini nasıl öldürdüğünü biliyor

musun? Ben sana söyleyeyim. Evi ateşe verdi. Oğlumun yanan bedeninin kokusu hâlâ burnumda."

Mutfaktan çıkarken devam etti. "Bütün parasının nereden geldiğini anlattı mı sana? Masum bir insandan nasıl çaldığını? Kendine ait olmayan şeyi nasıl aldığını ve ruhuna nasıl büyük bir utanç kattığını? Sözlerime kulak ver, karma onu yakalayacak. Günahlarının bedelini ödeyecek ve bu bedel onun için gelmeden önce uzaklara gitmeni öneririm, kızım. Onu avlamaktan asla vazgeçmeyecekleri konusunda haklı. Adil olan bu. O ölmeyi hak ediyor."

Tüylerim diken diken oldu.

Elder'a baktım.

Sanki kapıdan fırlamamı bekliyormuş gibi sadece kollarını göğsünde birleştirmekle yetindi. Yüz hatları sertleşmişti. "Sana bu hikâyedeki kahraman olmadığımı söylemiştim, Pim. Sana söylediğim her şey gerçekti. Sadece çoğunu anlatmadım."

"Her zaman herkesten daha akıllı olduğunu düşünürdün!" Annesi başını iki yana salladı, aralarında gri teller olan siyah saçları savruluyordu. "Sana bir virtüöz, bir dâhi olduğunu söyleyerek iltifatlara boğdukları zamanlarda bile. Hah! Ben gerçeği biliyordum. Neden öyle olduğunu biliyordum. Cennetten gelen yetenekten değil, cehennemden gelen bir lanetten kaynaklanıyordu."

Elder kar taneleri kadar soğuk ve narin bir sesle, "Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi. "Babam anlıyordu. Kanalize olmama yardım etti-"

"Evet ve daha önce de söylediğim gibi. Onu sen öldürdün!"

"Onu ben öldürmedim, *Okaasan. Chinmoku** öldürdü. Bunu biliyorsun! Hepimizi avlıyorlar. Onların senin için de bir tehdit olmadığına inanıyorsan aptalın tekisin demektir."

* (Jap.) Sessizlik.

"Sakın o ismi söyleme!" Elleriyle kulaklarını örttü. "Kötülüğün için başkalarını suçlamak işe yaramayacak. Sorumlusu sendin. *Senin* yüzünden öldüler. Ben yanlış bir şey yapmadım."

Elder ona doğru adım attı. Ellerini tutarak aşağı çekti. "Beni bir daha görmeme isteğine saygı duydum. Kendi ailemden dışlanmak beni öldürse de bunu yaptım. Ama böyle yalanlara inanmana izin vermeyeceğim. Kade ve *Otōsan*'ı, en az senin kadar sevdim. Zamanı geri alabilseydim ve *Chinmoku*'ya hiç bulaşmasaydım, bunu yapardım. Bedelini bilmiyordum. Saflık ettim ama bu bana, senden af dileme hakkını vermez." Sesi hüzünlüydü, bu kavganın galibi ya da mağlubu olmadığını kabul ediyordu. İkisi de bunu kabullenemeyecek kadar inatçıydı. "Eğer beni bir daha görmek istemiyorsan, bu senin hakkın ama *Okaasan*, seni seviyorum-"

Annesi bir feryat daha kopardı, Elder'ın tutuşu altında çırpınıyordu. Elder sanki bu kadar uzun süre sonra ondan ayrılamayacakmış gibi bırakmadı. Kadının gözleri Elder'ın dövmeli bileğine takıldı. Göğsündeki efsanevi bir canavar tarafından korunan kaburgalar ve organlar yanılsaması içeren sanat eserine kıyaslandığında çok küçük bir dövmeydi. Kolunun ince derisine kazınmış küçük karakterleri çoğu zaman unuturdum.

Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama annesi çok iyi biliyordu.

Kadın yere yığılırken ağzından bir hıçkırık daha yükseldi ve Elder ona gereğinden fazla dokunmadan ağırlığını taşımaya çalışırken annesi Elder'ı da beraberinde yere sürükledi.

Hıçkırıkları ulumaya dönüşürken ona vurdu.

Nefreti garip bir iğrençliğe dönüştü.

Sanki Elder aşağılık bir pislikmiş gibi onu kendisinden uzaklaştırdı. "Bunu nasıl yaparsın! Nasıl *yapabildin?*"

Ben kayıp ve kararsız bir şekilde dururken Elder derin bir iç çekti, yenilgiyi kabul ederken yüzü düştü. "Yapabildim çünkü

onlar bana da aitti. Onları ben de kaybettim. Onların isimleri, bana her lanet günün her saatinde bir daha o çocuk olmamam gerektiğini hatırlatıyor. Onu dizginlemem için. Kontrol etmem için. Asla unutmamam için."

Annesi sürünerek uzaklaştı, gözyaşları hızla akıyordu. "Senden *nefret* ediyorum!"

"Ne yazık, ben seni seviyorum. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim." Elder bir adım geri çekilerek onun fiziksel ve ruhsal olarak gitmesine izin verdi. "Özür dilerim, *Okaasan*. Her şey için."

Elder bana doğru gelirken vücudu sarsılıyordu, elleri yumruk olmuştu ve titriyorlardı. Bakışlarını halının üzerinde acı içinde kıvranan annesinden ayırmadı. "Şimdi gidiyorum ama sen kalabilirsin. Raymond'a istediği kadar kalmasına izin verdiğimi söyle, tıpkı tüm amcalarıma, teyzelerime, yeğenlerime söylediğim gibi. Görmeme izin vermediğin aileme. Hayatta olduğumu bile bilmeyen ailem. Ama lütfen, *Okaasan*, dikkatli ol."

Annesi dizlerinin üzerinde sallanarak sustu. Gözyaşları kurumuştu. Ağzı incecik, sert bir çizgiye dönüştü. Duyguları aşılamayacak kapıların ardına kilitlendi. Parmağını düz bir şekilde doğrultarak, "*Defol*," diye tısladı.

"Hoşça kal, anne." Elder eğilip kendi krallığına doğru yola çıkmadan önce hükümdarına saygılarını sunan bir prens gibi onu selamladı.

Yaşanan felaket yüzünden kalbim sızlıyordu. Daha fazla yardım edemediğim, bunun sona ermesi adına başka bir yol olmadığı için de.

Elder soğuk parmaklarıyla elimi tuttu, ona hayat veren kadına son bir kez baktı ve beni de yanında çekerek ilerledi.

Annesinden çok uzağa doğru.

BÖLÜM ON ÜÇ

ELDER

Siktir.

Boş kristal bardağı, boyanın ve duvar kâğıdının pürüzsüz mükemmelliğine zarar verip vermediğimi umursamadan duvara fırlattım. Bardak kırılmayacak kadar kalındı ve öfkeli bir gümbürtüyle sekerek halının üzerinde yuvarlandı.

Hiç tatmin etmemişti. İçimdeki kükreyen acıyı ve öfkeyi yatıştıracak bir çarpma ya da kırılma yoktu.

"Lanet olsun," diye homurdandım ve bir kadeh daha votka doldurmak için bardağı almaya gittim.

Bunu yapmamalıydım.

Gerçekten yapmamam gerekirdi.

Bir kadeh içmiştim. *Bir* benim limitimdi. Şişenin tamamını içme arzumu bastırmak için tek seferlik tadım. Öğrenmiş olduğum bir numaraydı, bir şeyi tamamen kesmeden önce küçük bir örnek için kendime izin veriyordum. O tek seferlik tadımı yapmak, sonrasında isteği uzaklaştırmayı zorlaştırmak yerine kolaylaştırıyordu çünkü en azından kendimi mahrum etmeden önce biraz tadını çıkarmış oluyordum.

Ama bu gece işe yaramamıştı.

Bu gece, ilk kadeh yeterli değildi. İkinci de yetmedi. Belki de üçüncüsü ateşli sinir uçlarımı ve anılarımı söndürmeme yardımcı olurdu da sonunda şişeyi bir kenara koyup sakinleşebilirdim.

Ninova

Bardağa bol miktarda sıvı dökerek kafama diktim. Alkol boğazımı yaktı ve mideme bir sıcaklık dalgasıyla çarpmadan önce rahatsızlık verdi. Yüzümü buruşturarak kolumu kaldırdım ve bardağı tekrar fırlatıp öfke dolu saldırganlığımla duvarıma bir çentik daha attım.

Volta atarak ellerimi saçlarımda gezdirdim. Gözlerim tekrar votka şişesine kaydı; beni sakinleştirecek herhangi bir şey için can atıyordum ama kendimi tanıyordum, bir tane daha içemeyecek durumdaydım.

Ailem beni istemiyor olabilirdi ama bu kendimi yok edeceğim anlamına gelmiyordu. Beni sürdüklerinde bunu yapmamıştım, şimdi de yapacak değildim.

Onlara beni dışlamalarının, beni mahvettiğini bilme tatminini yaşatmayacaktım. Asla düşmeyecektim çünkü benden bunu bekliyorlardı. Ve *Chinmoku* beni bulduğunda ne yapacak diye düşünerek asla kendimi mahvetmeyecektim. Bu bir *eğer* meselesi değil, *zaman* meselesiydi. Bu kadar uzun sürmesine bile şaşırmıştım.

Raymond ne cüretle anneme söylemeden onu evime getirirdi? Ne cüretle konaklama teklifimi benimle iletişime geçmeden kabul ederdi? Nasıl olur da hediyemi istekli bir şekilde kabul edip karşılığında teşekkür bile etmezdi? Yemeğimin, evimin, lanet olası misafirperverliğimin tadını çıkarmış ama karşılığında bana bir şey vermemişti.

Şerefsiz!

Geçmişe neden bu kadar sıkı tutunduğumu ilk defa merak etmiyordum. Hayatımın bir parçası olmayan çoğu kişinin onayını neden bu kadar çok istediğime artık kafa yormuyordum. Beni çürümeye terk etmişlerdi. Olduğum kişiye hiçbir katkıları olmamıştı. Onları sürekli izleyen bir korumam olduğunu bilmiyorlardı; *Chinmoku* ailemden daha fazla kişiyi öldürmeye karar verdiğinde beni uyarmak için hazır bekliyordu.

Gölgelerden sessizce onları izlediğimi ve ne pahasına olursa olsun onları güvende tuttuğumu bilmiyorlardı.

Tehlikede olmalarının sebebi bendim. Ama bu kadar savunmasız kalmalarının nedeni de kendileriydi. Ben tüm soyuma yönelik tehdidi avlayıp öldürürken Hayalet'e sığınmaları için yaptığım teklifimi kabul etmemişlerdi.

Annem, gitmem ve asla geri dönmemem konusunda oybirliğiyle karar verdikleri gün kalbimden geriye ne kaldıysa onu da oymuştu. Uyarılarımı asla dinlememiş, beni hiç affetmemişti.

"Tanrı aşkına şunu düşünmeyi bırak." Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım, alkolün bir etkisi olmasını istiyor ama aynı zamanda bundan korkuyordum. Marihuana sistemim için daha kolaydı. Bana sadece sessizlik sunuyordu. İçkinin yaptığı gibi dünyayı daha iyi bir yer haline getirmiyor ya da bana sahte yanılsamalar yaşatmıyordu.

Mutlu ya da üzgün, umursamaz veya işbirlikçi olmuyordum. Ot beni yavaşlatıyordu. Düşüncelerimi durduruyor ve sadece *var olmamı* sağlıyordu. Anı yaşamama yardım ediyordu.

Ona ihtiyacım vardı.

Adımladığım halıdaki izlere bakılırsa, bir yerde durmaya da ihtiyacım vardı. Ayaklarım beni dinlemedi ve bir rahatlama arayışıyla süitte gezinmeye devam etti.

Otuzuncu ya da daha fazla geçişte, yan masadaki kristal şişede kalan votkaya yaklaşıp onu aldım ve odamın ön tarafına doğru yürüdüm.

Artık benimle alay etmesine izin veremezdim.

Gücüm azalıyordu.

Gitmesi gerekiyor.

Gümüş etiketli şişeyi elimde sıkarak dışarı çıkmak için tuşa bastım. Etrafı saran sertleştirilmiş cam açılarak ana güverteye çıkmamı sağladı. Kıyıdan birkaç kilometre uzakta demir atmamız,

sürekli esen deniz melteminin bizi bulmasını ve annemle olan kavgamızın örümcek ağlarının temizlenmesini sağlıyordu.

Derin bir nefes alarak kolumu geriye doğru çektim ve şişeyi olabildiği kadar uzağa fırlattım. Kristal ve sıvıdan oluşan bir parıltı yukarı doğru yükseldi, ardından Hayalet'in kenarından yuvarlanıp tuzlu suyu delerek geçti. Sonra da suyun derinliklerinde kayboldu.

Eninde sonunda midyeler ve mercanlar camı kaplayacak, zihnimle karaciğerimi zehirlemek üzere olan alkolü barındırmak yerine ekolojik sistemin parçası olarak yeni bir varoluşa başlayacaktı.

Henüz içeri dönemeyeceğim için korkuluklara yaslandım ve iç geçirdim. Önümdeki güzel manzara parıldayıp ışıldıyordu. Müzik parçaları suyun üzerinden bize ulaşıyor, Monte Carlo'nun teşvik ettiği hiç bitmeyen partiyi gözler önüne seriyordu. Hiç uyumayan zengin bir oyun bahçesiydi.

Birkaç yıl önce, bütün gece süren eğlencelere katılmıştım. İçmiş, baştan çıkarmış ve çalmıştım.

Şimdi terli yabancılarla dans etmenin, libidolar yükseldiği ve ahlaki değerler paramparça olduğu için ara sokaklarda seks yapmanın düşüncesi beni hem dehşete düşürüyor hem de ilgimi çekiyordu. Kalabalıklar içinde hiçbir zaman rahat olamamıştım ama bir süreliğine hiç kimse olmanın -kendimden başka biri gibi davranmanın- cazibesi normalden daha ağır basıyordu.

Farklı olmak nasıl bir şey olurdu? Günahlarım ya da pişmanlıklarımın olmaması? Tırnaklarımın altında kan olmaması ya da günahlarımın beni sürekli takip etmemesi bana ne hissettirirdi? Pim ile kalabalık bir dans pistinde karşılaşmak? Güçlü, el değmemiş, kırılmamış bir kadın görmek ve onunla bir şeyler içmeyi istemek? Şarkının ritmine göre birlikte kıvrılmak, diğer yabancılar tarafından itilip kakılmak, yavaş yavaş tahrik olmak, onun vücudunun benimkine değmesi? Bacaklarının bacaklarıma sürtünmesi. Gözlerinin onu almam için beni davet etmesi.

Onu saklı bir köşeye götürmek ve hiçbir yük, hiçbir sorun, üstesinden gelinmesi gereken eski acılar olmadan onu becermek nasıl olurdu? Her şeyi mahvedecek hiçbir saçmalık ya da geçmiş olmadan, sadece biz olmak ne hissettirirdi?

Nasıl olacağını biliyordum. Kahrolası cennet gibi olurdu. O kendinden geçerek inlediğinde tam olarak ne istediğini bilerek onun içine gömülmek büyük bir mutluluk olurdu.

Sonunda kendimi kapatabilir ve bırakabilirdim. Artık kim olduğumla savaşmazdım. Sadece bir saniyeliğine bile olsa... özgür olurdum.

Başım öne eğildi, bunu her şeyden çok istiyordum. Çellodan, ottan ya da affedilmekten daha çok. Aletim sertleşti, tam bir katılımcı olduğunda Pimlico'nun içinde olmanın fantezilerine odaklandım. Fiziksel bağdan başka bir şey hissetmek; sonunda ona karşı hissettiğim duyguların, kaçmak istediğim bir şeye değil de adını koyabileceğim bir şeye dönüşmesine izin vermek...

Söz konusu o olduğunda bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyordum. Bunun beni bu kadar kızdırmasından da. Darmaduman etmesinden. Annem beni kendi evimden attığından beri Pim ile konuşmayı, hatta ona doğru bakmayı bile reddediyordum.

Arabayla limana geri dönerken, kısa süreli sürat teknesi yolculuğunda ve süper yatıma binerken ona dokunmamış, bakmamış ya da onunla konuşmamıştım.

Bakamazdım.

Çok utanıyordum.

Benim ne kadar istenmeyen biri olduğumu görmüşken ona nasıl bakabilirdim? Toplumun mutlu olmak için ihtiyacımız olduğunu söylediği her şeye sahipken, nasıl sefil bir halde olduğuma şahit olmuştu.

Ona bakmış olsaydım, gözlerinde ne göreceğimi biliyordum.

Acıma.

Lanet olası bir acıma ve bunu görmeyi reddediyordum.

Daha önce olduğu gibi nefretini ve suçlamalarını görmeyi tercih ederdim.

O kendi odasına, ben de kendi odama gitmiştim ve Pim'i aramaya hiç niyetim yoktu. Yine de burada, onun için sertleşmiştim ve kanımdaki arzuya boyun eğmek için duş almayı düşünüyordum. Kendimi elimle boşaltmayı ve sonra da bir esrarla zihnimi uyuşturmayı planlıyordum.

"Elder?"

İstenmeyen davetsiz misafirle yüzleşmek için dönerken duruşum dikleşti.

Gözlerimi ovuşturdum, bir an için votkanın zihnimi etkileyip etkilemediğini merak ettim. Ama hayır, o yine de oradaydı. Hâlâ beni kızdıran bir endişeyle bana bakıyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?"

İrkildi ama yerinden kıpırdamadı. Kumaşında siyah turnaların uçuştuğu, gri bir elbise giymişti. Bu onu daha akıllı, daha cesur, kaçmak yerine savaşmaya hazır gösteriyordu.

"B-ben senin için endişelendim." Süitimden çıktı, çıplak ayakları cilalı güvertede sessizdi. Esinti elbisesinin alt kısmını sıyırarak bana baldırlarını ve ayak bileklerini gösteriyordu.

Şehvet sistemimi sırılsıklam ederken aletim seğirdi. Bir kadın vücudundaki iki zararsız yerdi ama Pim'de olunca, bundan seksi bir şey görmediğimi düşünmüştüm. Parmaklarımı bacaklarından yukarı doğru gezdirmek, ayak bileklerini ısırmak, her santimine dokunmak istiyordum.

"Müzik duymayı bekliyordum." Gözleri ay ışığında parlıyordu. "Bölmek istemediğim için neredeyse gelmeyecektim. Ama... çellonu çalmıyorsun." Sesi yumuşadı. "Neden?"

Neden mi?

Çünkü çalsaydım, duramazdım.

Ninova

Çünkü yaparsam, muhtemelen pişman olacağım bir şey yapardım.

"Önemli değil. Endişelenme." Bir adım yaklaştığında sırtım kasıldı.

"Endişeleniyorum. Beni hayatına sen soktun ve şimdi hayatın beni ilgilendiriyor. Bugün olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Hoşnutsuzlukla hırladım. "Konuşmak mı?" Kendimin ve onun iyiliği için aramıza mesafe koyarak geri çekildim. "Hayır, konuşmak istemiyorum."

"Ama endişeleniyorum-"

"Benim için endişelenme, Küçük Fare. Kendin için endişelen."

Yüzü buruştu fakat bu bir şekilde onu daha da güzelleştirmişti. Gözleri soru sorar gibi kısıldı ve dudakları merakla büzüldü. Parlak kahverengi saçları omuzlarına sürtünüyor, o saçları kavrayıp onu kendime doğru çekmem için beni feci şekilde cezbediyordu. Onu öpmem için. Ona sahip olmam için. Tüm kuralları ve gereklilikleri unutmam için.

Yaklaşmadı ama geri de çekilmedi. Birkaç hafta önce dehşetten kurtardığım o kız bakışlarını kaçırır ve muhtemelen efendisi vücudunu kullansın diye elbisesini çıkarırken dizlerinin üzerine çökerdi. Şimdi ise yerini koruyordu. Kol ve bacaklarındaki hafif titreme, güçlü cesaretinin sağlam temellere değil, ödünç alınmış bir dayanıklılığa ait olduğunun tek işaretiydi.

"Konuş ya da konuşma, seni görmeye gelmeseydim uyuyamazdım." Uzun zamandır sessiz kalmak uğruna görmezden geldiği kelimeleri arıyormuş gibi duraksadı. "Akşam yemeği yemedin. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Selix bana gitmiş olabileceğini söyledi."

"Beni mi sordun?" Bedenim gerildi, mahremiyetime burnunu sokmaya çalıştığı için değil, sırf beni düşündüğü için başkalarıyla kendi isteğiyle konuşmuş olmasından.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Neden umursuyorsun ki? Yalnız bırakıldığın için minnettar olmalısın. İstediğin bu değil miydi?"

Kaşlarını çattı. "Neden görmezden gelindiğim için minnettar olayım ki?"

"Taciz edilmediğin için minnettar olmalısın."

"Bu doğru değil." Geleceğimi ya da ölüm tarihimi açıklamak üzere olan bir kâhin gibi parmaklarını birbirine geçirdi. "Arkadaşlığın hiçbir zaman taciz olmadı."

Alçak sesle güldüm. "Arkadaşlık mı? Aramızdaki şeye arkadaşlık mı diyorsun?"

"İlk önce sen bana *arkadaş* dedin." Yutkunurken boğazı titredi. "Karşılığında ben de senin arkadaşın olmak isterim."

Cevabını kabul etmeli, başımı sallayıp ona iyi geceler dilemeliydim. Pek çok şey yapmalıydım.

Ama hiçbirini yapmadım.

İlerledim ve onun tepesinde dikilene kadar durmadım. Alanına sızarak, nefes nefese kalmasına ve titremesine neden oldum. "Arkadaşım mı olmak itiyorsun? Yaptığım onca şeyden sonra?"

Hızla nefes aldı; gözleri yüzümde dans ettikten sonra dudaklarımda durdu. Asla bakmaması gereken tek yer orasıydı çünkü beni sertleştiriyor, kızdırıyor, azdırıyor ve onun yanında asla olmamam gereken pek çok şey haline getiriyordu. Bana bu kadını istediğimi hatırlatıyordu. Onu haftalardır istiyordum ve hâlâ ona sahip olamamıştım. Bundan sonra da asla olamayacaktım çünkü annemin söylediği korkunç şeylerin gerçekleşmesine izin vermeyi reddediyordum.

Pim bundan daha iyisini hak ediyordu.

"Yaptığın her şeyden *dolayı* senin arkadaşın olmak istiyorum." Nefesi kesik kesik çıkıyor, gözleri dudaklarımdan hiç ayrılmıyordu. "Seni tanımak istiyorum."

Kulaklarım onun cümlesini aldı ve harflerin yerini değiştirip onun söylediklerinden ziyade duymak istediğim bir şey olarak yeniden düzenledi. Gerçek sözleri onların arkasında yankılansa da *beni öpmeni istiyorum* cümlesini duydum. Hatta ellerim öne doğru fırlayıp yanaklarını kavrayıp ağzım onunkine doğru inerken ve dilim dudaklarının yumuşak, tatlı engelini aşarken bile duymaya devam ettim.

Elleri, tıpkı daha önce de yaptığı gibi bileklerimi yakaladı. Bizim için çoktan bir alışkanlık halini almıştı. Sıkıca tuttu. Tırnaklarını batırdı. Ancak kıvranmadı ya da savaşmadı. İstilama karşı kendini açtı. Katılıktan uysallığa geçerken inledi.

Kendimi kaybettim.

Parmaklarım prangaya dönüştü ve sıkıca tutarak onu geriye doğru ittim. Daha hızlı ve daha hızlı. Nereye gittiğimize ne bakıyor ne de bunu umursuyordum. Sadece onu bir şeye yaslamam gerekiyordu. Kapana kısılmasına ihtiyacım vardı. Kaçacak hiçbir yeri yokken kendimi ona bastırmaya, itmeye ve bana yapıştığını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Geriye doğru dans etti, nefesi yanaklarımı ısıttı, dili benimkini yalarken benim aceleme ayak uydurdu ve bir şeye çarptığında hareketsizleşti.

Tüm uzunluğumu ona doğru bastırdım, ereksiyonumu gergin karnına doğru sürterken ondan ne özür diledim ne de onu uyardım.

Zihnimin bir köşesinde, çığlık atmasını ve yalvarmasını bekliyordum. Dizlerinin üzerine çöküp kendini kapatmasını ve andan uzaklaşmasını.

Bunların hiçbirini yapmadı.

Öpüşüme karşılık verdi.

Siktir, öpüşüme karşılık verdi.

Sanki kurtardığım kız ortadan kaybolmuş, yerine bir yabancı gelmişti. O, içimdeki aynı çaresizlikten doğan pervasızlıkla öpüşen sıradan bir kızdı. Nasıl bu kadar hasta olduğunu anlayamıyormuş gibi acı çektiğim aynı hastalıkla öpüşüyordu ve tedavi için çaresiz durumdaydı.

O bendim.

Ben de oydum.

Ve lanet olsun, öpücük acelemizle vahşileşti.

Kalçalarını benimkilere doğru kaldırdığında inledim. Altdudağını ısırdığımda inledi, dişlerimi kendime saklamadan ya da nazik olmayı hatırlamadan devam ettim.

Deliliğime deliliğiyle uyum sağladığında, bir an için kendimi bıraktım. Saplantıyı hissettim. Saldırganlığı yaşadım. Neredeyse asla gitmeyeceğim bir yere düşüyordum.

Kendimi geri çekip sendeleyerek uzaklaştım. Ağzımı ovuştururken, onun tadının benimkine karışmasından nefret etmiştim. Odaklanabildiğim tek şey kalp atışlarım ve onu deliler gibi istediğim için bulanmış olan zihnimdi.

Parmaklarını kırmızı dudaklarına bastırarak beni taklit etti, gözleri vahşi ve korku doluydu, yüzü şoktan bembeyazdı. Ben onun içindeyken, hıçkırıklara boğulmadan hemen önceki hali gibi görünüyordu.

"Siktir." Sertçe nefes aldım. "Bir kez daha, bunu yapmak istememiştim." Biraz daha geri çekildim, sonra etrafından dolaşarak odama doğru ilerledim. Kilitleyecek bir kapıya ihtiyacım vardı, güvende olması için aramızda bir barikat olmalıydı.

Banyo işimi görürdü. O duşu alacaktım. Arzularımdan kurtulacak, kim olduğumu hatırlayacaktım.

"Bekle." Pim odaya adım atıp ufak ayaklarıyla ileri fırladı. "Gitme."

Donakalıp ona doğru döndüm. "Ama az önce canını yaktım. Tekrar."

Yere bakarken ellerini kıvırıp durdu. "Yapmadın."

"Ne yapmadım? Seni öpmedim mi? Seni duvara yapıştırıp içine dalmaya çalışmadım mı?"

Titredi. "Demek istediğim, evet, o şeyleri yaptın-"

"Kesinlikle." Kaskatı bir şekilde eğildim. "Bu durumda, iyi geceler, Pim. Odamdan defolup git."

Elini havaya kaldırarak ilerledi. "Hayır, bekle. O şeyleri yaptın ama beni incitmedin. B-ben onları istedim."

Gözlerim irileşti. "Ne?"

"Öpüşüne karşılık verdim. Onu hissetmiş olman lazım." Yanakları pembeleşti. "Sen her gün tutku içinde yaşayıp nefes alırken ben o tutkudan korkmaktan bıktım artık. Canın yanıyordu. Sana bir şey vermek istedim-"

"Bekle." Elini kaldırma sırası bendeydi. "Yani beni *hayır işlemek* için mi öptün?" Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum, onu elinde tutmam için bana sakso çekmeye çalışması mı, yoksa kendimi daha iyi hissetmem için bir öpücük bahşetmiş olması mı?

Siktir!

"Öyle bir şey değildi. Seni öpmek *istedim*. Bunu senin için olduğu kadar kendim için de istedim."

Öfkem kınından çıkmış bir kılıç gibi fırladı. "Annemle tanıştığın ve sevdiklerim tarafından ne kadar istenmediğimi duyduğun için bana acıyorsun."

"Ne? Hayır." Başını iki yana salladı. "Bu-"

"Artık beni anladığını düşünüyorsun, öyle mi?" Ellerimi yumruk yapıp etrafında volta attım. "Beni yargılayabileceğini, beni okuyabileceğini mi sanıyorsun? Kafamın içinde neler

döndüğünü biliyor musun?" Önünde durup hırladım. "Benim hakkımda bilmen gerekenden fazlasını biliyorsun, Pim. Ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu adil değil, anlaşmamızın bir parçası da değil."

Bakışlarını benimkilere kilitleyerek olduğu yerde döndü. "Yanılıyorsun. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Soğuk bir şekilde gülümsedim. "Bilmen gerekenden fazlasını biliyorsun."

"Bana anlatsaydın daha fazlasını bilirdim."

Güldüm. "Asla olmayacak."

Parmaklarım çello çalma isteğiyle karıncalanıyordu. Kendimi ne zaman sınırda olduğumu bilecek kadar eğitmiştim ve yeni bir saplantı yerine müzik arayışına girmiştim. Pim çalmamı beklemekte haklıydı, zamanı gelmişti. Onun gitmesine ihtiyacım vardı. Ben pişman olacağım bir şey yapmadan önce.

Acil durumlar için önceden sarılmış esrar bulundurduğum komodine doğru ilerlerlerken çakmağımı bulmak için cebimi karıştırdım. Esrarı dudaklarıma götürerek ucunu yaktım ve içime çektim. Sertçe.

Gri ve siyah bir parıltı belirir belirmez esrarlı kurtuluşum parmaklarımın arasından kayboldu. "Ne sikim oluyor?"

"Dur." Pim tütmekte olan esrarı tuttu. "Konuş benimle. Canın yanıyor. Biriyle konuşmalısın."

"Konuşmak mı?" Tavana bakıp güldüm. "Yine konuşmak istiyorsun."

"Evet, bence-"

Onu yakalayıp yatağıma fırlattım. "Pim, kafam bu haldeyken yapmak istediğim son şey konuşmak."

Ninova

BÖLÜM ON DÖRT

PIMLICO

Üstüme çıkıp beni yatağına sıkıştırdığında, çarşaftan yayılan kokusu teninden yayılan kokuyla buluştu.

Gözlerindeki vahşilik beni korkuttu.

Parmaklarımın arasında tüten otu bırakırsam yatağı tutuşturabilirdi.

Beyaz malikânede geçirdiğim yıllardan kalma bir panik atak, kendimi bırakmam ve zihnimde yok olmam için yalvarırcasına ortaya çıktı. Bu fiziksel düzlemi terk etmem ve sadece bedenimle işi bittiğinde geri dönmem için bana yalvarıyordu.

Başka zaman olsa dinlerdim. Düşer, ayrılırdım. Ancak Elder ve etrafındaki her şeyi lekeleyen acısıyla ilgili beni orada tutan, beni şimdiki zamana kilitleyen bir şey vardı.

Dudakları, dudaklarımı tekrar araştırırken hareket etmedim. Eli mememi bulup sıktığında haykırmadım. Bacağını baldırlarımın arasına sokup kasığıma bastırdığında da çığlık atmadım.

Altında donakaldım, güvertede onu öperken hissettiğim şehvet ateşini hatırlamak için kendimi zorluyordum. Kendimi bırakıp sadece öpücüğü kabul etmek, ona karşılık vermek, bir gün daha fazlasının tadını çıkaracak kadar bütün olma vaadiyle sıcaklığın ve sıvının içimde dolaşmasına izin vermek ne kadar harikaydı.

Şimdi o anılara, akıl sağlığıma tutunuyor ve soluk yolumu sıkıştıran paniğe yenik düşmeyi reddediyordum.

Ninova

Ancak bunu kendimi için yapmadım. Kendimi iyileşmeye zorlamak, seksi öylece kabul etmek ve nihayetinde geçmişimin engellerini tanımak için de yapmıyordum.

Hayır, kendim için yapmıyordum.

Onun için yapıyordum.

Kendimi bir elimle onun esrarını tutmaya ve diğer elimin parmaklarını da saçlarında gezdirmeye zorladım. Kendime, beni bağlamaya hazır hayali zincirlere ve ona dokunduğum için beni azarlamaya hazır disipline karşı sinmemeyi emretmiştim. Kendime onu öpmeyi emrettim. Onun için açılmayı, onu yalamayı, boğazımdan aşağı akıttığı acıyı kabul etmeyi.

Vücudumu onunkine sürtünecek şekilde ayarladım. Kalçamı bacağına doğru kaldırdım. Onu üstümde; dokunuşunu, öpüşünü, şehvetini istediğime de inandırdım.

İstiyordum da.

Elder'ın iyiliği için ne kadar rol yaparsam, bedenim kontrolü o kadar ele geçiriyordu.

Kalbim korkudan değil, duyduğum ihtiyaçtan dolayı hızla çarpıyordu.

Tenim dehşetten ziyade istekten karıncalanıyordu.

Saldırısı birkaç saniye ya da birkaç dakika sürmüş olabilirdi, emin değildim. Tek bildiğim olmadığım bir kız gibi, sorunlarının üstesinden gelmek için yardım dilenmek yerine bunu isteyen bir kadın gibi davranmak için ne kadar enerji harcadığımdı.

Ele avuca sığmayan zihnimde yıldızlar yüzüyordu; Elder aniden üzerimden kalkıp başını ellerinin arasına alarak ağır ağır yatağın kenarına oturduğunda üstüme bir yorgunluk çöktü. "Siktir."

Küfrü dudaklarından sessizce döküldü, omuzları hırıltılı soluklarıyla yükselip alçalıyordu. Ereksiyonu kot pantolonunda çıkıntı oluştururken, her hareketi duyduğu ihtiyacı gösteriyordu.

Yavaşça doğrulup oturdum.

Esrar hâlâ parmaklarımda tütüyordu; külü hafifçe değdirdiğim için beyaz keten yatak örtüsü biraz yanmıştı.

İçimde çınlayan arzuları ve düşünceleri çözmek için aramıza biraz mesafe koymak istesem de uzaklaşmadım. Bunun yapmak yerine ona yakın durdum, böylece olanlardan dolayı ondan nefret etmediğimi anlayacaktı. Hatalı olmadığını, endişelenmesi için bir neden olmadığını. *Eğer kendini daha iyi hissettirecekse bunu tekrar yapabileceğini.*

Kalbim, birinin onu istediğini, birinin onu takdir ettiğini, nihayetinde birinin onu önemsediğini; nezaketi, koruması ve cömertliği için minnettar olduğunu hatırlatma ihtiyacıyla karıncalanıyordu.

O biri *bendim.*

Bu gece neden onu aradığımı tam olarak anlayamıyordum. Hayalet'e doğru yaptığımız sessiz yolculuğun ardından, akşamı tek başıma geçirmiştim. İşine karışmayıp sakinleşmesi için ona zaman tanımak yerine, neden aslanın inine girmeye karar verdiğimi anlayamıyordum.

Kızgın olduğunu ve muhtemelen ikimizin de pişman olacağı şeyler yapacağını biliyordum. Ama bir kez olsun kendimi düşünmüyordum. Korkmayı reddettim. Onun acısını kendi acımın üstünde tutmak, iyileşmeye hazır olmayan parçalarımın yeniden bir araya gelmesini sağlıyordu. Bu, bütün olmaktan duyduğum mutluluğu artırıyordu. *Daha önce olduğum kızdan tamamen farklı biri olsam bile.*

Yorgun bir iç çekişle, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi. "Senin yanındayken kendimi kontrol edemiyorum." Elini uzattı. "Lütfen esrarı ver, Pim. Sonra da git. Bu gece burada olmak senin için güvenli değil."

Bana daha önce de benzer bir şey söylemişti. O gece de esrar içmişti. Onun istediğini yapmalıydım, esrarı teslim edip gitmeliydim. Ama onun bir şey yapıp benden başka bir şey yapmamı beklemesine izin veremezdim.

Beni yanına aldığından beri iyiliğim için bana karşı sert davranmıştı. Yuvarlanıp gitmeme izin vermemişti. Bana seçimler ve kararlar sunmuş, bir eşya değil de bir insan olduğumu hatırlamamı sağlamıştı.

Bunu yapıp sonra da sorgusuz sualsiz ona itaat etmemi bekleyemezdi.

Gerçek kılığına bürünmüş yalanı duymamasını umarak, "Senden korkmuyorum," diye fısıldadım.

Gözlerini halıya dikti. "Korkmalısın."

"Neden?"

"Çünkü ben iyi bir insan değilim."

Hâlâ tütmekte olan esrarı evirip çevirdim. Marihuananın mide bulandıran tatlı kokusuyla burnumu kırıştırdım. "Onunla kıyaslandığında sen bir meleksin-"

"Beni, seni alıkoyan o piç kurusuyla kıyaslamayı *aklından bile geçirme*."

"Seni kıyaslamıyorum-"

"İnsanlıkla ilgili algın berbat durumda. Çoğu erkek onun gibi değil, çoğu erkek benim gibi de değil. Ben-"

Bitirmesine izin vermedim. "Diğer erkekler umurumda değil."

Donakalırken gözucuyla bana baktı. "Beni önemsediğini mi söylüyorsun?"

"Ben-" Kelimeler boğazımı düğümlemişti, cevabın çıkmasına izin vermek istemiyordu. Ona, onu bu halde görmenin bana onun küstah vahşiliğinden ve kontrollü halinden daha

fazla yardımcı olduğunu nasıl söyleyebilirdim? O zayıfken kendimi daha güçlü hissettiğimi ve artık kendi iyiliğim için değil, onun iyiliği için iyileşmek zorunda olduğumu Elder'a nasıl anlatabilirdim? Üzülmeyi bırakmaya hazır olduğumu nasıl ifade edebilirdim?

Bugün onun acısını görmek beni büyütmüştü; tıpkı fırtınanın geçmişimi yıkayıp geçmesi gibiydi. O benim için savaşmıştı ancak onun için savaşan kimse olmamıştı. Elder'ı bir kenara atmış, onu affetmeyi reddetmişlerdi. Ona ailesini geri veremezdim ama arkadaşlığımı ve anlayışımı verebilirdim. Geçmişteki günahlarının hesabını kapatamazdım, hatta affedilebilir olup olmadığını bile söyleyemezdim. Ama bizim etkileşimimize dayanarak onu yargılayabilirdim ve geçmişin, onun hakkındaki hislerimi şekillendirmesine izin vermeyi reddediyordum.

Bu dar görüşlülük müydü? Kim olduğunu daha fazla araştırmam mı gerekirdi?

Muhtemelen.

Fakat Elder beni kurtaran kişi olmuştu. Bedeli ne olursa olsun, sadece bu armağan bile sadakatime değerdi.

"Cevap yok." Tek kaşını kaldırdı. "Seni suçlamıyorum, biliyorsun. Kimse beni önemseyemez. Bu bir lanet."

Yanılıyorsun. Ben önemsiyorum.

Yüksek sesle söyle, seni güçsüz şey.

Esrarı elimden çalıp ağzına götürürken dudağımı ısırdım. Dürüst olmak gerekirse, onu içmesini istemiyordum. Bu konuşmayı o maddelerin etkisi altına girmeden bitirmek istiyordum. Elder bu tür araçları kullanabiliyorsa ben neden kullanmıyordum ki? O rahatlamak için uyuşturucu kullanabiliyorken ben neden seks korkumla yüzleşmek zorunda kalıyordum?

Esrarı elinde tutarken, dikkatimi ve onaylamayışımı izleyerek nefes çekmedi. İç geçirdi. "Bunu keyif için içmiyorum, Pim."

"Sana yardımı olduğunu söylemiştin." O bir nefes çekerken başımı yana eğdim, sonra bana doğru uzanıp yatağın başucundaki gümüş kül tablasında söndürdü. "Nasıl yardımcı oluyor?"

"Uzun hikâye."

"Bilmek istiyorum."

"Annem sayesinde tahmin yürütemiyor musun?"

"Nasıl tahmin edebilirdim ki?"

Omuz silkip çenesini ovuşturdu, parmaklarının kirli sakalına sürtünürken çıkardığı ses, tüylerimi ürpertti. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, korkunç bir varlıktan ziyade bir erkek olduğunun o kadar çok farkına varıyordum. Güzeldi ama orantılı yüz hatları ya da mükemmellik için bilenmiş ve eğitilmiş bir vücudu olduğu için değil, birlikte yaşadığım canavarlardan gerçekten farklı bir türde olduğu için.

Elder'ın bir ruhu vardı. Bu sadece gözlerinde değil, her ince ayrıntıda, öpücükte ve harekette görülebilen canlı, nabız gibi atan bir şeydi.

Bacaklarını ayırmıştı, ellerini bacaklarının arasında birleştirmişti ve yere bakıyordu. Eğer beni gerçekten burada istemeseydi, şimdiye kadar kalkıp gidebilirdi.

Ama gitmemişti.

Beni dışarı atmamıştı.

Beni omzuna da atmamıştı.

Bu beni rahatlattı ve olduğum yerde kaldım, eğer ihtiyacı olan şey zamansa ona bunu verebilirdim.

Sonunda mırıldandı. "Nasıl yanımda oturabilirsin? Babamın ve kardeşimin ölümünden sorumlu olduğumu duyduktan sonra beni nasıl öpebilirsin?"

Gözleri benimkilere kilitlenip beni sorularının içine hapsettiğinde irkilmemek için kendimi zor tuttum. "Nasıl, Pim?"

"Çünkü senin hakkında kendi fikirlerimi oluşturdum ve başkalarının bunları değiştirmesine izin vermeyeceğim."

Tekrar iç geçirdi ve sanki çok safmışım gibi başını iki yana salladı. "Köpekleri kedilerden daha çok sevmekten ya da vejetaryenlerden nefret etmekten bahsetmiyoruz. Cinayetten bahsediyoruz."

"Biliyorum."

"O zaman bu kadar genç ve romantik olmayı bırak."

Sırtım gerildi. "Öyle değilim. Yıllardır kendimi genç hissetmedim ve boğulup hayata döndürüldüğüm gün romantik olmayı bıraktım." Kollarımı kavuşturdum. "Kelimeleri ağzıma tıkıp bana nasıl hissetmem gerektiğini söylemek yerine bana anlat. Başkalarının manipülasyonu olmadan kendi fikirlerimi oluşturacağım."

Hüzünlü bir şekilde güldü. "Sen de benden nefret et diye mi? Hiç sanmıyorum." Gözleri dudaklarımda oyalandıktan sonra oradan ayrılıp tekrar halıya odaklandı. "Yatağına git, Pim."

"Hayır."

"Evet."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Konuş benimle. O zaman ne istersen yaparım."

Gözleri yavaşça, tehditkâr bir şekilde karardı. "Ne olursa mı?"

Kalbim başını çılgınca iki yana salladı, bana bu bakışın seks ve kaçmak istediğim her şey anlamına geldiğini hatırlattı. Ancak eğer Elder'ın sırlarının bedeli bedenimse, bunu kabul edebilirdim. Artık daha güçlüydüm, ona bunu hediye edebilirdim. Sonuçta bir ara beni korumasına karşılık ona oral seks sunmak konusunda istekliydim.

Bunun bir farkı var mıydı?

Tüm ilişkiler karşılıklı verme ve alma üzerine kurulu değil miydi? Sevgimizden veriyor, bencilliğimizden alıyorduk. Simbiyotikti.

"Evet, ne olursa." Gözlerimi bakışlarından ayırmadan, siyah derinliklerinin daha da dibine daldım.

Beni öpmesini, azarlamasını, hazır olmadığımı söylemesini ve gitmemi emretmesini bekledim.

Onun yerine dudakları uğursuz bir parıltıyla kıvrıldı. "Öyle olsun bakalım." Yataktan kalkarak, üzerinde planların ve kalemlerin bulunduğu masaya doğru ilerledi. Ofis sandalyesini çekerek yatağa doğru yaklaştırdıktan sonra bacaklarını açarak oturdu, parmaklarını bacaklarının arasında birbirine geçirdi.

Yanımda oturmak yerine karşımda durması gerektiği gerçeğinin beni rahatsız etmesine izin vermedim. Eğer onun işini kolaylaştıracaksa buna memnun olurdum.

Bir şey söylemesini bekledim. Yatağında kıpırdandım, her ne itiraf edecekse onu başlatan ben mi olmalıydım diye düşünüyordum.

Aramızdaki boşluk kalınlaşıp sis gibi hareket edecek kadar yoğunlaştı ve zarif yatak odasını pek çok bilinmeyen, bulanık şeyle boyadı.

Sonunda konuştuğunda, "Bende OKB var. Her zaman böyleydim, bundan sonra da böyle olacağım," dedi.

Obsesif Kompulsif Bozukluk.

Üniversitede aldığım derslerde, üzerinde çalıştığım bir konuydu. Belirtiler ve çözümler kişisel olarak tartışılmak yerine ders kitaplarında zalimce etiketlenmişti. Elder birçok şeydi ama OKB teşhisli bir birey?

Bu teşhisi koyamazdım.

Lisedeyken, bu hastalığa sahip bir çocuk tanımıştım. Kendisini bir zombiye dönüştüren ilaçlardan almıştı ve derslere

Ninova

katılamamıştı. Eğer hayatını kolaylaştırmak için tasarlanmış tabletleri almazsa ellerini yırtılacak hale gelene kadar yıkardı. Öğretmen tahtaya bir ödev yazmayı bitirdikten sonra ayağa fırlar, ödevi kelimesi kelimesine yedi kez kopyalardı.

Her hafta onun hakkında yeni bir hikâye anlatılırdı; bütün sınıfları dolaşmış ve çalışma kitaplarını renk koordinasyonuna göre dizmişti. Oyun alanındaki jimnastik salonunu parlak yeşile boyamıştı çünkü güneşte solan kahverengilerin doğru hissettirmediğini söylemişti. İnsanların uyumsuz beslenme çantalarından yemek yemesine dayanamazdı ve ne pahasına olursa olsun okul kafeteryasından uzak dururdu.

Bu ona acı verirdi.

Yine de Elder'ın bunlardan hiçbirini yaptığını görmemiştim. Bir kapıyı sayısız kez kilitleyip tekrar açtığını görmemiştim. Sessizce saydığını ya da beynindeki kodlamayı ara sıra atladığı için bir görevi tekrar tekrar yerine getirdiğine tanık olmamıştım.

Hiçbir kusuru yoktu, sadece mükemmeliyetçiliğe odaklanmıştı. Yatına, çellosuna, kendisine.

Düşüncelerimin gidişatını takip etti ve sormama gerek olmadan beni aydınlattı. "OKB farklı şekillerde karşına çıkar. Bazılarının farkına varırsın, bazılarının ise varmazsın."

"Sen hangi konularda sıkıntı yaşıyorsun?"

"Çoğunlukla tekrarlama tiklerini görmezden gelebiliyorum. Aşırı temiz olmanın ya da her mikrop için panik yapmanın cazibesini umursamadan durabiliyorum. Ben daha çok seçici bir takıntılıyım." Kot pantolonundan bir parça tiftik koparıp yere attı. "Hoşuma giden bir şey buluyorum ve onda ustalaşmaktan başka çarem olmuyor. Diğer her şeyi unutuyorum. Dünya yok oluyor. O *tek şey* dışında geriye hiçbir şey kalmıyor."

Gözleri bir şeylerin hatıralarıyla gölgelendi, hakkında konuşması anılarını hayata döndürüyordu. "Küçükken başladı. Diğer

oyuncaklar yerine legolarla başladım. Onlarla bir kez oynadım ve sonra her tasarımı inşa edene, her ipucunu çözene, her çözümü bulana kadar duramadım. Kardeşimin origami kitabında ustalaşmam bütün gecemi aldı ve ondan sonra yerel kütüphanemize gidip nasıl daha iyi, daha karmaşık hale getirebileceğimi araştırdım. Tek elle ve yarı uykulu halde yapana kadar katlamaya devam ettim. Ailem benim için endişeleniyordu. *Okaasan* beni durdurmaya çalıştı ama *Otōsan* bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Kendisi aynı dertten mustarip olmasa da benim sorunlarımı anlıyordu. Ancak onun da bir bağımlılığı vardı; *kemanı.*"

Elder'ın sesi kısıldı. "Beni müzikle tanıştırdığında ve sekizinci yaş günümde ilk çello dersime götürdüğünde sanki beynimdeki gürültü sustu. Zihnimde notalar, parmaklarımda akorlar varken, içim bomboştu... tamamen özgürdüm."

Gözlerim sanki görünmez bir çello çalıyormuş gibi kıpırdayan parmaklarına kaydı.

Devam etti. "Kısa sürede bu rahatlamadan çok bir ihtiyaca dönüştü. Benim için başka yol yoktu. Çalmak *zorundaydım.* Bu bir seçim değildi. Bu bir ihtiyaç, heyecan ya da bir müzisyenin enstrümanını neden çalması gerektiğini açıklayacağı herhangi bir normal kelime değildi. Her şeyi yönlendiren bir lanetti."

Başını kaldırdı, gözleri bir kez daha öfkeli bir tutkuyla kararmıştı. "Duramıyordum. Evde, öğretmenimin çellosundan uzakta olunca tekrarlayan karmaşalara giriyordum. Çatal bıçak çekmecesini, kileri, çamaşırları yeniden düzenleyerek annemi delirtiyordum. Hiçbir şey güvenli değildi ve her şey üçlü olmak zorundaydı. Beynim istediği her yeni tada kilitleniyordu. Artık yettiğine karar verene kadar konuşabildiğim ve düşünebildiğim tek şey o oluyordu. Çello alacak paramız yoktu ama babam haftada bir saat ders almamın bana nasıl yardımcı olduğunu görmüştü. Müzik gibi bir şey, bana ustalaşmam için bir çıkış

noktası sağlayabilirdi ama asla gerçekten tatmin olamayacağım kadar karmaşıktı. Beni sınırlar içinde tutacak ve sağlıklı kalmamı sağlayacak, sınırsız potansiyele sahip tek şeydi."

Güzel anıların yerini kötüleri alırken ürperdi. "Babam, anneme karşı geldi ve asla borç para alınmaması gereken insanlardan borç aldı. O gece bana yıpranmış, ikinci el bir çello verirken öyle gururluydu ki... Onu hiç o kadar sevmemiştim ve anladığı için gerçekten minnettardım."

Alçak sesle güldü. "Nasıl akort edeceğimi öğrenene kadar mahallenin kedilerini delirttim. Teller, köprüler ve yaylar hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek için kendimi adadım. Önce müzik kitaplarını, sonra radyodaki şarkıları, klasikleri ve melodileri ezberledim. Her noktayı hafızama kazıdım. Bir öğretmenin öğretmesi gereken her şeyde ustalaştıktan sonra kendi müziğimi yarattım. Karıştırdım. Evrim geçirdim. En iyisi olmak için her şeyimi verdim."

Sanki kendini kötü bir şeye hazırlıyormuş gibi dikleşti. "Çelloda yeteneğimi kanıtlayacak kadar ustalaştığım -konserlere, yarışmalara davet edildiğim ve ödüller aldığım- sıralarda zihnim, bir kez daha hükmedebileceği başka görevlere yöneldi. Ben fark edilmek için değil, iyileşmek için çalıyordum. İnsanların benden daha iyi olup olamayacaklarını, beni yenip yenemeyeceklerini görmek için benimle yarışmak istediklerini bilmek, müzikte bulduğum özgürlüğü elimden aldı."

Nefes alırken sesi ağırlaştı. "Benim OKB'm bir şeyi tekrar tekrar yapma dürtüsü değil. *Bir şeyi fethedene kadar yapma dürtüsü.* Sadece fethetmek de değil, o şeyin en iyisi, teki, hedef noktası olmak. Her noktasını bilmem gerekiyor. Her dakikasını özümsemeli, kontrol etmeli ve sahiplenmeliyim."

Bana imalı bir bakış attı. "Şimdi anlıyor musun, Pimlico?"

Taşlar yavaş yavaş, tekrar yerine oturmaya başlıyordu. Bana daha önce nihai hedefinin bedenim değil, zihnim olduğunu söylemişti. Benden her şeyimi istediğini. Geçmişimi, düşüncelerimi, sırlarımı. Bana hâkim olması gerektiğini söylemişti.

İhtiyaçlarını dramatize ettiğini sanıyordum. Bunu öylesine söylediğine inanmıştım.

Çok yanılmıştım.

Beni de çellosuna yaptığı gibi agresif bir şekilde çaldığını, aklımdan geçen her şeyi bildiğini ve her gizli korkumu benden söküp aldığını; beni, kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığını düşündükçe ürperiyordum.

Bir insan diğerine nasıl hükmedebilirdi? Beni esas olarak *ben* yapan her şeye, bu şekilde erişmesine nasıl izin verebilirdim? Bu mümkün müydü ki?

Elder, az önce sergilediği dürüstlükten dolayı özür diler gibi, kendini daha fazlasını açıklamaya zorladı. "On bir yaşındayken biriyle tanıştım. Oturduğum blokta dövüş sanatları antrenmanı yaparken gördüğüm bir adamdı. Aile mirasımı ve çocukluğumda dinlediğim hikâyeleri düşündüğümde, ona karşı hemen bir bağ hissettim. Ondan bana öğretmesini istedim. O da isteğimi yerine getirdi."

Devam etmeden önce yüzünü ovuşturup ensesini sıktı. "Ailem, kiminle dövüştüğümü bilmiyordu. Belediyenin spor salonuna gittiğimi sanıyorlardı ve ben de onlara aksini söylemedim. Çello çalmaktan parmakları kanayan, hiç güneş yüzü görmemiş cılız bir çocuktan, kendi vücuduna hâkim olmayı öğrenen kaslı bir dövüşçüye dönüştüm. Gençtim ama yaşımı göstermiyordum. Hızla uzadım ve güçlendim. Her bağ dokusunu, her tendonu tanıyordum. En iyi vuruşun nasıl yapılacağını, bir yumruğun insan dokusuna ne yaptığını biliyordum. Bedenimin

her parçasıyla birini nasıl öldürebileceğimi öğrenmek için kitap üzerine kitap okudum."

"Oldukça iyi hale geldim. Bir ustaya dönüştüm. Fark edildim." Alnını ovuşturdu, korkunç hatıralar uğursuz bir hale dönüşürken başını iki yana salladı. "On iki yaşındayken, babamın borç para aldığı adamların güvenliği olarak işe alındım. O kadar genç olmama rağmen eğer onlara yardım edersem babamın borcunu ve ona uyguladıkları aşırı faizi unutacaklarını söylediler. Üç yıl sonra bile babam hâlâ onlara borcunu geri ödüyordu. Benim gibi bir evlada sahip olmanın ne kadar karmaşık olduğunu bildiğimden, ailemin üzerindeki baskıyı hafifletmek için bunu kabul ettim."

Başını kaldırdı, yüzü sanki kendisini en kötüsüne hazırlıyormuş gibi gergindi. "İthalat, ihracat yaptıklarını söylediklerinde onlara inandığımı söylemek isterdim. Bazı konteynerlerde yiyecek kasaları yerine çığlık atan insanlar olduğunu fark etmiyormuşum gibi davrandım. Uyuşturucu parasını ödeyemeyenlere ya da bir işte başarısız olanlara ders vermek için kullanılırken bile kötü adamlar olmadıkları konusunda kendime yalan söyledim. Ben sadece dövüş, çello ve origamiye odaklanmak isteyen aptal bir çocuktum. Yeni bir şeye kafayı takmayı göze alamazdım."

Yataktan yavaşça kalkıp önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Bunu hizmetkârlık olsun diye değil, hikâyesinin hevesli bir dinleyicisi olarak yaptım. Elimi tereddütle dizine yerleştirdim.

Sanki dokunuşumu izlemek onu, bunun fiziksel sıcaklığına hazırlamamış gibi sarsıldı.

Gözleri elime kilitlenmiş halde, "Yavaş yavaş başladı," dedi. "Bir sevkiyatı korumak için yeteneklerime ihtiyaçları olduğunu söylediler ve ben de gittim. Yeteneğimi sergilemem için bir dövüş ayarladıklarını söylediler, ben de dövüştüm. Rakiplerimin hepsinin korkmuş olması ya da hepsinin kaybetmesi umurumda

değildi. Kendi aptal gücümle sarhoş olmuş haldeydim ta ki bir gün yüzlerindeki ifadeye bağımlı hale gelene kadar. Gözlerindeki o korkuya ihtiyacım vardı. Onu aramaya başladım."

İrkildi. "Bir gün, on üç yaşımdayken, sırf o korkuyu görmeye ihtiyacım olduğu için küçük kardeşimle kavga ettim." Boğulur gibi yutkundu. "Kolunu kırdım."

Nefesimin kesildiğini duymasına izin vermedim ve yargıladığımı belli etmemek için elimden geleni yaptım. Bana hızlı bir bakış atıp sonra da sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı.

"Bizi bulan babamdı. Ben gözyaşları içindeydim. Kade ağlıyordu. Kolu garip bir şekilde sarkıyordu. Onu hastaneye götürdük. Eve döndüğümüzde *Okaasan* bana vurdu, ben de izin verdim. Ben kan kaybedene kadar vurdu ve sonra beni evlatlıktan reddetti. Babam beni savunmaya çalıştı. Benim yüzümden kolu alçıda olsa bile kardeşim de beni savundu. Bana son bir şans verildi. *Chinmoku* için dövüşmeyi bırak ya da git."

Elder ayağa kalktı, volta atarken ellerini saçlarına götürdü. "O öğleden sonra gittim ve istifamı verdim. Bunun basit bir veda olacağını düşünen, aptal bir çocuktum." Homurdandı. "Söylemeye gerek yok, kabul etmediler. O gece peşimden geldiler. Kapıyı açan ve onlara artık onlar için dövüşmeyeceğimi söyleyen kişi *Otōsan*'dı. Onların kim olduklarını biliyordu. Tüm ailemizi nasıl bir belaya bulaştırdığımı anlamıştı. O akılalmaz bir şey yapmış ve *Chinmoku*'dan borç para almıştı ama ben onlardan biri olarak ölüm fermanımızı imzalamıştım."

Elder'ın sesi işkenceye dönüştü ve inceldi. Devam etmeden önce boğazını iki kez temizledi. "Ertesi gece, oturma odasının duvarında kanla yazılmış bir mesajla, alevler içindeki bir eve uyandım. *Bir kez Chinmoku olan her zaman Chinmoku'dur. Sen aileni seçtin. Artık hiç kimsen yok.*"

Elder konuştuktan sonra bu sözler odada uzun süre asılı kalmaya devam etti. Bir süre daha konuşmadı, ardından alçak sesle mırıldandı. "Çıkış yolu yoktu. Pencereleri vidalarla kilitlemiş, tüm kapıları barikatlarla kapatmışlardı. Odamda kilitli olmayan tek kişi bendim. Sanki ailem için savaşmamı değil, kaçıp kardeşliklerine dönmemi bekliyorlardı."

Volta atmayı bıraktı, olduğu yerde sallanırken ateşin ışığından gelen hayaletler yüzünde dans ediyordu. "İkinci kattaki pencereyi kırmayı ve annemi güvenli bir yere çekmeyi başardım. Mutfaktaki tüp patladı, evi paramparça ettiğinde *Otōsan*, Kade'i almaya gitmişti. Tekrar içeri girmeye çalıştım ama itfaiyeciler gelip beni durdurdu. Annemin çığlıklarını, ettiğim küfürleri hâlâ duyabiliyorum ve ellerimde sonsuza dek onların kanını taşıyacağımın da farkındayım."

Başını kaldırdı, teni bembeyazdı ve gözleri uzaklara bakıyordu. "Ondan sonra gidecek hiçbir yerimiz yoktu. *Chinmoku* ile olan bağlantım yüzünden kimse bizi yanma almadı. Evimiz olmadığı için annem ile kendimizi sokaklarda bulduk. Sone çalma yeteneğimi kullanarak cepleri yağmaladım. Ta ki bir gün annem öylece ortadan kaybolana kadar. Sonradan öğrendim ki abisi ona beni terk etmesi karşılığında kalacak bir yer teklif etmiş, o da bunu seve seve yapmış."

Dehşet içinde elimi ağzıma kapattım. "Bu korkunç."

Omuz silkti. "Kocasını ve oğlunu öldürdüğüm için haklı olarak beni suçladı. Ben onu suçlamadım. Kendimi suçladım."

Omuzlarını esnetti, hikâyesinin sonunu hızla getirdi. "Kardeşinin nerede yaşadığını biliyordum ve beni affetmesi için yalvarmaya gittim. Hepsi bana sırtını döndü ve bir hayalet olduğumu söylediler. O yangında ben de ölmüştüm. Hepsi bu kadardı."

"Çok üzgünüm."

"Bana acıma." Elini kaldırdı. "Bana *asla* acıma. Tüm sorumluluğu üstleniyorum, tıpkı sana yaptıklarımın tüm sorumluluğunu üstlendiğim gibi." Bana buruk bir şekilde gülümsedi. "İşte bu yüzden senin yanmdayken kendimi rahat bırakamıyorum. Sana peşinde olduğum şeyin bedenin olmadığını söylediğimde, lanet olası gerçeği söylüyordum. Sana hâkim olmalıyım, Pim. Bana en ufak kırıntını verene kadar seni incelemeli, kontrol etmeli ve manipüle etmeliyim. Ve ben, bunu yapmayı reddediyorum."

Bakışlarından gözlerimi ayırmadım. "Bu beni neden öpmeyeceğini açıklamıyor. Neden bana sadece bir kez sahip olabileceğini söylediğini açıklamıyor."

"Buna inanamıyorum." Önce tavana, sonra tekrar bana baktı. "Seninle neden yatmadığımı mı soruyorsun? Yaşadığın onca şeyden sonra mutlu olursun sanmıştım."

Göz temasını kestim. O bu kadar dürüst olduktan sonra yalan söyleyemezdim ama gerçeği de saklayamazdım. "Bir yanım beni o şekilde istemediğin için sonsuza dek minnettar kalacak. Geçen gece bir seferlik olduğu ve bir daha asla seks yapmak zorunda kalmayacağım için de."

Yoğun bir nefretle, "Peki ya diğer parçan?" diye sordu.

"O kısım meraklı. Güvendiğim biriyle ne kadar farklı olabileceğini bilmek istiyor. Beni öpmenden hoşlanıyorum. Bana hissettirdiklerini seviyorum."

Sanki onu şoka sokmuşum gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

Derin bir nefes aldım, hissettiğim utanç yüzünden yanaklarım pembeleşmişti. "Bunu söylemekten kaçınabilirdim ama az önce bana söylediğin onca şeyden sonra gerçeği söylemek zorundaydım. Hem kendim hem de senin için."

Daha da yaklaştı.

Başımı kaldırıp bakmadım. Bakamazdım. Destek olmak için dizlerimin üzerine çökmüştüm ama şimdi bu güç eşitsizliğinden

nefret ediyordum. Önümde durduğunda irkilmedim ya da parmağıyla çenemi yukarı kaldırdığında geri çekilmedim.

Gözlerimiz buluştuğunda hüzünle gülümsedi. "Seninle bir daha seks yapmayacağım çünkü kendimi senin içinde kaybedebilirim. Tamamen, korkunç bir şekilde bağımlı hale gelirim. Seni bir kez elde ettiğimde -senin de benim seni istediğim kadar beni istediğin anda- asla duramam. Seni her günün her saatinde beceririm. Yemeyi, uyumayı, nefes almayı unuturum. Tek ihtiyacım sen olursun. Tek istediğim sen olursun. Bu tür bir saplantı ikimiz için de sağlıklı değil."

Beni bırakarak, kapıların açık kaldığı ve dile getirdiğimiz ağır itiraflara karışan bunaltıcı gece havasının içeri girmesini sağlayan güverteye doğru yürüdü. "Seni özgür bırakmak istememin asıl nedeni bu, Pim. Senin için değil, kendim için. Geri alamayacağım bir şey yapmadan önce gitmene ihtiyacım var. Ben ikimizi de mahvetmeden önce."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

BÖLÜM ON BEŞ

ELDER

"Sıktır, daha sert. Ne yapıyorsun? Yoksa bana karşı siniyor musun?"

Selix katana kılıçlarını doğrudan kafama doğru savururken homurdandı. "Sana zaman tanıyorum. Aklın tamamen oyunda değil."

"Bu bir oyun değil." Eğildim ve eğitim mınçıkalarımla sırtına vurdum, kemikleri kırmazdı ama kesinlikle zedelerdi.

Geriye doğru savrulurken homurdandı, ter çıplak gövdemden aşağı akıyor ve üzerimdeki eşofmana işliyordu. "Bu bir dövüş, Selix. O yüzden erkek ol ve *dövüş*."

"Ah, öyle mi?" Elindeki kılıçları değil de ayağını silah olarak kullanarak beni hazırlıksız yakaladı. "Tamam, dövüşeceğim."

Ciğerlerim nasıl çalışacağını unuturken homurdandım. "Demek böyle oynamak istiyorsun, ha? Ucuz numaralarla?" Mınçıkalarımı kenara fırlatıp yumruklarımla ona saldırdım. "Tamam o zaman."

Dövüşe olan takıntım sayesinde, tek bir vuruşla nasıl öldürebileceğimi, eklemlerimi nasıl koruyacağımı, kıkırdak ve eklemlerimin bir aparkata karşı beklenmedik yumruğa nasıl tepki verdiğini biliyordum. Ayrıca bunun karşımdaki kişiye nasıl hissettireceğini de biliyordum. Darbeyi karşılamak için hangi kasların kasıldığını, bir yaradan kanın nasıl fışkırdığını, sinir

Ninova

sisteminin acıyı nasıl artırdığını gösteren çizimleri ve tıbbi dergileri incelemiştim.

Bütün bunları biliyordum. Hepsini düşündüm. Zihnim yapabileceğim tek şeye kilitlenmişken bile.

Dövüşmek.

Dövüşmek.

Dövüşmek.

Savuştur, savur, yumrukla, eğil.

Selix benim gibi değildi. Bir şeyde iyi olmak için onu en ince ayrıntısına kadar bilmesine gerek yoktu. Sokakta hayatta kalan biriydi. Hem galip hem de kurban olmuştu.

Birbirimizle dövüşürdük, darbeleri kabul ederek birbirimize cezalar verdik. Biz birbirimizi çürüklerle bezerken yatın alt katındaki minderli dövüş matı terimizle kayganlaştı.

Gün ağarırken Selix'i uyandırmış, spor salonunda bana katılmasını emretmiştim. Pim ile konuştuktan sonra uyuyamamıştım. Güverteye çıktıktan onun hâlâ odada olması, masum ve savunmasız bir şekilde yatağımda uyuması ihtimaline karşı geri dönmemiştim. Geri dönmemiştim çünkü bakışlarındaki teklifi kabul edip onu becerirsem kendimi affetmezdim.

Onu beceremezdim.

Özellikle de bunu bir hediye, ona anlattığım her şeye karşı bir ağrı kesici olarak sunmuşken...

Ona bunları anlatırken ne düşünüyordum ki?

Tanrım, utançtan kurtulamıyordum.

Ben de hıncımı Selix'ten çıkardım. Ona eskisinden daha fazla güç, öfke ve soğukkanlılıkla saldırdım.

Yıllardır kontrolü kaybetmeye bu kadar yaklaşmamıştım. Normalde çellom, dövüşlerim ve işim, takıntılı eğilimlerimi uzak tutuyordu.

Bu, Pim'den önceydi.

Alrik'in evindeki umutsuz, intihara meyilli bakışlarıyla beni mahvetmesinden önceydi.

Daireler çizip tekmeler atarken zil çaldı ve iki saatten fazladır dövüştüğümüzü haber verdi. İkimiz de bitkin düşmüştük, ikimizin de dudakları yarılmış ve kanıyordu. Burunlarımız şişmişti, ikimiz de yaralar yüzünden yorgunduk.

Selix ileri atıldı ve omzuyla göğsüme sert bir darbe indirdi.

Ben de karşılık olarak göğüskafesine üç hızlı yumruk indirdim. Ayrılıp ellerimizi kaldırdık, birbirimizi inceledik ve bırakma zamanının gelip gelmediğini ya da ayakta duramayana kadar savaşıp savaşmayacağımızı değerlendirdik.

Bu benim kararımdı, Selix geri adım atmayacaktı.

Kendimi tutmalı ve bunun yeterli olduğunu kabul etmeliydim. Saplantı beni kontrol etmiyordu. Ben onu kontrol ediyordum.

Geriye doğru adım atarak derin bir saygıyla eğildim. Böyle bir dövüşün gerektirdiği disipline ve onurlu kurallara saygımı gösterdim. "Teşekkür ederim."

Selix iç geçirip yumruklarını sıkarak selamıma karşılık verdi. "Rica ederim."

Yumruklarımızı tokuşturup omuzlarımızı esnettik ve acı içinde sırıttık. "Kendimi daha iyi hissediyorum."

Selix alçak sesle güldü. "Dayak yemiş gibi hissediyorum demek istiyorsun."

Ben de güldüm. "Bence dayak yiyen sendin."

"Yanlış düşünüyorsun." Köşedeki askılıktan bir havlu aldı, aynalı duvarlar onun yüzünü sildiğini ve kollarını temizlediğini, ardından da havluyu su soğutucusunun yanındaki sepete attığını gösterdi. Ağırlık makineleri ve koşu bantları yüksek ışıklar altında parıldıyor, isteksiz bedenleri kardiyo yapmaya ikna ediyordu.

Bir içecek kaparak, "Bugün iyi olacak mısın?" diye mırıldandı.

Selix'in kendine özgü özellikleri vardı. Bunlardan biri, başkalarının gündemlerini ve kusurlarını doğru tahmin edebilmesiydi. Nelerden mustarip olduğumu ya da neden bazen günlerce çello çaldığımı veya yorgunluktan bayılana kadar kılıç kullanarak kendimi cezalandırdığımı hiçbir zaman tam olarak sormamıştı. Pim'in benim yapılandırılmış varlığımla tanışmasının kolay olmadığını anlayacak kadar biliyordu.

"İyi olacağım." Havluyu kaptığım gibi boynuma doladım ve saçlarımı kurulayarak yorgunluktan akan damlalarını sildim. "Depoya geri dönmem gerekiyor. Charlton ile halletmem gereken birkaç şey var."

Selix çıkışa doğru yürüdü. "Hazırlanıp bir saat içinde sizinle buluşurum. Olur mu?"

Başımı salladım. "Olur."

O selam verip giderken ben de asansöre yönelip en üst katın tuşuna bastım. Duş alıp yemek yedikten sonra Pim'i bulacak, güneş doğduğu ve birkaç damarım çatladığı için zihnimin daha güvenli bir yerde olmasını umacaktım.

Dün gece bir hataydı. Beni öyle bir şey yapmaya iten etkenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir daha asla olmayacaktı. Beni zaten yaptığından daha fazla etkilemesine izin vermeyecektim.

Odama girdim fakat boş olduğunu görünce kalbim sıkıştı. Damarlarımda rahatlama yerine neden hayal kırıklığının dolaştığını kabul etmek istemiyordum.

Pim odamda değildi ama yatağımın üzerinde yabancı bir şey duruyordu: Monte Carlo'daki en pahalı mağazalardan birinden alınmış büyük, kırmızı bir paket.

Jolfer'e, Pim'e daha fazla kıyafet alması için kadın çalışanlarından birini göndermesini emretmiştim. Ona daha çok uyan kıyafetlere ihtiyacı vardı. Narin bedenini yutmak yerine onu saran ve ne kadar çarpıcı olduğunu gösteren elbiseleri hak ediyordu.

Ayrıca başka şeylere de ihtiyacı vardı. *Görmek istemediğim şeylere.* Çünkü zihnimin daha fazla bulanmasına katlanamazdım.

Kutuyu doğrudan Pim'e göndermeliydim ama kendime engel olamadım. Kapağı açtım ve aletimi taş gibi sertleştiren bir şeyi elimle kontrol ettikten sonra kapağı tekrar kapattım.

Lanet olsun, bunu sipariş etmemeliydim.

Bu sadece hayatımı daha da zorlaştıracaktı.

Ama Pim buna değerdi.

Her kuruşuna değerdi.

Kendisi bana her şeye mal olsa bile.

Ninova

BÖLÜM ON ALTI

PIMLICO

Fotoğraf çerçevesini çaldığım depoya geri döndüğümde içim endişeyle doldu. Yaptığım şeyle ilgili suçlama ve bildiklerini görmeyi bekleyerek çalışanların yüzlerine bakıp durdum.

Ancak kimse bana tuhaf bakışlar atmıyordu. Kimse soğuk ya da haksızlığa uğramış gibi davranmıyordu. Aslında gülümsemeleri hem sıcak hem de misafirperverdi. Beni dünden tanıyor ve şimdiden patronlarının yakın çevresinin bir parçası olarak kabul ediyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, Elder'ın kendisine eşlik etmem için beni davet etmesine şaşırmıştım. Dün gece olanlardan, ortadan kaybolmasının ardından sabahki rutin egzersiz olduğunu söylediği şey yüzünden kesik dudağı ve morarmış görünümünden sonra birkaç gün yalnız kalmaya kendimi hazırlamıştım.

Ama bu, Selix arayıp bir saat içinde güvertede olmamı söylemeden önceydi.

Elder, sıyrılmış eklemleri ve berelenmiş parmakları ile ona eşlik etmem için elini uzatmadan önceydi.

Şimdi bir kez daha burada, varlığından bile haberdar olmadığım bir dünyada, tıpkı bir zamanlar benim de çabaladığım gibi normal bir hayata sahip, çalışkan ve nazik insanlarla çevrili olarak duruyordum.

Ninova

Elder birkaç kez durup farklı departmanlardaki yöneticilerle tokalaştı, diimenler, balastlar ve benim hiç bilmediğim şeyler hakkında kısa sohbetler etti.

Bir kez bile bu yatın benim olduğuna dair bir yorumda bulunmamış ya da böylesine uçuk bir hediyeyi kabul etmem için üstelemeye kalkışmamıştı. Bir kez bile elmacıkkemiğinin kırmızı bir tona dönüşmesini ya da dilinin altdudağındaki çatlağa değip durmasını umursuyor gibi görünmemişti.

Yaralanmadığı zaman nefes kesiciydi. Ama biraz hırpalanınca salyaları akıtacak hale gelmişti.

Berelenmiş ellerine her baktığımda neden karnımın sıkıştığını bilmiyordum. Belki de vücuduyla nasıl korunacağını bildiği içindi. Ya da ben trajik geçmişimden sonra şiddetten hoşlanmaya başlamıştım.

Her iki durumda da çoğu zaman ben orada değilmişim gibi davrandı.

Buna aldırmıyordum.

Dahil edildiğim için mutluydum. Geçmişi, geçmişte bırakmaya karar verdiği için heyecanlıydım.

Ne zaman ona baksam, ütülü kot pantolon ve siyah tişört giymiş sert iş adamının ötesinde, en yakınları tarafından istenmeyen adamı görüyordum.

İçimi koruma içgüdüsü ve yoğun bir sadakat doldurdu.

Dün gece düşündüklerimde ciddiydim. Elder ile kendim için yatmak asla bir seçenek değildi. Seks hâlâ içinde iğrenç anılar barındırıyordu. Ama *onun* ihtiyaçları için onunla yatmak? Bunu yapabilirdim. Ona ihtiyacı olan bir şeyi verirken bedenimde kalabilirdim. Çünkü artık fütursuzca almayı reddediyordum. Bu adil değildi, özellikle de kimse ona karşılığında bir şey vermediğinde.

Soğuk ve boğuk sesi düşüncelerimi böldü.

Gözlerimi kırpıştırarak ciddi siyah gözlere baktım, umutsuzca iyileştirmek istediğim bir geçmişi susturdum. "Bu senin için uygun mu?"

Yerimde kıpırdandım, dinlemek yerine onun hakkında hayaller kurduğumu itiraf etmek istemiyordum. *Onunla seks yapmayı.* Böyle bir şey yapabilecek kapasitede olduğumu kim düşünürdü ki?

Beni yukarıdan aşağıya doğru süzüp kollarını kavuştururken dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Dinlemiyordun, değil mi?"

Yanaklarım ısındı. "Şey..." Ne dediğini hatırlamaya çalışarak beynimi yokladım. "Özür dilerim." Azarlanmaya hazırlanarak sindim. Geri adım atıp omuzlarımı çevirdim, dizlerim çoktan gevşemişti ve zihnim bana asla vurmayacağını bilse bile eğilme pozisyonuna geçmeye hazırdım. Kas hafızasını sarsmak daha zordu.

Çenesi gerildi, davranışlarımı fark etti ve etkisine girdiğim programlanmayı anladı.

Onu üzmekten, hâlâ ondan korktuğumu düşünmesine neden olmaktan nefret ediyordum. Aslında tam tersiydi. Bedenim alışkanlık gereği hâlâ kendini korumaya çalışıyor olabilirdi ama zihnim daha iyisini biliyordu. "Bana vurmayacağını biliyorum," diye fısıldadım. "İrkilmek istemedim. Alışkanlık..."

"Bırakman gereken bir alışkanlık," diye hırladı.

Başımı salladım. "Yapacağım." Bu tür içgüdülerle savaşmak, her geçen gün daha da kolaylaşıyordu. Sadece bugün durduramadığım için üzgündüm. "Bana ne sormuştun?"

"Önemli değil. Daha önemli bir şey çıktı."

"Öyle mi?"

"Hemen döneceğim, beyler." Dirseğimden tutarak beni Selix'ten ve konuştuğu iki müdürden uzaklaştırdı.

Beni hızla depo katından geçirip ofise götürdüğünde kalbim gökkuşağı baloncuklarına dönüştü. "Biz ne-"

"Sessiz ol." Beni içeri itti, kapıyı çarparak kapattı ve panjurları pencerenin üzerine çekti.

Aniden onu üzdüğüme dair bir endişeyle doldum. Yüzü doğru ve yanlışla savaşıyordu. Kasları gerilmiş ve kasılmıştı.

Geri çekildim, toplantı masasına doğru yürüdüm. "Bir hata mı yaptım?"

"Evet."

"Öyle mi?" Yaklaşması nefes alış verişimi hızlandırdı, beni sadece irade gücüyle geriye doğru itti. "Ne?"

Konuşmadı ama vücudu onun yerine bir şeyler söylüyordu. Omuzları kendini kontrol ettiğini haykırıyordu. Çenesi inkârla gerilmişti. Burun delikleri gerginlikle genişledi. Adımları kararlılıkla ağırlaştı. Alfa otoritesinin yürüyen bir posteriydi ve bu içimde garip şeyler uyandırıyordu.

Hâlâ ayaklarına kapanmak istiyordum -şimdi yalnız olduğumuzdan, daha da güçlü bir şekilde- ama ilk kez, beni boyun eğmeye iten sadece korku değil, arzuydu.

Onu memnun etmek istiyordum.

Onu örnek aldığımı, ona saygı duyduğumu ve onun dünyasına uyum sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağımı çünkü asla ayrılmak istemediğimi bilmesini istiyordum.

Bu düşünce beni dondurdu.

Eve dönme, annemi bulma ve hikâyemi polise anlatma hedeflerim nereye gitmişti? Kendi özgür irademle burada olmamalıydım. Yardım çağırmak için elimden geleni yapıyor olmalıydım.

Ama Elder beni odanın içine doğru takip ederken ve kıçım masaya çarparken, hiçbir şeyin nedenini hatırlayamadım. O korktuğumda beni korurken neden gitmek isteyecektim ki? Neden onun acımasız dürüstlüğünden kaçmak, artık uymadığım

bir eve, beni istemeyen bir anneye geri dönmek ve artık beni anlamayan bir dünyada hayatta kalmak için savaşmak isteyecektim?

Elder benim doktorum, psikiyatristim ve yaşam koçumdu. Sadece kendisi olarak, yeniden yaşamam için beni eğitiyordu. Benden olmamı beklediği kadın haline gelmeyi bu kadar umutsuzca isterken bundan nasıl vazgeçebilirdim?

"Üzgünüm," diye soludum. "Neyi yanlış yaptıysam." Parmaklarım arkamdaki masaya kenetlendi, çıkıntı kalçalarımın arkasına batıyordu.

"Üzgün değilsin. Ama olacaksın." Yüzüne tehlikeli arzular kazınmıştı. "Senden fazla bir şey istemiyorum, Pim. Aslında senden hiçbir şey istemeden, kendimden çok fazla şey veriyorum. Ama sonra benden uzaklaşıyorsun. Dün gece sana anlattığım onca şeyden sonra bana endişeyle bakıyorsun. Bu kabul edilebilir bir şey değil."

"Sana söyledim, alışkanlıkları kırmak zordur."

"Ben de sana benimkini bozmayacağımı söylemiştim." Beni sıkıştırmış olması ilerlemesini durdurmadı. "Yine de buradayım. Onları kırmak üzereyim."

Son mesafeyi de aşıp ellerini masanın üzerinde iki yanıma koyduğunda göğsüm inip kalktı. Avuçlarını dümdüz tuttuğunda uzun parmakları açıldı, bu sabahki yeni sıyrıklarla birlikte, daha önce kazanılmış savaşlardan kalma gümüşi yara izlerini ve grafit karalamaları gözler önüne seriyordu.

Ne kadar şiddet görmüştü? Ne kadar sevgi kaybetmişti? Sorular, beslenmeye muhtaç çekirgeler gibi zihnime üşüşüyordu.

Bakışları dudaklarıma düşerken koyu kirpikleri, koyu gözbeneklerini gölgeliyordu.

Nefes nefese kalmış halde dudaklarımı yalarken duraksadım, hazırdım ama aynı zamanda değildim de.

"Seni öpmemi ister misin?"

Karnıma ağrımaya başladı.

Yavaşça başımı salladım.

"Bana sessizlik dışında bir cevap ver, Pim." Gözlerini kıstı. "Konuş çünkü bunun bana ne yaptığına dair hiçbir fikrin yok. Ama senin sesini duyduktan sonra bunu elimden alırsan, yapacaklarımdan sorumlu olmam."

Elini masadan ayırıp boynuma doladığında nefesim kesildi.

İpler ve boğulmayla ilgili eski anılar kaskatı kesilip yaşların gözlerime batmasına neden oldu. Boğazım hâlâ yavaşça kozasını kırdığım ve yeni oluşmuş kanatları açtığım bir geçmişe bağlıydı. İşin doğrusu bu kanatlar ıslak ve işe yaramazdı; hâlâ güneşte kuruyorlardı, uçmaya tam olarak hazır değillerdi.

Başparmağını nabzımın üzerine bastırırken çenesini sıktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Hâlâ benden şüphe ediyorsun. Kalbin bir tavşanınki gibi hızlı atıyor."

Yutkundum, parmaklarının baskısını hissederken kendimi bunun Alrik değil Elder olduğunu hatırlamaya zorluyordum. Bu kölelik değil, kimyaydı.

"Senden şüphe etmiyorum."

Nefes almak için dudaklarını araladı. "Yine de benden korkuyorsun."

Kanım onun dokunuşunun altında çağlarken yalan söyleyemezdim. Damarlarım ve atardamarlarım mükemmel bir yalan dedektörüydü ve Elder da bunları okumaya programlanmış bir sonografti*.

"Korkuyorum." Sesim nefesimle karıştı. "Ama bundan daha fazlası var."

"Öyle mi?" Ses tonu, insanı sekse ikna eder bir şekle bürünmüştü. Bunu isteyerek yaptığını düşünmüyordum, sadece dış

* Ultrason veya sonografi, ses dalgalarının vücut içerisine gönderilmesi tekniğidir.

dünyayı hızla silen; onu, beni ve aramızda büyüyen her neyse onu güçlendiren yoğun sisin içine kaymıştı.

Söylenmemiş şeyler. Sırlar. Pazarlıklar. Kontrol edilemeyecek kadar hızla büyüyen tehlikeli ihtiyaçlar. Terazinin iki zıt ucundaydık. O kendini bırakamıyordu çünkü akıl sağlığını kaybederdi. Ben de kendimi bırakamıyordum çünkü bir erkeğin dokunuşunu isterken aynı anda çığlık atıp ölmek istemeyen bir kadın olmayı nasıl başaracağımı bilmiyordum.

Başlamadan felakete mahkûm edilmiştik. Üstelik daha yeni başlamıştık. Elder'ın içime girmiş olduğu gerçeği sayılmazdı. Benim zihnimde, seks yapmamıştık. Henüz değil. O, hataya dönüşen bir kavga olmuştu. Uyanışa dönüşen bir tökezlemeydi.

İkimiz için de.

"Benim için başka ne hissediyorsun, Küçük Fare?" Fısıltısı dudaklarımı öptü ve meme uçlarımın düğme gibi olmasına neden oldu. Vücuduyla beni sıkıştırmasaydı, sırf tenimdeki karıncalanmaları onunkine sürtmek istediğim için Elder'a daha da yakınlaşırdım.

Beynimi çalışmaya zorladım. "Bu adil bir soru değil."

"Değil mi?"

"Hayır."

Hızla soludu. "Ne demek istiyorsun?"

"Çünkü benim hakkımda ne hissettiğini bilmiyorum. Neden zayıflık gösteren kişi ben olayım ki?"

"Benim yanımda zayıf mı hissediyorsun?"

Başparmağı nabzımdan ayrılıp boğazımı okşayarak küçük, şehvetli daireler çizerken iç çektim.

"Seni hangi yönden zayıflatıyorum, Pim?" Sesi bir hırıltıya dönüştü, boğuk, etkili, sert ve tüketiciydi.

"Her yönden?" Bunu bir ifade olarak dile getirmeyi düşünmüştüm ama ağzımdan bir soru olarak çıkmıştı. Onun onayını arıyordum. Tutkuya, tutkuyla nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum.

"Birini seç." Dizleri büküldü ve ağzını boynumla aynı hizaya getirdi. Beni ilk bulan dişleri oldu, oldukça ısınmış tenimi ısırdıktan sonra dilinin ucuyla beni yaladı. "Söyle bana."

Kalbim küçük ispinozlara dönüştü, hepsi de kaburgalarımın kafesinden bir çıkış yolu bulmak için çaresizce çırpınıyordu. Sersemlemiştim, zihnim bulanıklaşmıştı. Kendimi sarhoş gibi hissediyordum.

Basit bir öpücük ve dokunuşla tenimi nasıl bu kadar duyarlı, bedenimi nasıl bu kadar hem sıcak hem de ağır hale getiriyordu? Ne tür bir büyüye sahipti? Beni hangi şekilde lanetlemişti?

Cevap veremedim. Diyecek bir şeyim yoktu. Dokunmak ya da şefkat hakkında böyle hissedeceğimi hiç düşünmediğimi nasıl açıklayabilirdim? Benim için mümkün olacağını hayal ettiğimden çok daha fazlasını yaptığını?

Dişleri tekrar beni buldu ve hayal kırıklığını sert bir inlemeyle boynumda boğdu. Sıcak ağzı boğazıma kapanıp tenimi emerken sırtım büküldü ve kollarına doğru yığıldım.

Tüm vücudum karıncalandı. Titredim. Islandım, ısındım ve tarif edemeyeceğim şeylere hazır hale geldim.

"Yine bana cevap vermeyeceksin." Sivri dişlerini boynuma batırdı. "Beni kahrolası ıstırabımdan kurtarmayacaksın." Geri çekilerek çenemi tuttu. Gözlerim, kirpiklerimde çiy gibi sallanan minik çapaları dökmek için ellerinden geleni yaparken bile beni sabit tutmaya devam etti.

"Beni neden zayıf düşürdüğünü söyleyeyim, Pim. Beni o kadar sertleştiriyorsun ki doğru düzgün düşünemiyorum. Hiç hakkın yokken zihnimin içinde geziniyorsun. Beni meraklandırıyor,

kafamı karıştırıyor, bildiğim ve inandığım her şeyle çelişmeme neden oluyorsun. Beni yoldan çıkarıyorsun."

Bileğimi tutarak, ne kadar direndiğimi görmek için beni hafifçe çekti. Hiçbir direnç göstermediğimi görünce, gözlerini gözlerimden ayırmadan kolumu yavaşça öne doğru çekti.

Bakışlarımı beni tuttuğu yere indirdim, kolum bacaklarının arasına inene kadar baskıyı artırırken dudaklarım zorlukla nefes almak için aralandı.

Geriye doğru yaslanırken gözleri içlerinde siyah elmaslar varmışçasına parladı, bileğimi çevirdi ve avucumu yukarı doğru yönlendirdi. Ne yapmak üzere olduğunu biliyordum. Ortamda bu kadar şehvet varken ve itirafı kulaklarında yankılanırken her kadın bunu anlardı.

Bunu istemiyordum.

Aynı zamanda istiyordum.

Geri çekilmek istiyordum.

Hayır, geri çekilmek istemiyordum.

Avucumu ereksiyonuna bastırdığında inlememi yuttum, parmakları elimi çekmem için yeterince gevşek olsa da onu avuçlamam için beni zorluyordu.

Bunu bana o yaptırıyordu ama itaat eden bendim. İtaat etmek zorunda değildim. Geri çekebilirdim. Yumruk ya da çığlık atabilirdim.

Hiçbirini yapmadım.

Parmaklarım kot pantolonunun içindeki büyük, uzun ve sıcak uzunluğun etrafında kıvrılırken gözlerimiz kilitlendi. Tırnaklarım kotunu çiziyordu.

Gözleri, yıldızı ya da gezegeni olmayan güneş sistemlerinden daha siyahtı. Sendelerken kendini elime biraz daha sert bir şekilde dayadı.

Boğazı pek çok şeyle kasıldı. Yine de onu emmemi emretmedi. Beni yere atmadı ve ihtiyacını benden çıkararak tüm kuralları çiğnemedi.

Bunun yerine titreyerek ve kararlı bir şekilde durarak ona istediğim gibi dokunmama izin verdi. Elini bileğimden çekip kalçamın yanındaki masaya koydu. Dokunuşuma doğru eğilmedi, sadece kendini en basit haliyle bana bıraktı.

Denemek için sıktığımda gözlerim sevinç, dehşet ve şaşkınlık karışımıyla sulandı. Ona zevk vermek için sıkmadım. Bir erkeği boşaltmak için bana öğretilen birçok beceriyi kullanmadım. Yabancı bir şeyi tanınır kılmak için kendime izin verdim, kot pantolonun altındaki nabzının gümbürtüsünü, arzusunun sıcaklığını ve bir zamanlar istenmeden içimde olan ama şimdi belki de tahammül edebileceğim bir adamın vücudunun ağırlığını hissettim.

"Henüz çekilmedin." Alnı disiplin ve işkenceyle kırışmıştı. "Neden?"

Elimi ereksiyonunun başına doğru çektim ve pantolonunun gizlediği yumuşak, sert ete bastırdım.

Ürperse de ne homurdandı ne de küfretti. Parmakları masaya gömüldü ve altımdaki mobilyayı salladı.

"Henüz beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlamadın ya da ağzıma almam için emretmedin." Güven ve kaygıyla başımı kaldırdım. "Neden?"

Yüzünü buruşturdu. "İnan bana; bu daha ne kadar süre kazanacağımdan emin olmadığım bir savaş."

Kopmaya ne kadar yakın olduğunu itiraf etmesi içime bir korku saldı, keskin kramponları ve kancaları olan bir kaya tırmanıcısı gibi sırtımdan yukarı tırmanıyordu.

Ama bunun beni kontrol etmesine izin vermedim.

O dürüst olabiliyorsa, ben de olabilirdim.

Onun işyerinde, bilinmeyen bir ofiste, kapalı bir pencerenin ardındaki çalışanlarla çevrili olmamız umurumda değildi. Tek önemsediğim şey gelişmekti. "Sana bu şekilde dokunmak... çok farklı." Parmaklarım daha fazla araştırdı, narin etin bulunduğu yumuşak çıkıntıya doğru aşağıya iniyordu.

Kısık sesli bir inleme çıkardığında, hayvani ses kalbimin odalarında yankılandı.

"Beni kullanmamak için nasıl mücadele ettiğini görüyorum ve bu bana keşfetme gücü veriyor." Parmaklarımı daha genişçe açarak o çelik gibi yere bastırdım. "Daha önce hiç kimseye böyle dokunmamıştım."

"Hiç mi?" Gözleri parladı. "Erkek arkadaşına? Öncesinde-"

Tecavüzlerden öncesinde.

Başımı iki yana sallayınca bir tutam saç gözümün üzerine düştü ve onun yoğunluğundan kısmen korunmamı sağlamasına sevindim. "Hiç."

Başparmağımı tepesine bastırdığımda sırtı kamburlaştı, onu koruyan kalın kottan dolayı hayal kırıklığına uğradım. *Kendi* isteğimle bir erkeğin fermuarını açıp onu özgür bırakma düşüncesine kapılacağımı hiç sanmazdım. Çünkü aletinin nereye gideceğine dair hiçbir beklentim ve canımı yakacağına dair korkum yoktu.

Onu keşfetmek istiyordum. Nasıl kıvrandıracağımı öğrenmek istiyordum çünkü sırf beni güvende tutmak için en temel arzularıyla savaştığını görmek içimde derin, kırmızı ve sıcak bir şeylerin parlamasına neden oluyordu.

"Hoşuna gitti mi?" Sorusu bir ısırık gibi hissettirdi. "Bana dokunmak?"

Ben de aynı şekilde cevap verdim. "Evet."

Donakaldı, kelimelerin arasına sıkışmış yalanı arıyordu. Ben de donakaldım, aklımı kaybettiğimi fark etmeyi bekliyordum.

Ondan bana doğru ortak paydada olduğumuza dair anlayışlı bir bakış parladı. Az önce cinsel bir arkadaşlığa açık olduğumu itiraf etmiştim. Kendine doladığı zincirleri çözmesi ve aramızda daha fazlası olabileceğine inanması için ona izin vermiştim.

"Siktir." Eli ensemi kavradı ve yüzümü kendisine doğru çekti. Alnını alnıma bastırdı, burunlarımız birbirine değdi; dudaklarımız öpüşmeye çok yakın ama hâlâ ayrıydı. "Bana ne yapıyorsun, Pim?"

"*Sen bana* ne yapıyorsun?"

Karanlık bir şekilde güldü. "Sana daha iyi bir yaşam sunuyorum... Eğer doğru yapıyorsam."

Gülümsedim ve sonra beni öne doğru çekip öptüğünde nefesim kesildi. Bu öpücük, gerilimle titreşiyordu; infilak etmeyi bekleyen bir patlamaydı. Ama Elder kontrolü elinden bırakmadı ve nazik davrandı. Dili ağzıma belli belirsiz değiyordu. Tadı hoş ve tatlıydı. Kesik dudağından hafif bir bakır tadı geliyordu. Ben hazır olmadan çekilerek beni acılı ve muhtaç halde bıraktı.

"O bahsi bana hâlâ borçlusun."

Kaşlarımı çattım. "Ne bahsi?"

"Bir şey çalmayı başaramazsan benimle bir gece geçirmeyi kabul ettiğin bahis." Dudakları hesapçı bir gülümsemeye dönüştü. "Başarısız oldun. Bana borçlusun."

Söz konusu bahis aklımda belirdi. İlk yankesicilik dersimden sonra güvertedeydik. Bir gece karşılığında özgürlüğüm üzerine kumar oynamıştı. Artık özgürlüğümü tercih edilebilir bir seçenek olarak görmemem ne kadar da tuhaftı.

Tacizin ve tecavüzün görüntüleri, okşamalarla kucaklaşmaların masum hayallerine karışırken boğazım kurudu.

Bunu fark ettiğinde, ensemi daha sıkı kavradı.

"Dün gece seninle yatmayacağımı söyledim. Yatsam bile bu senin için asla acı verici olmayacak. Sana söz veriyorum."

Dudaklarını yaladı. "Zaten iznin olmadan içine girdim. Mesafemi korumalıyım. Bir kerelik kuralımı yerine getirdim. Ama lanet olsun, Pim..." Bakışları arzuyla bulanıklaşıp ağırlaştı. "Beni delirtiyorsun."

Dudakları tekrar dudaklarıma çarptığında zevk uğruna kelimelerinden vazgeçti.

Ona teslim oldum ve başladığı gibi çabucak bitirene kadar onu öptüm.

"Bunu yapmamalıyım. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama-" Gözlerini sımsıkı kapattı ve çılgın bir kararlılıkla tekrar açtı. "Bana bir gece ver. Bir gece ve sonra daha iyi olacağım. Daha önce kimseye söylemediğim şeyleri sana söylediğim için berbat durumdayım. Benden aldıklarından sonra senden bir şey almaya ihtiyacım var. Aramızda denge kurmaya ihtiyacım var."

Eli ensemden omzuma sonra da kolumdan aşağı inerek parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Çok fazla şey istediğimi biliyorum. Hazır olmadığını da biliyorum. Ama bana ihtiyacım olanı ver, ardından kendimi tekrar kontrol edebilirim. Eğer bunu yapmazsam ben... ben delireceğim."

Midemde binlerce düğüm belirip sıkıca gerildi, o kadar sıkıydı ki rahmim sıkıştı ve keyifli bir acının sivri ucu beni bıçakladı. "Beni istiyor musun?"

"O kadar çok istiyorum ki önümü göremiyorum." Burun delikleri genişledi. "Kendime bunun olamayacağını söyleyip duruyordum. Keşke daha fazla irademolsaydı. Ama sonra senden alınan tüm o ilkleri, çalınan tüm o zevkleri düşünüyorum ve bu beni çok öfkelendiriyor. İhtiyaçlarım için seni suçluyorum. Seni, senin için becereceğimi düşünerek kendimi kandırıyorum. Sana seksin nasıl olması gerektiğini göstermek için."

Sesi bir kadeh merlot* ya da sıcak viski gibi alçaldı. "Sana ilk orgazmını yaşatmak istiyorum. Dilim bacaklarının arasındayken boşaldığında neye dönüştüğünü görmek istiyorum."

Sarsıldım.

Kollarında fiziksel olarak gerilirken irkildim. Bende bıraktığı tepki içgüdüseldi ve gerçek olamayacak kadar yoğundu.

"Tanrım, Pim." İnledi ve sanki bu onu parçalıyormuş gibi benden uzaklaştı. "Sonra da gidip böyle bir şey yapıyorsun. Gözlerin parlıyor, tenin ısınıyor ve muhtemelen dehşete düşmüş olmana rağmen seni becermem için beni davet ediyorsun."

Ellerini yüzünde gezdirirken homurdandı. "Artık bunu yapamam. Buna kendim için ihtiyacım var. Bir kere. Sonra her şey bitecek."

Kalbim yüzünü astı, istediğim asla bu değildi. Onu fiziksel olarak istememin sebebi ilk kez birini duygusal olarak arzulamamdı. Az önce tarif ettiği her şeyi verip sonra da çekip gidemezdi.

Ama beni önemsemesi için gereken buysa?

Doğru kelimeleri bulmak zorunda kalmadan, ona ne kadar değer verdiğimi göstermek için?

Yattıktan sonra bir çift olacağımıza dair yazılı bir garantiye gerçekten ihtiyacım var mıydı?

Elder bu konuda gücü elinde bulunduranın kendisi olduğunu düşünüyordu. Nasıl, ne zaman ve ne sıklıkta yakınlaşacağımızı seçme hakkına sahip olduğunu sanıyordu.

Ona göre öyleydi.

Eğer bir mucize olur da bundan zevk alırsam, eğer panik atak geçirmezsem ve eski alışkanlıklarıma geri dönmezsem, o zaman

* Merlot, Fransız üzümlerinden yapılan bir şarap türüdür.

teslim olduğuna pişman olacaktı. Onu tekrar tekrar isteyecektim, benden çalınan her şeyi geri almak için onu kullanacaktım.

Başka seçeneği olmazdı.

Sorunları, bana hükmetme arzuları ya da takıntı konusundaki uyarılarına rağmen bana borçlu olurdu.

Elder sanki bunu yapmak, onu benim bilebileceğimden daha fazla incitiyormuş gibi sert bir keskinlikle kapıya doğru ilerledi.

Birden bencilliğim midemi bulandırdı. Bir kez daha sadece kendimi düşünüyordum. Elder dün gece bana açılmıştı. Bana neden kuralları ve gereklilikleri olduğunu göstermişti.

Eğer bir gece ona sorunlarında yardımcı olacaksa, ben kim oluyordum da daha fazlasını bekliyordum? Bana yapılanların aynısını yaparak durumu onun için daha da zorlaştıramazdım. Yara izlerini ömür boyu taşıyacaktım, Elder'ın zaten taşıyacak yeterince şeyi vardı.

Kapının kilidini açarak omzunun üzerinden baktı. "Depoya senin için bir hediye bıraktım. Onu bulmak için yankesicilik yeteneklerini kullan. Kimseden bir şey çalmıyorsun. Bu senin için. Gitme vakti geldiğinde gelip seni bulacağım."

Asla unutamayacağım bir gece vaat eden, son bir ateşli bakışla ofisten çıktı ve beni masanın üzerinde kemiklerim erir şekilde bıraktı.

Ninova

BÖLÜM ON YEDİ

ELDER

Bu da ne sikimdi böyle?

Nasıl olmuştu da çalışanlarımla mantıklı bir insan gibi konuşurken Pim'i kilitli bir ofise sürüklemiş ve onu aletimi ellemeye zorlamıştım?

Zihnim bulandı, bakışlarındaki arzuya şahit olduğum, Alrik'ten kurtardığım yaralı kıza döndüm. Başkaları ona böyle bir kötülük yaptıktan sonra nasıl olur da onu bana dokunmaya zorlayabilirdim? Bana dokunmak *isteyeceğini* nasıl düşünebilirdim?

Ama istemişti.

Değil mi?

Parmakları aletime kendi kendine sarılmamış mıydı? Nefesi hızlanmadı mı, teni kızarmadı mı? Onu saplantı derecesinde arzuladığım için karşılıklı şehvet belirtilerini yanlış mı anladım?

Hay sikeyim, ben ne yaptım?

Bir gece önce onunla yatmayacağıma dair verdiğim sözlere ne olmuştu? Peki ya asla anlatma niyetinde olmadığım ama Pim'e söylediğim onca şey?

Sözlerimi bozuyordum.

Hızla.

Aklımdan ne geçiyordu?

Selix beni, Charlton ve diğer yöneticilere doğru yürürken buldu. Artık bu yatın Pim'in olduğuna karar verdiğim için iç

Ninova

dekorun ve odaların ona göre yeniden tasarlanması gerekiyordu. Gösterişli ve zengin fakat hem sade hem de ferah bir şey istiyordum.

Her şeyden korunduğunu ve güvende olduğunu bilerek rahatlayabilmesini istiyordum.

Tabii kabul ederse.

"Ah, işte buradasın." Selix kollarını kavuşturdu, hissettiğimden on kat daha aklı başında ve derli toplu görünüyordu. "Ben de seni arıyordum."

Kanım bir ralli arabasını taklit ediyor, damarlarımdan hızla geçip kenarlara çarpıyordu. Endişeliydim ve lanet olası derimden dışarı fırlamak üzereydim. Pim'i bıraktığım ofisten uzaklaştıkça, göğüskafesimdeki ejderha daha da canlanıyor ve tıslıyor, etimin üzerinde sürünüyordu. Ona dönmek ve bacaklarımın arasındaki lanet olası ağrıyı düzeltmesini emretmeyi çaresizce istiyordum.

Eğer Pim altımda olmazsa, adımı haykırmazsa, boşalmazsa... Eğer bu geceden önce kendimi kontrol etmenin bir yolunu bulamazsam...

Kahretsin.

"Ne?" diye haykırdım. "Ne istiyorsun?"

Patlamam karşısında irkilmedi, sadece kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana baktı. "Ekip, değişiklikleriniz hakkında bilgilendirilmeye hazır."

"Harika."

Siktir, ne kadar da harika.

Kendimi Pim'i düşünmekten alıkoyamazken ve aletim bu kadar sert olmayı bırakması için gereken notu almamışken, bir toplantıya gidip lojistiği tartışmam gerekiyordu.

Yanından geçip gittim, sertleşmiş sikimi çaktırmadan düzeltim. Pim hâlâ düşüncelerimde dans ederken sertliğimden kurtulmam imkânsızdı.

Dün gece odama geldiği için bu tamamen onun suçuydu. Fazla cesur, çok baştan çıkarıcı görünüyordu. Durumu tersine çevirmiş ve bir şekilde *beni* teselliye ihtiyacı olan kişi haline getirmişti.

Bundan hoşlanmamıştım.

Gözleri yeni keşfettiği cesaret ve şehvetle parlarken beni izlemesi hoşuma gitmemişti. Konuşmak istememiştim. Onunla hiçbir şey yapmak istememiştim. Yine de o *üstelemeye* devam etmişti.

Asla yapmaması gereken bir şeyi yapmıştı.

Bana, beni kendisi için istediğini göstermişti. Beni artık dokunuşumun iğrenç ve öpüşümün günah olmadığına ikna etmişti. Onu yatağa atmama izin vermişti. Bana-

Tanrı aşkına, adamım.

O sadece bir kız.

Uğruna savaştığın tüm kontrollere değer veriyorsan, uzak durman gereken bir kız.

O sıradan bir kız *olsaydı*, eğer beni hâlâ dehşetle izliyor olsaydı bu görev daha kolay olurdu. Eğer ona zarar vereceğini bilseydim, ona sahip olma isteğimi görmezden gelebilirdim. Şimdi, o beni davet ediyordu. Sanki *reddederek* onu incitmişim gibi davranıyordu.

Beni, ona bir kez daha sahip olabileceğime ve her şeyin yoluna gireceğine inandırmıştı. Düşmeyeceğime. Her şeyi batırmayacağıma. Birlikte bulacağımız kısa süreli zevkin bedelini sonsuza kadar ödemeyeceğime.

Hayır, buna değmezdi.

Onu bulacak ve söylediklerimde ciddi olmadığımı söyleyecektim. *Bu gece* diye bir şeyin olmayacağını. Aramızdaki şeylerin değişmeyeceğini.

En iyisi bu.

Ninova

Kendimi ikna etmeye çalışırken bile mantığıma karşı çıktım.

Selix elini omzuma koydu. "İyi misin?"

Resmen bir metre kadar sıçradım, kendi karman çorman düşüncelerime fazla takılmıştım.

Siktir.

Bu şekilde devam edemezdim.

Ona sahip olmalıydım.

Bir kere.

Onun tamamen katıldığı tek bir sefer. Onun zevkinin sahibi olacaktım. O da benimkini alacaktı. Aramızda çok güçlü bir şekilde uğuldayan elektrikte birleşecektik.

Ancak o zaman kurallarımı tekrar uygulamaya koyabilir ve soğukkanlı, sakin, yalnız dünyama geri dönebilirdim.

Selix'e dönerek, "Bu gece için Hôtel de Paris'te bir süit ayırt. Hayalet'teki temizlik görevlileri, yatağımın üzerindeki kırmızı paketle birlikte Pimlico ve benim için geceye uygun bir çanta hazırlasın. Eşyaları süite gönderin," diye emrettim.

"Sadece bir oda mı?" Selix masumca sordu. Fazla masumdu. "Hem kendin *hem de* Pim için bir çanta dediğine göre iki misafir olacağını tahmin ediyorum."

Ona ortaparmağımı göstererek sorusunu cevapsız bıraktım.

Kaç misafir olacağını tam olarak biliyordu.

Tam olarak ne yapacağımızı da.

BÖLÜM ON SEKİZ

PIMLICO

Biraz zamanımı almıştı ama sonunda bulmuştum.

Elder ofisten fırtına gibi çıkıp gittikten sonra sehpaların ve aletlerin etrafını incelemiştim. Kuytu köşelere dalmıştım. Depoda ve ıvır zıvırların arasında avlanmıştım. Hazine avım sırasında, daha önce çaldığım gümüş fotoğraf çerçevesini ait olduğu yerde, törpü ve çekicin yanında talaşla kaplanmış, donuk bir şekilde parıldarken bulmuştum.

Elder sözüne sadık kalmış, eşyayı gerçek sahibine iade etmişti.

Kalbim sevinçle kendini kucakladı.

Sırf benim vicdanımı rahatlatmak için böylesine önemsiz bir sözü tutabiliyorsa, bu gecenin karşılıklı olacağına dair verdiği sözü tutacağına da güvenebilirdim. Olacakları en az onun kadar benim de yönlendirebileceğime. Onunla yatma düşüncesinden korkmama gerek olmadığına çünkü her şey fazla gelirse hayır diyebileceğime ve onun da beni dinleyeceğine inanabilirdim.

En azından ben dinleyeceğini düşünüyorum.

Kuralları tartışmamıştık. Aslında pek bir şey konuşmamıştık bile. Seslerimiz, bedenlerimiz ve onların talepleri tarafından bastırılıyor gibiydi. Fiziksel konuşmamızı tatmin edene kadar, entelektüel bir konuşma yapabileceğimizden şüpheliydim.

Elder'ın benim için saklamış olduğu hediyeyi alırken kalbim kendini kucaklamayı bıraktı ve küçük bir çekice dönüştü.

Ninova

Kaburgalarıma vurarak tanımadığım bir melodi çaldı. Parmaklarım origami güzelliğin üzerinde gezindikçe melodi yavaş yavaş tanınır oldu. Kâğıt deponun tozuyla kirlenmiş ve talaşların altında yumuşak yeşil rengi solmuştu.

O yumuşak çırpınış. O aşikâr kaynama.

Ben... mutluyum.

Yıllarca acı çektikten sonra mutluydum.

Mutluydum çünkü Elder kendine hâkimiyeti ve origami hediyeleriyle bana kendimi değerli hissettiriyordu.

Gerçek hediye buydu: *Ayrılmaya hazır olduğumu düşündüğüm bir dünyada, neşe bulabilme becerim.*

Origamiyi yaklaştırarak sert kıvrımlarını, zarif ve keskin çizgilerini inceledim. Küçük ev, yüz dolarlık banknottan yapılmıştı. Muhtemelen hem geçmişi hem de bugünü temsil ediyordu.

Dört duvar ve küçük çatı, annesinin ona bağırdığı tepedeki evini mi, yoksa bu gece birbirimizden sağ çıkıp çıkmayacağımızı görmek için beni götüreceği yeri mi temsil ediyordu emin değildim.

Elder'ın zarif parmaklarının yüz dolarlık banknotu kıvırarak onu dikdörtgenden üç boyutlu bir tasarıma dönüştürdüğünü gözümde canlandırdığımda, damarlarımda sıcak bir şey dolaştı.

Bunu ne zaman yapmıştı?

Çok yetenekli, çok gizemliydi.

Başka hangi sırları saklıyordu?

Başka hangi acıları gizliyordu?

Karmaşık kâğıdı avucumda tutarak depoda geriye döndüm.

Elder'ı bulup ona teşekkür etmem gerekiyordu. Bu simgeyi almaktan mutlu olduğumu bilmesini istiyordum çünkü bu çalmak değil, sadece sahiplenmekti. Bu benim içindi. Anlık ve duygusal bir değeri vardı. Elder yine de ona borcumu ödemem

için hâlâ çalmamı; değerim konusundaki kararına göre özgürlüğümü satın almamı bekliyordu.

İlk geri ödemem bu yüz dolarlık banknot olacaktı, tabii eğer onun katladığı şeyi yok etmeyi midem kaldırırsa.

O zamana kadar bu hediye paha biçilemezdi ve bir kuruşunu bile harcamayacaktım.

Ninova

BÖLÜM ON DOKUZ

ELDER

Monte Carlo'daki *HÔTEL DE PARIS*, bizi yüksek fuayeleri, mermer sütunları ve vitray tavan pencereleriyle karşıladı. Beş yıldızlı otel ünlülere ve siyasetçilere ev sahipliği yapmış; Winston Churchill için evden uzakta bir *ev* olmasıyla ünlenmişti.

Satın almak için bir ev ararken birkaç gece bu otelde kalmıştım. Özenle çalışan personellerin ketumluğu ve lüksün şık zarafeti aklımdan hiç çıkmamıştı.

Bir otelin lobisinde gezinmek, yeni bir yerde vakit geçirmenin ve son derece kaliteli bir şekilde ağırlanmanın getirdiği rahatlamayla keyif hissini uyandırmalıydı. Ancak sırtım gergin ve dikti, ellerimse yumruk yapmaktan ağrıyordu.

Pim beni bulup origami ev için teşekkür ettiğinden beri diken üstündeydim. Bu gece ne olacağını konuşmamıştık ve Selix arabayla deponun dışında belirdiğinde, Pim hiç soru sormamıştı.

Hayalet'e dönüp dönmeyeceğimizi öğrenmek istememiş, oyalanmamış ya da tereddüt ediyormuş gibi duraksamamıştı.

Sadece arabaya binmiş, sessizliğe bürünmüştü. Kurtardığım o sessiz, küçük fareye dönüşmüştü, becermek istediğim cesur, flörtöz kıza değil.

Onu neredeyse bu şekilde tercih ediyordum. Bu bana bir rahatlama sağlıyordu ve koruyucu içgüdülerimin onu hem kendimden hem de dış tehditlerden korumasına izin veriyordu.

Ninova

Midem, açlık ve stresle guruldadı. Depoda planladığımdan daha uzun süre kalmıştık çünkü yatı Alrik'in yatından Pim'in yatına dönüştürmek için yapılan değişiklikler; savaş gemisini yolcu gemisine dönüştürmek için gereken derinlemesine yeniden düzenlemeyi içeriyordu.

Pim öylece gezinip etrafı izlemekten gayet memnundu, talaşla kaplı birçok çalışma masasında parmak uçlarıyla desenler çiziyor, her yaştan erkek ve kadının ahşap ile metali canlı bir gemiye dönüştürmesini inceliyordu.

Her şeye verdiği yoğun dikkat, inkâr edilemeyecek derecede erotikti.

Gözucuyla ona baktım. Pim yanımda yürürken Selix arkamızda kaldı. Pim başını arkaya eğerek yukarıdaki yuvarlak tavan penceresinden süzülen alacakaranlığı seyretti. El dikimi, abartılı halının ortasındaki tek katlı ev boyundaki çiçek aranjmanını görünce dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Sanki daha önce hiç böyle şeyler görmemiş gibi tüm güzelliği içine çekiyordu. Renklerin ve konforun tadını öyle çıkarıyordu ki, benim de etrafa başka bir gözle bakarak daha fazla takdir etmemi sağladı. Hayranlığından hoşlanmadığımı söylesem yalan olurdu. Sanki her şaheseri, köşe taşını, kemerleri ve onu oyup yontan benmişim gibi gururla dolmamı sağladı.

Midem yine guruldarken, aletim farklı bir açlıkla zonkluyordu. Bütün gün Pim'i bir otel odasında tek başına hayal etmiştim. Yatağa yatmayı bekleyemeyecek hale geleceğimden onu kapıya yaslamayı ya da yere yatırmayı düşünmüştüm.

Eğer o başka bir kadın olsaydı, bu fantezileri gerçekleştirirdim. Bu bir tutku ve zirveye çıkma maratonu anlamına gelseydi, gecenin geri kalanında aç kalırdım.

Ninova

Ama Pim eşsizdi ve öyle olduğu *için* ona çekiliyordum. Sadece benimle baş başa bir gece geçirmeyi düşünme gücü ve kararlılığı bile beni uçurmaya yetiyordu.

Onu kendi tatminim için kullanarak güvenini ya da yeni yeni kabullenmeye başladığı arzusunu yok edemezdim. Hatta bu gecenin benimle değil, onunla ilgili olduğundan emin olmak için bir adım daha ileri gidecektim. Böylece benim ihtiyaçlarımdan korunmuş olacaktı.

Eğer başa çıkabilirsem, aletimi pantolonumun içinde tutacak ve sadece ona odaklanacaktım.

Devasa fuayeyi geçerken, Selix giriş işlemlerimizi yapmak için önden ilerledi. Yavaşlayarak Pim'in dirseğine dokundum ve onu büyük, mermerden bir sütuna doğru yönlendirdim. Böylece misafirlerden, bavullardan ve görevlilerden uzakta olacaktık.

"Beğendin mi?" Bakışlarını takip ederek bir piyanoya ve *Macar Rapsodisi* çalan yaşlı bir adama gözlerini dikmesini izledim. Klasik parça fuayeye parfüm gibi yayılıp her köşeye ve gölgeye sızarken sırtı dimdik oldu. Ne zaman müzik duysa hissettiği korku gözlerinde parlıyordu. Yutkundu ve kendini melodinin etkisinden gözle görülür şekilde kurtardı.

"Evet, çok güzel." Dikkati dağılmış bir şekilde gülümsedi, gözlerini adamın siyah ve fildişi tuşların üzerinde uçuşan parmaklarından ayıramıyordu.

Onu böyle parçalanmış görmekten nefret ediyordum. Müzikle ilgili her şeye hayrandım ve bunu paylaşamamak beni üzüyordu. Klasik şarkılara olan şartlanması yüzünden bu gecenin bizden çalınmasını istemiyordum.

Çellomla bu zincirleri kırmaya çalışmıştım. Görünüşe göre çalması için onu daha sık zorlamam gerekiyordu. Parmaklarım onunkileri tellere hapsederken, Pim'i bacaklarımın arasına

oturtmalıydım. Ensesini öperken ve harika sesler yaratmak için yayımı hareket ettirirken onu yakınımda tutmalıydım.

Onun bağ kurduğu bir enstrüman bulup o maestrodan başka hiçbir şey olmayana kadar çalmasını sağlamalıydım.

"Bu sadece notalar ve ritim, Pim," diye mırıldandım, melodi kreşendoya ulaştığında gözyaşları parıldadı. Yanına yaklaştığımda omzum omzunu öptü. "Bunun seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Gözlerimiz buluştu. Bana zayıf bir gülümseme sundu ve ben bakmaya ederken gülümsemesi gittikçe güçlendi. "Biliyorum. Eskisi kadar kötü değil ama zaman alacak."

Artık özgürlüğünü talep etmediği için zamanımız vardı. *Artık cehenneme doğru kaymaya başladığım için sahip olmadığımız zaman.*

Bir gece kolayca ikiye, sonra üçe, sonra elliye dönüşebilirdi. Benden asla kurtulamayacaktı.

Kaç, Pim... fırsatın varken.

Selix elinde bir anahtarla döndü. "Charles Garnier elmas süiti. İki yatak odası. Neredeyse Winston Churchill Elmas Süiti kadar güzel ama tadilat nedeniyle o müsait değil."

İki yatak odalı demesiyle tek kaşımı kaldırdım. Bana kalırsa ihtiyacımız olan tek şey bir yatak odasıydı. Pim, bu otele gece ne yapacağımızı gayet iyi bilerek gelmişti. Yardım için haykırmak yerine kendi isteğiyle yanımda duruyordu. Resepsiyonisti yakalamamış ya da polis çağırması için yalvarmamıştı. Yine de eğer bunun olmasını istemediğine karar verirse o zaman iki odanın olması akıllıca olurdu.

Koşup kapıyı suratıma çarpabileceği bir yer.

Benim de gidip hayal kırıklığı içinde mobilyaları paramparça edebileceğim bir yer.

"Teşekkür ederim, Selix." Anahtarı alıp avucumda sıktım. "Sana ihtiyacımız olursa ararım."

Selix kaşlarını çattı. "Her ihtimale karşı... sizi yemeğe kadar takip etmemi istemiyor musunuz?"

Başımı iki yana salladım. "Bu gece olmaz. Sadece biz."

Chinmoku'nun intikamını alacağına dair kısa süreli bir korku gelip geçti. Yine de yıllar geçmiş ve beni bulamamışlardı. Bu gece onların gecesi olmayacaktı.

Bu gece bizim gecemizdi.

Pim bir ona bir de bana baktı, düşüncelerini saklıyordu. Ne düşündüğünü bilmek için her şeyimi verirdim. Bunu ne kadar istediğini, ne kadar korktuğunu...

"Hazır mısın?" Elimi uzatarak ona kabul etmesi ya da reddetmesi için bir şans daha verdim.

Hangisini yapmasını daha çok istediğimi bilmiyordum.

Biraz geriye doğru çekildi, hâlâ bir tokat ya da daha kötüsünü bekliyordu ama aynı hızla gülümsedi, gözlerimin içine baktı ve elini cesurca benimkine koydu. "Hazırım."

Kalbim yerinden fırladı, sonra da bir korsan gemisi gibi battı.

Selix'e başımı sallayarak veda ettikten sonra Pim'e asansörlere kadar eşlik ettim. Kapılar açılırken hiçbir şey söylemedik, içeri girdik ve sonra da orada kapana kısılıp odamıza doğru yükseldik. Vücudunun sıcaklığı, yakınlığı ve ne yapmak üzere olduğumuzu bilmek damarlarıma kan yerine adrenalin pompalanmasına neden oluyordu.

Kapılar sessizce açılarak bizi katımıza ulaştırdı. Onu Fransız Riverası'ndan esinlenilmiş koridorda yönlendirdim ve anahtarı beyaz boyalı kapıya taktım.

Kapıyı açıp önce onun girmesi için eğildim.

Saygılı bir baş hareketiyle öne doğru ilerledi ve odayı incelerken dudaklarından küçük bir nefes çıktı. "Ah, vay canına. Bu... nefes kesici."

Kabul etmek zorundaydım ki... çok güzeldi.

Ana yatak odası ördek yumurtası mavisi rengindeydi; krem, dört direkli bir yatak ve yoğun fırfırları vardı. Pencereler iki kat yüksekliğindeydi ve tamamen dolu limanı, tatilcilerin tenlerini, palmiyeleri, fıskiyeleri, aşağıdaki Ferrari ile Porschelerin kiraz kırmızısı ve kanarya sarısı rengini gözler önüne seriyordu.

Salonda, pencere kenarında yirminci yüzyıldan kalma Fransız barok sandalyeler ile birlikte, bir uzanma koltuğu ve geniş, kırık beyaz bir sehpa vardı. Her şey krem, mavi ya da koyu griydi ve ruh halimdeki gerginlik yerini rahatlığa bıraktı.

Pim, salonun dışındaki en az onun kadar güzel ikinci süiti görmezden gelerek ana yatak odasına yöneldi. Tereddütle yüksek şiltenin üzerine oturdu ama bunu yaparken biraz zıplaması gerekti. Parmakları pahalı keten örtülere gömülürken bacakları kenardan sallanıyordu.

Birbirimize baktık.

İkimiz de konuşmaya, hareket etmeye ya da içinde bulunduğumuz büyüyü bozmaya hazır değildik. Buna dayanamadım. Tek düşünebildiğim ellerinin aletimde ve dudaklarının da dudaklarımda olmasıydı.

Aniden bastıran ona dokunma ihtiyacından uzaklaşmak bir şeye ihtiyacım vardı, gardıroba doğru yürüdüm ve kapağını çekip açtım. Beklediğim gibi kırmızı paketin yanında siyah spor çantamı ve Pim için daha küçük bir çanta buldum. İkisini de alarak, yatakta oturmaya devam eden Pim'e doğru yürüdüm ve kırmızı paketi her şeyden çok istediğim kızın yanına koydum.

"Senin için."

Ninova

Ben geri çekilip tek elimi saçlarımda gezdirirken onun gözleri büyüdü. "Bunları giy. Benim için değil, kendin için. Kıyafetlerin ne kadar güçlü olabileceğini hatırlamanın zamanı geldi."

"Ne demek istiyorsun?"

Kırmızı kutuya baktım, bunun benim için ne kadar zor olacağına dair şimdiden kendimi azarlamaya başlamıştım. "Demek istediğim, doğru gardırop birçok kusuru ve endişeyi silebilir. Doğru gardırop düşmanını dize getirebilir."

Gözleri keskinleşti, ne demek istediğimi anlamaya çalışıyordu.

Bakışlarımı kaçırdım ve o kutuyu açıp da hâkimiyetimden geriye kalanı kaybetmeme neden olmadan önce yatak odasından çıktım.

Duş almak için banyoya girdim.

Hayatımın en iyi ve muhtemelen en kötü gecesine hazırlanmak için.

Ninova

BÖLÜM YİRMİ

PIMLICO

Dantel.
Jartiyer.

Seks, şehvet ve günah.

Kutu, pembe ve kırmızı kâğıt mendillerin içine dikkatle yerleştirilmiş iç çamaşırlarıyla doluydu. Çoğu kadın için bu, hayatının en romantik gecelerinden birinin başlangıcı olurdu. Benim içinse esareti ve rahatsızlığı temsil ediyordu; o sertken benim yumuşak olduğumun hatırlatıcısıydı. O istediği her şeyi yapabilen bir efendiydi ve ben de kullanılabilen biriydim.

Onun vücudu benimkinin içine girecekti.

Birinin vücudunun diğerinin içine girmesinden daha tuhaf bir şey var mıydı? Fazla mı düşünüyordum? Seksi acımasız bir sahiplenmeden ziyade duygu ve his olarak düşünebilecek miydim?

Dişiliği temsil eden yılan yuvasından bir sutyen çıkarttım ve yarım ay kuplarının üzerindeki aşk tanrısı pembesi güllere baktım. Takım külot da hem çok güzel hem de bir o kadar masumdu. Onu yatağa atıp başka bir kombinasyon aldım. Bu seferki simsiyahtı, kadife askıları ve iç çamaşırında dantel panelleri vardı. Sayısız beyaz, mavi ve krem rengi takım.

Dar kumaşlar ve balenler giyme düşüncesi tüylerimi ürpertirken zaman ilerliyordu.

Ninova

Kulaklarım duşun açılma sesi ve ardından gelen su şırıltısıyla tırmalandı. Anında hayal gücüm devreye girdi. Elder'ın çıplak ve sırılsıklam halde başını arkaya attığı, gür ve siyah saçlarının üzerinden kayan suyun görüntüsü. Sabun köpükleri vücudundan aşağı kayıyor, içindeki acıyı temizlemek için ellerinden geleni yapıyor ama başarısız oluyorlardı.

Karnım bir kez daha sıkışarak beni şaşırttı ve kafamı karıştırdı. Daha önce hiç böyle şeyler hissetmemiştim. Daha önce hiç başka birini düşününce fiziksel bir tepki vermemiştim. Hiçbir zaman gönüllü olarak öpüşmeyi hayal etmemiş ya da daha fazlasını düşünmemiştim.

Elder tıpkı benim onu bozduğumu söylediği gibi beni bozmuştu.

Elder'ın ejderha dövmesini sabunla kaplamasına, ellerinin esmer teninde kaymasına, vücudunun sertleşmesine ve... Bunun gibi sapkın düşüncelerime değil, iç çamaşırına konsantre olmak için elimden geleni yaptım.

Titredim ve hafifçe başım döndü.

Kes şunu. O sadece bir insan. Sadece bir erkek.

Ama asıl mesele de bu.

Elder sadece bir adam *değildi.* İnsandan daha fazlasıydı. O, fantezinin ötesine geçmişti. Kalede kilitli olan canavardı. İçindeki şeytanlarla savaşan bir kahramandı. Bir ölümlüden çok daha fazlasıydı çünkü herhangi bir çapkın masal prensinin yapabileceğinden çok daha fazlasını yapmıştı.

Beni kurtarmıştı.

Beni uyandırmıştı.

Beni, Uyuyan Güzel'deki gibi öpüp uyandırmış ve Pamuk Prenses'teki gibi ruhumdan zehirli elmayı söküp çıkarmıştı.

O benim sonsuza dek mutluluğumdu.

Sadece onu sahiplenecek kadar cesur, güçlü ve korkusuz olmalıydım.

Kendine gel, Pim. Böyle fantastik düşünceleri bırak.

Bu sadece bir randevuydu. Sadece seksti. Daha fazlası değil.

Kırmızı kutuyu karıştırarak kalan son iç çamaşırlarını da kenara ittim ve siyah bir elbise çıkardım. Saten gibi sade bir kumaştı ama etek ucundaki Flapper* esintisi taşıyan püsküllleri ve korsenin üzerine dikilmiş siyah inci dizileriyle yirmili yılları anımsatıyordu.

Eh, bana üste yapışan bir iç çamaşırı almıştı ama elbisenin vücudumda klostrofobi yaratmadan fısıldayarak dolaşacağından emin olmuştu.

İç çamaşırının senin için olduğunu söyledi.

Buna inanmıyordum.

Onun için.

Beni, baştan çıkarmak üzere olduğu normal bir kadın gibi giyinmiş halde görmek istiyordu. Geçmişimi unutmak istiyordu, böylece her öpüştüğümüzde gözlerinde gördüğüm suçluluk ve utancı engelleyebilecekti.

Bense bunu istemiyordum.

Bunun yeni olmasını istiyordum ama aynı zamanda *biz* olmak istiyordum. Başka insanlar gibi davranan bizi değil.

Banyo kapısı açıldı ve Elder beline sardığı beyaz havluyla, yatak odasına buhar bulutları dağıtarak girdi.

Ellerim siyah sutyenin üzerinde donakalırken kalbim nasıl atacağını unuttu ve süpersonik hale geldi. Damlacıklar göğsünün üzerinde dans ediyordu, yoğun mürekkeple boyanmış ejderha simsiyahtı, nasıl oluyorsa pulları ve pençeleri tamamen

* 1920'lerin en önemli dönemi olan Flapper dönemi, özellikle kadınlar için hem moda hem de yaşam tarzı açısından bir başkaldırıydı. Flapper *aykırı davranışlarda bulunan genç kadın* anlamında kullanılan bir terim olmuştur.

gerçekmiş gibi görünüyordu. Kaburgalarındaki yanılsama her seferinde beni endişeyle ürpertip hayretle bakmama neden olurken, göbeğindeki kıllar havlunun içinde kayboluyor ve ağzımın korkudan ziyade istekten kurumasına neden oluyordu.

İç çektim.

Başka seçeneğim yoktu.

İçimdeki cinsel gerilimi dışarı atmam gerekiyordu.

Bunu yapıp yapamayacağımı kesin olarak bilmem gerekiyordu.

Normal olup olamayacağımı.

Islak saçlarını kurularken ve hoyrat elleriyle saçlarındaki suyu silkelerken bakışlarımı fark etmedi. Omuzları kafasından yağan yağmurla parıldıyor, gövdesinden akan diğer nehirlerin izlerine hızla katılıyordu. "Banyo tamamen senin." Gergin gözleri ve sert yüz hatlarıyla bana baktıktan sonra çantasını alıp diğer yatak odasına girerek gözden kayboldu.

Yataktan indim, ayaklarım banyo yerine onun gittiği yere doğru sürüklendi. Havluyu bırakıp dizlerimin üzerine çökmemi söylediğinde nasıl hissedeceğimi görmek, ona o güverteden denize atlamadan önce baktığım gibi bakmak istiyordum.

Odanın ortasında durdum, siyah sutyeni hâlâ ellerimde tutuyordum.

Ne diyorum ben?

Bana yapılan tüm korkunç şeylerden kurtulduğumu mu?

Elder soyunduğu anda kendimi kapatıp panik atak geçirmeyeceğime inandığımı mı?

Saçmalıyorsun, Pim.

Onu çıplak görmek istiyordum. Dokunmak ve incelemek. Ama bunun diğer erkeklerin bana yaptıklarından ne farkı vardı? Onu nasıl nesneleştirebilirdim? Onun sadece yakışıklı bir

hırsızdan daha fazlası olduğunu nasıl unutabilirdim? Çıplak kaldıktan *sonra* olacakları nasıl atlatabilirdim?

Evet, Elder'ı inanılmaz derecede çekici buluyordum, onunla tanıştığım andan beri bu böyleydi. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda bir şeyler hissetmiştim ve bu şehvet değildi çünkü o zamanlar bu kelimeden *tiksiniyordum.*

Bu başka bir şeydi; aramaya ve anlamak için iç çamaşırı giymeye değer bir şeydi.

İşler kötüye gittiğinde bile peşinden koşmaya değer bir şey mi? Her şeyi sorguladığında bile?

Cevap bulamadığımda dişlerimi sıktım.

Çok uzun zamandır geleceğimin kontrolü benim elimde değildi, hâlâ da bununla ilgili bir şey yapamıyordum. Tek bildiğim Elder'ın bana bir şeyler yaptığıydı. *Delice ve bilinmeyen şeyler.*

Eğer bu gece onun ima ettiği gibi biterse, kovalamaya devam edecek kadar güçlü olduğumu ummak zorundaydım.

Duşa gir.

Akan suyun düşüncelerimi sakinleştirmesini umdum, böylece bu ani gerginlikten kurtulabilirdim.

Topuklarımın üzerinde dönerek yatağa döndüm ve sutyenle uyumlu külotu aldım. Kırmızı kutuyu karıştırarak yine siyah elbiseyi ve bir çift bantlı topuklu ayakkabıyı buldum, ardından banyoya girip kapıyı kapattım.

Hayatımda ilk kez, bir erkeğin beni arzulamasını sağlamak amacıyla süslenecektim.

Özgür olmak istiyordum.

Güzel olmak istiyordum.

Onun için.

Görünüşe göre hiçbir şey imkânsız değildi.

BÖLÜM YİRMİ BİR

ELDER

Volta attım.

Bununla gurur duymuyordum. Klasik ayakkabılarımın, koyu mavi halıda çıkardığı yumuşak seslere bağımlı olmuştum.

Dokuz adım sola.

Geri dön.

Dokuz adım sağa.

Tekrarla.

Normalde, takıntı ve tekrar döngüsüne doğru serbest bir düşüş yaşadığımı hissettiğimde, çelloma sığınırdım. Dünyayı unutur, zihnimin yorucu karmaşasından uzaklaşır ve müziğin benim yerime düşünmesine izin verirdim. Sayılarla uğraşmaya ya da sınıflandırmaya gerek duymadan kendimi tamamen boşaltana ve saf notalarla dolana kadar her şeyimi melodiye dökerdim. Zihnimi ayakta tutabilen tek uyuşturucunun gücüne teslim olurdum.

Ama bunu yapamıyordum.

Bu yüzden volta atmam gerekiyordu. Tekrar ve biraz daha. Dokuz adımlık ritmik voltalar atarak hareket etmeliydim, yoksa zihnimdeki aksaklıklar ve hatalar, daha odadan çıkmadan bu geceyi mahvedecekti.

Kendimi tutmalıydım. Pim her an hazır olabilirdi-

Banyo kapısı açıldı.

Kahretsin.

Ninova

Buhar, takıntı haline getirmeyi bırakamadığım kızın önüne geçerken nefesimi tuttum. Sis yerini berraklığa bırakırken, puslu siyah örtülü figür beni kalbimden yakaladı ve susturdu. Düşüncelerim sessizleşti, ihtiyaçlarım duraksadı.

Hayalden gerçeğe dönüşüp tereddütlü bir zarafetle süite girdiğinde olduğum yerde kaldım.

Kelimeler zihnimi terk etti.

Vay canına, *siktir* ve *ne halt ediyorum ben* gibi kelimeler. Tek yapabildiğim izlemekti. Siyah elbisenin onu, inciler ve püsküllerle nasıl nefes kesici bir şekilde sarmaladığına bakmak. Omuzlarındaki kadife askıların, altındaki sutyeni nasıl da hafifçe gösterdiğine bakmak. Baldır kaslarının nasıl sıkılaştığına, topuklu ayakkabılarının üzerinde dururken incecik bacaklarının nasıl belirginleştiğine bakmak.

Pim her zaman güzeldi; çürükler içinde ve hasta bir mahkûmken bile. Şimdi ise, lanet olası bir tanrıça gibi görünüyordu. Bana büyü yapan bir büyücü.

Gözleri benimkilerle buluşurken yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı. Beni baştan aşağı süzerken yanakları parladı. Kirpiklerini koyulaştırmak ve mükemmel dudaklarını boyamak için otelin verdiği makyaj malzemelerini kullanmıştı. Saçları omuzlarına ağır bir ipek gibi dökülüyordu.

Onun karşısında hiç şansım yoktu.

Odada karşılıklı halde duruyorduk, ikimiz de birbirimizi erotik bir şekilde incelemeye ara vermek için hazır değildik. Geçmişimde bir aziz değildim ama Pim'e bakarken... başka hiçbir kadın yoktu.

O *tek* kadındı. Bu unvana sahip tek canlı oydu. Sanki daha önce hiç kadın görmemişim gibi hissediyordum. O, gücü, umudu ve yeni doğan güveniyle seks ve bağlantı hakkındaki her şeydi.

Bu hem kız hem cadı hem de karım ola-

Hay sikeyim.

Başımı iki yana sallayarak bu tür kuruntulu düşüncelerden kurtuldum. Çellomu çalmamıştım, düzgün düşünemiyordum.

Düşüncelerim için hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum. Hem de hiç.

Pim sadece çaldığım bir köleydi.

Hepsi bundan ibaretti.

Ama çimen rengi gözleri siyah takım elbisemde gezinirken ve boynumdaki siyah kravatta oyalanırken alev aldım. Beyaz yerine seçtiğim gri gömleğe -ışığı vurgulamak yerine karartıyordum- doğru bakarak dudaklarını yaladığında sertleştim.

Bir yandan onu korumak için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Bir yandan da üstüne atlamak için artan aciliyetimle kendimle savaşa girmeme sebep olarak kafamı karıştırıyordu.

Elbisesinin altına siyah iç çamaşırı giymiş olması beni çılgına çevirmişti. Siyah benim tercih ettiğim renkti. Bu geceyi on kat daha zor hale getiriyordu.

"Çok güzelsin." Boğazımdaki taşları temizledim.

"Sen de çok yakışıklısın." Bakışlarını kaçırdı, sanki iltifatından dolayı onu azarlayacağımdan korkuyormuş gibi parmaklarını birbirine kenetledi.

Korkmasına izin veremezdim.

Bir daha asla korkmasını istemiyordum.

İleriye doğru yürüdüm ve elimi tereddütle yanağına uzattım.

Yapma bunu.

Kendine hissetme izni verme.

Kolum havada asılı kaldı.

Kendime geri çekilmeyi emrettim ama ona dokunmayınca başını yukarıya doğru kaldırdı ve gözleri soru sorarcasına

büyüdü. Bakışlarının riyasız şekli, gözlerinin ağzımdan gözlerime ve oradan da tekrar ağzıma doğru süzülüşü, kendime olan kontrolümün geri kalanını da çözdü.

Yavaş, oldukça yavaş bir şekilde aramızdaki mesafeyi kapattım ve usulca yüzünü avuçladım. Zalim olmak isterken şefkatli davranmaktan dolayı parmaklarım titriyordu. Beni yalnız bırakması için ona hırlamak istedim. Ona kaçmasını söylemek istiyordum.

Kelimeler beynim tarafından analiz edilmeden doğrudan kalbimden ağzıma döküldü. Bunu durdurmamın hiçbir yolu yoktu. Derin, karanlık gerçeği engelleyecek hiçbir sansür yoktu. "Hiç kimseyi seni istediğim kadar istemedim."

Pim hızla nefes aldı. İç çamaşırı sayesinde memelerinin üst kısmı görünüyordu.

Cümle yüzeysel olabilirdi. Birini arzulamak şehvetten acı çekmenize neden olurdu, başka bir şeye değil. İstemek, fiziksel ve bencilce bir rahatlama anlamına geliyordu.

Ama Pim kendisinden daha fazlasını istediğimi zaten biliyordu. Onun zihnini ve geçmişini istiyordum. Geçmişini mikroskop altında incelemek ve Pim'le ilgili her konuda sınavlardan geçmek istiyordum.

Şimdi de benim zayıflayan irademe ve onun artan cesareti sayesinde, onun her santimini, kişiliğine dair her şeyi didik didik etmem gerekiyordu. Üzerimdeki gücünü anlamam gerekiyordu. Ama en önemlisi, *onu* istiyordum.

Tanrım, onu istiyordum.

Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdiğimde tüyleri ürperdi. Elim titremeye devam etti ve soluk pembe ruju parmak ucuma bulaştı.

Elime çarpan tüy gibi nefesi karnımın kasılmasına sebep oldu.

Bana doğru sallandı. Gözleri tam da beni etkileyen şeyle puslanıyordu.

Arzu.

Derin, gerçek, affetmeyen, ağır bir arzu.

Elimi çekip geriye doğru adım atarken kaslarımın katılığına ve sırtımdaki ağrıya lanet ettim. Ona duyduğum arzu, aletimden kalbime ve kemiklerime kadar yayılmıştı. Bana şehvet romatizması yaşatıyordu ve böyle saçma benzetmeler yapacak kadar ileri gitmekten nefret ediyordum.

Ona yatağa geçmesini emretmeye hazırlanırken boğazımı temizledim.

Gitmemiz gerekiyordu, biraz mesafeye ihtiyacım vardı.

Kendimi kontrol altına almalıyım.

Ceketimi düzelttim, okşadığım şey ısınan tenim ve ağrıyan kemiklerim değil de kumaşmış gibi davranarak, "Gitmemiz gerek," dedim yüksek sesle.

Gözlerini kırpıştırarak arzunun baskısını uzaklaştırıp yeniden uyandı. "Geç mi kaldık?"

"Geç mi?"

Dudağını ısırırken endişesi etrafında parıldıyordu. "Rezervasyon için mi?"

Tabii ki böyle düşünecekti. Bu şekilde hızlı olmamız gerektiği söylense herkes böyle düşünürdü.

Ne bir rezervasyonum ne de bir planım vardı. Bu gece her türlü deneyime açıktı. O yüzden bu odadan çıkmam gerekiyordu. Hem de hemen.

Şimdiye kadar olan her şeyden ve bu andan sonra olacak tüm olaylardan pişmanlık duyarak hafifçe gülümsedim. "Hayır, geç kalmadık."

"O zaman neden?"

Kapıya yöneldim ve bana katılması için kolumu diğer tarafa doğru açarken hafifçe eğildim. "Çünkü eğer şimdi gitmezsek, asla gidemeyeceğiz."

"Öyle mi?" İlerledi. Kalçaları sallanıyor, saçları parlıyordu. Gözleri güven doluydu. "Neden?"

Tanrım, bu işin peşini bırakmıyordu. "Çünkü şu anda seninle yalnız kalamam."

Kamusal alanlara ve yargılayan gözlere ihtiyacım var.

Benim ben olduğumun, senin sen olduğunun ve yaratmaya çalıştığımız şeyin asla işe yaramayacağının hatırlatılmasına ihtiyacım var.

"Ah..." O küçük kelime pek çok şekilde söylenebilirdi.

"Evet, *ah*." Gözlerimi devirip kapıya doğru ilerledim. Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle yanıma sokuldu. "Anlıyorum."

Gözlerimiz buluştu.

Şehvet ateşlendi.

O anda onun beni anladığını biliyordum.

Hem de çok iyi bir şekilde.

Şık giyimli, orta yaşlı şef garson, "Masanız on dakika içinde hazır olacak, Bay Prest," dedi. "Beklerken size barda bir içki ikram edebilir miyim?"

Hayır demek istedim -bu geceki aktivitelerde alkolün yeri yoktu- ama Pim'e uzanmamak için ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyordu. Belki bir kez olsun içki beni daha da tahrik etmek yerine sakinleştirebilirdi.

Başımı salladım. "Tamam."

"Harika. Bu taraftan." Şef garson bizi zengin bir şekilde dekore edilmiş restoranın içinden geçirerek samimi bir havayla

aydınlatılmış bara götürdü. *Hôtel de Paris*'in özel restoranını seçmiştim, kısmen kendimi kaybetme ihtimalime karşı odamıza yakın olmak, kısmen de Selix'in korumaları gönderdiği için felç geçirmeyeceğinden emin olmak istediğimdendi.

Pim kontrolü elimde tutmamı zorlaştırıyordu. Asansörle buraya inerken kendimi cam duvara yaslamış ve ona uzanmamak için üzerimde deli gömleği varmış gibi davranmıştım. Lobideki kısa yürüyüşte, onun mükemmel kıçına her bakışımda parmak eklemlerimi ısırma dürtüme direnmiştim.

Eğer kalan direncimi de kırarsa, en azından dünya kendimi kaybettiğimi görmeden önce kaybolabileceğim bir odam vardı.

Önümden ilerleyen Pim'in kalçalarına tekrar bakma hatasına düştüm, baştan çıkarıcı bir edayla kadife kaplı bar taburesine tırmanıyordu. Onu çıplak ayakla ya da düz sandaletlerle görmeye o kadar alışmıştım ki, topuklu ayakkabı giydiğinde ne kadar seksi olacağını hesaba katmamıştım. Doğal adımlarının nasıl da baştan çıkarıcılıktan, bağımlılığa dönüşeceğini de.

Barmen, "Size ne getirebilirim?" diye sordu, saçları yanlardan kazınmıştı ve tepesinde saçları vardı. Üniforması, şık lacivert yeleği ve lacivert işlemeleriyle diğer otel çalışanlarınınkiyle uyumluydu.

Renkler bana okyanusu ve okyanusta olmayı ne kadar özlediğimi hatırlattı. Eğer Hayalet'te olsaydım, takım elbisemi çıkarır ve kendimi serin dalgalara bırakırdım. Konu Pim olduğunda iradesi kalmayan her parçamı boğana kadar da hava almak için yüzeye çıkmazdım.

Adamın yakasındaki dikişleri sayma ya da barın üzerindeki fıstık kâselerinin sayısı tek yerine çift olduğu için fazladan bir kâseyi itme dürtüsüne karşı dişlerimi sıkarak Pim'in sipariş vermesini bekledim.

Ancak sipariş vermek yerine bana baktı. Sessizliğin ağır yükü üzerine çökmüştü. Gözleri özür ve endişeyle kısılmıştı -benimle konuşmaya alışkın olduğunu ama buna hazır olmadığını ima ediyordu- hevesli barmenlere, beş yıldızlı otel kaçamaklarına ve yaklaşan cinsel ilişkilere hazır değildi.

O güçlüydü. Yine de hayatının ne kadar korkunç olduğunu, martinisine doğru gözyaşlarına boğulmak yerine burada benimle oturmak için ne kadar çok şeyin üstesinden gelmek zorunda kaldığını unutup duruyordum.

Yabancılarla konuşmama ihtiyacını kabul ettim ve benim de desteğe ihtiyacım olduğu için bu isteğini anlayarak onun adına sipariş verdim. "Bir *tekila sunrise* alacak."

Dudakları aralandı.

Onaylamak için mi, yoksa reddetmek için mi öyle yaptığını bilmiyordum ama ekledim. "İki olsun."

"Hemen, efendim." Barmen içkilerimizi hazırlamak için arkasını dönerken Pim'in gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Ne?"

Omzunu silkti, bardan bir peçete aldı ve kenarlarını kıvırdı. "Hiç."

"Hiç değil."

"Ben sadece-"

Uzanıp peçeteyle oynayan ellerini durdurdum. "Sadece ne?" Teni benimkinin altında alev aldı, elektrikli ve sarhoş ediciydi. Ona dokunmak içimde daha fazla, daha fazla ve daha da fazla dokunma isteği uyandırıyordu. Her santimini okşamak, yalamak ve tapmak istiyordum. Kanım kaşındırıcı, ezici bir ihtiyaçla çatırdıyor, kendimi bırakıp teslim olmam için yakarıyordu. Bu sahte akşam yemeğini unutmak ve meraklı gözlerin yargılamayacağı bir yere geri dönmek için. Pim'i kırılmaya ne kadar yakın

Ninova

olduğum ve sonunda kırıldığımda bunu onun hatası haline getireceğim konusunda uyarmak için.

Ama yapmadım.

Yapamazdım.

Onu bırakıp önümüze iki bardak portakal suyu, tekila ve nar şurubu konduğunda başımı sallayarak teşekkür ettim. "Sessizliği başkalarına karşı kullanabilirsin, Pim. Ama bana karşı değil."

İçkisini yudumlarken alkolün güçlü tadıyla yüzünü buruşturdu ve sorumu geçiştirdi. Ona birkaç dakika verip ben de kendi içkimi içtim. Turunçgillerin ekşiliği, gergin ruh halime yardımcı olmuyordu.

Yanımdan yumuşak bir fısıltı yükseldi. "Sen içmezsin."

Durdum, bardağı barın üzerine geri koydum ve ona döndüm. "İçki içmediğimi nereden biliyorsun?"

Utangaç bir ifadeyle bana baktı. "Alrik'in evindeyken... teklif ettiği içkileri reddettin."

Bunu fark etmiş miydi? Hah. *Başka neyi fark etti?* "Çünkü bir ahmakla sosyal faaliyetlere katlanmayı reddediyordum."

Omuzları gerilirken aklı gitmesini istemediğim yerlere gitti.

Bileğinin narin derisine dokunarak mırıldandım. "*Ölü* bir ahmak. Artık sana zarar veremez."

Net bir gülümsemeyle konuyu değiştirdi. "Hayalet'te içki içmiyorsun."

"Çünkü daha iyi bir alternatifim var."

"Ot mu?"

"O ve diğer şeyler."

"Çellon."

"Evet."

Gözleri parlayıp hesaplama yapar gibi kısıldı. "O ilk gece bana hayatını yöneten birçok kural olduğunu söylemiştin."

Sanki bunu sormaya hazırlanıyormuş gibi oturuşunu dikleştirdi. "Neymiş onlar?"

İç çekip içkimden bir yudum daha aldım.

Tekila pek iyi gelmese de bir yudum daha aldım.

Bu benim hatamdı. Önceki sorularını yanıtlamış olmam ona daha fazlasını yanıtlayacağım yanılsamasını vermişti. Ona ailemden bahsetmiştim, kendi annemin benden ne kadar nefret ettiğine tanık olmuştu. Benim hakkımda zaten sayısız şey biliyordu. Benim onun hakkında bildiğimden çok daha fazlasını.

Birbirimizi anlama orantımız bozulmuştu.

Bunun devam etmesine izin verilemezdi.

İçkimi iterek kollarımı önümde kavuşturdum. "Artık yok."

"Artık yok mu?" Başını yana eğdi. "Artık ne yok?"

"Cevaplar."

"Ama-"

"Sen benim sorularımdan bazılarına cevap verene kadar başka cevap yok."

Bana bakarken yüz hatları endişeyle doluydu. "Neyin cevabı?"

"Her şeyin."

Öğrenmek istediğim şeylerden oluşan bir ansiklopedim vardı; içinde sormak için yanıp tutuştuğum sorular yer alıyordu. Ama önce bir centilmen olmayı seçtiğim ve önceki anlaşmamızı uygulamadığım için bana sadece sırlarını değil, başka şekillerde de ödeme yapması gerektiğini anlaması gerekiyordu.

Barmen, pencere kenarındaki yaşlı bir kadınla konuşmak için yerinden ayrılmıştı. Barın arkasındaki düzenli raflarda ve mavi ışıkla aydınlatılmış vitrinlerde oksitlenmiş siyah metal kaşıklar, preslenmiş peçeteler ve otelin amblemiyle süslenmiş kokteyl karıştırıcıları yer alıyordu.

Ninova

hundreds

Otelin malıydı ancak bir değeri yoktu. Konukların kullandığı ve bir saniye bile düşünmeden cebe attıkları şeylerdi.

Bakalım Pim ne yapacak...

Gülümsedim. "Konuşmadan önce benim için bir şey yapacaksın."

"Öyle mi?"

"Evet." Çenemle vitrini işaret ederek, "Bana bir kaşık çal," dedim.

Kaşları havaya kalktı; teninin ne kadar kusursuz olduğunu, yeşil gözlerini ortaya çıkarmak için makyaja ya da saçlarının beni sürekli cezbetmesini sağlamak için kuaförde saatler geçirmeye ihtiyaç duymadığını vurguluyordu. "Pardon?"

"Anlaşmamızı hatırlıyor musun? Benim için bir şeyler çalacaktın?"

"Böyle şeyler söylediğini hatırlıyorum. Ama bunları kabul ettiğimi hiç hatırlamıyorum."

Gülümsedim. "Ah, bana teslim olarak onları kabul ettin. Ayrıca, sessizliğinin gözlerinin bana cevap vermesini engellediğini mi sanıyordun? Tıpkı senin beni okuyabildiğini tahmin ettiğim gibi. Seni okuyabildiğimi unutuyorsun, Pim."

Dudaklarını büzdü, beden dilini anlamakta usta olduğuna dair inancımı ne doğruladı ne de yalanladı.

"Üstelik, zaten benim adıma birkaç şey çaldın. Bu seni bir hırsız yapar." Bu konuşmayı etrafımızdaki elmas parıltılı soylularla değil, sadece ikimiz arasında tutmak için daha da yaklaştım. "Bir hırsızın pratik yapması lazım."

Teninin kokusu burnuma kadar gelip beni aletimin etrafından yakaladı. Daha da yaklaştığında inlememi yuttum, boynu bir kuğununki gibi uzayıp ısırmam için bana yalvarıyordu.

"Bir eve dönüştürdüğün yüz dolarlık banknot bende. Onu sana verebilir miyim?" Sesi dalgalandı, arzuyu yansıtan bir yumuşaklıktaydı. "Eminim aptal bir kaşıktan daha değerlidir."

Yaklaştığında kalbim hızla çarpmaya başladı.

Dizleri benimkine değiyordu.

Vücut ısısı, benim vücut ısıma karşıydı.

Görüşüm bulanıklaşsa ve odaklanabildiğim tek şey *o* olsa da kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Kokusuna. Sesine. Baştan çıkarıcılığına.

"Para istemiyorum. Bir sürü param var."

Hızla nefes alırken sırtından aşağıya doğru hafif bir ürperti yayıldı. "O zaman ne istiyorsun?"

Siktir, bu ucu açık bir soruydu.

Ayrıca basit bir cevabı da yoktu.

"Eğer sana gerçekten ne istediğimi söyleseydim, buradan öyle hızlı kaçardın ki seni yakalayamazdım."

Geri çekilip bakışlarını benimkilere dikti. Dudaklarını yaladı ve onu öpmek için hissettiğim içgüdülerle savaştım. Tadının tekila ve portakal suyu gibi olacağını biliyordum. Sıcak olacağını biliyordum. Onun da beni öpeceğini biliyordum.

Tanrım, bu düşündüğümden de zor.

Doğrulup içkimi aldım ve iki uzun yudumda bitirdim. "Bana bir kaşık çalmanı istiyorum, Pim."

Etrafında dans ettiğimiz her şeyden kaçınmam sayesinde aramızdaki sıcaklık sönünce ürperdi. "Kaşık mı?"

Elimin tersiyle ağzımı ovuşturdum, bu oyundan zevk alıyordum çünkü gücü onun elinden alırken tekrar bana veriyordu. "Evet. Net olmak gerekirse barın arkasından siyah bir kaşık."

"Ama Hayalet'te sayısız kaşık var."

"Mesele bu değil."

Ninova

"Mesele *ne*?" Giderek artan hırçınlığı ve karşı koyacak kadar kendini güvende hissetmesi sırıtmamı saklamama neden oldu. Fakat bu hareketleri onun için daha fazla sertleşmeme sebep olduğunda öfkelendim.

Sesimi alçaltarak mırıldandım. "Bana itaat etmeni sağlamak için."

Yutkundu, uzun bir süre keskin bakışlarıyla beni inceledi.

Zaman durmuştu.

Otel solup gitti, şehvetle parıldıyor ve buluşma adabının sınırlarını hızla zorluyordu. Onu barın üzerine yatırıp herkese gitmeleri için bağırıp onu tam burada, şu anda becerme fikri neredeyse boşalmama neden olacakken akşam yemeği ve sohbet kimin umurundaydı ki?

Bu fantezi çok iyiydi, fazla gerçekçiydi.

Pim en sonunda gözlerini indirip bar taburesinden aşağı kayarken hızla sertleşen aletimi düzelttim. Pim'im gerginliği bunu onaylamadığını gösteriyordu. Eğik kaşları ise itaat edeceğini söylüyordu... kızgınlıkla da olsa.

"Sadece bir tane mi?" Ses tonu alaycıydı. "Bunun yeterli olduğuna emin misin?"

Ters sözlerini azarlamadan geçiştirdim. "Sadece bir tane."

Sıkıntıyla bir nefes verdikten sonra barın etrafında dolandı. Başka bir şey söylemedi ve yaşlı müşterisiyle konuşmaya devam eden görevliyi gözlemlemeye devam etti.

Tıpkı sevdiğim okyanus gibi hareket ediyordu. Çakıl taşlarının, kaşmir ve kadife üzerinde yuvarlanan, asla sıçramayan, asla kırılmayan, yeni bir yere yolculuk eden bir nehir gibiydi.

İstediğim şeyi yapması, üstelik bunu yaparken ateşinin hiç sönmemesi beni *mahvediyordu.*

Nasıl oluyordu da onca yıl boyunca bir eşya olarak tutulmuş ve hiç kırılmamıştı? Bu kadar kötü muamele görüp de nasıl

onu mahvetmelerine izin vermemişti? Benim gördüğümü başka kimse görmemiş miydi? Ölümlü görünümündeki imparatoriçeyi fark etmemişler miydi? Herkesten çok daha cesur olan savaşçıyı tanımamışlar mıydı?

Siktir, esaretten sonra bu kadar çabuk hareket edip konuşuyor ve bana ağzımın payını veriyorsa, bundan bir ay sonra nasıl olacaktı? Bir yıl sonra? Dizlerinin üzerine çöküp göstereceği ilgi için yalvaran ben olurdum.

Pim hiç oyalanmadan, ışıltılı kadehlerin ve pahalı içki şişelerinin yanından geçerek çalacağı nesnesine doğru ilerledi. Hızlı parmaklarıyla uzun saplı siyah bir kaşığı kardeşlerinin bulunduğu raftan aldı ve utanmadan ya da korkmadan bana geri döndü.

Müşterileri zengin bir şekilde dekore edilmiş sürahilerden, burbon ya da konyak almaya ikna etmek için tasarlanmış ışıklar yüzüne vuruyordu. Sanki yıldızlar gökyüzünden düşmüş ve onun teninde yeni bir yuva bulmuş gibi görünüyordu.

Beni sıcak bakışlarının içine hapsederek bir kez gülümsedi ve ardından kaşığı göğüs dekoltesinden içeri soktu.

Yutkundum.

Bacaklarım gerildi.

Vücudum sertleşti.

Kalbim dakikada bir kilometre yol kat etti.

Bu kız çok tehlikeliydi.

Bu kız cehennemin ta kendisiydi.

Hızla ama tüm otoritesiyle bana doğru yürürken tam da o sırada şef garson masamızın hazır olduğunun haberini verdi.

Ninova

BÖLÜM YİRMİ İKİ

PIMLICO

Geçen uzun zamanın ardından kaşık soğuk metalden sıcak bir dosta dönüşmüştü.

Elder'ın beni dönüştürdüğü kişinin amblemi gibi göğüslerimin arasına yerleşmişti.

Onun için çalmıştım.

Bardan benim olmayan bir şeyle çıkmış ve suçluluk duymadan masaya oturmuştum.

Elbette otelde binlerce kaşık vardı. Çoğu, zaman içinde kaybolacak ya da aşırı kullanıldığı için atılacaktı ama ben rica etmeden almıştım ve bu sefer utanmadan saklayacaktım.

Fotoğraf çerçevesinin aksine, kaşığı geri verme ihtiyacıyla kaşınmıyordum. Sutyenimin içindeki ağırlığından zevk alıyordum. Her nasılsa, benim için bir güç tılsımına dönüşmüştü. Daha dik oturdum. Derin bir nefes aldım. Memelerimin arasına sıkışmış büyüsüyle canlandım.

Erkeklerin beni dövmesine neden oldukları için nefret ettiğim memelerim.

Hiçbir şey olmak istemediğim halde beni kadın yaptığı için küçümsediğim memeler. Fiziksel formu, acısı, kanı ya da bedeni olmayan bir hiç kimse olmak istemiştim.

Ama şimdi... o kaşık tenimi öperken ve Elder içine attığı her şeyle cızırdayarak otururken, başka bir parçamın kilidini açmıştım.

Ninova

Sonunda kadın olduğum için *minnettar* olan bir parçam vardı artık. Ölümün hoş çağrısına kulak vermediğim ve hayatta kaldığım için minnettardım. Hayat daha iyiydi. Hayatta çalmak, manipüle etmek ve karar vermek bana aitti.

Dünyanın birdenbire ne kadar heyecan verici göründüğünü düşünerek kendime sarılmak istedim. Telafi etmem gereken birçok fırsat ve kaçırdığım birçok deneyim vardı. Bir kaşık daha çalmak istiyordum. Bir tane daha. Sonra bir tane daha. Çatallar, bıçaklar, vazolar ve heykelcikler istedim. Benden çalınanları geri almak için sadece almak ve almak istiyordum.

Gölgelerin sardığı ve mahremiyetle örtülü samimi bir masada karşılıklı oturuyorduk. Elder hiçbir şey söylemedi. Lacivert masa örtüsünün üzerinde duran mum titreyerek yanıyor, yanında ise Elder'ın ustalıkla yaptığı beyaz bir origami gül duruyordu.

Hava, aramızda söylenemeyen şeylerle ağırlaşmıştı.

Bana bir şey olduğunu biliyordu.

Ve ben de onun söylediğinden çok daha fazla mücadele ettiğini biliyordum.

Birbirimizi okuyorduk. Sözlerimizi nüanslarda ve titreyen kirpiklerde saklayarak diğerinden bir açıklama beklemeden, kendi teorimizi oluşturuyorduk.

"Merhaba, bu akşam garsonunuz ben olacağım."

Aramızdaki yoğun atmosfer, davetsiz bir misafirin gelişiyle bir anda bozuldu. Şaşkınlıkla irkildim.

Elder gözlerini benimkilerden ayırıp kolunda beyaz bir bez, elinde not defteri ve kalem olan şık, genç adama sertçe gülümsedi.

Garson başını eğdi. "Sipariş vermeye hazır mısınız? Sizin için ne getirebilirim?"

hundreds

Elder göz atılmamış menüyü kapıp ters bir şekilde sipariş verdiğinde kulaklarım çınladı. Baştan çıkarıcı tınısı kulağıma girmişti ama sözleri bir anlam ifade etmiyordu.

Ne yiyeceğimize dair en ufak bir fikrim yoktu çünkü gözlerim onunla ilgili en ufak şeyi bile algılamaya başladığından kulaklarım çalışmayı bırakmıştı. Garson gittikten sonra suyunu yudumlayışı. Dalgalı, gümüş kol düğmeleriyle oynaması. Bana bakmayı kesmeye çalışmasına rağmen birkaç saniye içinde gözlerinin tekrar benimkileri bulması ve bırakamaması.

Ben de aynı dertten mustariptim.

O yerçekimiydi.

O aydı, ben de okyanustum. Bir an bile gözlerimizi ayıramıyorduk.

Kaşığı istemedi, ben de ona vermeyi düşünmedim. Bu bizim küçük sırrımızdı. Ama bakışlarının göğsümde dolanıp kalmasının tek nedeni bu değildi. Beni aynı anda hem üşütüyor hem de ısıtıyordu. Hem ıslak bırakıyor hem de tenimi karıncalandırıyordu.

Aperatiflerimiz geldi.

Ton balığı *ceviche** ve krem peynir ile çıtır bir *wonton*** tabanı.

Elder tabağımı alıp önüme iki mezeyi koyarken hâlâ konuşmamıştık.

Parmaklarımı kullanarak birini ağzıma attım. İştahımın aç olduğu tek bir şey vardı ve o da yemek değildi. Bir kez daha, o korkunç şehvet kelimesi beni çarpıtmış ve umutsuzca açlık duyduğum şeyi isteyecek kadar iyileştiğime beni inandırmıştı.

İnce tatlar damağımı harekete geçirirken tat alma tomurcuklarım canlandı. En sonunda Elder'dan başka bir şeye odaklanmamı sağlayacak bir şey bulmuştum.

---

* Güney Amerika'ya özgü bir deniz ürünü yemeği.

** Çin mantısı.

Elder yavaşça çiğnedi. Bir an için gözlerini kapatarak hafif ama aromatik yemeğin tadını çıkardı.

Yutkunduğunda güçlü boğazının dalgalanması ağzımı sulandırdı. Elleri peçetesini almak için harekete geçtiğinde dişlerim birbirine kenetlendi. Başını çevirip restoranı ve yemek yiyen insanları incelediğinde, mükemmel biçimli kulağını, alnındaki serseri siyah bukleyi ve hafifçe çıkmış sakalını inceledim.

Ceviche'nin içinde yasadışı maddeler mi vardı? Neden birdenbire yemek arkadaşım hakkındaki her küçük şeyin farkına varmaya başlamıştım?

Ayrıca neden konuşmuyorduk?

Neden birkaç bakışla kelimelerin asla ortaya çıkaramayacağı şeyler dökülürken konuşmaktan korkuyordum? Birbirimiz için acı çekiyorduk. Birbirimiz için yaralanıyorduk.

Hiçbir zaman sevildiğini hissetmek için fiziksel temasa ihtiyaç duyan bir kız olmamıştım. Annem sarılan biri değildi ve ben de sefil geçmişimden sonra bana asla dokunulmamasına karşı daha ılımlıydım.

Ama Elder'ın varlığı beni çekiştiriyordu.

Masanın diğer tarafında olmaktan hoşlanmıyordum. Onun yanında olmak, ona dokunabilmek istiyordum.

Köpek maması kabım ile zincirlerimden sonra masa örtüleri ve güzel yemekler benim için hâlâ bir yenilikti. Bu dünyada bir sahtekârdım.

Elder'ın düşüncelerim için bir peni vermeye çalıştığı ilk gecede olduğu gibi bana yakın olmasına ihtiyacım vardı. *Dünyamın sonunu getirdiği o ilk buluşmada.*

Beni, böyle bir yerde yemek yemeye iznim olmadığını tıslayan geçmişimin fısıltılarından koruması için ona ihtiyacım vardı. O fısıltılar bana, evcil hayvan değil de kadın olduğumu düşünme iznim olmadığını söylüyordu.

Beni buna inandıran Elder'dı. Beni sırtımdan itip özgüvene yaklaştıran oydu.

Ana yemeğimiz geldi.

Elder ikimiz için de aynı şeyi sipariş etmişti. Karnabahar püresi eşliğinde kızarmış deniztarağı, adını bilmediğim şeylerle ve dilimde patlayan otlarla süslenmişti.

Biz yemek yerken, bakışırken ve yemeğe devam ederken sessizlik aramızda üçüncü bir varlıktı.

Karnım yemek ve zihnimde dönen fantezilerle düğümlendi. Sorulardan doğan gerginlikle...

Odamıza döndüğümüzde ne olacak?

Yalnız kaldığımızda ne yapacağız?

Elder'ın sert bakışları ve o büyüleyici badem gözlerini sürekli gölgeleyen kaşlarının etkisi altında, zorlukla da olsa her lezzetli lokmayı yutmaya çalışıyordum.

Yemeklerimizi bitirip kirli tabaklarımız kaldırıldığında Elder arkasına yaslandı. Peçetesiyle ağzını silerken çatılmış kaşlarının yerini kararlı bir ifade aldı.

Ortam arzu dolu olmaktan çıkıp belli bir amaca dönüşmüştü.

Garip bir şekilde bu değişime minnettardım. Aramızdaki yoğun bağın henüz bizi tüketmemesinden memnundum. Hâlâ zamanımız olduğu için, bedenlerimizin arzularına esir düşmediğimiz için içim rahattı.

Peçetemle onu taklit ettim. Ardından cesaretimi toparlamak için bir yudum su içtim.

Elder gözlerini benden ayırmadan ceketinin cebine uzandı. Para klipsini çıkarıp içinden yüz dolarlık bir banknot aldı. Zarif parmaklarıyla masanın üzerine koyup bana doğru itti. "Senin için."

Garip bir şekilde paraya baktım, kaybolmuş ve biraz değersiz hissediyordum. Bana daha önce de para vermişti ama banknotlar her zaman origamiyle süslenmiş haldeydi. Kâğıttan eserleri sayesinde ne kadar hediye aldığımı saymamıştım -yıllardır sahip olduğumdan daha fazlaydı- ve katlanmış sanat eserlerini kabul etmeye devam edecektim çünkü harcamak için onları yok etmeye niyetim yoktu.

Onlar hediyeydi.

Bu ise bir ödemeydi.

Neyin ödemesi?

Asla doğrudan nakit kabul etmezdim.

Sandalyemde arkama yaslanırken dudaklarım inceldi.

Öne doğru eğildi, reddettiğimi anlamıştı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Banknotu alıp yeşil kâğıdı buruşturdu, yüzü aramızdaki gerginlikten sıyrıldı ve odaklanmasıyla neredeyse masum bir hal aldı. Parmakları kıvrıldı ve katlandı, düz parayı sihirli bir şekilde benim bile okuldayken öğrendiğim basit bir turnaya dönüştürdü.

Parayı bana doğru geri iterek, "Artık bu bir hediye. Ödeme değil," diye mırıldandı.

Beni bu kadar iyi anlamasından, bu kadar iyi okuyabilmesinden nefret ediyordum. Bu benim mahremiyetimin ihlâliydi. Gizli ve saklı tutmaya çalıştığım her şeye yapılan bir saldırıydı.

Öne doğru uzanıp yeşil kuşu masa örtüsünden ayırmadan önce bir anlığına duraksadım. Beni doğru okumuş olması, bunun için onu cezalandıracağım anlamına gelmiyordu. Müziğinden ne kadar nefret ediyorsam, origamisini de o kadar seviyordum.

Kuşu avucumun içinde tutarak kabul ettiğimi gösteren bir şekilde başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Henüz bana teşekkür etme. Bu bir şeyin karşılığı."

"Neyin?"

Çenesini ovuşturdu. "Bilmek istediğim şeylerin."

Sessizce oturdum, ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum.

Elder öne doğru eğilip ellerini birbirine kenetlerken dirseklerini masaya dayadı. "Sorduğum her soru için bana bir cevap vereceksin."

Daha fazlasını bekledim.

Devam etmeyince, "Para olaya nerede dahil oluyor?" diye sordum.

"Sana belli bir değer vereceğimi söylemiştim. Özgürlüğünü kazanman için ödemen gereken bir değer. Özgürlük teklifimi reddettin. Şimdi, onu almak için dediklerimi yapmalısın."

"Peki ya istemezsem?" Kelimeleri acımasız bir dürüstlükle ağzımdan kaçırarak ikimizi de şaşırttım. "Artık kendimi güvende hissetmediğim bir şehre, beni hiç sevmeyen bir anneye ve beni tanımayan arkadaşlarıma dönmek istemiyorsam? O zaman ne olacak?"

"O zaman paranı alır ve yeni bir hayata başlarsın."

Başka bir hayatın düşüncesiyle kalbim sızladı. Yolculuğun ve yatların, en önemlisi de onun olmadığı bir hayat. Ben yüzeysel bir insan değildim. Elder'dan bana sağlayabileceği pahalı yaşam tarzı için hoşlanmıyordum. Elder'dan bana sağlayabileceği kaliteli *hayat* için hoşlanıyordum. Sunduğu anlayış için. Paylaştığı benzer bilgiler için. Bu özellikler benim gözümde paha biçilemezdi.

Turnayı döndürerek fısıldadım. "Yani hâlâ benden kurtulmak istiyor musun?"

"Mesele benim ne istediğim değil, Pim." Bana ters bir bakış attı. "Bu neyin doğru olduğuyla ilgili."

Bir süre cevap vermedim, neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlamaya çalıştım. Kurduğumuz bu bağ yanlış mıydı? Aramızda büyüyen şey korkunç ve koparılması gereken bir şey miydi? Doğruyu ve yanlışı yargılayacak kadar saf olan kimdi?

Ninova

Kendi kurallarımızı koyarken ve ikimizin de hayatta kalabileceği bir zemin bulurken bize kuralları çiğnediğimizi kim söylüyordu?

Başımı kaldırıp gözlerinin altındaki gri gölgeleri ve çenesindeki gerginliği inceledim. Elder o kadar yetenekli görünüyordu ki bana söylediklerini unutmuştum. Sadeliğe, müziğe ve eğilimlerini uzak tutmanın alışılmışın dışındaki yollarına olan ihtiyacını görmezden geldim.

"Senin için gitmemi istiyorsun."

Başını iki yana salladı. "Bu doğru değil."

"Yani hayatını daha karmaşık hale getirdiğimi inkâr mı ediyorsun?"

Homurdandı ve sesi hüzünlü bir kahkahaya dönüştü. "Bu kadar acı verici bir doğruyu asla inkâr etmem."

Dudağımı ısırdım, oksijenin yerini alan helyumun beni cıyaklayan, ince ve her an patlamaya hazır hale getirmesinden nefret ediyordum. "Ah." Yani bu denklemde yanlış olan *bendim.* Elder benim doğrumdu ama ben onun yanlışıydım. Ben iyileştikçe, o yenik düşüyordu. Ben düzeldikçe, o kötüleşiyordu.

Birlikte hayatta kalamazdık çünkü ben onun yardımseverliğinden ve koruyuculuğundan beslenirken, o benim yeni doğan cinselliğim ve umudum altında boğuluyordu.

Sanırım birbirimize karşı dürüst olmamız iyi bir şeydi. Bu gece ne olursa olsun, buna bir sonumuz olduğunu bilerek başlayacağımızı bilecektik.

Bunu biliyordun, Pim!

Bunun geçici olduğunu hep biliyordun.

Biliyor olmam, kalbime paslı bir bıçağın saplanmayacağı anlamına gelmiyordu.

Paradan turnayı sanki canlanıp yemekten kalan kırıntıları gagalayacakmış gibi okşayarak mırıldandım. "Benim değerim ne kadar?"

Çenesi kasıldı. "Sence ne kadar?"

Ne kadar korkunç bir soruydu. Çok düşük bir cevap verirsem geçmişimin üstesinden gelemediğime inanacaktı. Çok yüksek cevap verirsem, onun yardım edemeyeceği durumda olduğumu düşünecek ve beni gönderecekti. Kendime, ona verdiğim değerden daha fazla değer verdiğimi düşünecekti. "Buna cevap veremem."

"O halde, sence *ben* ne kadar değerliyim?" Gözleri simsiyah parlıyor, tahminde bulunmam için bana meydan okuyordu.

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Gerçek anlamda net değerden mi, yoksa mecazi olarak ruhani fiyattan mı bahsediyorsun?"

"İkisi ayrı şeyler mi?"

"Kesinlikle." Yüz dolarlık turnayı masanın üzerine koydum. Peçetemin ortasına yerleştirdiğimde sanki beyaz keten, üzerine yeni indiği bir göletmiş gibi oldu. "Bir ruha paha biçilemez ve asla parasal bir bedel verilemez. Net değer bu hayatta bir fark yaratabilir ama öldüğümüzde hepimiz aynı değerde olacağız."

"Peki neymiş o?" Elder'ın sesi aldatıcı bir şekilde alçak ve kışkırtıcıydı.

"Geride bıraktıklarımızın ağırlığı kadar değerliyiz. Dokunduğumuz insanlar. Paylaştığımız hayatlar. Topladığımız ve takas ettiğimiz bilgiler. Fiziksel olarak cesetlerimizin dönüştüğü toza değeriz ama ruhsal olarak sonsuza kadar zenginiz."

Kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Bunların hepsi çok güzel, Pim. Ama soruma cevap vermedin." Dudaklarını yaladı. "Bir tane seç. Bir değer seç ve bana bir sayı söyle."

Kendimi Elder'a bakmaya zorladım.

Gerçekten bakmaya.

Egzotik yakışıklılığının, vahşi çocuksuluğunun, tanıdığım adamın ötesine baktım ve sadece şık bir restoranda, kusursuz bir takım elbise giyen hoyrat bir işadamı gördüm.

"Zenginsin."

Başını salladı. "*Ne kadar* zengin?"

"Milyonların var?"

"Devam et."

"Bu zamana kadar gördüğüm en büyük yatla dünyayı dolaşacak ve Alrik gibi adamlarla anlaşmalar yapacak kadar zenginsin."

Gerildi. "Peki annemin o parayı çaldığımı söylemesine inanıyor musun?" Omuzları gerildi, vücut dili sanki hiçbir fikrim olmadığını umuyormuş gibi kapandı. Cevabını duymak istemediği bir soru sormuştu.

En azından bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Kanıtlar aksini gösterene kadar bir insana diğerinin söylediklerine göre inanmazdım. "Sen yaptığın her şeyi mükemmelleştirme yeteneğine sahip bir müzik dehasısın. Çalsan da çalmasan da para zaten sana gelirdi."

"Beni gözünde fazla büyütüyorsun." Güldü, garson tatlı olarak tuzlu karamelli tartları bırakmaya geldiğinde yüzü kibar bir kayıtsızlığa büründü.

Onlara dokunmadık, bu karmaşık sohbete fazla dalmıştık.

Şekerli tatlıya bakarken, "Bana anlatacak mısın?" diye fısıldadım. "Nasıl bu hale geldin? Bu imparatorluğu nasıl yarattın?"

Elder çatalını eline alarak tatlıyı bir oyalanma taktiği olarak kullandı. Tatlı ve günahkâr bir lokmayı ağzına atarak yavaşça çiğnedi. "O başka zaman anlatılacak bir hikâye, Pim."

"Ama bana anlatacak mısın?"

Gözlerini kaçırdı. "Bu gece değil."

Onu taklit edip karamelden bir ısırık aldım.

Bir ısırık daha aldıktan sonra, "Sence bunu hak ediyor muyum?" diye sordu.

Sorduğu sorular beynimi ağrıtıyor, içimi yanlış bir şey yaptığım endişesiyle dolduruyordu. Soru sormak istediğini söylediğinde, soruların benimle ilgili olmasını bekliyordum, onunla

değil. Kaçamak cevaplar vermeye ya da hiçbir şey söylememeye hazırdım. Ancak onun barikatlarının ardını araştırmak ve görmemi istemediği şeyleri ortaya çıkarmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Sorusuna başka bir soruyla cevap verdim. "Bir insan hayatı boyunca harcayabileceğinden daha fazlasını hak eder mi?"

Soğuk bir şekilde gülümsedi. "İyi cevap." Gözleri anlayamadığım şeylerle puslandı. "Doğru cevap hayır, ben bunu hak etmiyorum. Annem haklıydı. Parayı çaldım. Bunların hiçbiri gerçek değil."

"Buna inanmıyorum. Bu *gerçek*. Sen gerçeksin. Senin için hissettiklerim *gerçek*." Nefesim kesilirken parmaklarımı hemen dudaklarıma bastırdım.

Tanrım.

Dondu ve sandalyesinde antik bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Ağır bir nefes alırken gözleri beni sonsuzluk gibi geçen bir süre boyunca inceledi. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmezken nasıl oluyor da böyle bir şeyden emin olabiliyorsun? Bildiğin tek şey benim katil, suçlu, ailesi ya da geçmişi olmayan biri olduğum halde?" Öfkesi yüzüne kazınıp omuzlarına ve ellerine kaydı. "Bana nasıl böyle bakabiliyorsun?"

"Neyden bahsediyorsun?"

"Şu anda yaptığın gibi. Ben seni bu masanın üzerinde becermek için ölüp biterken, sanki seni güvende tutacağım konusunda bana güveniyormuşsun gibi."

Onun bu itirafı ikimizi de susturdu.

Sessizlik çatırdadı.

Tartı görmezden gelerek turnamı tekrar elime aldım. Neden olduğu çarpıcı yoğunluktan kaçınmak için umutsuzca kıpırdanmaya ihtiyacım vardı. "Sana nahif göründüğümü biliyorum ama hissettiklerime engel olamıyorum. Herhangi bir şey hissetmeyeli

çok uzun yıllar oldu. Kaçırılmamdan öncesinde bile o zamanki hayatımda yaşamak yerine sadece var oldum."

Yine sessizliğe gömüldüm.

Henüz kendimle ilgili tek bir şey bile paylaşmamıştım. Şimdi başlarsam durabilir miydim, emin değildim.

Ama Elder az önce açtığım kapıyı kapatmama izin vermedi. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerimi masa örtüsüne diktim. Hiç Kimse'ye yazmak ve anneme ne kadar kızgın olduğumu hayali kalem arkadaşıma söylemek, bunu yüksek sesle dile getirmekten çok farklıydı. Yazmak, ihanet gibi hissettirmiyordu. Bugün bile katı tutumu ve sevgisizliği nedeniyle ondan hâlâ tiksindiğimi itiraf etmek istemiyordum. Onun için endişelendiğimi. Ondan nefret ettiğimi. Onu sevdiğimi. Onu özlediğimi. Onu lanetlediğimi.

Elime kalem alıp bir şeyler karalamak için duyduğum o tanıdık kaşıntı beni ele geçirdi. Hiç Kimse'ye yazmayalı günler olmuştu. Hayatımın bu yeni bölümünü mürekkep ve kâğıtla paylaşmayı nasıl unutmuştum? Sadece... Elder'ın beni tanımadığını söylerken haklı değildim.

Biliyor.

Hiç Kimse'ye yazdığım notlarımı okudu.

Her bir harfi.

Başımı kaldırırken hafif bir öfke, sıcak bir kızgınlıkla birleşti. "Geçmişim hakkında söylediklerinden çok daha fazlasını zaten biliyorsun. En içten düşüncelerimi okudun. Onları çaldın."

İnkâr kaslarını sıkıştırırken alnı kırıştı ancak gerçekle birlikte gevşedi. "Evet."

"Öyleyse neden benimle ilgili şeyleri öğrenme ihtiyacı duyuyorsun? Benim hakkımda herkesten daha çok şey bildiğin halde neden benden kurtulmak için bana *hâkim olman* gerektiğini söylüyorsun?"

Çenesini ovuşturdu. "Notlarını okumuş olabilirim, Pim. Ama kime yazdığını durup hiç düşünmedin mi?"

"Hiç Kimse'ye yazıyordum."

"Kesinlikle."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Neden Hiç Kimse'ye diye başlık attın? Neden özellikle bu hitap şekli?"

Omzumu silktim. "En az gösterişli olan buydu. Sevgili Günlük çok ergenceydi. Beni Kurtarmasını Dilediğim Kişiye ise dayak yemeye davetiye çıkarıyordu. Bu sadece... doğru hissettirdi."

Elder kısık sesle güldü ve başını hafifçe iki yana salladı. "Sadece doğru hissettirdi."

Melankolisini ya da alışılmadık sohbetimizin gidişatını anlamadım.

Detaylandırmasını isteyecektim ama başını kaldırıp siyah gözleriyle bana baktı. "Benim kültürümde bir aile ferdi reddedilirse ona *hiç kimse* denildiğini biliyor musun? Evleri yoktur, insanları yoktur, gidecek hiçbir yerleri yoktur. Seni kurtarana kadar, *ben* hiç kimseydim. Bu tesadüfün ne kadar çılgınca olduğunu anlıyor musun? Notlarını çalmak ve sanki bunca zamandır bana yazıyormuşsun gibi hissetmek? Seni bulmam için bana yalvardığına ama yine de seni kurtarmamın iki yıl sürdüğüne inanmak?"

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ben tesadüflere inanmam, Pim. Kâğıt üzerinde okuduklarımın, gerçeği duyma ihtiyacımı saptırmasına izin vermeyeceğim. Her şeyi bilmek istiyorum. Her şeyi *bilmem gerek*. Şimdi anlıyor musun? Şimdiden seni tanıyormuşum gibi hissediyorum ama seni *tanımıyorum*. Okuduklarım beni zerre kadar tatmin etmiyor. Onları senden duymaya ihtiyacım var." Gözleri alev aldı, bu konuya geçtiği kadar hızlı bir şekilde yeni bir konuya geçti. "Akşam yemeğini bitirdik. O otel odasına adım attığımız anda gerçekleşeceğini bildiğimiz şeyden bizi alıkoyacak başka hiçbir şeyimiz yok."

Daha sert ve daha hızlı nefes aldım. "Neyden söz ediyorsun?"

"Bir şeyden söz ettiğime emin değilim." Yüz hatlarını işkence görmüş bir maskeye dönüştürdü. "Bu gecenin nasıl geçeceğini bildiğimi sanıyordum ama hiçbir fikrim yok. Eğer benimle odaya dönersen, yaşananlardan ben sorumlu olmayacağım. Özür dilemeyeceğim. Kontrol bende olmayacak."

Nefes almayı tamamen bıraktım. Buna nasıl tepki vermem gerekiyordu? Çığlık atarak sokakta koşmam mı? Ona güvenerek peşinden koşmam mı? *Ne?*

"Söylemen gerek," diye ısrar etti. "Daha önce dediğin şeylerde ciddi olduğunu söyle."

"Ne dedim ki?"

"Bana karşı bir şeyler hissettiğini söyledin. Bu gecenin artık sadece seninle ilgili olmadığını bildiğini. Benimle ilgili. İkimizle ilgili."

Ayağa kalktı ve beni vaat edilen krallık yerine yeraltı dünyasına götürmeye hazırlanan karanlık bir prens gibi elini uzattı. Buna davetiye çıkaran bendim. Haftalardır bu uçuruma doğru yaklaşıyorduk.

Nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Benim de nasıl tepki vereceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Eşit zemini ve nihai zevki bulabilirdik. Ya da birbirimizi uyumsuz bir acı yağmurunda mahvedebilirdik.

Buna değer mi?

Bu kumarı oynayacak, garip arkadaşlığımızı korkunç bir romantizmle takas edecek kadar güçlü müydüm?

Bir cevabım yoktu. Elimi onun elinin içine koyup odaya kadar onu takip edene kadar da cevabı bulabileceğimden şüpheliydim. Ta ki teslim olup... olacaklara izin verene kadar.

Ben de aynen öyle yaptım.

Ninova

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

ELDER

Sessizce restoran kısmından asansöre ve süite doğru ilerlerken *Hôtel de Paris* bir röntgenci gibi görünüyordu.

Tadını almadığım akşam yemeğini yerken, etrafımda istemediğim insanlar varken, duvarlar cansız; mobilyalar kör, sağır ve dilsizdi.

Koridorlardan geçip ağır perdeler, davetkâr yastıklar ve yirminci yüzyılın başından kalma dekorla süslenmiş zengin süitimze adım attığımda duvarların gözleri, mobilyaların kulakları varmış gibi hissettim. Bu düşünceyle ensemdeki tüyler ürperdi.

Hiçbir şey yapmadığım için kendimi suçlu hissediyordum.

Her şeyi beklediğim için utanç duyuyordum.

İki büklüm olmuştum, karmakarışıktım ve lanet olası derimi yırtıp dışarı fırlayacaktım.

Pim yavaşça önden ilerledi, sanki bir spot ışığı altında değilmiş ya da geçmişindeki her yanlış için avizelere veya kanepelere hesap vermek zorunda değilmiş gibi odaya girdi.

Eşikte duraksayıp kendime son bir kez istediğimin bu olup olmadığını sordum.

Tek seferlik kuralımı, iki seferlik kural lehine bozmuştum.

Bunu yaparsam, kendi gözümü açıp açmayacağımı ya da kendi takıntılarından başka hiçbir şeyi umursamayan çocuğa dönüşüp dönüşmeyeceğimi kim bilebilirdi ki? Çello tellerini

Ninova

parmaklarını kemiğe kadar yarıncaya dek çalan çocuğa. Silah olmanın verdiği acı için ve zaferi arzuladığı için insanları döven bir çocuğa.

Bağımlılığın ritmine kapılmaya bu kadar yakınsam, tamamen vazgeçmeme ne kadar kalmış olacaktı?

Elimi uzattım, kapıyı itip kilitledim. Emniyet zincirini yerine kaydırdığımda şangırdadı. Potansiyel tecavüzcüleri ve katilleri dışarıda mı bırakıyordum, yoksa Pim'i onlardan biriyle birlikte içeriye mi hapsediyordum emin değildim.

Lanet olsun, kendine gel.

Arkamı dönerken şakaklarıma masaj yaptım.

Pim'in parmakları göğüs dekoltesinin arasına dalınca olduğum yerde donakaldım.

Orada ne olduğunu biliyordum. Çalınan kaşığı unutmamıştım. Yemek boyunca göğsüne bakmaktan ve çaldığı şeyi arayışa girmek için duyduğum çaresiz arzuyla savaşmaktan kendimi alamamıştım.

Banyo kapısının yanındaki yan masaya doğru yöneldiğinde yutkundum, kaşığı çıkarıp masanın üzerindeki deniz mavisi kâsenin içine atmaya hazırlandı.

Tek başına soğumasına izin veremezdim. Onun vücudunun sıcaklığını hissetmem gerekiyordu.

"Bekle." Elimi kaldırıp kaskatı olmuş şekilde ilerledim. "İzin ver."

Önünde durduğumda gözleri büyüdü.

Dudaklarını birbirine bastırarak hafifçe başını salladı ve ellerini indirdi, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Tüm kaslarımı baskıcı ihtiyacıma karşı güçlendirerek parmaklarımı yavaşça sıcak, mükemmel memelerinin vadisine soktum.

Tanrım...

Gözlerim şehvetle dolup taşarak kapandı. Teni çok yumuşaktı. Nefesi çok narindi. Parmak uçlarım kaşığın etrafına sarıldığında daveti çok sıcaktı.

Yarı kapanmış gözlerle kaşığı hafifçe çektim.

Pim ürperdi, dudakları aralandı ve gelmiş geçmiş en seksi kızarıklık göğsünden yanaklarına doğru tırmandı.

Aletim o kadar sertleşti ki kemerimi yumrukladı, oradan kurtulmak istiyordu. Arzuladığı şeyi, gerçekleştireceği kadar erkek olmadığım hamleyi yapmak için ölüp bitiyordu; *üstüne atlamak ve onu çaresizce becermek.*

Tekrar çekiştirip kaşığı dekoltesinden dışarı kaydırırken ve kaşığın yuvarlak ucunu, etinin kürelerinde gezdirirken delice bir özlemle doldum.

Sağ göğsünün tepesine *sessizlik* anlamına gelen Japonca karakteri çizdiğimde titredi.

Onun için sessizlik.

Hayatımı aptalca teslim ettiğim grup için sessizlik.

Chinmoku Japoncada sessizlik anlamına geliyordu ve tıpkı onun Hiç Kimse'ye yazması gibi hiç beklemediğim bir anda dönüp dolaşıp karşıma çıkmasından nefret ediyordum.

Hâlâ sıcak olan kaşığı avucumun içinde tutup ondan bir adım uzaklaşırken ikimiz de titriyorduk. Biraz mesafeye ihtiyacım vardı. Özlemle eşleşen kokusunu içime çekmeden nefes almaya ihtiyacım vardı.

Kaşığı sıkıca kavradım. "Nasıl hissediyorsun? Bunu çalma konusunda?"

Pim parmaklarını saçlarında gezdirdi, parlak telleri karıştırdı ve içine girdiğimiz cinsel trans halinden kendini uyandırdı. Akşam yemeğindeki zarif, leziz varlığı sildi ve yerini daha vahşi, bir şekilde daha da güzel bir versiyonu aldı. "Kaşığı mı?" Sanki konuşmak aklındaki son şeymiş gibi gözlerini kırpıştırdı.

Bu hissi biliyordum.

Bu yüzden onu yakalayıp kendimden geçmişçesine öpmek yerine, bize biraz daha zaman kazandırmak için konuşmayı seçtim. "Evet, kaşık. Onu aldığına pişman mısın?"

"Pişman olmalıyım. Bana ait olmayan bir şeyi aldım."

"Olmalı mısın? Yani bu pişman olmadığın anlamına mı geliyor?" Dudaklarım gururlu bir gülümsemeyle kıpırdandı. "Bunu almaktan hoşlandığını mı söylüyorsun? Heyecan duyduğunu?"

Etrafımdan dolaşarak yatağa doğru ilerledi. "Pek sayılmaz."

"Yalancı," dedim yüksek sesle.

Bağışlanmak ister gibi ellerini açtı. "İyi. Bana... bir şeyler yaptı. Binlerce kaşıktan biri olduğunu ve özlenmeyeceğini bilmenin elbette yardımı oldu."

"Ah, bahaneler başladı."

Ellerini kalçasına yerleştirdi. "Davranışıma bahane bulmuyorum. Yanlış olduğunu biliyorum ve bir daha yapmam... ama bu bana kendimle ilgili kaybettiğim şeyleri gösterdi."

"Ne gibi?" İlgim bir anda tavan yaptı. Kulaklarım vereceği kırıntılar için yalvarıyordu.

"Birçok şeyi kaçırdığımı fark etmek gibi. Denemekten korktuğum için bir şeyleri kaçırmaya devam etmek istemediğim gibi şeyler."

Satır aralarını okumamak için elimden geleni yapıyordum. Cinsel bir davet duymamak için.

"Hırsızlığın heyecanı budur, Pim. Ne kadar çok yaparsan o kadar kötüleşir."

Başını iki yana salladı. "Bu küçük heyecan kırıntısı, benim yaşadığım heyecanın yanında hiçbir şey-" Konuşmayı kesti, neredeyse ağzından kaçırdığı ve bilmemi istemediği bir şeyi söylediği için gözleri şokla parlıyordu.

Ona duyduğum takıntı kontrol edilebilir olmaktan çıkıp tehlikeli sınırlara dayanıverdi. "Neyin yanında?" Pim'e doğru ilerledim ve benden kaçmak için geri adım atınca omurgamı dikleştirdim. Onun uzaklaşması içgüdülerimi acımasızca etkiledi. Kovalamak, avlamak, mideye indirmek istememe neden oldu.

"Önemli değil." Bakışlarını koyu mavi halıya indirdi. "Unut gitsin."

"Ben hiçbir şeyi unutmam, Pim." Kaşığı arkasındaki yatağa fırlatarak kollarımı kavuşturdum. "Anlat bana."

Sertçe nefes almadan önce olduğu yerde kıpırdandı. "Beni öptüğünde... bana dokunduğunda hissettiğim heyecanla kıyaslanamazdı." Yanakları kıpkırmızı oldu. "B-ben pek öpülmedim. Hoşuma gideceğini sanmıyordum ama sen..." Kirpikleri yukarı kalktı ve gölgeli yeşil gözlerine bakmama izin verdi. "Sen iyi hale getiriyorsun."

"Tanrım." Bütün vücudum kalan mesafeyi silmek ve onu almak için hırlarken bir inlemeyi yuttum. Kendi kendine dayattığı sessizliğinden sonra benimle konuşması, aldığım en büyük ödüllerden biriydi. Beni öpmekten hoşlandığını itiraf etmesi? Siktir, bu dayanabileceğimden çok daha fazlaydı.

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin, Pimlico. Özellikle de şu anda." Ondan uzaklaşarak spor çantama ve acil durumlar için bir şeyler koyduğum küçük yan cebe doğru ilerledim. Zihnim vücut parçaları ve itiş kakışla doluydu. Hızlı ve şiddetli sevişmelerle. Onun travma geçirmiş ruhunu hiç düşünmeden, istediğimi almakla.

Pim'in itirafı sayesinde içimdeki dürtü daha da güçlenmişti. Kural tanımayan düşüncelerim, olmaması gereken şeylere odaklandı.

Perdeler çizgili kumaştan yapılmıştı. Eğer onları sayarsam çizgiler çift mi, yoksa tek mi olurdu? Halıda lacivertin içinde

açık mavi girdaplar vardı. Açık ve koyu rengin oranı eşit çıkar mıydı?

Gözlerimi kapatarak kendimi aşırı şekilde uyarılmaktan sakındım.

Parmaklarım hayali çello akorlarının üzerinde çırpınıyor, kanımdaki düzensizliğin etrafından dolaşmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Pim'e dokunmak istiyordum. Bir bakıma, merkezde kalmak ve teslim olmamak için ona dokunmam *gerekiyordu.*

Ama bu sadece dokunmak değil, tam ve mutlak bir hâkimiyet olacaktı. Onu soyacak, yalayacak, içine girecektim. Bana *her şeyini* verene kadar onu kavrayacak, becerecek, tutacak ve manipüle edecektim.

Ben berbat olduğum ve o da trajik bir geçmişe sahip olduğu için bu bizi sadece mahvedecekti. Ne onun ne de benim gelişimimi mahvetmeyi reddediyordum.

Ben bundan daha iyiyim.

Spor çantamın fermuarını açıp önceden sarılmış esrarı çıkarırken dişlerimi sıktım. Bu bitkisel ilacın etkileri çok azdı ama gerekliydi. Zihnimi sakinleştiriyordu, meşguliyetimin sivri uçlarını biraz solduruyor ve her şeye hemen, istisnasız hepsine ihtiyaç duymamam için beni biraz rahatlatıyordu.

Yaklaşan Pim'in topuklarının sesi, halının üzerinden fısıltıyla geçti.

Ona sırtımı döndüm, cebimde çakmak ararken bir yandan da esrarı tutuyordum. Pim gelip yanımda durduğunda parmaklarım ateş çıkaran aleti bulmakta zorlanıyor, daha derine iniyordu. Hüzünlü gözleri otu buldu, yüzü soru sormak ve bana alan tanımak arasında gidip geliyordu.

Çantamdaki yedek çakmağı bulup onu almadan önce, "Benden yapmamamı isteme, Pim," diye homurdandım. "Bunu isteyemezsin."

"İsteyemez miyim?"

Alevi otun ucuna tutarak yaktım ama içime çekmedim. Pim'in beni anlamasına ihtiyacım vardı. Bu benim olduğu kadar onun da güvenliği içindi. Ona zaten olduğundan daha fazla zarar veremezdim. Pim'i kendimi kontrol edemediğim için daha da kötüleştirmemek yerine iyileştirmeliydim.

Tatlı, tiksindirici duman yükselip gözlerimi yaktı. Yine de dumanı içime çekmedim. "Benden durmamı isteyemezsin."

Dilinin ucunu altdudağının üzerinde gezdirip dumanın tavana doğru kıvrılmasını izledi. "Neden?"

"Az önce sana nedenini söyledim."

Gözlerini benimkilere dikti. "Hayır, bana başka bir gerçeği söyle, böylece benimle birlikte olmak için kendini uyuşturuyormuşsun gibi hissetmeyeyim. Bunu söyle ki beni istemediğini düşünmeyeyim."

Bu ağır bir soruydu ve ondan daha da ağır bir cevabı vardı.

Hayalet'teki yemekte ona zaten söylemiştim ama bu gece farklı nedenlerim vardı.

Çekeceğim ilk nefes için can atıyordum ama otu kendimden uzak tuttum, dürüst olmak için elimden geleni yapıyordum. Ne de olsa, bu gece onun dürüstlüğünün her parçasını talep edecektim. Saklanacak hiçbir yeri, ona yardım edecek hiç kimsesi olmayacaktı.

Bu hem acımasız hem de zevkli olacaktı ve bu kadar uç noktalarda olmak, alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

"Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Alrik'in yatak odasındaki o ilk gece?"

Kollarını kendine dolayarak kötü hatıraları engellemeye çalıştı. "Ne demiştin?"

Hatırlamamasına şaşırmadım ama bu, yüzeyin altında öfke kabarcıklarının oluşmasına neden oldu. Bana kendimi kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu gösterdi. "Sana ilk dokunan olmayı ne kadar istediğimi, sadece sesimle seni ıslatmak istediğimi söylemiştim. Seni yalayan ilk kişi olmak istediğimi, nasıl boşaldığını tatmak istediğimi. Kendini dilime bıraktığında ne kadar güzel olacağını izlemek istediğimi."

Titredi, diken diken olan tüyleri tenini süsledi.

"Sana meme uçlarını ısıracak, karnını öpecek ve benim gibi bir adam üzerinde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu fark etmeni sağlayacak ilk erkeğin, ben olacağını söylemiştim."

Başını kaldırdı, hızlı ve tıpkı bir av gibi nefes alıyordu. "Bu gece onu yapacak mısın?"

Nefes alışım yavaşladı, hızla soluyor ve avlanıyordum; kendimi tutmak için elimden geleni yaparken bile saldırmaya hazırdım. "Yapmamı ister misin?"

Sanki siyah elbisesinin içinden göğüs uçları fırlamış bir kadın gibi değil de bir çocuk gibi omzunu silkti.

Ona doğru bir adım attım. Otokontrolümün ağırlığı altında dizlerim titredi. "Soruma cevap ver. Tıpkı bu gece cevap vereceğin tüm sorularım gibi. Tıpkı sonunda bana teslim olacağın ve sana şehvetin nasıl olması gerektiğini göstermeme izin vereceğin gibi."

Bu kelime üzerine gerildi ama bir tutam saçını kenara itip kalan tutamları ensesinde topladığımda yerinden kıpırdamadı. "Cevap ver bana."

Bakışları yavaşça yumuşayıp davetkâr bir hal aldı. "Evet, yapmanı istiyorum."

"Neden?"

Gözleri parladı, sonra tekrar yarı yarıya kapandı. "Yapmana ihtiyacım var."

Ninova

"Çünkü?"

Alnı kırıştı, teste tabi tutulmaktan hoşnut olmadığı belliydi. "Çünkü normal olmak istiyorum. İçimde yarattığın ağırlığı anlamak istiyorum. Ben-"

Hızla nefes alıp devam etmesini bekledim. Lanet olası ayaklarımı yere yapıştırdım, böylece onu yatağa fırlatıp lanet kuralların her birini cehenneme yollamayacaktım.

Fısıltısı kulaklarıma zar zor ulaştı. "Nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

"Neyin nasıl olduğunu? Seksin mi?" Kelimeyi yedim. Kelimeyi parçalarına ayırdım. Tıpkı içimdeki salyalı canavar gibi pençelerimle delik deşik olana ve dişlerimle çiğnenene kadar onu parçaladım.

Başını çabucak sallayarak onayladı. "Seninle seks. Farklı... farklı olmalı. Daha iyi-"

Onu öne, kendime çektim.

Bunu yapmak niyetinde değildim. Onun bana gereğinden fazla yaklaşmasını istemiyordum. Ancak bir kez daha, söz konusu Pim olunca kendime engel olamamıştım. Onun kırılganlık ile cesaretin birbirine geçmiş karışımı, beni içimdeki canavar ve kahramanla savaşmaya zorluyordu.

Kolları tedirgin bir biçimde belime dolandı, sıcaklığı ve incecik gövdesi tam benim sertliğime göreydi. Kahretsin, onu sarmak ve gitmesine asla izin vermeyeceğime dair söz vermek istedim. Yalan olduğu halde güvende olduğunu söylemek istedim. Bunu gerçekleştiremeyecek olduğum halde benim olduğunu söylemek istedim. Bu gelmiş geçmiş en büyük yalanken, benden asla korkmaması gerektiğini bilmesini sağlamak istedim.

Tutuşumu gevşeterek, "Aramızdaki seks daha önce yaşadığın hiçbir şeye benzemeyecek. Söz veriyorum," dedim.

Aramızdaki seks *benim* de yaşadığım hiçbir şeye benzemeyecekti. Beni asıl dehşete düşüren de buydu. Ona sahip olduğumda yemek yemeyi, nefes almayı ve su içmeyi unutacak kadar bağımlı hale gelme ihtimalim beni dehşete düşürüyordu.

Geri çekilirken kucaklaması gevşedi. "Eğer seni... hayal kırıklığına uğratıyorsam özür dilerim." Saçlarını barikat olarak kullanarak başını iki yana salladı. "Eminim çok daha iyileriyle-"

"*Ne?*" Ben daha durduramadan dudaklarımdan bir kükreme fırladı.

Sıçradı, yüzüm öfkeyle dolunca Pim'in yüzü bembeyaz oldu. "Ben, şey, senin başkalarıyla birlikte olmayacağını düşünecek kadar aptal değilim-"

Bunu daha fazla yapamazdım.

"Dur. Hemen şimdi." Volta atarak yavaşça tütmekte olan esrardan bir nefes çektim. Kalın bulut ciğerlerime girdi ve çıkarken dilimi yaktı. "Buna neden ihtiyacım olduğunu biliyor musun? Neden sadece sen hayatıma girdiğinden beri esrar içmek zorunda kaldığımı? Bu tür yöntemlere başvurmak zorunda kaldığım son seferin üç lanet yıl öncesinde olduğunu?"

Başını iki yana salladı.

"*Senin* yüzünden. Seni bu kadar çok istediğim için. İçimi paramparça etmen yüzünden. Hasta, çarpık kalbimden geriye ne kaldıysa ona bir şeyler yapıyorsun ve hak etmediğim şeyleri arzulamama neden oluyorsun."

Çürümüş ruhumdaki her şeyi dökmemek adına çenemi kapamak için elimden geleni yaparak süite doğru ilerledim. "Bu şey olmadan seninle bu otelde kalamam, tamam mı? Bunun yardımı olmadan senden elbiseni çıkarmanı isteyemem, beni anlıyor musun?"

Tavana baktım. Varlığıma, neden olduğum sorunlara, yaptığım yanlışlara, kendimi içine sürüklediğim karmaya lanet ettim.

"Sensin, başka kimse değil. Sana yaklaşmama izin vereceğini bilmek. Sana sahip olduğum için beni affettiğini bilmek. Benimle yatmayı düşünecek güce sahip olman beni öyle bir yoldan çıkarıyor ki tek bir öpücük bile beni mahvedecek."

Pim'in elbisesindeki inciler, onları saymam için bana yalvarıyordu.

Etek ucundaki püsküller, şu andaki gibi vahşi bir karmaşa halinde durmak yerine onları düzenli gruplar halinde ayırmam için beni kışkırtıyorlardı.

Durup kendimi onun keder dolu, bilge yeşil gözlerine bakmaya zorladım. Tek bir bakışıyla beni cehenneme gönderiyordu. "Patlamama *şu kadar* kaldı, Pim. Bu yüzden lanet olası saplantım olan tek kadın olduğun için sakın özür dileme, tamam mı?"

Uzun süredir savaştığım öfke güçlenerek ortaya çıktı. Kendimi mermer şöminenin yanındaki deri koltuğa atarak esrarı derin derin içime çektim. Külünü kristal bir tepsiye döktüm ve bakışlarımla Pim'i köşeye sıkıştırdım. "Şimdi, soyun. Bana o elbisenin altına ne giydiğini göster."

Nefes nefese kaldı.

Parmakları sanki açıklığından rahatsız olmuş gibi göğsüne doğru fırladı. İtaat etmek için hareket etmedi.

Son bir nefes çektim ve kırmızı kömürün, otun geri kalanını yutmasını sağladım. Isı tenimi yaktığında söndürdüm, parmaklarımı bacaklarımın arasında birleştirerek öne eğildim. Bir pranga oluşturmak için onları sıkıca birbirine geçirdim ve uzanıp ona dokunmamak için kendimi hapsettim.

Bu kısım benim için değil, Pim içindi.

Bu gece planladığım gibi onunla ilgili olmalıydı.

Ot bu sözü tutmama yardımcı olacaktı. Sadece ve sadece tek bir şeye odaklanmamı sağlayacaktı.

Ona.

Sakin kalmamı ve parçalanıp derimi yırtmamamı sağlayacaktı.

Beni öldürecek, yaralayacak, kendi kendime koyduğum yasağı delmek için Fas'taki tüm cin lambalarına yalvarmamı sağlayacaktı ama yapmayacaktım.

Çünkü Pim'in kendi gücünü anlamaya ihtiyacı vardı.

Kendi güzelliğine kabullenmeye.

Kendi bedenine sahip çıkmaya.

Belki o zaman, istediğimi almamı kaldırabilecek kadar güçlü olabilirdi.

Parmaklarım bembeyaz olurken ve kalbim saniyede bir kilometre hızla atarken, "Bir daha sormayacağım, Pim," diye hırladım. "Soyun. Her santimini görmek istiyorum."

Ninova

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

PIMLICO

Sesi kafatasımın içinde sekti.

Her santimini görmek istiyorum.

Her santimi görmek.

Bu hiç mantıklı değildi.

Beni *görmüştü.* Giyinik olduğumdan daha çok çıplak gezmiştim. Bana dokunmuştu, içime girmişti; beni çoktan *görmüştü.*

Neden sanki daha önce hiç soyunan bir kadın görmemiş gibi soruyordu? Neden vücudu titrerken ve parmakları onları sıkmaktan beyaza dönerken benden olabildiğince uzakta oturuyordu? Gözleri binlerce ateşle yanarken neden hislerini köreltmeye çalışıyordu?

"Pim."

Hırıltısı içime ulaştı, tüm güçlü duyguları ve tutkulu sinirlerimi çekiştirdi. Yerimden sıçradım ve ellerim boğazıma gitti.

Bu boğaz hâlâ tecavüzü, kısıtlamayı ve korkunç efendilerin anılarını saklıyordu.

"Elbiseni çıkar."

Ellerimi vücudumdan aşağıya inmeye zorladım, yukarıda toplanıp beni korumalarına izin vermeyi reddettim. Bunu isteyen ben değil miydim? Bunun olması için zorlamamış mıydım?

O zaman neden bu gerçekleşirken tamamen donakalmıştım?

Bakışlarımı indirip püsküllü elbisemi çekiştirdim. Çıplak olmanın özgürlüğünü, giyinik kalmanın klostrofobisiyle değiş tokuş edeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama işte burada, kıpırdamaya isteksiz bir şekilde karşısında dikiliyordum. Gözleri beni alev alma tehlikesiyle karşı karşıya bırakacak şekilde yakıp geçiyordu.

Eğer karşısında çıplak durursam beni yakıp kavuracaktı.

Yutkunurken boyun kasları dalgalandı, bakışlarını bir an olsun bedenimden ayırmıyordu. Sanki sahibimmiş gibi, sanki kendi fikirleri ve kararları olan bir insan değilmişim gibi bana bakıyordu. Göz teması kurmadı. Yoğunluğunun beni ne kadar rahatsız ettiğini kontrol etmedi.

Sadece açlığa yeni bir semptom vererek tüm kartları bana doğru çevirdi.

Kalbim seks için heyecanla çarptı. Kadınlığım seks için sıkıştı. Meme uçlarım *seks* için sertleşti.

Seks için.

Seks.

Seks.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Seksten nefret ederdim.

Seksle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Yine de arzum gittikçe yoğunlaşıyordu.

Damarlarımda şarkı söyleyen bir koro ve göğsümde gümbürdeyen bir bando belirince duruşumu dikleştirdim.

Seks, rızası olan iki yetişkinin birlikte yaptığı bir şeydi.

Buradaki anahtar kelime *rızaydı.*

Ben *hiç* seks yapmamıştım.

Sadece tecavüze uğramıştım.

Bu yeni bir şeydi.

Ninova

Bu yeni, bilinmeyen bir şeydi ve korkmaya gerek yoktu.

Yavaş, çok yavaş bir şekilde yan tarafıma uzandım ve elbisenin fermuarını kolumun altından kalçamın yarısına kadar indirdim.

Ağır kumaş aralanıp da ılık otel havasının belime, oradan da göbeğimin etrafından aşağıya doğru süzülmesine izin verince titredim.

Elder hareket etmedi.

İnce askıları omuzlarımdan indirmek için uzandığımda nefes almadı. Askıların ikisi de aynı anda kaçma içgüdülerim ile kalma cesaretim arasında mücadele ediyor, çıldırtıcı derecede yavaş hareket ediyordu. Kumaş dirseklerime kadar kayıp orada asılı kaldı. Sutyenimin kopçası alay eder gibi bana kibarca istediğimin gerçekten bu olup olmadığını sordu. Elbisenin bana veda etmesini ve halıya düşüp beni terk etmesini gerçekten istiyor muydum? Elder'ın vahşi gözlerinin saklı olan şeyi görmesini gerçekten arzuluyor muydum?

Cevabım birkaç saniye içinde *evet* ve *hayır* arasında milyonlarca kez değişti. Olduğum köle ile olmak istediğim kadın arasında savaş veriyordum. Pim ve Tasmin. Tutsak ve özgür.

Sertçe yutkunarak kollarımı indirdim.

Ağır boncuklu elbise kıvrımlarımdan aşağıya kaydı ve bacaklarımı yalayıp geçtikten sonra yüksek topuklu ayakkabılarımın etrafında cansız, siyah bir havuza dönüştü.

Elder kısa ve derin bir sesle hırladı, sanki soyunma eylemi onu kabul edebileceğinden çok daha fazla etkilemiş gibiydi. Elinin tersini dudaklarına bastırarak gece yarısını andıran bakışlarıyla beni baştan aşağı süzdü.

"Bunu söylediğimde bana inan. Sen hayatımda gördüğüm en güzel yaratıksın." Gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluştuktan sonra tekrar giydiğim siyah kadife ve dantel iç çamaşırına kaydı.

Yemek boyunca sıkı lastiğe, acımasız balenlere, kaşındıran jartiyere ve kaygan çoraplara lanet etmiştim. Üzerime bu kadar çok şeyin yapışmasının verdiği rahatsız his, yemek boyunca birden fazla kez dikkatimin dağılmasına neden olmuştu. Ayaklarımı kesen, doğru iyileşmemiş kemikleri ve yaşlanana kadar beni bulmaması gereken kireçlenmeyi daha da ortaya çıkaran, bantlı siyah topuklardan bahsetmiyordum bile.

Asla tamamen esnek olamayacaktım. Kaynamış kemiklerim ve zedelenmiş bağlarımla bir jimnastikçi olamazdım ama güzel olabilirdim.

Elder böyle söylemişti.

Ve ilk kez, ona inanmıştım.

Dudaklarının aralanışı bana yalnızca bir kız olmadığımı, aynı zamanda güneşin doğuşu ve batışı kadar önemli olduğumu hissettirdi. Vücudunun bir an kasılıp sonra gevşeme şeklinden, sanki bir anlık bir dürtüyle yanıma gelmek isteyip sonra da kendini durmaya ve yerinde kalmaya zorladığını düşündüm.

Kanımda bir parıltı belirdi. Daha önce hiç hissetmediğim türden bir sihirdi.

Sadece gözlerini üzerime dikmiş ve bana şehvetin armağanını sunmuştu. Arzunun katmanlarını ve karmaşıklığını anlamamı sağladı: Hayranlık duyduğun birine bakmanın, ona dokunmaktan ya da sahip olmaktan kaçınmanın, onu incitmeden ve zarar vermeden sadece varlığına şahitlik etmenin gerektirdiği derin saygı ve güçlü bir öz kontrol.

Ne yaptığını biliyorum.

Birdenbire onun konuşmasına gerek kalmadan tüm bu şeylerin kuralını anladım.

Başını salladı, onunla konuşmayı reddettiğim zamanki kadar net bir şekilde düşüncelerimi takip ediyordu. "Anlıyorsun."

Hızla nefes aldım.

"Bana bu hediyeyi verenin *sen* olduğunu anlıyorsun. Başka kimse değil. Ben almıyorum; sen veriyorsun." Koltukta arkasına yaslandı, iri ellerini baldırlarına koyup sertçe kaslarına geçirdi. "Bu geceden sen sorumlusun, Pim. Bana ne istediğini söyle. Görmemi istediğin şeyi bana göstermek sana kalmış. Bana *kendi* istediğini ver. Karşılığında benden sana vermemi istediğin şeyi söyle."

Siyah pantolonunun içindeki sert ereksiyonunu avuçladığında büyülenme sırası bendeydi.

"Bana yaptığın şey bu. İçinde bulunduğum acı. Sebep olduğun ihtiyaç. Hepsi senin yüzünden. Ama beni bu ıstıraptan kurtarmanı ne kadar istesem de seni zorlamayacağım. Sen bana izin verene kadar sana dokunmayacağım."

Meme uçlarım sutyenimin altında sertleşti, o bana bakıp sertliğini acımasızca sıktıkça meme uçlarım elmasa dönüştü. Eli bembeyaz olurken dudağını ısırdı; kendine zevkle değil, acıyla dokunuyordu.

Acıyı biliyor, acıyı anlıyordum.

Onun için de kendim için de acıyı istemiyordum. Benim arzuladığım farklı bir şeydi. Aramızda zaten oluşmakta olan, isimsiz ama aynı zamanda bilinen bir şey.

Ellerim sutyenimin kopçalarını açmak için arkama gitti. Sadece *ben* istediğim için Elder'a bir parçamı daha gösterme düşüncesi içimde karıncalanma hissi uyandırdı.

Sertleşti; eli hâlâ aletinin üzerindeydi.

Gözlerim otel odasının kapısına kaydı ve kilitli olduğundan emin oldum, bir kapı gördüğüm için neredeyse şok olmuştum. Kaç yıl boyunca mahremiyetin asla sunulmadığı bir yerde yaşamıştım? Kaçacak ya da saklanacak bir yerim olmadan? Şimdi de burada, bu oyunu oynadıkça daha da az insana benzeyen bir adamın önünde duruyordum ve korkmuyordum.

Güçlenmiştim, cesaretlenmiştim, *canlanmıştım.*

Sesi bir canavarınki gibi çıktı. "İstersen gidebilirsin. Seni durdurmayacağım."

Ona bir kaçış aramadığımı, rahatsız edilmeyeceğimizden emin olmak istediğimi söylemedim. Ona kimseye, hatta kendime bile güvendiğimden daha fazla güvendiğimi de dile getirmedim. Koltuğunda kıpırdamadan durarak, bana istediğim her şeyi yapabileceğimi kanıtladığını da.

Onun için soyunabilirdim.

Onun için yatağa uzanabilirdim.

Kendime dokunabilirdim ve o asla kımıldamazdı.

Bu onu öldürürdü. Ama kımıldamazdı, biliyordum.

Ve tüm bunları bilmek, beni aramızda var olan her neyse ona doğru daha hızlı sürükledi.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan sutyenin kopçasını açtım ve memelerimden ayrılıp altımdaki elbisenin yanındaki yerini almak üzere yere düşmesine izin verdim. Meme uçlarımın etrafındaki hava ılıktı ama onun ağzının hissettireceği kadar sıcak değildi. Beni sıkıca kavradığını ve emdiğini hayal ettim. Bana yumuşak ama sert, sahiplenici ama kontrollü bir şekilde dokunduğunu düşledim.

Karnım gerildi ve beni hiç olmadığım kadar ıslak hale getirdi. Vücudum bir erkeğin önünde durup sekse adapte olabileceğim, isteyerek ilişkiye girip zevk alabileceğim fikrini gerçekten benimseyecek kadar iyileşmişti.

Elder dudaklarını ovuşturdu, sanki verebileceği emirleri susturmak istercesine iki elini ağzının üzerine bastırdı.

Düşen elbisemden uzaklaşarak geriye, yatağa doğru gittim. Kalçalarım salınıyor, yüksek topuklu ayakkabılarımla daha da dikkat çekiyordu. Karnım sığ nefeslerle yükselip alçalıyordu. Vücudum titreyip karıncalanıyor, bir yanım ağırlaşırken diğer

yanım hafifliyordu. Çevresel görüşüm beni terk ederken artık otel süslerini, şömineleri ya da kumaşları görmüyordum... tek gördüğüm oydu.

Odak noktamın merkezindeydi ve ben dikkatimi verdikçe yavaş yavaş büyüyordu. Görebildiğim, kabul edebildiğim ve anlayabildiğim tek şey Elder oldu.

Eğildim, topuklu ayakkabılarımın minik tokalarını açmak için uzandığımda saçlarım omzuma döküldü. Ayak bileklerimi serbest bırakarak ayakkabıları küçük hareketlerle tekmeledim ve işkence gören yamulmuş tarak kemiklerim düz hale gelirken biraz irkildim.

Elder beni izlemeye devam etti ama yaklaşmak için koltuğundan kalkmadı.

Gelmeyecekti.

Ben söyleyene kadar bunu yapmayacaktı.

Bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacaktım.

Bir bakıma, bu gece ipleri ve zincirleri takan oydu.

Ben değildim.

Ayakkabısız, elbisesiz, sutyensiz kalınca üzerimde sadece üç parça kıyafetim kalmıştı.

Jartiyerim, külotlu çorabım ve külotum.

Jartiyere uzanırken ellerim titredi, onları açtım ve şeffaf ipeği yavaşça bacaklarımdan aşağı indirdim. Sanki bir parçamı daha sıyırıp atmışım, bir korkumu daha yok etmişim ve başka bir hatırayı daha silmişim gibi hissettim.

Parmaklarım kalçalarıma gitti ve dantelin etrafına dolandı. Elder oturduğu koltukta kıpırdanınca koltuk gıcırdadı.

Utanç etrafımı sardı.

Çıplak olma düşüncesinden utanmıyordum, iç çamaşırları beni saklamadan çok önce çıplaklığımı kucaklamıştım. Hayır,

Elder'a bu kadar ihtiyacım olduğu için utanıyordum. Bu kadar boş olduğum için. Bu kadar aç olduğum için. Daha önce hiç bu kadar içgüdüsel tepkiler vermemiştim. Bu yüzden, ne kadar yakışıklı ve mükemmel görünürse görünsün, Elder'ın hızla artan arzumu gideremeyeceğinden endişeleniyordum.

Ya beni ebediyen tatminsiz bırakmak adına bu derin arzuyu hissetmem için lanetlemişse? Ya seks tecavüzden farksızsa? Ya bedenim ikisini birbirinden ayıramazsa? Ya o zevk vaadi hiç gerçekleşmezse?

Dur...

İnan. Güven. Rahatla.

Bu korkular kalan güvenimi de çalmadan önce onları yuttum. Külotumu çıkarmadan yatağa oturdum. O ya da bir başkası için değil, kendim için karar verdim. Parmağımı kaldırdım ve kıvırarak gelmesi için işaret yaptım.

Elder anında ayağa fırladı. Bir elini sıkıca yumruk yapmıştı, diğer eli hâlâ sert ereksiyonunun üzerindeydi. "Emin misin?"

Dudaklarımı yaladım, her şeyle savaşıyor ve hepsini kucaklıyordum. "Eminim."

Bana yavaşça yaklaştı.

Başı eğik, gözleri parlak, vücudu gergindi. Birkaç uzun adımda odayı geçti ve sonra önümdeydi. Sadece bir adım ötemde, iki eli yumruk halini almış, iki bacağı kilitlenmiş ve tüm vücudu hareket etmeme emri almıştı.

Yeterince yakın değil.

Ayağa kalkarak önünde durdum.

Ellerim ceketinin düğmelerini bulunca inledi. Düğmeleri çözüp ceketini kenara ittiğimde ve parmaklarımı gömleğiyle kaplı göğsünün sıcaklığına kaydırdığımda gözleri kapandı.

Yüzümü ona sürtmek istedim.

Onu koklamak, okşamak, ondan zevk almak istiyordum.

Ama yüzü gerildiğinde ve kendini kontrol etme gücü boşlukta uğuldadığında, onu daha ne kadar zorlayabileceğimi bilmiyordum.

Bunun yerine siyah kravatını kavrayıp parmaklarıma doladım ve onu öne çektim.

Bana doğru tökezlerken gözleri büyümüştü, ardından ben yatağa düşerken beni takip etti. Kravatını asla bırakmadan onu da kendimle birlikte çekerek yatakta daha da yukarı çıktım.

Bana izin verdi.

Bana itaat etti.

Daha önce hiçbir erkeğe boyun eğdirmemiştim.

Bu güçle sarhoş oldum, onunla güçlendim. Bir yıldız yuttum ve onunla parladım.

Dört ayak pozisyonunu almış, bana doğru sürünüyordu. Kravatını sıkıca kavradığım için sırtı eğikti ve beni devasa yatağın ortasına kadar kovalarken büyük elleri vahşi pençelere benziyordu.

Kravatını bırakarak uzandım.

Bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Nefes nefese bir halde üzerimde durdu. Dudakları dolgun, gözleri vahşi ve şakakları ter içindeydi.

Hareket etmedik.

Kanım gerginlikle kaynıyordu. Üstümde bir erkek varken sırtüstü yatmak yeni bir şey değildi. Her zaman cehennem gibi hissettiriyordu. Ama şimdi... ne olacağına dair hiçbir beklentim ya da bilgim olmadan sadece Elder'a bakarken, onun gerçekten ne kadar muhteşem olduğunu takdir edebiliyordum.

Beni kendinden korumak için nasıl titrediğini.

Bana yer açmak için nasıl sırtüstü yuvarlandığını.

Yan yana uzanırken yumrukları yatağa saplandı. Gözlerini kapattı; alnındaki çizgiler kendini tutmasından dolayı belirginleşmişti.

"Siktir, bu düşündüğümden de zormuş." Avucunu alnına bastırarak bana ters bir şekilde baktı. Bir daha konuşmadı ve kulaklarım bir talimat, iki normal insanın yatakta yan yana yatarken ne yapacağına dair bir rehberlik vermesi için dikkat kesildi.

İkisi de acı çekmiyordu.

İkisi de gözyaşları içinde değildi.

Karşılıklı olarak arzulanıyorduk ve güvendeydik.

Elder göğsünden gelen bir hırıltıyla sırtüstü yatmayı bırakıp bedenini yana çevirdi ve eliyle başını destekledi. "Sana dokunacağım. Sana dokunmadan duramam." Diğer eli çarşafın üzerinden hafifçe geçerek belime dokundu.

Korkudan değil, parmak uçlarının sebep olduğu çılgınca yoğunluktan, derimin altından kanımın tıpkı yanan bir gül gibi tomurcuklanmasından ve her kadınsı parçamın zevkle gerilip tortop olmasından dolayı irkildim.

Eli karnımda düzleşti ve mememi avuçlayana kadar yavaşça yukarı doğru okşarken dişleri altdudağında iz bıraktı.

Hatıralar beni tüketmeye çalışırken gözlerim kapandı. Elder'ın sıcaklığı, ağırlığı; tenimdeki ter onunkiyle aynı hale gelinceye kadar hepsi beni titretti. Birbirimize neredeyse hiç dokunmamıştık ama adrenalin ve ihtiyaç, kalan tüm kontrolümüzü yakıp kül etmişti.

Parmaklarıyla bana masaj yapıyor, göğüs uçlarımı yuvarlıyor, beni daha önce hiç okşanmadığım şekilde okşuyordu. Bitmesi için yalvarmak ya da zihnimde fiziksel hislerin bana zarar vermesi için kaybolmak yerine dokunuşuna doğru yükseldim.

Elinin içine kendimi biraz daha bastırdığımda kontrolünü tamamen kaybetti.

Kalçası öne doğru fırladı ve siyah pantolonuyla gömleğini çoğunlukla çıplak olan bedenime bastırdı. Başı aşağı doğru düştü ve yumuşak, nemli dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

O beni öperken inledim.

Sert.

Hızlı.

Derin.

Islak.

Ereksiyonunun sertliği kalçamı dürterken ve hâlâ kapalı olan fermuarının dişleri baldırımı çizerken sabrından geriye ne kaldıysa yok olmuştu.

Yaklaşmak için kıpırdandım.

İnsanlığını geride bırakıp beni daha derinden öptü. Dişlerimin sebep olduğu bereler dudaklarımda çukurlar oluşturdu. Dilim onunkiyle savaşıyordu. Tatlarımız, karamel ve tekilaya bulanmıştı.

Hayatımda hiç bu kadar şefkatle ama bu kadar acımasızca öpülmemiştim.

Hayatımda hiçbir zaman bir sonraki aşamayı -bir bedenin ısınmasını ve ıslanmasını, daha fazlasını aramasını- kendi isteğimle aramamıştım.

"Lanet olsun, Pimlico." Kendini daha da yaklaştırdı, elini göğsümden çekip son parçamı koruyan dantele götürdü. Parmaklarını bel bandına geçirdi ve külotu bacaklarımdan aşağı yırtarcasına çekti. Vücudunu bükerek beni soyarken ağzı benimkini tahrip etmeye devam ediyordu.

Eğildim, büküldüm ve külot bacaklarımdan yeterince aşağı indiğinde, talimat beklemeden onu tekmeleyerek çıkardım.

Onu öncekinden daha sert öptüm. Ağzımı daha geniş açtım, daha derinden yaladım; kendimi yeni deneyimlere, daha iyi varoluşlara ve bir parçası olmayı umutsuzca istediğim bir dünyaya attım.

Parmaklarım kemerine gitti, çözmek için uğraşırken gömleğini çekiştirdim.

Hâlâ tamamen giyinikti.

Ben tamamen çıplaktım.

Merhamete muhtaç olan bendim.

Ama öte yandan... değildim de.

Siyah giyimli bir baştan çıkarıcının beni öpmesi, tüm bunlar olurken kendini kontrol altında tutmaktan titremesi, beni savunmasız yapmazdı. Ah, hayır. Aksine, beni *güçlü* yapardı. Cesur. Gazap dolu bir efendiye itaat etmek zorunda bırakılan bir köle değil, *kendi* seçtiği bir talip tarafından tapılan bir kraliçeydim.

Elder bileklerimi yakalayıp ellerimi başımın üzerine kaldırdı. Ağzını benimkinden ayırdı, nefes nefeseyken dudakları parlıyordu. "Hayır."

Hayır mı?

Neye hayır?

Ona dokunmama mı?

Ona zevk vermeme mi?

Ben daha soramadan, boştaki eli bacaklarımın arasına girdi. Tüm eli. Güçlü, zarif, çello çalan, cüzdan çalan elinin tamamı.

Arzuyla sıçradım.

Korkuyla irkildim.

O kadar yoğun biçimde titredim ki gözlerindeki vahşi parıltı yok oldu ve yerini anlayışlı bir sıvıya bırakacak şekilde eridi. "Benim, Pim. Sadece benim."

Dudaklarımı yalayarak başımı salladım. Sessizlik bir kez daha arkadaşımdı. Konuşmayacaktım. Konuşamazdım. Tavşan deliğinden aşağı düşmeden onunla kalmak için tüm konsantrasyonumu kullanmam gerekiyordu.

Parmakları etrafımda sıkılaşarak beni soluk soluğa bıraktı ve kıvrandırdı. Böyle bir şekilde tutulmanın sıcaklığı, klitorisim bir şeyin, *herhangi bir şeyin*, baskısı için zonklayana kadar beni kavurdu.

Kaçmak ve saklanmak istedim.

Yalvarmak ve üstüne binmek istedim.

Karmaşalarla ikiye bölündüm.

"Hazır değilsin." Alnını benimkine bastırdı. "Buna bir son vermeliyim."

Başımı iki yana salladım ve ağzını bana geri vermesi için bedenimi yukarı doğru ittim.

Onu öptüm.

Bu benim cevabımdı. Bundan zevk almak için tamamen özgür olmayabilirdim ama ne olursa olsun, bunu istiyordum. Bahsettiği tüm o ilkleri yaşamak istiyordum. Acımın yerini zevkin almasını arzuluyordum.

Kendini inanılmaz derecede yakınıma sokuşturduğunda Elder'dan içime doğru bir inilti daha sızdı. Avucunun sert kısmını klitorisime bastırdığında karnıma roketler ve füzeler fırlattı.

Sonra eli aşağı doğru hareket etti.

Parmakları kadınlığımın üzerinde gezindi.

Dokunuşu girişimi bulana kadar keşfetti.

Her şey dondu.

Ben.

O.

Zaman.

Dudaklarımız hiç ayrılmadı ama o sessiz bir soru sorup sessiz bir cevap alırken hareket etmedik.

Bunu gerçekten istiyor musun?

S-Sanırım istiyorum...

O düşünüp karar vermeye çalışırken ve kendini dizginlemesini sağlayan zincirlerini kontrol ederken uzun bir saniye daha geçti.

Sonra bana dokundu.

Beni istila etti.

Uzun, güçlü parmaklarından birini kabullenme, sahiplenme ve bastırılmış saldırganlıkla içime bastırdı.

Diğer her şey soldu.

Bundan nefret ettim.

Bundan tiksindim.

Bunu istedim.

Buna ihtiyaç duydum.

Bedenim onun istilasına uyum sağlamak için esnedi. Parmağı ince ve sertti.

Zihnim kirlendi.

Lanetler. Küfürler.

Tek gördüğüm kırmızı, kadife ve dumandı.

Parmağı hareketlerine devam etti, beni içten dışa ele geçirdi.

Siktir.

Daha önce kimse bana bu şekilde dokunmamıştı. Parmaklar ne kadar kuru olduğumu kontrol etmek ya da asla ihlâl edilmesini istemediğim yerlere kayganlaştırıcı sürmek için kullanılırdı.

Elder bana o kadar saygıyla dokunuyordu ki tüm bunları unuttum. Çığlıkları, gözyaşlarını silip bunun sadece ne kadar tuhaf, mükemmel, garip ve muhteşem olduğuna odaklandım.

Bileklerim onun prangaları andıran parmakları altında ısındı. Parmağını kanca gibi kıvırıp içimde daha yeni tanıştığım lezzeti ikiye katlayan bir noktaya değdirdiğinde nefesim kesildi.

Gözlerim büyüdü, her şeyin izini sürmek istiyordum. Altdudağına geçmiş dişlerinden ve kalçalarının benimkilere doğru

Ninova

erotik salınışından başka bir yere bakamıyordum. Pantolonu onu sınırda tutuyordu ama bu ereksiyonunun beni damgalamasını engellemiyordu.

Çok fazla uyarıcı vardı.

Neye odaklanacağımı bilemiyordum. Vücudu tamamen benimkinin üzerine dayanıyordu, bacağını benimkinin üzerine atıyordu. Dokunuşu bana hissetmemi, kasılmamı ve daha fazlası için açılmamı emrediyordu.

Derin sesi kulaklarımda yankılandı. "Hoşuna gitti mi?"

Hoşlanmak mı?

Bilmiyordum.

İnsan ırkının bildiği her şekilde acı çekiyordum. Suçluydum, utanıyordum, korkuyordum ve uyanmıştım. Durmasını, devam etmesini, beni yalnız bırakmasını ve tamamen içime girmesini istiyordum.

İçimde her türlü duygunun havaya sıçradığı bir kale gibiydim.

Alçak sesle güldü, sesi acı içindeydi. "Hoşuna gidecek... Sana göstereceğim. Nasıl olması gerektiğini sana ilk gösteren ben olacağım. Boşaldığını ilk hisseden ben olacağım."

Ona inanmak istiyordum ama çirkin geçmişim aramızda üçüncü bir yatak arkadaşıydı. Kalbim yara izleri ve yaralarla dolup taşıyor, ona güvenmeye karar vermiş bedenimin içine kapanması adına elinden geleni yapıyordu.

İlkel arzularım karmaşık değildi. Bedenim yeni bir partnerle birlikte olduğunu ve bu partnerin ona iyi davranacağını biliyordu. Ama zihnim... rahatlamaya, ilk darbe, ilk vuruş, ilk kan için gerilmemeye çok fazla şartlandırılmıştı.

Benim boşalmam? Tıpkı okuduğum şeylerdeki gibi parçalara ayrılacak kadar Elder'a odaklanmam?

Bunu yapabileceğimi düşünmemiştim.

Her ne kadar istesem de herhangi birinin, bana bunu yaptırabileceğinden şüpheliydim.

Bileğinin açısını değiştirip içimde daha derinlere daldı. İkinci parmak ilkine katıldı. Baskı daha büyük, esneme daha genişti. Beni daha önce üzerimde kullanılanlardan çok farklı bir şekilde dolduruyordu.

İstenmeyen nesnelerin ve iğrenç istismarın anıları, zihnimin merkezinde canlandı. Elder saç çizgime uzun bir öpücük kondurduğunda nefesinin bana çarpmasıyla kaskatı kesildim. "Benimle kal. Bir yere gitme."

Derin bir nefes aldım ve bedenimi gevşemeye, zihnimi sadece ama sadece Elder'a odaklamaya zorladım. Bir daha asla işkence görmeyeceğimi hatırlatması için kendimi otel odasının huzuruna ve yumuşak ipek çarşafların güvenli kollarına bıraktım. Bu, kendimi yeniden sahiplenişimdi. Bu, gelecekte iyileşebilmem için bir zorunluluktu.

Elder parmaklarını içimde hareket ettirdi; okşadı, sokup çıkardı. En başta dokunuşu yavaştı. Ağır, derin ve uzundu.

Bedenimin acıyı bu kadar çabuk unutmasına ve Elder'ın vaat ettiği şey için hevesli kollarla uzanmasına hazırlıklı değildim. Başparmağı klitorisimi bulup tüm doğru şekillerde oraya bastırdığında gözlerim kocaman açıldı.

Nefesim kesildi, hâlâ başımın üstünde yatağa sabitlenmiş halde duran ellerim açılıp kapandı.

"Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun." Parmaklarını sert ve daha derin şekilde bastırdı. "Boşalman gerek, Pim. Bunun sana iyi hissettirmesine ihtiyacım var çünkü daha fazla dayanamayacağım."

Elder, kollarında acı çekmek zorunda kaldığım herkesten çok farklıydı. Kendisi için bir şeyler bekliyordu ama konu ben olduğumda cömertliğin ötesine geçiyordu.

Bu ilk kısım ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, boşalamayabileceğim konusunda özür dilemek için onu uyarmak üzere ağzımı açtım. Ama başını iki yana salladı ve parmaklarını daha yukarı itti.

İnledim ve bir haz dalgası üzerime çökerken başımı yana doğru salladım.

"Gözlerini kapatsan daha iyi olur mu?" diye mırıldandı. "Sadece sana ne yaptığıma odaklan."

Gözlerim kararlılıkla açık kaldı. Onu dışarıda bırakmak istemiyordum. Özellikle de kaçmayacağım konusunda kendime güvenmezken.

Kalbim endişeli elleriyle ağzını kapattı. Boşalmazsam beni cezalandırır mıydı? Başarısız olursam bunu kişisel olarak algılar mıydı?

Göğsümde onu hayal kırıklığına uğratmanın yarattığı yeni bir korku yükseldi.

"Pim, sakin ol." Beni sertçe okşadı. "Gözlerini kapat. Güven bana."

Ne olacağını zaten biliyordum ama onun için gözlerimi kapattım.

İtaat ettiğim anda tek gördüğüm Alrik, beyaz hapishane hücrem, klasik müzik, zincirler, ipler ve *acı* oldu. Oraya geri dönmüştüm. Yine kan kaybediyordum, yine çığlık atıyordum, yine ölmeyi diliyordum.

Parçalara ayrılmıştım.

Kırılmış, paramparça edilmiş küçük parçalar halindeydim.

Dur.

Dur!

Dur!

"Pim. Pim!" Elder bileklerimi serbest bıraktı ve çenemden tutarak yüzümü kendisine çevirdi. "Pim, gözlerini aç. Hemen şimdi."

Bu bir mücadeleydi.

Dehşetin bataklığından çıkmak ve dışarıda başka bir dünya olduğunu hatırlamak, bir mücadeleden ibaretti. Kirpiklerimde yapıştırıcı vardı. Bu yapıştırıcı nerede olduğumu, kiminle olduğumu ve Elder Prest adında ejderha dövmeli bir yabancıyla olanların bir rüya mı, yoksa gerçek mi olduğunu öğrenme korkusu şeklindeydi.

"Pim. Bana bak."

Dişlerimi birbirine çarpan bir sarsıntıyla ona, yatağa ve otele geri döndüm. Tenim soğuk terle kaplanmıştı ve Elder'ın uyandırdığı zevk, hastalıklı dehşetin altında sessizleşmişti. Bir top şeklinde kıvrılıp yok olmak istedim.

Sadece birkaç saniye olmuştu ama sanki Alrik bizimle birlikte odada yeniden var olmuş gibi olduğum yere sinmiştim.

Elder parmaklarını içimde tuttu ama hareket etmedi. Yanaklarımdaki nemli saçları bir kenara çekerek, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Boğazımdan boğuk bir ses çıktı. "Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim."

"Gitmek istemedin mi?"

"Bu sefer isteğimle olan bir şey değildi. Durduramadım." Gözlerimi kaçırdım. "Sadece bir saniyeliğine gözlerimi kapattım."

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Hayır, öyle yapmadın. Birkaç dakikalığına ortadan kayboldun." Eli, beni boşaltma arayışını sonlandırırken hareket etti. "Bu boktan bir fikirdi." Kalçaları hareket etti, ereksiyonu her zamankinden daha sertti.

"Bekle!" Bileğini kavrayıp parmak uçlarının beni terk etmesini engelledim. "Durmak istemiyorum."

Çenesini sıktı ve burun delikleri genişledi. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Kendimi kaybetmeme çok az kaldı ama sen hazır değilken seni almayı kesinlikle reddediyorum."

Gözlerimde yaşlar parladı, batıyorlardı ve sıcaklardı. "İstediğim şeyin çok fazla olduğunu biliyorum ama... lütfen..."

Beni inceledi. Bakışları dudaklarımdan burnuma, oradan saç çizgime ve sonunda elinin bacaklarımın arasında durduğu yere kaydı. "Siktir."

Bir daha yalvarmayacaktım. Onu yapamayacağı bir şeyi yapmaya zorlamayacaktım. Bileğini bırakarak arkama yaslandım. her uzvun, bağın ve sinirin gevşemesi için zihnime emir verdim. Bağımız yüzünden oluşan ısının. Çekim yüzünden oluşan zonklamanın.

Elder'a bakmanın faydası oldu, beni kendime getirdi. O hücrede değil de burada tuttu.

Tereddütle gömleğinin düğmelerine uzandım. Birinciyi, sonra ikinciyi, ardından üçüncüyü çözdüğümde kaskatı kesildi.

Gözleri kısıldı. "Ne yapıyorsun?"

"B-benim seni görmem gerek."

Dokunmaya, bakmaya ve ona odaklanmaya ihtiyacım vardı.

Reddedecekmiş gibi dudaklarını kıvırdı. Kolu bana dokunmayı bırakmak için gerildi.

O düşündüğü sırada ben de kalan düğmeleri çözdüm. Hızlı parmaklarımla kravatını gevşettim, gömleğini açtım ve muhteşem dövmesi ortaya çıktığında derin bir nefes aldım.

Karnı tıpkı bir heykel gibi kaslarla yontulmuştu. Zar zor nefes alıyordu. "Bana bakmak hoşuna gidiyor mu?"

Ağzımdan aniden çıkan kahkahaya engel olamadım. "Hoşlanmak mı? Hayır." Ejderhanın burnunun izini sürerken Elder'ın titreyişine bayıldım. "Sana bakmayı seviyorum." Parmak uçlarımın sıcaktan kavrulan tenini keşfetmesine, sıkı kaslarına bastırmasına, göğsüne ve dövmesine dokunmasına izin verdim. "Seni çok... çekici buluyorum."

Yutkundum, utangaçlığım cesaretimin önüne geçiyordu. Daha önce hiçbirini baştan çıkarmam ya da sadece kendisi olarak bana olağanüstü şeyler yapmasına ikna etmem gerekmemişti.

Elder alçak sesle küfretti ve avucumu kalbinin üzerine bastırdığımda başı öne eğildi. "Sürprizlerle dolusun, Küçük Fare." Parmakları tekrar kadınlığımın içine girdi. Hareketleri hızlı, kendisinden emin, ıslak ve sıcaktı. "Bunu istiyor musun?"

Başımı salladım. Geçmişimin acımasız dişlerinin etkisinden biraz daha uzak, kendimi daha odaklanmış hissediyordum. "Evet."

Parmağını sertçe içime itti, çoktan inşa ettiği her şeyi hareket geçirdi ve başka bir zevk sarmalını daha üstüne ekledi. "Emin misin?"

Tırnaklarımı ejderhasının boynuzlarına geçirirken kendimi onunla bağ kurmuş ve güvende hissediyordum. "Evet."

Başparmağı klitorisimin etrafında dönerek bacaklarımı birbirine kenetledi ve kalçalarımı oynattı.

"İzlemek ister misin?" Daha fazla baskı uyguladı, parmakları tamamen içimde kayboluyordu. "İstersen bir ayna getirebilirim? Sana ne kadar iyi hissettiğini gösteririm."

Sessizliğimin böyle şeyleri istediğim anlamına geldiğini düşünmesi ihtimaline karşı çaresizce başımı iki yana sallamak istedim. Ama o rahatsızlığımı görünce sadece alçak sesle güldü ve boynumu öpmek için eğildi. "Belki başka bir zaman, yaptığım her küçük şeyi sana izletirim. Belki bir dahaki sefere, elimde

ne kadar ıslak hissettirdiğini, amının ne kadar sıcak olduğunu, bunu yaptığımda bacaklarının titremesini ne kadar sevdiğimi söylerim..." Sert ve hızlı bir şekilde parmaklarını itti.

Bu zihnimi kapatmadı. Aksine, beni bağlı tutan ipler için bir tür makas oldu. Ben onun dokunuşuyla gevşediğimde, ipler zararsız ve istenmeyen şekilde düştüler.

Boşalmak için herhangi bir şansım olması adına ihtiyacım olan şey *buydu*. Zevk için savaşacak cesarete sahip olan ben değildim. Elder'dı. Bana cesaretini ödünç verdi. Daha cesur, daha güçlü olmam için ondan çalmama izin verdi. Ona dokunarak. Onu dinleyerek. Onu hissederek. Elder beni özgür bırakacak olan uğurdu.

Parmakları hareket etmeye devam etti, beni karanlıktan çekip çıkardı ve vücudum toparlanıp gerilirken patlayan havai fişeklerin içine doğru sürükledi.

"Seninle konuşmamdan hoşlanıyor musun, Pim? Ben seni parmaklarken, bana dokunmak hoşuna gidiyor mu?"

Sesi benim attığım çapaydı. Vücudu benim merdivenim, varlığı kalkanımdı.

Onu tutmak, bedenimin tırmanmasına ve her şeyi aramasına izin veriyordu. Ama düşersem ya da yanlış bir yola saparsam, beni yakalayacağından emindim.

Rahmim hazzın ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmaktan vazgeçip teslim olduğunda, bir sıcaklık dalgası parmaklarını kavradı.

Elder rızamı hissettiğinde inledi. "İşte buradasın. Siktir, evet. Bırak kendini. Seni boşaltmama izin ver."

Ben de öyle yaptım.

Ellerimi göğsüne kenetledim ve tutundum.

Bakışlarımı yakışıklılığına diktim, karanlık güzelliğinin nefesimi kesmesine izin verdim. Sonra da ejderha pullarıyla

Ninova

dövmelenmiş, kızgun saçlı bir hırsızın, beni korkunç geçmişimden kıvranarak ve nefes nefese sürükleyerek çıkardığı bir fantezinin içine daldım.

Elder, bakışlarımı dövmesine ve vücutlarımızın öpüştüğü yere doğru takip ederken keskin dişleri mükemmel biçimli dudaklarını deldi. Daha da koyulaşan siyah gözleri artan şehvetini gizleyemedi.

Benim onu incelediğim kadar yoğun bir şekilde beni izlerken her zaman taktığı o aşılmaz maske bir an için kaydı.

Bu beni doruğa ulaştırmak için yapılan bir savaştan daha fazlasıydı. Çalıntı bir köle ve intikamcı bir savaşçıdan daha fazlasıydı. Birbirimize bakışlarımız, etrafımızı seksten çok daha derin bir şeyle örüyordu. İkimizin de diğerinin dağınık ruhunda sığınak bulma şeklimiz, bizi herhangi bir kaba sikişmeden çok daha gerçek bir şekilde bağlıyordu.

Kalbim açıldı, asma köprü yıkıldı, hendek kurudu, sancaklar onun içeri girmesi ve buranın kendisinin olduğunu iddia etmesi için dalgalandı. Artık savaşmak istemiyordum. Düşmek, düşmek ve bulacağımı hiç düşünmediğim bir şeyi bulmak istiyordum.

Kıymetli bir şey.

Ebedi bir şey.

Elder beni öpmek için eğildi, başparmağıyla daireler çiziyor, parmaklarını itip çıkarıyor, kadınlığım ben şiddetle titreyene dek kasılıyordu. Dudakları benimkine belli belirsiz değdi. Ardından sanki bunun şefkatli olmaması gerektiğini hatırlamış gibi -bir noktayı kanıtlıyor olması ve âşık olmaması gerektiğini hatırlamışçasına- maskesi tekrar yerine oturdu ve dokunuşu sertleşti.

Vücudumu daha yukarı ittiğinde nefesim kesildi. Parmakları eğilip büküldü, elektrik topluyor gibiydi. Nasıl oluyorsa, kalp atışlarımı doğrudan bacaklarımın arasına sabitlemeyi ve odaklamayı başarıyordu.

Tuhaf bir ağırlıkla karıncalandım.

Garip bir hayal kırıklığıyla soluk soluğa kaldım.

Başparmağını ıslaklığıma daldırıp klitorisime bastırdı ve ben de kalan tüm terbiyemi kaybettim.

"Ah, Tanrım!" Başımı geriye attım. Parmaklarım omuzlarını tırmalıyordu.

Gülümsemesi Hades'in ta kendisiydi. "İşte bu, Küçük Fare. Karşı koyma."

Lakabım bir kez daha kaslarımın gerilmesine sebep oldu. *Fare.* Geçmiş bugünle birbirine girdi. Masumiyet şehvetle birleşti.

Yukarı ve yukarı süzüldüm.

Evet.

Evet.

Evet.

Onu daha yakına çektim. Sıcaklığına ihtiyacım vardı. Yakınlığını arzuluyordum.

Elder ona tutunmama izin verdi. Bacağı benimkinin etrafına kilitlendi, parmakları yumuşaklığını tamamen kaybetti ve acımasız bir hoyratlıkla içime girdi.

Aleti kalçama dayanmış, kumaşın altında zonkluyordu. "Bunun içine girmesini ne kadar istediğimi bilemezsin, Pim. Ama senin iyiliğin için sen sırılsıklam olana ve daha önce hiç hissetmediğin bir orgazmı yaşayana kadar bekleyeceğim." Burnu benimkine değdi. "Çok adil değil miyim? *Nazik* değil miyim?"

Çılgınca başımla onayladım.

Çok adil.

Çok nazik.

Daha fazla.

Daha fazla.

Daha fazla.

Boştaki eliyle bileklerimi kavradı ve bir kez daha başımın üzerine yapıştırdı. Elleri, kalçaları, bacakları ve ereksiyonuyla yatağa sabitlenmiştim. Tamamen çaresiz, umutsuz; her şeyimle onun takdirine kalmıştım.

Keskin hamlelerinin şiddeti artıyor, sürtüne sürtüne kendini mutluluğa ulaştırma arzusuyla utanmadan beni zedeliyordu.

Boğazı sertçe hareket ettiğinde yutkundum, alnını şakağıma bastırdığında saçları bir gözünün üzerine düştü. "Boşalacaksın, Pim. Hepsi kafanın içinde."

Göğsümde ihanet dolu bir inleme oluşurken dudaklarımı birbirine yapıştırdım. Aşağı tarafta yeni bir şey oldu.

Aynı anda hem kasıldım hem de gevşedim.

Aynı anda hem titriyor hem de karıncalanıyordum.

Kadınlığım sıkışıp kasıldı, parmaklardan daha ödüllendirici bir şey arıyordu.

"Bunu hissediyor musun? Vücudunun nasıl teslim olduğunu hissediyor musun?" Elder'ın dili kulağımda ilerledi, aletini kalçakemiğime bastırıyordu. "Beni kendine o kadar takıntılı hale getirdin ki, sadece sana dokunduğum halde boşalmama saniyeler kaldı."

Başparmağı daha hızlı daireler çizdi. "O yüzden boşal, Pim. Boşal ki ben de boşalabileyim. Tanrım, boşalmam gerek." İkinci parmağın yanına üçüncü eklendi.

Gövdem yataktan havaya doğru süzüldü.

Evet, ihtiyacım olan şey buydu.

Kalınlık, sertlik ve sahiplenme.

Elder bunu biliyordu.

İhtiyaçlarımı benim tarif edebileceğimden daha iyi okuyordu. Bana verdirdiği tepkilere hayret ediyordum. Böyle bir coşkuyu yaşayabildiğim için şoka girmiştim.

Elektrik zirvesinin ilk kayışı beni buldu.

Bir başkası için gerilirken ağzım açık kaldı.

Bir tane daha.

Bir tane daha.

"İşte böyle, vücudunu dinle." İçime daldı. Tekrar ve tekrar. "Düşünme. Korkma. Sadece *hisset.*" Nefesi sert girdaplara dönüştü. "Seni o kadar çok istiyorum ki. Aletimin hayalarıma kadar içinde olmasını istiyorum. Parmaklarımda paramparça olmanı istiyorum. Dilini ağzımda, yalvarışlarını kulaklarımda istiyorum."

Edepsiz cümleleri, daha fazla sinir ucunun merkezimde toplanmasına neden oldu. Sesinin emredici tınısı beni cinsel düşüncelere boğdu. Zihnimin bir köşesinde sözlerini eyleme dönüştürdüm, onu üstümde, kalçalarını kasığıma doğru hareket ettirirken aletini içimde derinlere iterken hayal ettim. Ağzım onun dili için sulandı ve mümkün olduğuna hiç inanmadığım bir şey yaptım.

Kendimi doğrudan tutkunun içine attım. "Lütfen... *Lütfen...*"

Dudakları zaferle seğirdi. "Benim için boşalmaya hazır mısın? Parmaklarımın üzerine gelmeye hazır mısın?" Yüzü benimkinin üzerinde durdu, gözleri simsiyah ve merhametsizdi.

Çenem kendiliğinden yukarı doğru kalktı, çaresizce öpülmek istiyordum.

Rahmimdeki cılız beklenti kalınlaşıp büküldü, eğer sadece bana ihtiyacım olanı verirse havai fişeklere dönüşmeye hazırdı.

"Beni istiyor musun, Küçük Fare? Benim için çığlık atacak mısın? Benim için ağlayacak mısın?" Parmakları şehvetimle

kayganlaştı ve artık bana nasıl dokunduğunu söyleyemiyordum, sadece dokunduğunu biliyordum. İçimde derinlere dokundu ve gizli yerlerime masaj yaptı.

Gözlerim geriye doğru yuvarlanırken başım arkaya düştü ve tamamen pes ettim. Bu her neyse, bitmesini istemiyordum.

Asla.

Asla.

Asla.

Hem huzursuz hem de çaresiz bir şekilde kıpırdandım. Dikkatim onun yetenekli parmaklarında ve ustaca manipülasyonundaydı. Memelerim ağırlaşıp ağrımaya başladı, bedenim boş ve ihtiyaç doluydu. Kraliçe ve hükümdar olduğum, dünyevi formumun tam olarak emrettiğim şeyi yapmak zorunda olduğu bir galaksiye adım attım.

Boşalmak istiyorum.

Boşal.

Boşal.

Boşal.

"Bırak kendini, Pimlico." Üzerimde doğruldu, parmakları derine giriyordu, tırnağı içime sürtündü ve hazza keskin bir ceza ekledi. Dişlerini boynuma geçirdi. Dili boğazımı yaladı. Hâkimiyeti beni kömürleşmiş bir kül parçası gibi cızırdayacak hale gelene kadar yaktı.

Çok yakındı.

Çok yakın.

Çok yakın.

Bedenim kasılırken nefes nefese kaldım ve içimdeki güçlü hortumun beni yakalayıp uçurmasını diledim.

Elder etrafına ısı yayıyor ve ondan bana doğru bir arzu dalgası süzülüyordu. O beni böyle izlerken, beni böyle parmaklarken,

Ninova

benden her şeyi böyle çalarken hayatta kalmam mümkün değildi.

Ağırlaşmış gözkapaklarıyla bana bakış şekli, beni canlı canlı yemek isteyen bir canavarınkine benziyordu. Dilinin altdudağında kayışı, arzuyla dolmama sebep oldu. Dilinin üzerimde, içimde olmasını, beni tüketmesini istiyordum.

Ve onun imzası haline gelen altdudağını ısırma hareketini yaptığında, kendime sakladığım her parçamdan vazgeçtim ve tüm kalbimle kendimi ona verdim.

"Aferin kızıma, işte bu. Hissediyor musun?" Sesi bir mırıltıya dönüştü, kendini kalçama doğru daha sert, daha hızlı, daha acımasızca bastırarak tatmin ediyordu. "Siktir, seni çok istiyorum." Dişleri kulağıma indi, hızı çılgınca bir hal alırken orayı sertçe ısırdı. Yatak sallandı ve bana dayanarak mastürbasyon yaptığı yer sızladı. "İşte böyle. Gel bakalım. Eğer buna ihtiyacın varsa klitorisini ovalar, çimdikler, acıtır, hatta morartırım bile. Siktiğimin parmaklarını kullan, Pim. Beni kullan ve o kadar sert boşal ki sessiz olmayı unutup *çığlık at.*"

Bir şey oldu.

Zirve beni buldu.

Yuvarlanan gözlerim ona kilitlendi.

Nefesim kesildi.

Beni korkuttu, tuzağa düşürdü ve bedenimin çabaladığı şey her neyse beni o zirveye doğru fırlattı.

Ben...

Ben...

Bıraktım.

Bunu yaptığımda nefes almayı, düşünmeyi, yaşamayı, var olmayı, korkmayı bir kenara bıraktım.

Kasılan şeylerden, fışkıran sıvılardan ve ısınan dişilikten ibaret kaldım.

Sarsıcı cennet karşısında dudaklarım sessiz bir çığlıkla aralandı.

Kıvrandım, titredim ve daha önce hiç çıkmadığım bir dağda gittikçe daha yükseğe doğru itildim.

Elder yorulmak bilmiyordu. Acımasız bir şekilde beni öyle derinden parmaklıyordu ki kim olduğuma dair tüm kavramlarımı kaybedip infilak ettim.

Tanrım, patladım.

Boşaldım.

Paramparça oldum.

Kırıldım.

Şiddetle.

Açlıkla.

Patlayıcı bir şekilde.

Saniyeler ya da saatler sürmüş olabilirdi ama coşkunun kolları sonunda beni Elder'ın güçlü kucağında kemiksiz ve zihnen sarhoş olmuş halde bıraktı.

Gözlerimi dönmekte olan bir odaya ve odaklanamadığım bir âşığa açtığım anda Elder parmaklarını çıkardı, kemerini sarsakça çekiştirdi, ardından fermuarını çekmeye çalıştı.

Bunu striptiz olsun diye yapmamıştı. Acı içinde olduğu için yapmıştı. Haşin, şehvetli bir acı. Onun aletini çekip çıkarışından ve yoğun bir hassasiyetle irkilişinden daha baştan çıkarıcı bir şey görmemiştim.

Hiddetli ereksiyonunun uzunluğu ve çevresi avucunu gölgede bırakıyordu, parmaklarını genişçe açıp aletini eklemleri beyazlaşacak kadar sertçe sıktı. Yüzü kızardı. Kendini elinin içine bir kez itti. İki kez.

Ninova

Çok uzun ve kalındı. İnkâr edilemez derecede acımasız ve korkutucuydu. "Bana bak, Pim. Senin için boşalmamı izle. Bir dahaki sefere, içinde olacağım ve seni işaretleyişimi, sana sahip oluşumu hissedeceksin." Tamamen utanmazdı, hiçbir şekilde suçlu hissetmiyordu ve yaptığımız şeyin şiddetine kendini kaptırmıştı.

Meme uçlarıma dayanılmaz bir acı yayıldı, rahmim boşlukla çırpınıyordu ve hayatımın en cesur hareketini yaparak sarhoş parmaklarımı memelerime götürüp sıktım.

Burun delikleri genişledi, dudaklarından şehvetin ve tehlikenin en seksi hırıltısı döküldü. "Siktir, bana ne yaptığının farkında değilsin. Tekrar yap."

Onun için pervasız olmak istedim. Her zamankinden daha rahat olduğumu görmesini istedim. Hiç olmadığım kadar mutlu olduğumu. Ona takıntılıydım ve kendimi onun kalbine mühürlemek istiyordum, böylece beni asla unutmayacaktı.

Eğer iki dakika öncesine kadar nefret ettiğim bir vücudu, porno şovuna dönüştürmemi istiyorsa bunu yapardım. Dizlerimin üzerine çökmemi ya da acı verici bir şekle girmemi istiyorsa, onu da yapardım.

Çünkü bunu *ben* seçiyordum.

Başka kimse değil.

Ona bu hediyeyi verecektim.

Bunu iznim olmadan almazdı.

Biz eşittik.

"Meme uçlarını çimdikle, Pim. Kendine dokun."

Komutları beynimi büyüledi ve ellerimin düşünmeden itaat etmesini sağladı. Sırtımı yay gibi gerdim, bacaklarımı ayırdım ve kime dönüştüğümü şaşırsam bile yine de o kadını kucakladım.

"Siktir!" Elder iki büklüm oldu, eli aletini sıvazlıyordu.

Ninova

Menisinin ilk sıçrayışı beni tüm vücudumu saran bir spazmla sarsarken, boğuk hırıltısı ayak parmaklarımın bile kıvrılmasına sebep oldu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, onu vücudumun her noktasında hissedebiliyordum. Aletinin başından fışkıran beyaz sicimler karnıma sıçrarken beni tamamen nefessiz bıraktı. Elder aletini sıkıca kavradı ve sanki rahatlama bulamazsa ölecekmiş gibi kendini acımasızca avucunun içine itti.

Orgazmının son dalgası ondan bana doğru fışkırırken karnı kaya gibi sertleşti ve beni inci gibi menisiyle kapladı.

Acele edip yıkamak gibi bir isteğim yoktu.

İşaretlendiğim için kusmaya ihtiyacım yoktu.

Bugüne kadar yaşadığım en güzel şeyin etkisiyle titreyerek orada uzandım ve Elder pantolonunu dizlerine kadar indirip üzerimde kıpırdandığında artçı sarsıntılarla kasılmalar yaşadım. Daha boşalmayı bitirmemişken eli aletinden ayrıldı ve parmakları tekrar içime daldı.

Zevkten haykırdım ve sonra aleti baldırımın iç kısmını dürttüğünde hareketsiz kaldım.

Donakaldım.

O da hareketsiz kaldı.

Nefes alış verişlerimiz gürültülü ve kontrolsüzdü.

"Sana ihtiyacım var." Sesi zar zor duyuluyordu ama çıkardığı ses çaresizlikle yankılandı. "Tekrar boşalmam gerek. Lütfen, Pim." Parmakları geri çekilirken önceki orgazmımı bulaştırdı ve ıslak, hazır hale gelip beni doldurması için titrememi sağladı.

Ona doğru kıvrıldım ve ejderhanın bana duman üflemesini ya da kaburgalarındaki kan detaylı dövmeleri umursamadan omzunu ısırdım.

Derin ve alçak bir sesle inledi, bu işkencenin boğuk sesiydi. "Kendini bıraktığında muhteşem oluyorsun." Parmakları

aletinin etrafını sararak tepesini girişime doğru yönlendirdi. "Bunu yapmama izin ver. Benimle kal."

Sarsıldım ama çözülmüş halimle böyle bir hissin beni neden üzmesi gerektiğini hatırlayamıyordum. İyi hissettiriyordu. Doğru hissettiriyordu. Evimdeymişim gibi hissediyordum.

Ereksiyonunun ucu içimdeyken elleri havaya kalktı ve başımın iki yanından yatağa dayandı. Saçlarımı yumruğunun içine alarak sertçe çekiştirdi, sırtımı eğilmeye ve kalçalarımı açılmaya zorladı. "Boşaldın. Artık hazırsın. Sen benimsin." Dişleri, hiçbir incelik ya da alay olmadan boynuma kenetlendi.

Dili, köpek dişlerinin battığı yerin üzerinde gezinirken irkildim ve sertçe mırıldanmasıyla ürperdim. "Şimdi seni sikeceğim. *Sertçe.*"

Bana çığlık attıracağına dair verdiği sözü tuttu.

Aletini içime sapladığında coşku içinde çığlık attım. Parmaklardan daha kalın, daha uzundu.

Daha geniş, daha derin, her şeyi kuşatan bir şeydi.

Düşüncelerim yok oldu.

Kaygılarım gitti.

Korku, dehşet, panik... hepsi beni terk etti.

Ağzı benimkine yapışırken bacaklarım kalçalarına dolandı. Onu sıkıca kavradım. Göğsüme dayanan çıplak göğsü bana her şeyden daha iyi geldi. O tekrar tekrar içime girerken terli bedenlerimizle birbirimize yapıştık.

Canlı ya da ölü, kurgu ya da gerçek, tutsak ya da özgür olmanın ucunu kaybettim.

Elder benim güneşim, havam, dünyamdı.

Ve üstüme çıkmasına izin verdim.

Kalçaları daha hızlı biçimde içime girerken ona tutundum. Öpücükleri ıslak ve şiddetliydi. Onun nerede başladığını ve

benim nerede bittiğimi bilmiyordum. Biz birdik. Vahşi, çılgın, sersemlemiş ve arayış içindeydik. Dinlenebileceğimiz ve nefes alabileceğimiz bir bitiş çizgisinin arayışıyla yakarıyorduk.

Ağırlık. Sıcaklık. Sallanma ve inleme.

O beni becermeyi bırakmadı, ben de onu istemeyi bırakmadım.

Panik atak geçirmedim. Gözyaşı dökmedim. O beni tutarken tek yaptığım sadece ve sadece onun olarak kalmaktı.

İkinci defa nefesi kesildiğinde ve içime öfkeli bir aygır gibi hamle yapmak için geri çekildiğinde, yüzeysel bir doyumdan değil, kalbimin serbest kalmasıyla haykırdım.

Boşaldı ve beni de ikinci kez zirveye taşıdı.

Ben de boşaldım ama beni insan yapan her şeyi de beraberimde taşıdım. Orgazmın çıkış yeri karnım mı, yoksa ruhum muydu bilmiyordum ama her uzvum karıncalanıp gevşedi. Her hücrem parıldadı ve çözüldü. Karşı cinse duyduğum tüm nefret ve öfke yatışmış, saf bir coşkuyla nefes almama izin vermişti.

Birbirimize sarıldık, çıktığımız şiddetli yükseklikten aşağı iniyorduk.

Sonunda, nefesimizi topladıktan ve vahşi yanlarımızdan kurtulup bir kez daha insan teniyle kaplandığımızda, Elder yavaşça üzerime doğru eğildi. Beni yukarıdan izlerken, yüzü keskin sırlarından ya da gölgeli ıstırabından hiçbir şey kaybetmemişti. Ama gözleri daha sakindi, siyah akıntılar daha az, obsidiyen okyanus daha fazlaydı. "Özür dilerim."

Neden özür diliyordu ki?

Yanlış bir şey yapmamıştı.

Yan tarafına dönerken aletini içimden çıkardı ve beni paylaştığımız hazzın yapışkan ıslaklığıyla baş başa bıraktı. Kolunu gözlerinin üzerine koyarak mırıldandı. "Yarın doktora gideceğiz. Sana ertesi gün hapı alırız."

Tüylerim diken diken oldu. Bana dokunduğu sürece bunu yapabilirdim. Normalmişim gibi davranabilirdim. Durduğu anda, köle olduğuma dair anılar geri geldi. Hayatımın en iyi cinsel deneyiminin geçmiş tarafından mahvedilmesine izin veremezdim.

Ona doğru kıvrıldım, kolu etrafımda kayarak beni sarmalayana kadar derinlere gömüldüm. "Buna ihtiyacım yok. Alrik'in bana yaptığı iğne birkaç ay daha geçerli."

"Ah."

Küçük bir kelimeydi ama ardında söylenmemiş binlerce şey vardı.

Düşüncelerimiz daha az mutlu yerlere döndü, içimi hayal kırıklığı ve garip bir hüzün karışımı doldurdu.

Kim olduğumu, nerede olduğumu ya da ne olmak istediğimi tam olarak anlayamadan bir melankoli gölünün üzerinde süzülmeye başladım.

"Uyumalıyız." Elder başımın üstünü öperek beni bıraktı ve yataktan çıktı. Pantolonunu tekrar beline kadar çekip banyoya girdi. Musluktan akan suyun sesi süiti doldurduktan sonra geri döndü ve kalan kıyafetlerini çıkardı.

Kravatını çözdü, gömleğini sıyırıp attı ve pantolonunu yere bıraktı.

Işığı söndürüp perdeleri açık bıraktı, dışarıdan gelen yıldız ışığı ve sokak lambasının yardımıyla gece göğü onu hayaletimsi bir siluete boyadı.

Yatağa çıktığında o yan tarafa yatana kadar bekledim. Diğer odaya gitmemi isteyip istemediğini bilmiyordum. Ona yer açmamı isteyip istemediğini. Ona dokunmama izin var mıydı?

Onun gibi yan yattığımda, omzumu hafifçe dürtüp sorularımı ortadan kaldırdı ve sonra kolunu belime dolayarak beni önüne doğru çekti.

Bir sarılma ya da seks sonrası ilgi beklemiyordum. Onun vermekten rahatsız olacağı bir şeyin arayışında değildim.

Ama kıpırdanıp uzaklaşmaya çalıştığımda beni daha sıkı kucakladı ve bana hiçbir çıkış yolu bırakmadı. "Kal. Seni hissetmem gerek."

İç çektim, dürüst olmak istiyordum. "Benim de seni hissetmeye ihtiyacım var."

Hafifçe nefes alması, onu şaşırttığımı gösteren tek sesti. Şilte sallandı ve bacakları benimkilere değdi, ardından pazısı yarı koruma, yarı sahiplenmeyle etrafımda sıkılaştı.

Bir an için kaskatı kesildim, klostrofobi hissi rahatlığımın sınırlarında belirdi.

Kulağımın arkasından öptü. "Rahatla, Pim. İlk geceki gibi uyu. Seni güvende tutacağım konusunda bana güven." Parmakları sırtımı okşayarak evcil bir kedi gibi ona doğru kıvrılmam için beni cesaretlendirdi. "Uyu. Yarın yeni bir gün."

Yarın yeni bir gündü.

Yarın, sohbet etmek için bir gündü.

Yarın, bu geceden daha fazlasının olacağı bir gündü.

Ve bu gece cenneti bulduğum geceydi.

Ve Elder bulmayı hiç ummadığım bir adamdı.

Ve ben onun sayesinde daha iyiydim.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

ELDER

Gözlerim üç kat üstümdeki el boyaması dekoratif tavana kayıp duruyordu. Pim'in hâlâ yatakta olduğunu, yalnız uyandığını, yüz dolarlık banknottan yapılmış origami atı ve içindeki küçük notu gördüğünü hayal ediyordum.

Sadece birkaç kelime yazmıştım çünkü binlerce alfabe bile dün gecenin benim için ne anlama geldiğini ifade etmeye yetmezdi. Onun orgazmının bana yapmış olduğu şeyi. Onun güveninin bana hissettirdiklerini.

Uyurken onu izlemiş ve tutarsız bir şeyler karalamaya çalışmak yerine kalbimi nasıl oyup çıkaracağımı düşünmüştüm, böylece oraya mühürlenen şeyleri okuyabilirdi.

Sonunda, bunu basit ve neredeyse duygusuz tutmaya karar vermiştim.

En iyisi buydu.

İkimiz için de.

Selix ile sabah toplantısına gidiyorum. Yakında döneceğim.

Origami atı açtığında ve o soğuk satırları okuduğunda ne düşünecekti?

"Beni dinliyor musun?" Güneş, otelin kafesinde etrafımızdaki halıyı boyarken Selix boğazını temizledi ve macchiatosundan bir yudum aldı.

Zihnimi Pim'den uzaklaştırdım ve ben de kendi kahvemden bir yudum alıp ona eşlik ettim. "Tabii ki."

"Peki, az önce ne dedim?" Dudaklarında ukala bir sırıtışla arkasına yaslandı.

Yıllar önce ona benimle gelmesini teklif ettiğim güne lanet ettim.

Onu sokaklarda bırakmalıydım, kibirli piç kurusu.

"Annem ve amcamın artık Monte Carlo'daki evde olmadığını söyledin."

Sonuç olarak dinlediğimi fark edince sinirlenmiş gibi kaşlarını çattı. Sadece yarım yamalak dinlediğimi bilmesine gerek yoktu. Pim başarılı bir şekilde beynimin büyük bir kısmını ele geçirmişti.

Selix, "Nereye gittiklerini biliyor musun?" diye sorarken kahvesini bitirdi.

"Biliyorum."

"Peki annenin peşinden gidecek misin? Onunla konuşacak mısın?"

Başımı iki yana salladım, kırışmamış olmasına rağmen pantolonumu düzelttim. "Hayır. Anlamı yok."

Pim'e çok fazla şey anlattığım o talihsiz akşamdan beri kendime annemi düşünme izni vermemiştim. Daha önce yaptığım gibi dünyanın her yanında onun peşinde dolaşıp af dilemeyecektim.

Elimden geleni yapmıştım.

Gerisi onlara kalmıştı.

Eğer beni bir daha hayatlarında istemezlerse, o zaman sorun yoktu. Onları uzaktan korumaya ve varlığımı yalnız sürdürmeye devam edecektim.

Bu zamana kadar kimsem olmadan hayatta kalmıştım. Ömür boyu da hayatta kalabilirdim.

Selix gözlerini kıstı. "Ailenin her zaman bir amacı vardır. Eğer benim bir ailem olsaydı, hayır cevabını kabul etmezdim."

Selix ailesi yerel bir sinemada vurulduktan sonra Evlat Edinme Hizmetleri'ndeki bir yazım hatası yüzünden sokaklara düşmüştü. Tıpkı benim gibi... kimsesi yoktu.

Yorumunu bıkkın bir el hareketiyle geçiştirdim. "Ailem beni ölü olarak düşünmeyi tercih ediyor."

"Ailen tam bir ahmak."

Sadakati için ona gülümsedim. "Ailemin kendine göre sebepleri var."

Selix'e anlatmaya hiç de niyetim olmayan sebeplerdi. Ama onu biraz tanıyorsam, muhtemelen ya çoktan anlamıştı ya da anlayana kadar işin içine burnunu sokacaktı.

"Tamam, anne ve amca ziyaretini görmezden gelirsek -her ne kadar evini kendi tatil evleri gibi kullanıp bir teşekkür bile etmeden siktirip gitmelerine izin vermek yerine onları takip edip konuşturman gerektiğini düşünsem de- ele almamız gereken başka konular var."

Çenemi ovuşturarak kahvemin son yudumunun tadını çıkardım. "Bunu onlara ben teklif ettim. Teşekkür kartı yollamalarına ihtiyacım yok."

"Pekâlâ, o halde devam edelim." Selix telefonunu çıkardı ve bugün hangi gündemi ele alması gerekiyorsa ona göz attı.

Bir saat içinde depoya dönüp yeni çelik ve son müşterim için arabamdan daha ağır olan türünün tek örneği bir bilardo masası için bazı ağır siparişleri onaylamam gerekiyordu. Bu durum denge ağırlığını altüst etmişti. Öyle ki matematikçilerimiz, mutfak ve yatak odalarının; oyun odasının olması gereken yere göre düzenlenmesi konusunda sorun yaşamışlardı.

"Yarın sabah limandan ayrılmadan önce Pim'in bir diş hekimiyle randevusu var, ayrıca göz doktoru kontrolünden geçip

jinekolojik muayene de olacak. Michaels, vücudunun iyileşmekte olduğunu bildiği için genel sağlığının bozulmadığından emin olmak adına bunları ayarladı." Selix dikkatimi verdiğimden emin olmak için başını kaldırdı. "Ayrıca belirli nedenlerden dolayı jinekoloğun bir kadın olduğunu söyledi. Muayeneyi onun ya da başka bir erkeğin yapmasından, Pim'in memnun olmayacağını düşünüyor."

Pim ile ilgili her şeye en üst düzeyde konsantre oluyordum.

Ve bu, dün gece yüzünden değildi.

Pim'e söylemeyecektim ama bu sabah bir tane daha esrar içmiştim. Bütün gece gözüme uyku girmemişti. Perdelerdeki çizgileri saymıştım. Aritmetik yapmış, ülkeleri ezberden saymıştım. Pim'in içimde yarattığı kaos, uyuyabileceğim şekilde dinginleşene kadar kafamın içinde çello çalmıştım.

Ancak rüyalarım uyanık halimden daha kötüydü.

Rüyamda tekrar tekrar Pim'i becerdiğimi görmüştüm. Dinlenmesine izin vermem için bana yalvarıyordu ama ihtiyaçlarım buna izin vermiyordu. O ağlarken uyanmıştım. Şafak bana esrar içmem, duş almam ve oradan defolup gitmem için bir bahane vermişti.

"Anladım." Bacağımı salladım, sabırsızlığım giderek artmaya başlıyordu. "Yerini ve saatini bana mesaj at. Ona kendim eşlik edeceğim."

Selix bana garip bir bakış attıktan sonra başını salladı ve telefonunda birkaç şeye dokununca benimkinin yeni bildirimlerle çınlamasına neden oldu.

"Yarın saat akşamüstü dörtte yola koyulacağız. Bugün yakıtla birlikte yeni yiyecek içecekler ve malzemeler yükleniyor. İstediğin gibi Güney Hampton'a gitmek üzere hareket edeceğiz."

"Güney Hampton mı?" Kaşlarımı çattım. "Ne halt yemeye yine İngiltere'ye gidiyoruz ki?" Orada biri için yat inşa ettiğimi hatırlamıyordum ve yaklaşan bir şey de yoktu...

Kahretsin, evet var.

İnledim. "Pim'in o suçluların yakınında olmasını istemiyorum."

Selix belirsizce güldü. "Bunu tanıdığım en büyük hırsızlık siciline sahip olan sen mi söylüyorsun?" Sesini alçalttı. "Bir milyarın dörtte üçünden fazlasını çalmanın hapis cezası ne kadardı?"

"Kapa çeneni," diye alçak sesle homurdandım ve kahvaltıya katılanlara baktım. "O farklı."

"Para değil de elmas ticareti yapıyorlar diye-"

"Bu ellerinde kan olduğu anlamına geliyor, Selix. Hawklar hafife alınacak bir aile değil. Özellikle de en büyük oğulları... adı her neyse. Babasından görevi devraldığından beri işleri ölüm sessizliğinde. Söylenti yok. Bilgi yok. Ya bir önceki veliahttan daha acımasız olduğuna ya da söylentileri başlamadan bitirmek gibi bir hüneri olduğuna dair işaretler var."

Selix telefonuna baktı. "Aklında olsun adı, Jethro Hawk. Acımasızlık konusunda haklı olabilirsin ama Kuzey Yarımküre'deki en prestijli baloyu düzenliyor. Sayısız müşterinin yanı sıra senin yeteneklerini ve kaliteni isteyen başkaları da orada olacak. Sen de gidiyorsun. Kızı yanında götürmek zorunda olduğunu kim söyledi?"

Kanım öfkeyle kaynadı. "O *sadece* bir kız değil."

Gözlerini kısarak beni inceledi. "Evet, bunu görebiliyorum. Dikkatli ol, El."

Bu lakaptan nefret ettiğimi biliyordu. Ama nedense, Pim bu lakabı kullansa o kadar kafaya takacağımdan şüpheliydim.

İkiyüzlülüğün cehenneme kadar yolu vardı.

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim, Selix. Kapa çeneni."

Sırıttı. "Katılımınızı onaylıyor muyum, yoksa iptal mi ediyorum? Artı bir var mı, yok mu?"

Tekrar tavana baktım. Pim zaten Buckinghamshire'ın, Kara Elmasları'na maruz kalmadan da yeterince kötülüğe maruz kalmıştı. O ailenin ve eski borçların çevresindeki söylentiler, Pim'in bulaşmasını istediğim bir şey değildi.

Öte yandan, onu hayattan korumak benim görevim değildi. Bana düşen benimle ya da bensiz her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğunu göstermekti.

Sikerim böyle işi.

"Onayla. Artı bir ile." Ayağa kalktım, bu toplantının bitmesine hazırdım. Depoya gitmem gerekiyordu ama önce Pim'i kontrol etmek istiyordum.

Esrarın tesiri vücudumdan atılmadan ve tekrar boku yemiş hale gelmeden önce Pim'i son bir kez görmek istiyordum, sonrasında ya tekrar kendimi uyuşturucu etkisine alacaktım ya da ondan uzak duracaktım.

"Ah, gitmeden önce." Selix ayağa kalktı ve telefonunu ceketinin cebine soktu. "Bir sorunumuz var."

"Sorun mu? Ne sorunu?"

Ensesini ovuşturdu. "Pim'in annesiyle ilgili sürdüğün izlerden bazıları sonuç verdi."

Donakaldım. "Ve?"

"Ve nerede olduğunu biliyorum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Mutlu mu olmuştum, yoksa içim mi parçalanıyordu bilemiyordum. Pim'in onu arayan bir ailesi vardı. Onu seven başka insanlar da vardı. Ben sonsuza dek onu çalan adam olarak kalacakken Pim'in onlar için bir önemi vardı.

Bu onun gideceği anlamına mı geliyordu? Söz verdiğim gibi gitmesine izin mi vermeliydim? Lanet olsun, bu imkânsızdı.

Bana hissettirdiği deliliğe teslim olmuştum. Artık geri dönmemin bir yolu yoktu...

Kahretsin.

"Nerede?" Şimdiden, seyahat planlarımı değiştirip onu eve götürmek için Pim'e haber vermenin yollarını aklımdan geçirmeye başlamıştım bile. İngiltere'ye gidiyorduk. Bana tam olarak açılıp nereli olduğunu söylememiş olsa da aksanına bakılırsa *sanırım* oralıydı.

Hawkları ziyaretim, kolumda onunla başlayıp Pim'in beni terk etmesiyle sona erebilirdi.

Bunu yapmayacağım.

Gitmesine izin vermek istemiyordum.

Yine de bunu yapacağımı biliyordum çünkü ne istediğime bakılmaksızın doğru olan buydu. Ben seçimlerimi yapmıştım. Onların arkasında duracaktım. Söz konusu Pim olduğunda da doğru olanı yapacaktım.

Daima.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek, "Söyle bana, Selix," dedim yüksek sesle.

Sesimin yükselmesi üzerine yemek yiyenlerden birkaçı başını kaldırarak bana konuşmamızın özel olmadığını hatırlattı. Sesimi alçaltarak, "Benimle gel," diye emrettim. "Bunu dışarıda konuşacağız."

Selix başını sallayıp beni takip etti.

Boş lobilerden geçip canlı güneş ışığının altına çıktık ve sonrasında geleceğime dair her şeyi karman çorman etti.

Bana Pim'in annesinden bahsetti.

Ne yaptığından.

Nerede olduğundan.

Her şeyden.

"İşte buradasın." Pim banyodan çıktı.

Her kasım sıkıntıyla kilitlendi. Bağımlılık, otun yarattığı yumuşaklıkla mücadele etti ve *arzu* duymama sebep oldu. Ona tekrar sahip olmak için yanıp tutuşuyordum.

Lanet olsun, bir saniye olsun beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçemez miydi?

Havluyu etrafına sarmıştı, saçları köprücükkemiğinin etrafına erimiş çikolata gibi tutunuyordu ve bütün fantezilerimin can bulmuş haliydi. Teni parlıyor, dudakları gülümsüyordu. Üzerinde daha önce hiç sahip olmadığı dinginlik ve seksilik vardı. Nefesimi kesen, karnıma yumruk gibi inen ve aynı anda ona saldırıp öpmek istememe neden olan şehvetli bir sakinlik.

Konu o olduğunda zaten berbat durumdaydım.

Annesiyle ilgili gerçekleri öğrendikten sonra daha da kötü olmuştum.

Gözlerimi kaçırıp kafamın içinde dönen tüm kirli arzularla mücadele etmek için yumruklarımı sıktım. "Üzgünüm, Selix ile toplantım vardı."

Sana ne olduğunu biliyorum.

Gerçekte kim olduğunu biliyorum.

Onun sırları benim sırlarımdı.

Ve bunların hiçbirini ona söyleyemezdim.

Ayaklarını yumuşakça halıya vurdu. "Notunda da öyle yazıyordu." Daha parlak gülümsedi, bakışlarında belli niyetlerle bana doğru geliyordu. Beni öpmek, bana dokunmak, hatta belki de asla söylememem gereken vaatleri yerine getirmem için beni cesurca yatağa sürüklemek gibi niyetlerle. "Seni özledim."

Elimi kaldırıp ondan uzaklaştım ve çantama doğru ilerledim. "Şimdi olmaz, Pimlico." Dün gece giydiğim kıyafetleri -seksin

ve onun kokusunu taşıyan kıyafetleri- çantanın içine atıp fermuarını sıkıca kapattım. "Aklımda başka şeyler var."

Seni yere atıp bacaklarını ayırmamak için dikkatimi dağıtmak gibi şeyler. Bu otel odasını kilitlemekten ve seni yatağımdan asla çıkarmamaktan kendimi alıkoymak gibi şeyler.

Hayalarımdaki ağrı neredeyse beni hasta edecekti. Dün gece arka arkaya iki kez boşalmıştım ama yine de tam anlamıyla tatmin olmamıştım. Vücudum istediği şeye kilitlendiğinde hazzın sınırı yoktu. Bazı erkekler bana şanslı diyebilirdi. Ben kendimi lanetli olarak adlandırırdım.

Bütün gece sırtı önüme yapışmış, aletim sertleşmiş şekilde uyumuştum.

Bu, libidosunun sonu olmayan cinsel bir sapkın olduğumdan değildi. Bağımlılığımın, fethetme ve kontrol etme arayışında aletim de dahil olmak üzere her şeyi ihtiyaçlarına göre eğip bükmesi yüzündendi.

Ben sadece mümkün olan en yüksek manipülasyona ulaşmak için bir araçtım. Dövüş sanatları, origami ve çello saplantımın yerini hızla Pim alıyordu.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Çünkü eğer bu olursa, hiçbir şey beni sakinleştiremezdi. *Sadece o.* Sadece onun içindeyken, ona dokunurken, onu öperken, onu severken zihnimi kemiren o yorucu düşündürücü kaosu durdurabilirdim.

"Ah." Ben spor çantamı kavrayıp kapıya doğru yürürken yüzünde hüzünlü bir kabullenme ifadesi belirdi. Dün gece kaydettiğimiz ilerleme kayboldu ve bir sonraki yumruğu bekleyen, yaklaşan tekmeden korkan uysal varlığa geri döndü.

Ölmek üzere olan bir kelebek gibi elini salladı. "Elbette. Üzgünüm, meşgul olduğunu biliyorum. Ben... ben ayağının altından çekileceğim." Düşen omuzlarla banyoya geri döndü. Kapı

kapanıyordu ama gözlerindeki yaşların hayalet gibi parıltısını gördüm.

Siktir. Siktir. *Siktir.*

Mesafesini korumasını istemiştim. Bunu başarmak için de acımasız ve soğuk davranmıştım. Bana kalsa, odaya girer girmez onu kavrar ve tam şu anda suratıma oturturdum.

Ama sağlıklı değildim.

Doğru olan benim ihtiyaçlarım değildi.

Onun ve benim iyiliğim için uzak durması gerekiyordu.

Ancak onun acısına ya da buna benim sebep olduğumu bilerek yaşamaya katlanamazdım.

"Pim, bekle." İlerleyip elimi kapıya yasladım ve açık kalmasını sağladım.

Dudakları aralandı. "Sen ne-"

Ağzından, köprücükkemiklerinin narinliğinden ve yeni duş almış teninin pembeliğinden başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Geçmişi, annesi ya da geleceğimiz siktirip gidebilirdi.

Kapıyı itip açarak onu tek kolumla kaldırdım ve ileri fırlayıp makyaj masasına oturttum. Ağırlığını mermere bıraktım. Bacakları sallanıyordu, gözleri belirsizlikle çılgına dönmüştü.

Bu belirsizlikten nefret ettim.

Kendi kararsızlığımdan ve şu anda taşıdığım korkunç gerçekten nefret etmişim. Onun bilmediği bir şeyi bilmenin ve bunu ona söylememek için her şeyimi verebileceğim halde söylemek zorunda kalmanın yükünden nefret etmiştim.

"Ben de seni özledim." İki elimle yüzünü kavrayarak onu öptüm.

Dokunuşuma doğru eridi. Bir an için acı çekiyor ve bana güvenmiyordu. Sonrakindeyse kucak açıyor ve eriyordu. Soğuk su ile naneli diş macunu tadındaydı, teni nemli ve sıcaktı.

Beni daha derinden öpmek için başını eğdiğinde dili yetenekli bir yılan gibi başımı döndürdü, kurallar paramparça oldu ve kendimi kontrol edemez hale geldim.

Akıl sağlığımı kaybederek parmaklarımı kalçalarına doladım. Onu lavabonun kenarına doğru çekip bacaklarının arasına yerleştim.

Havluyu kenara itip aletimi ona sürttüğümde inledi. Dudakları öncekinden daha hızlı aralandı, diğer paylaşımlarımızdan daha emin ve özgüvenliydi. Ben öpücüğü manipüle etme şansım bulamadan önce dili benimkiyle savaştı. Keşfi cesur ve cüretkârdı, vücudumdaki her damla kanı aletime gönderiyordu.

Dün gece kendimi tutmaktan kaynaklanan bastırılmış saldırganlığım taştı.

Havlusunun kalanını da çekip aldım, onu incitebileceğimden endişe duymayı bırakmıştım.

Lavabonun üzerinde sallandığında elleri omuzlarıma kenetlendi. Yapmak istediğim tek şey kot pantolonumu indirip içine girmekti.

Benden istediği gibi onu becermek istiyordum.

İki kırık şeyin yatakta birbirine bağlandığında, bir bütün haline gelebileceğini hatırlatmak için.

Parmakları göğsümün üzerinden kemerime doğru ilerledi. Ona sıkıca yapışmış haldeydim, Pim kemer tokamı açmaya çalışırken aletime sürtündü.

Uçurumun kenarında duruyordum; arkama yaslanıp beni soymasına izin vermeme ve onu kaldırıp içine girmeme saniyeler kalmıştı.

Ama bir şey beni durdurdu.

Bu işi daha da sıçıp batırmamak için tutunduğum bir şey.

Annesi.

Pim artık benim değildi. Hiçbir zaman benim olmamıştı. O bir ebeveyne aitti. Ağza alınmayacak şeyler yapmış bir ebeveyne. Onu hak etmeyen ama yine de kızı olan bu inanılmaz kadına sahip olan bir ebeveyne.

"Pim... dur." Kendimi geri çekerek kollarını kavrayıp onu yerine sabitledim ve parmaklarının fermuarımı açmasını engelledim. "Bunu bir daha yapmayacağım."

Gözlerini kırpıştırdı, şaşkın ve tahrik olmuştu. "Ama-"

"Sana dün gece söyledim. Seninle sadece bir kez yatacaktım." Gitmesine izin verip geri çekildim ve ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Bitti artık."

Başını iki yana salladığında nemli çikolata rengi tutamlar köprücükkemiğine yapıştı. "Ama düşünmüştüm ki-"

"Hiçbir şey düşünme. Eğlendik ve şimdi gidiyoruz." Onun çektiği acıya -benim sebep olduğum acıya- sırtımı dönerek mırıldandım. "Seni Hayalet'e bırakacağım. Birkaç saatliğine depoya dönmem gerekiyor." Elimi kapı pervazına koyup belimi büken acımı; bağırsaklarımın kalbime nasıl kement attığını ve çürüyeyim diye beni nasıl asılı halde bıraktığını görmesine izin vermedim. Arkamı dönüp onu karo zemine yatırmamak için vücudumun nasıl titrediğini. Üstüne binmek için. Onu öpmek için. İkimiz de hayatta kalamayana kadar onu becermek için.

Bir bakıma, Selix'in bana böyle korkunç bir haber vermesine memnundum. Dikkatimi buna vermiştim. Bu bana aşamayacağım bir sınır veriyordu. Şimdi onu kullanıyor, istediğim şeyi Pim için en iyi olanla değiştiriyordum.

Boğazımı temizledim, hâlâ dilimde onun tadı vardı. "İşimi bitirir bitirmez konuşmamız gerekiyor."

Sana duymak istemeyeceğin bir şey söyleyeceğim.

Lavabodan aşağı atlarken çıkan sesin ardından, zedelenmiş kemiklerinin sebep olduğu acıdan usulca inlemesi ensemi karıncalandırdı. Elektrik yayan varlığı yaklaştı. Elinin yumuşacık dokunuşu sırtıma yerleşti. "Eğer konuşman gerekiyorsa... şimdi benimle konuş."

İçini dökmesi gereken kişinin *ben* olduğumu mu düşünüyordu?

Önceki gece yaptığım gibi kalbimin geri kalanını da dökeceğimi mi?

Sikerler, hayır.

Bir dahaki konuşmamızda sohbetimizin tamamı onun hakkında olacaktı. Ben ona bildiklerimi anlatacaktım ve kutsal olan her şey adına, o da bana bildiği her şeyi anlatsa iyi olurdu. Hangi okula gittiğini bilmek istiyordum. Arkadaşlarının isimlerini. En sevdiği dersin ne olduğunu. En sevdiği filmi, rengi, kokuyu, tadı. Onun her anısına sahip olmak istiyordum, böyle şeyler ona olan hislerimi pekiştireceği için değil; ona ait olanı *kendime* ait kılmam gerektiği için.

Buna bir sonraki esrarımdan ya da çello seansımdan daha çok ihtiyacım vardı.

Buna çok fazla ihtiyacım vardı.

Arkamı dönerek dişlerimi gösterdim. "Bu benimle ilgili değil. Seninle ilgili."

Şüpheyle dolan bakışları, konunun ne olabileceğine dair yüzümde ipuçları arıyordu. "Eğer dün geceyle ilgiliyse..."

"Değil."

Kaşları, yaralı bir ifadeyle dolan gözlerinin üzerine indi. "Tamam." Vücuduna sızan bir enerji dalgası, çıplak olmasına rağmen dik durması için onu destekledi. Bir kez daha, tercih ettiği giysinin içindeydi ve çok çarpıcı görünüyordu. "Bu gece yeni bir yere mi yelken açıyoruz?"

Ninova

Onun mükemmelliği altında boğulmamak için gözlerimi kapatma dürtüsüyle savaştım. Böylece meme uçlarına ya da her şeyden çok istediğim tek yere doğru uzanan karnının zarif hatlarına bakmıyordum.

"Yarın." Sesim vinil plaktaki bir çizik gibi çıktı. "Sabah birkaç doktor randevun var. Sonrasında yelken açıyoruz."

"Ah." Başını eğdi, parmakları sanki stres olduğumda yaptığım gibi hayali bir müziği çalıyormuş gibi hareket ediyordu.

"Ah?" Ellerini benimkilerin arasına almak için her santimim ölüp bitiyordu, parmaklarımı bacağından yukarı kaydırmak ve-

Lanet olsun, topla kendini.

"Sorun ne?" dedim sıkıntıyla.

"Hiç." Parlak ve sahte gülümsemeyle bana baktı. Yanımdan geçmek için ilerlerken bakışlarını indirdi ve gerçek düşüncelerini gizledi.

Yerimden kıpırdamadım. "Bir şey var." Kollarımı kavuşturup çıkışını engelledim. "Söyle bana."

"Sorun yok. Gerçekten."

"Yalancıları sevmem, Pim. Ayrıca gerçeği saklayan insanlardan da kesinlikle hoşlanmam."

İkiyüzlü.

Söyle ona. Hemen şimdi. Ona annesinden bahset.

Ama yapmadım çünkü çifte standartlarım vardı ve Pim'den, kendimden beklediğimden daha fazlasını bekliyordum.

Piç kurusu.

Pim yutkundu, omuzlarını dikleştirdi. "Ben sadece... düşündüm ki... biliyor musun, önemli değil. Boş ver."

Hayal kırıklığı içinde titredim. Konuşma vaadiyle beni baştan çıkarması ve sonra bunu inkâr etmesi... *evet, bu pek iyi gitmeyecekti.* Şehvet yoğunlaştı. Kendimi kontrol edemiyordum.

Tehlike içimde kaynadı. "Seninle ilgili her şey önemli, Pim. Her rasgele düşünce. Söylemeye korktuğun her istek." Hırıltımı gizlemeye çalışarak sesimi alçalttım. "Bir daha reddetmeden bana söyle."

Meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırdı. "Bana bir gece vereceğini söylemiştin. Beni alacağını söylemiştin. Bizim-" Elini havada salladı. "Bilirsin işte."

"Seks yapacağımızı."

Ayak parmaklarına baktı. "Evet."

"Hayal kırıklığına mı uğradın? İncindin mi? Her şeyi geri alabilmeyi mi diliyorsun?"

"Hayır!" Gözleri kocaman açıldı. "Hiç de değil. Bunu nasıl sorarsın?"

"Sorabilirim çünkü hazır olmadığını biliyordum. Seni bu şekilde kullanmamalıydım."

"Beni kullanmadın." Yanakları ısındı. "Yani, dün gece... hayatımın en güzel gecesiydi. Bana bedenime tekrar nasıl sahip olabileceğimi gösterdin. Bana vücudumun neler yapabileceğini gösterdin ancak-"

"Ancak ne?"

"Bana inanılmaz bir şey verdin, Elder. Bana zevk verdin. Korkmadığım ilk insan sensin. Kendi isteğimle dokunmak ve öpmek istediğim ilk erkeksin. Bu çok büyük bir şey. Hayat değiştiren türden bir şey hem de. Bunun benim için ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrin yok."

Sıcaklık kalbimin etrafını sarmaya başladı ama onu uzaklaştırdım. "Yani ne demek istiyorsun?"

Soğuk kalpliliğim karşısında biraz irkilse de devam etti. "Demek istediğim, sadece sana dokunmama izin verdiğin için boşalabildim ve aramızda olanlardan zevk alabildim. Seni öpmeme izin verdin. Seni dayanağım olarak kullanmama izin verdin."

Ne demek istediğini anlamıyordum. Ona dökülmesi için bağırma ya da kaçma ihtiyacıyla savaşmaktan kollarım titriyordu. Hayalet'e kaçıp çellomu almalıydım. Böylece ellerimle, zihnimle, akıl sağlığımla yapabileceğim bir şey olurdu.

"Toparla, Pim. Geç kaldım."

İş iyi bir bahaneydi. Önceden verilmiş sözlerim varsa bu kaçmak olmazdı.

Ellerini kalçalarına dayadı. "Söylemeye çalıştığım şey, Elder. Bana böyle bir şey sunup sonra tekrar vermeyi reddedemezsin."

Dudaklarımdan karanlık bir kahkaha döküldü. "Bu şimdiye kadar duyduğum en büyük saçmalık."

"Ne? Nasıl?" Gözlerinde öfke parladı. "Az önce sana orgazm olabildiğimi söyledim. Bu benim gibi bir kız için kutsal kâse tarzında bir şeydi ve hepsi senin sayende yaşandı. Sana dokunabilmenin, seni öpebilmenin benim için ne kadar önemli olduğunu söyledim ve sen şimdi bana bunu bir daha asla elde edemeyeceğimi mi söylüyorsun? Anlamıyor musun? Sadece *sen* olduğun için boşalabildim. Artık sana sahip değilim. Konuşmak istiyorsun ve bunun tek bir anlamı var."

"Neymiş o?"

"Beni gönderiyorsun. Beni elde ettin ve artık bir meydan okuma değilim." Öfkeli gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. "Bana zevk alabileceğimi hiç düşünmediğim bir şey veriyorsun, bu da zaman sınırlamaları ve uyarılarla birlikte geliyor!" Küçük yumruğu göğsüme çarptı. "Bana aşkın nasıl bir şey olduğunu hiç göstermemeni tercih ederdim çünkü artık sadece istismarı değil, yalnız olmanın acısını da biliyorum!"

Bana tekrar vurmak üzereyken ellerini tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Bu aşk değildi, Küçük Fare. Bu sikişmekti."

Ninova

"Sikişme değildi, bunu sen de biliyorsun! Orada bir şey vardı. Eğer olmasaydı, yaptığım şeyi yapamazdım. Burada durup bana tekrar vermen için sana bağırıyor olmazdım."

"Sana tekrar vermek mi?" Öne atıldım, onu döndürdüm ve kapıya çarptım. "Yine aletimi mi istiyorsun?" Vücudumu onunkine doğru sıkıştırarak hırladım. "Seni uyarmıştım, Pim. Sana sadece bir kez verebilirim. Bana zaten iki kez sahip oldun. Şansını zorlama."

"İki kez mi? İlki seks değildi, Elder. O tecavüzdü!"

Kitlenip kaldım.

Kaslar, iskelet, kalp ve ruh. Hiçbir şeyin bana dokunamayacağı küçük bir kutuya kilitlendim.

Onu fırlatıp geri çekildim. "Haklısın. Öyleydi. İşte bu yüzden, yaşadığımız şey her neyse... bitti."

Çılgın bir büyücü gibi kahkaha attı. "Sana daha fazlasını istediğimi söyledim. İlk seferin umurumda olmadığını. Sadece dün gece olanları önemsediğimi. Senin odaklanabildiğin tek şey bunu bitirmek! Daha *fazlasını* istiyorum, Elder. Daha azını değil. Kendim için özgürlükten başka bir şey istemedim, şimdi senden daha fazlasını istiyorum ve sen bunu vermek istemiyorsun!"

Beni takip ederek, daha birkaç dakika önce her şeyi kontrol eden kişi olduğum lavaboya doğru sıkıştırdı. "Bunu senin için zorlaştırdığımı biliyorum. Yapmamam gerektiğini de biliyorum. Dün akşamki yemekte, senin vermek istediğinden fazlasını istemeyeceğime dair kendime söz verdim. Ama *neden* sadece bir kez olabiliyor? Anlamıyorum. Bir yolunu bulabiliriz. Bir yolunu bulmak *zorundayız.* Bana hâkim olman mı gerekiyor? O zaman hâkim ol! Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle ki *ben* de ihtiyacım olanı alabileyim."

Vermek istediği tüm davetleri ve çözümleri görmezden gelerek her parçamla kendimi tuttum. "*İhtiyacın* olan şey beni manipüle edebileceğini düşündüğün için iyi bir yere saklanman."

Kıpırdamadan durdu, mermer fayansların üzerindeki çıplak ayak parmakları bembeyazdı. "İstediğin bu mu? Bunca zamandır bana yalan mı söylüyordun? Beni korumuyor ama gizliden gizliye beni dövmek mi istiyordun... onun gibi?"

Hırladım. "Beni sakın onunla kıyaslama. Bu sadece lafın gelişi, hepsi bu."

"Peki, ne düşünmem gerekiyor?" Ellerini havaya kaldırdı. "O kadar kötü müydüm? Benimle yatmak o kadar berbat bir deneyim miydi ki bana bir daha dokunmamak için OKB'ni bahane ediyorsun?"

Benimle tartışmak asla iyi bir şey değildi.

Tamamen yanlış olan suçlamaları yüzüme vurmak, öfkeli bir boğanın önünde sallanan kırmızı bir bayraktı.

Elim yukarı kalktı. Parmaklarım boğazına dolandı. Onu duvara yaslanmaya zorladım. "Benimle bir daha *asla* böyle konuşma. Beni tanımıyorsun."

Tırnakları bileklerimi tırmaladı. Boynuna dokunulmasından duyduğu yıllanmış paniği onu doğrudan geçmişine gönderdi. Eğer daha iyi bir adam olsaydım, gitmesine izin verirdim. Ona sarılır ve gerçeği söylerdim; onu incitirken onu korumak için elimden geleni yaptığımı söylerdim.

Ama değildim.

O yüzden de yapmadım.

Bunun yerine parmaklarım, o itaatkâr ve beni dinleyen bir halde elimde asılı kalana kadar sıkılaştı. "Her konuda yanılıyorsun."

Dudakları gerildi ama karşılık vermedi. Tüm konsantrasyonunu burada benimle kalmaya harcadı ve onu tutuşumun tehdidini ortadan kaldırmak için zihninin kopup gitmesine izin vermedi.

Bunu kendi avantajıma kullanacaktım.

"Neden yanıldığını bilmek zorundasın." Bir adım daha yaklaştım, onu duvara iyice yapıştırdım. "Bilmek zorundasın."

Bakışlarındaki öfkenin arasından ışık süzüldü. Boğazını tuttuğum sürece konuşmayacaktı ama ben konuşabilirdim.

Dinleme sırası ondaydı.

"Dün gece iki kez boşaldım ve hiç yumuşamadım. Dün gece, düşünmeden edemediğim bir kızla yattım." Boştaki elimle nemli saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Bunu tekrar istiyorum. Tam burada, hemen şu anda seni yatırmak ve içini doldurmak istiyorum." Aletim hareketlendi, onu her nefeste becerme ihtiyacımı inkâr etmemin ne kadar zalimce olduğunu itiraf etmek istiyordu. "Ama bunu yaparsam, Küçük Fare, lanet olası zamanın geri kalanında yapabileceğim tek şey bu olacak."

Hızla nefes aldı.

O nefesle birlikte mücadele bedenini terk etti, nefreti hüzne dönüştü ve artık fiziksel ya da sözel olarak incitemeyeceğim bir meleğe dönüştü.

Öfkem kabardığı kadar hızla söndü.

"Dün gece benim için de çok şey ifade ediyordu. Ama bu konumuzun dışında." Parmaklarım kayarak köprücükkemiğinin üzerinde durdu. "Lütfen bunu olduğundan daha zor hale getirme."

Bunun bittiğini kabullenerek uzun bir süre sessizce baktık.

"Özür dilerim, Elder." Yanaklarındaki gözyaşlarını silerek derin bir iç çekti. "Bencillik ettim. Sanırım, umdum ki..." Ani bir kararlılıkla başını kaldırdı. "Dün gece benim için ne yaptığın

Ninova

hakkında hiçbir fikrin yok. Beni buraya getirdin, bana romantizmi, bağı ve beraberliği gösterdin. Beni yemeğe çıkardın ve aşkın nasıl bir şey olabileceğini gösterdin. Ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum ve bunu bir daha asla yapamasak bile en azından eve gittiğimde ne aradığımı biliyor olacağım." Bana hüzünle gülümsedi. "Ne istediğime dair karşılaştırabileceğim bir şeyim var ve asla daha azıyla yetinmeyeceğim."

Kalbim, onun başka bir adamla birlikte olduğu düşüncesiyle yaralandı ve sonra kendini ateşe verdi. İyi bir adamla. Onunla evlenecek, üzerine titreyecek ve hayatlarının geri kalanında ona iyi geceler öpücüğü verecek bir adamla.

Bu canımı yaktı.

Beni öldürdü.

Olması gereken tam olarak buydu.

Geri çekildim.

Üzerime doğru gelerek elimi tuttu ve yüzüne bastırdı. Avucumu öperken sanki sonunda şartlarımı kabul etmiş gibi başını salladı. "Teşekkür ederim, Elder. Her şey için."

Elimi çekerken bakışları yumuşadı. "Sevdiğim tek bir adam oldu ve o da ben çok gençken benden alındı. Babamı sevdim. Birlikte çok fazla zaman geçirmemiş olsak da bilmeni isterim ki seni de seviyorum. Belki geleneksel bir şekilde ya da daha az karmaşık bir başlangıçla filizlenen bir aşk gibi değil ama sonsuza dek sürecek sağlam temelli bir sevgiyle. Beni kurtardığın için seni seviyorum. Bana yardım ettiğin için seni seviyorum. Korkularımın içinde kaybolmuşken bana şehvetin gerçek anlamını gösterdiğin için seni seviyorum."

Çıplak ve ihtişamlı bir şekilde banyo kapısına doğru ilerlerken omzu benimkini öptü. "Birlikte geçireceğimiz zamanın geri kalanını senin için daha da zorlaştırmayacağım. Gidip giyineyim."

Ninova

Kıpırdayamadım.

Kelimenin tam anlamıyla hareket edemedim.

Kalbim atmayı bıraktı. Öyle olmalıydı. Yerini yıkıcı bir yıldız patlaması almıştı.

Sevgi kelimesini kullanmıştı.

Beni *sevdiğini* söylemişti. Bana âşık olduğunu değil. Aile yükümlülüğünün getirdiği sevgi değildi. Arkadaşlıkla gelen sevgi değildi. *Hak ederek* kazandığım bir sevgiydi. Asla satın alınamayacak ya da kırılamayacak bir sevgi.

Sevgi.

Mahrum edildiğim tek şey.

Elimden alındığı için beni ucu bucağı olmayan biçimde sakat bırakan ve asla geri almayı beklemediğim tek duygu. Ailem dışında bunu bana verecek başka birini bulmak? Bana böylesine özverili, olağanüstü bir armağan vermesi?

Dizlerimin bağı çözüldü.

Böyle bir şeyi hak etmiş miydim?

Ona aşkın nasıl bir şey olabileceğini göstermiş miydim?

Tabii ki hayır.

Boktan bir iş yapmıştım.

Soğuk ve acımasızdım, sadece kendim için endişeleniyordum. Düşmek için kendime izin vermemiştim. Ona aramızdaki aşkın nasıl olabileceğini göstermemiştim. Ve artık, asla gösteremeyecektim çünkü annesine olanları duyduğu anda onu eve götürmemi emredecekti.

Özgürlüğüne kavuşması için yaptığım teklifi kabul edecekti. Ben de yatımda yalnız başıma, bomboş ve benden geriye kalanları mahvettiği için onun bastığı yere lanet ederek kalacaktım.

Hareket ettim.

Bacaklarım, bedenim, kalbim.

Ninova

"Pim, bekle."

Arkasına döndü, dün geceden kalma elbisesi elindeydi ve yüzünde şok olmuş bir ifade vardı.

Üzerine atılıp onu kucağıma aldım ve hızla yatağa doğru yürüdüm.

Onu nazikçe yatağa yatırıp üstüne çıktığımda ve onu öptüğümde şaşkınlıkla bir nefes verdi.

O anda kendi ihtiyaçlarımla savaşmıyor, ona hak ettiği her şeyi veriyordum.

Pim'i tatlı tatlı, nazikçe ve taparcasına öptüm.

Dudakları aralandı, dili benimkine değdi ve inlemesi kulaklarımdan çok kalbimde yankılandı.

Kasığım karnına dayandı, onu ne kadar çok istediğimi tamamen ortaya koyuyordu. Sadece bir, iki ya da bin kez değil. Sonsuza kadar. Tabii eğer benim gibi bir adam böyle bir şeyi umut edebilseydi.

Öpüşmeyi keserek yüzünü ellerimin arasına aldım ve dirseklerimi yatağa dayadım. "Bir daha asla ne kadar harika olduğundan şüphe etmeni istemiyorum. Sen her şeysin ve daha fazlasısın. Kaldırabileceğimden çok daha fazlasın. Bana dayanabileceğimden daha fazla zarar verme gücüne sahipsin. Bunu görmüyor musun? Eğer görmüyorsan körsün demektir."

Onu tekrar öptüm, itirazlarını ve sorularını, dilimi hızla kıvırarak kabul ettim.

Parmaklarımı yanaklarından göğsüne indirdim. Teninin sıcaklığıyla homurdandım, önceki sarı ve yeşil çürüklerin yerini alan sağlıklı parıltının tadını çıkardım.

Bana doğru eğildiğinde dudakları zevkle biraz daha aralandı. Boynundan aşağıya doğru öperken, "Seni istiyorum, Pim. Seni becermeyi ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin," diye mırıldandım.

Eğilip meme ucunu ağzıma aldığımda teni kızardı. "Beni istediğini bildiğim için kendimi daha da zor tutuyorum. Saklanmaya çalışmayacağını. Sana tekrar dokunmama izin vereceğini..."

Kollarını hızla başıma dolayıp beni yakın tuttu, uyguladığım baskıyı ve hızımı kontrol altına aldı.

Bunu hem lanetlemiş hem de her anma bayılmıştım.

Şu anda en nazik halimde olabilirdim ama beni dizginlemesine izin veremezdim. Ona bir ders vermek için nefis göğsünü ısırdım.

Dilimi az önce cezalandırdığım meme ucunun üzerinde dolaştırdığımda önce irkildi, ardından titredi. "Sevgi kelimesini kullanıyorsun ama onu tam olarak anlamıyorsun. Sana göstermemi ister misin... son bir kez? Seninle sevişmemi ister misin?"

Korku her yanımı sardı.

Bunun bana ne yapacağını biliyordum.

Ne anlama geleceğini de.

Ama gözleri puslandığında ve şehvetli bir gülümseme yüzünü kapladığında, bunu *onun* için yapmam gerektiğinden emin oldum. Sonuçlarına katlanacaktım. Acıyı, utancı ve bana ne olacağının dehşetini; onun verdiklerini onurlandırmak için kuşanacaktım.

Bana baktı, cevap vermedi.

"Söylemek zorundasın, Pim. Söyle bana."

Nefesini içine çekerken gözleri gerildi. "Evet, benimle sevişmeni istiyorum. Bir kez daha."

"Öyleyse bana sahipsin."

"Şimdi mi?" Dehşet ve umut dolu bakışları beni mahvetti.

"Hayır, şimdi olmaz." Üzerinden kalkıp yataktan uzaklaştım. Eğer şimdi aramıza mesafe koymazsam işe gidemeyecektim.

Tüm kurallarımı çiğneyecektim ve o da sadece bir kez değil, tekrar tekrar tamamen becerilmiş olacaktı.

Pim'e onu sikeceğimin değil, onunla sevişeceğimin sözünü vermiştim.

Bunu kendimi öldürmeden yapmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Beni deliye çevirmemesi için ereksiyonumu tekrar düzeltirken, "Bir gece daha kalacağız," diye homurdandım.

Yataktan aşağı kayıp zafer ve beklentiyle çırılçıplak durdu. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme, Küçük Fare. Bana tam olarak istediğim şeyi verdiğin için teşekkür etme. Bana lanetler okumalısın. Ben olsam okurdum."

Veda etmeden onu giyinmesi için yalnız bırakıp kendimi işle boğmaya gittim.

Bu akşam, son defalığına benimdi.

Yarın, ona annesiyle ilgili şeyi anlatacaktım.

Ona sevginin ne olabileceğini tam olarak gösterdikten sonra.

Onun tadına baktıktan sonra.

Onu yaladıktan sonra.

Onu kullandıktan sonra.

Ve tamamen, yoldan çıkmış şekilde ona bağımlı hale geldikten sonra.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

BÖLÜM YİRMİ ALTI

PIMLICO

Yarım saat boyunca otel süitinde oturdum, Hayalet'in personeli tarafından benim için çantaya konulan uçuş uçuş, bebek mavisi bir elbise giymiştim. Pencereden dışarıdaki yaya trafiğine ve ötedeki ışıltılı limana baktım. Aşağıdaki neşeli mimari ile zengin ve ünlülerin zengin oyuncakları beni onlarla oynamaya çağırıyordu.

Dışarıda kendi başıma olma; beni dövecek bir efendi, ellerimi bağlayan kurallar olmadan istediğim yere gidebilme düşüncesi... özgürleştirici olduğu kadar korkutucuydu da.

Elder bana keşfe çıkmamam konusunda talimat vermemişti ve onun depoda ne kadar süre kalacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Aramızda geçenlerden dolayı diken üstündeydim. Bu gece için bu kadar gergin olma konusunda kafam karışıktı. Ayrıca sevgi kelimesini tam olarak anlamadığım halde Elder'a onu sevdiğimi söylediğim için kendimi biraz kaybolmuş hissediyordum. Çok uzun zamandır tek bildiğim nefret olmuştu. İçimdeki bu sıcak, büyülü his konusunda yanılıyor olabilir miydim?

Artık hiçbir şey yapmadan oturamazdım.

Düşüncelerim tarafından kuşatılamazdım.

Cesaretimi toplayıp bir çift siyah parmak arası terlik giydim ve kararlı halde kapıyı açtım.

Ninova

Kararsızlıkla dolu açık bir koridor yerine kapıda iki yabancı duruyordu.

Erkekler.

İçgüdülerim anında harekete geçti ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ah, merhaba." Kapı kolunu sıkıca tutup koyu renk takım elbiseli iki adama baktım. Geriye doğru sallandım, bana doğru nefes bile alacak olurlarsa kapıyı suratlarına çarpmaya ve sıkıca kilitlemeye hazırdım.

Kel kafalı ve bronz tenli olan profesyonelce gülümsedi. "Merhaba, Bayan Pimlico. Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

Adımı biliyorlar mı?

"Şey..." Onların arkasında duran; beni sayısız yabancının, mağazanın ve heyecanın olduğu caddeye indirecek olan asansöre doğru baktım. Eğer bir otelde iki yabancıyla başa çıkamıyorsam... suçun yasal faaliyetler kadar kolay işlendiği bu açık dünyadaki çılgın kalabalıklarla nasıl başa çıkacaktım?

Göğsümü şişirerek kendini beğenmiş bir tavır takınmaya çalıştım. Kontrollü ve mesafeli göründüğümü, ayrıca hızla artan korkumla titremediğimi umarak, "Sadece yürüyüşe çıkıyordum," dedim.

Buna izin var mıydı?

Bu adamlar kimdi?

Elder beni kilit altında tutmak için mi onları oraya yerleştirmişti? Özgürlük konuşmalarının bir değeri yok muydu?

İnce bıyıklı ve ürkütücü mavi gözleri olan kısa boylu koruma yolumdan çekildi. "Elbette, yürüyüş için harika bir gün."

Koridor açılınca ve adamlar geçmem için bana yol verince dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Korkunun yerini dehşet almıştı. Belki de yanlış anlamıştım ve bunlar Elder'ın adamları değil, süitten adımımı attığım anda bana zarar verebilecek kötü niyetli insanlardı. Belki de beni geri götürmek için buradaydılar.

Beni çalıp Alrik'e geri götürmek için.

Belki de Alrik bir şekilde ölümden uyanmış ve peşime adam takmıştı?

Belki de Monty'dir?

Darryl ve Alrik'in dilimi kesmeye çalıştıkları gün, Monty orada değildi.

Hâlâ dışarıda bir yerde... Hayatta.

Süite geri dönüp başımı iki yana salladım. "Bir daha düşündüm de... Kalabilirim-"

Mavi gözlü koruma kaşlarını çattı. "Nasıl isterseniz, hanımefendi. Bay Prest bize nereye giderseniz gidin, sizi korumamızı söyledi. Ama dinlenmek isterseniz, sizi burada güvende tutmaktan mutluluk duyarız."

Duraksadım, kapının kolunu daha sıkı kavradım. "Az önce ne dediniz?"

"Burada emrinize hazır vaziyette olduğumuzu söyledim. Siz nereye giderseniz biz de oraya gideriz. Sadece sizi güvende tutmak için."

"Yani... gitmemi engellemek için burada değil misiniz?"

Kel koruma sırıttı. "Kesinlikle hayır. Hayalet'te yaşıyoruz ve Elder Prest'in çalışanlarıyız. Selix, Bay Prest ile birlikte, o yüzden bizden sizi korumamızı istedi." Omuz silkti. "Bunun rahatsızlık verdiğinin farkındayım ama korkarım patronun kuralları böyle."

Rahatsızlık mı?

Siktir, Elder'a bir özür borçluydum. Onun hakkında en kötüsünü düşünmüştüm. Tüm güven ve sevgi konuşmalarımdan sonra hâlâ beni esir tutmasını beklemiştim.

Bir dakika... bu adamlara güvenebilir miydim? Benim ve Elder'ın adını biliyorlardı ama Monty de biliyordu. Selix'in,

Elder'ın koruması olduğunu bilmiyor olabilirdi ama şüphelerimden kurtulamıyordum.

Kendi araştırmamı yapmadan birine inanabilir miydim? Alternatif bir bakış açısı aramadan tanımadığım insanlara birlikte olmaktan keyif alabilir miydim?

Elder'ın neden beni yalnızca özgür bırakmakla, dünyayı göstermekle ve hayalini bile kuramacağım şeyler vermekle yetinmeyip, bir de beni güvende tutmak için her şeyi göze aldığını bir türlü anlayamıyordum.

Güven sorunlarım olabilirdi ama Elder kendisinden onay almadan tek başıma dolaşmam konusunda bana güvenmişti. Devasa boyutlardaki dünya, kafesinden bir anda kurtulan ürkek küçük fareyi korkutursa diye bana korumalar sağlayacak kadar da düşünceliydi.

Gözlerimi kısarak korumaları test ettim. "Monty adında birini tanıyor musunuz?"

İki adam bakıştı. Yalan aradım ama yüzlerinde sadece şaşkınlık gördüm.

Kel adam omzunu silkti. "Hayır, hanımefendi."

"Peki. Sıradaki soru. Ya bu yürüyüş sırasında bir polis karakoluna ya da havaalanına gitseydim... beni durdurur muydunuz?"

İki adam bir kez daha birbirine baktı. İkisinin arasından bir soru geçip gitti. Mavi gözlü olan şaşkınlıkla ellerini kaldırdı. "Emirlerimiz ayrıntıları kapsamıyor, Bayan Pimlico. Biz sizi korumak için buradayız. Neyi neden yapmak istediğiniz sizin işiniz, bizim değil."

"Peki ya kendi başıma gitmeme izin vermenizi söylersem?"

Kel kafalı adam kaşlarını çattı. "Sanırım Bay Prest'i arar ve onun onayını alırız."

Elder tek başıma gitmeme izin verir miydi?

Ninova

Daha birkaç gün önce beni özgürlüğe zorlamaya çalıştığına göre bundan hiç şüphem yoktu. Ama bu, işler değişmeden önceydi.

Banyoda ona bağırmamdan önceydi.

Pes edip benimle son bir kez yatmayı kabul etmesinden önceydi.

Aniden hızla çarpan kalbimi kontrol altında tutmaya çalıştım.

Bunun gerçekliğinden, aramızda bir şeylerin değişmiş olmasından nefret etmiştim. Büyük ve etkili bir şeyin. Geri dönüşü olmayan bir şeydi. Üstelik Elder da ben de bununla yüzleşmeye hazır değildik.

O bunu durdurmaya çalışıyordu.

Ben o şeyi aramaya çalışıyordum.

Yakında bu sabah çözdüklerimizden daha kötü sorunlarla karşılaşacaktık.

Bu kadar düşünmek yeter.

Güneş sıcacık ve şehir kıpır kıpır.

Elder meşguldü ve ben de kendim için bir şeyler yapmak istiyordum. Elder beni desteklemek için her zaman yanımda olmayacaktı, kendime güvenimin bir parçasını daha geri alacaktım.

Ya şimdi ya da asla.

Eşikten geçerken kararlı bir şekilde gülümsedim. "Bana isimlerinizi söylerseniz iyi olur, böylece kiminle yürüdüğümü bilirim."

Kel adam hafif çarpık dişleriyle gülümsedi. "Ben Lance, bu da Bill." Tokalaşmak için elini uzattı.

Mavi gözlü Bill şakağına dokundu. "Hizmetinizde olmaktan memnunuz."

"Merhaba." Sosyal nezaket kurallarını tuhaf bir şekilde tamamladım ve elimi Lance'in eline yerleştirdim.

Teninin tenime değdiği, parmaklarının elimi sardığı, sıcaklığının bedenime bulaştığı anda artık otelde değil, *oradaydım.*

Orada Alrik ile birlikteydim.

Orada, beyaz malikânede.

Elder'ın güvenli anılarının yerini korkunç hatıralar aldı. Tüm erkeklerden nefret etme, sessizlikle kendini koruma, içimdeki nefret ile ölüm hayalleri panik atağı öylesine hızlı ve şiddetli bir tetikledi ki geriye doğru tökezledim.

Lance benimle birlikte hareket etti, eli elimi sıkıca kavradı. "Her şey yolunda mı, hanımefendi?"

Bill yaklaşıp üzerimde kalabalık yaratırken gözlerimi kırptım.

Tek gördüğüm erkekler ve bendim.

Erkekler ve ben.

Ben ve erkekler.

Daha önce pek çok kez olduğu gibi.

Nefes nefese kaldım, boğazım kapandı, ciğerlerim oksijen için işe yaramaz çuvallara dönüştü.

Sana zarar vermeyecekler.

Seni korumak için buradalar.

Sakın kendini kaybetme.

Korkma.

"Hanımefendi?" Lance elimi sıktı.

Bir hayvan gibi homurdandım.

"Bırak onu, dostum." Bill, Lance'in kolunu çekiştirerek onu benden uzaklaştırdı. "Ona dokunmayı kes."

Lance'in teması sona erdiği ve elim tekrar bana ait olduğu anda karnımı kavrayıp *nefes aldım.*

Sorun yok.

Sorun yok.

İyisin.

Göğsümde hırıltılı soluklar takırdadı.

Bill mırıldandı. "Panik atak geçiren bir kız kardeşim var. Belirtileri tanıdım."

Dökülen saçlarımın altından yukarı baktım. Yüzünde endişe ve anlayışın gölgeleri vardı.

Onun tatlılığı, karanlığın girdabını durdurdu ve yaşama geri dönmek için kendime daha sıkı sarıldım.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Beni dibe çekmekle tehdit eden utanç bataklığıyla baş edemiyordum.

Tanrım, bundan daha güçlü olduğumu sanmıştım.

Elder, geçmişimin kötü enfeksiyonlarına karşı beni tedavi etmişti. Görünüşe göre, beni diğer herkesten korkmaya devam ederken *onun* dokunuşundan tiksinmek yerine istemem için yeniden programlamıştı.

Artık bu sorumluluğu istememesine şaşmamalıydı.

Ben bu kadar yapışkan ve çaresizken benden kurtulmak istemesine şaşmamalıydı.

Onarılma yolunda olduğuma inanmıştım... Hâlâ kat edeceğim çok mesafe vardı.

Adamlardan birinin ceptelefonu çaldı ve aramızdaki garip sessizliği bozdu. Nefes alışım düzene girdi, diyaframım artık beni boğmaya çalışmıyordu.

Bill ceketinin göğüs cebinden bir telefon çıkardı ve cevap verdi. "Evet, efendim?"

Arayan konuşurken sessizlik oldu.

"Elbette." Bill telefonu bana uzattı. "Telefon size."

Tek kaşımı kaldırırken telefonu tereddütle aldım. Elim titriyordu. Telefon kulağımda sabit durmuyordu. *Merhaba* demedim ama önemi yoktu. Elder'ın şurup kıvamındaki sıcak sesi zihnimi doldurup geçen birkaç saniyeyi yok ederek bana rahat

minderler ve sıcak battaniyelerle dolu bir cankurtaran salı verdi. "Pim? Bak, üzgünüm ama düşündüğümden biraz daha geç geleceğim. Otel telefonuna cevap vermedin, o yüzden gittiğini tahmin ediyorum." Alçak sesle güldü. "Keşfe çıkmanın ne kadar süreceğini görmek için kendimle iddiaya girmiştim."

Az önce yaşadığım zayıflığa şahit olmadığını umarak boğazımı temizledim. "Gitmeye çalışacağımı biliyor muydun?"

"Yapmasaydın hayal kırıklığına uğrardım."

"Ah."

"Senden tek ricam ekibimin seni takip etmesine izin vermen. Kapana kısılmış gibi hissetmen için değil, istediğin yere gitmekte özgürsün. Bu sadece, ben orada olamasam bile korunduğunu bilmenin bana huzur vermesi için."

Senin huzurun için dememişti. Beni küçük düşürmek yerine, dünyaya yalnız başıma adım atmak için gerekli donanıma sahip olmadığımı düşündüğünden korumaların orada olduğunu ifade etmişti.

Bunun neden benim için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum, gerçekte olduğumdan daha güçlü olduğuma inanıyordu.

Nedenini biliyorum.

Elder'dan bir şeyler istediğim içindi ve her nedense, onlarla başa çıkabileceğimden emin olmasaydı bana vermeyeceğini biliyordum. Tam olarak açıklamadığı sorunları vardı, bunları anlamak istiyordum çünkü onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, birbirimize ne kadar çok dokunursak ve ne kadar çok öpüşürsek, ona o kadar çok çekiliyordum.

Kendimi bulmak için onu kullanıyordum.

Elder'a, cinsel ve duygusal olarak çekiliyordum, bunu bitirmesine izin veremezdim.

Henüz olmazdı.

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim." Her ne kadar kibarca uzaklaşıp dinlemiyormuş gibi yapsalar da çalışanlara arkamı döndüm. "Yürüyüşe çıkabilir miyim?"

"Bunu neden bana soruyorsun?"

Çünkü kendi isteklerimin önemli olmadığına inanmaya şartlandım.

"Özür dilerim." Bu işte berbattım. Normal olma konusundaki ilk sınavımda başarısız olmuştum.

Elder'ın sesi durgun bir mırıltıya dönüştü. "İki ayağın var mı?"

"Evet..."

"İki gözün var mı?"

"Olduğunu biliyorsun."

"Peki o zaman, gidip onları kullan. Keşfetmek için ayaklarını, izlemek için de gözlerini. Görülecek her şeyi görene kadar ve ayakların ağrıyana dek otele dönme." Hafifçe güldü. "Kurallara ve sınırlara ihtiyacın varsa, al bakalım. Artık onlara sahipsin. Bana itaat et."

Gülümsedim, bu adamın karmaşıklığı karşısında vücudum eriyordu. Onu çok yanlış değerlendirmiştim. Elder'a geri ödemem gereken çok fazla şey vardı. Param olsaydı, ona bir hediye alırdım.

Paran var... Sana verdiği origami parası.

Elder onun için alışveriş yapma, ona duyduğum minnettarlığı umutsuzca ifade edecek bir şey alma hayallerimi yarıda kesti.

"Bir şey daha var, Pim."

Kalbim hızlandı. "Evet?"

"Görevlerin hâlâ devam ediyor. Benim için bir şeyler aşırmanı bekliyorum. Büyük olmak zorunda değil; bir değeri olmasına

da gerek yok. Ama başkasının olarak başlayıp senin olarak biten bir şey istiyorum. Anlıyor musun?"

Omzumun üzerinden korumalara baktım. "Çalmamı mı istiyorsun? Hem de çalışanlarının gözü önünde?"

Alçak sesli gülüşü, saf erkeksi bir meydan okumaydı. "Eğer bunda azıcık da olsa iyiysen, seni görmezler."

"Çalmayı sevmiyorum. Bunu biliyorsun."

"Çok yazık. Böyle hissetmek hoşuma gitmiyor ama bunu durduracak gücüm yok. Doğruya doğru."

Hızla nefes alırken vücudumdaki bütün tüyler ürperdi.

Bana karşı dürüst olduğu zamanları seviyordum. Sözlerinin içimde uçuşmasını, beni simlerle ve şekerlerle süslemesini seviyordum.

Beklentili bir duraksama, söylemeye hazır olmadığımız şeylerle ağırlaştı. Sonunda mırıldandığında sesi karanlık ve sertti. "Bana bir şeyler çal, Pim. Sonuçta, zaten benim olan bir şeyi çalıyorsun."

Kalbim durdu.

Kelimeler zihnimde hiç bu kadar hızlı yok olmamıştı.

Ben ne çalıyorum?

Kalbini mi? Aşkını mı? Şehvetini mi?

Neyini?

Ama telefon kapandı.

Görüşme sona erdi.

Elder beni ışıl ışıl sorularla baş başa bırakmıştı.

Ninova

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

ELDER

Çellomu daha önce hiç çalmadığım kadar sert, uzun ve acımasızca çaldım.

Nota üstüne nota. Akor üstüne akor. Parmaklarımdaki nasırlar, müziğime akıttığım öfke için yeterli değildi.

Parmaklarım kanadı. Olması gereken buydu.

Acı çektim. Adil olan buydu.

Karanlık melodiler, düzensiz ilahiler ile kederli klasikler yarattım. Sonra da bunları death metal, punk ve teknoyla harmanladım.

İki saat boyunca, gömleğim terden sırılsıklam olana ve nefesim tükenene kadar çaldım. Ancak müziğin büyüsü, zihnimi mücadele ettiğim çılgın saplantılardan ve öğleden sonra tanık olduğum kâbustan uzaklaştırıp mantıklı düşüncelere yönlendirdi. Bu sayede dünyaya biraz daha iyi, biraz daha güvenli bir halde döndüm. Kontrolümü tekrar kaybetmeden önce Pim'e tek gecelik bir mutluluk sunabilecek kadar aklımın başımda kalmasını umuyordum.

Daha sonra, depodaki küçük duşta çello çalarken döktüğüm teri yıkadım ve zihnimin tepedeki evime dönmesine izin verdim.

Bir zamanlar düzenin olduğu yerde oluşan felakete.

Pim'in yanından ayrıldıktan sonra sırf annemin gerçekten gittiğinden emin olmak için Selix'ten beni oraya götürmesini

Ninova

rica etmiştim. *Okaasan'ın* ve amcamın, sonunda benimle konuşmaya karar vereceklerine, oturup beni dinleyeceklerine, affedeceklerine ve hayatlarına devam edeceklerine dair aptalca hayallerle coşarak eşikten adımımı atmıştım. Annemin benden nefret etmeyeceği bir gelecek olabileceğini düşünerek.

Ne de olsa, bir kadının sevgisini kazanmıştım.

Eğer bunu yapabildiysem... ailemden de ikinci bir şansı hak etmiyor muydum? Pim'i tanıştırabileceğim sevdiklerimin olması için neler vermezdim. Ona büyük bir ailenin ne kadar iyi olabileceğini, aynı anda ne kadar koruyucu, vahşi ve kalp kırıcı olabileceğini gösterebilmeyi arzuluyordum.

Ama evime girdiğimde, *Chinmoku*'nun her zaman korktuğum şeyi yaptığını ve beni bulduğunu fark ettiğimde, bu hayaller yıkılıp anlamını yitirmişti.

Masalar devrilmiş, çekmeceler açılmış, pencereler kırılmıştı. Babamın ve kardeşimin mabedinin bulunduğu dolap yerle bir olmuş ve acımasız bir güçle katledilmişti. Hatıralarına, onları öldüren aynı pislik tarafından saygısızlık edildiğini görünce öfkeden deliye dönmüştüm.

Burası dua etmek, unutmak ve af dilemek için geldiğim yerdi.

Evin sessizliğinde mutlu zamanların parçacıkları oynuyordu. Babamın kahkahaları. Kardeşimin minik yumrukları. Onları hatırlamak fiziksel olarak acı veriyordu.

Ama lanet *Chinmoku*'nun temizlik ekibi, bir kez daha tapınağımı yerle bir etmişti.

Yağmalanmış salonumda durmuş ve derin nefesler almıştım.

Annem buraya seyahat etmek için asla pasaportunu kullanmamalıydı. *Chinmoku*'nun bilmediği aile üyeleriyle birlikte yeni evinin gizliliğini asla terk etmemeliydi.

Artık onun nereye döneceğini ve benim nerede olduğumu biliyorlardı.

Sonunda başlamıştı.

Bir bakıma memnundum.

Çok uzun zamandır bugünü bekliyordum.

Kardeşliklerinden ayrıldığım için beni öldürmek istiyorlardı, ben de sevdiklerimi öldürdükleri için onları öldürmek istiyordum. Bu ölümcül kovalamaca ya onların ya da benim ölümümle sonuçlanacaktı; mesele sadece kimin kimi önce bulacağıydı.

Oyun başlasın, orospu çocukları.

Kırık mobilya parçalarının arasında dolaşıp duvarlarıma saplanmış mutfak bıçaklarına bakarak kaç kişinin izinsiz girdiğine ve bir mesaj bırakıp bırakmadıklarına dair ipuçları arıyordum; tıpkı çocukluk evimi yerle bir ettiklerinde olduğu gibi.

Annemin kendini evinde gibi hissettiği ana yatak odasına geçtiğimde aradığımı bulmuştum. Bu sefer mesaj kanla yazılmamıştı ama akan siyah sprey boya da aynı derecede istilacıydı. Kimyasalların keskin kokusu, evin yaydığı doğal rahatlığın yerini almıştı.

Gözlerim mesajın üzerinde gezindi. "*Bir kez Chinmoku olan her zaman Chinmoku'dur. Bir korkak gibi kaçtın. Şimdi bir hain gibi öleceksin.*"

Bu sözler bir öncekini anımsatıyordu. Öfkem, bana ve bana ait olana en ufak bir şekilde dokunan herkesi hem süründürmeye hem de boğmaya hazır bir katrana dönüştü.

Pim...

Dışarıdaydı... tek başına.

Babamı ve kardeşimi kaybetmenin verdiği kalp acısı, Pim'in geçmişimdeki piç kuruları tarafından infaz edileceği düşüncesinin kalbimde yarattığı yıkımın yanında hiçti.

Onu bulmak zorundaydım.

Onu korumak zorundaydım.

On üç yaşımda yaptığımdan daha iyi bir iş çıkarmak zorundaydım.

Okyanus beni çağırıyordu; dalgaları beni uzaklara yelken açmaya ve asla kıyıya dönmemeye zorluyordu. Islak ufukta kimse bize gizlice yaklaşamazdı. Alrik talihsiz yatına silah yerleştirmemi istemiş olabilirdi ama onun önerileri, benim Hayalet'i donattığım şeylerle kıyaslanamazdı.

O yüzen bir kaleydi. Bir sığınaktı.

Ve ona dönme zamanı gelmişti.

Ama Pim ile sevişmek için... verdiğin söz.

Yaklaşan savaş karşısında kalp atışlarım hızlanmadı ama ellerim yumruk halini aldı. Pim'in bir gece daha şefkate ihtiyacı vardı. Kahretsin, *benim* de bir gece daha şefkate ihtiyacım vardı.

Onu bu orospu çocukları tarafından saklanmaya zorlanamayacak kadar çok istiyordum.

Bir gece daha.

Bu durumda, uslu durmamı sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Yatağa ve yastıklara damlayan sprey boyayı görmezden gelerek tekmelenmiş komodini kaldırıp içindeki bambu kutuyu çekip çıkarttım.

Pim benden yerine getirip getiremeyeceğimi bilmediğim bir söz almıştı. Bu gece ya yeteneklerimin sınırlarında olacaktı ya da beni içinden çıkmakta zorlanacağım çok ama çok karanlık bir yere yollayacaktı.

Her iki durumda da hazırlıklı olmadan o otele dönmeyecektim.

Ot bu gece bana yardımcı olmazdı.

Diğer dayanaklarım da işe yaramazdı.

Başka bir plan yapmalıydım. Belki işe yaramaz beynimin etrafından dolaşabilecek bir plan. Teknik olarak bana olduğu gibi Pim'e de yardımcı olabilecek bir plan. Benden yapmamı istediği şey için onu da sorumluluk almaya zorlayacaktı.

Bambu kapağı okşadım, içinde ne olduğunu hatırlamak için açmama gerek yoktu.

Evimi parçalayan adamlardan hediyeler.

Onların davası uğruna savaşan biriyken işimi yapmak için kullandığım araçlar.

Kutunun anahtarının cebimde olduğundan emin olduktan sonra bu anıt mezarın bakımını yapması için kullandığım servisi aramış ve acil bir temizlik talebinde bulunmuştum.

Chinmoku'nun ben içeri girdiğimde işi bitirmek için neden burada kalmadığını bilmiyordum. Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama yıllardır onlar için hazırlanmıştım. Korkmaları gereken bendim, tam tersi kabul edilebilir değildi.

Dışarı fırlayarak arabaya binmiş ve Selix'e beni depoya götürmesini emretmiştim.

Oraya vardığımızda çellomu getirttiğini görmüş ve tüm işle ilgilenme düşüncelerimi bir kenara bırakmıştım.

Şimdi müzik ihtiyacımı karşıladığıma göre Pim'i bulmaya hazırdım.

Onu avlamaya, izlemeye ve bir şekilde onu sevecek gücü bulmaya hazırdım.

On dakikadır onu takip ediyordum.

Bir hırsız olarak alışkanlıklarım ve katil bir hayalet olarak aldığım eğitimim sayesinde beni görmemişti.

Normalde avımı takip ederken kalp atışlarım hızlanmazdı. Odaklanıp dikkat kesilir, sadece ve sadece tek bir göreve kilitlenirdim.

Ama söz konusu Pim olduğunda?

Lanet olsun, bu kız tüm bedenimin bana itaatsizlik etmesine neden oluyordu. O, gezginler ve yerli halkın arasında dolaşırken avuçlarım terledi. Yabancı adamlarla çarpışırken ve aldığı eğitim yüzünden yumruk yemeye hazırlıklı halde gözlerini indirip indirmemek arasında tereddüt ediyordu. Ardından kendini zarar görmeyecek kadar güvende hissetmesiyle dudaklarında çekingen bir gülümseme belirdiğinde, kalbim hızla çarpamaya başladı.

Onu takip etmesini istediğim iki koruma iyi iş çıkarıyordu; Pim'i gölge gibi takip ediyor ama boğmuyorlardı, yaya trafiğini özenle izliyor, neyin ve kimin tehdit oluşturduğuna dair uygun kararlarda bulunuyorlardı.

Chinmoku'dan bir iz var mı diye kalabalığı taradım ama her şey normal görünüyordu. Eğer burada olsalardı, onları görmeden önce hissederdim. Şimdilik ensemdeki tüyler yerindeydi. Onları tanıyorsam, artık nerede yaşadığımı bildiklerine göre saldırı planı yapmak için geri çekileceklerdi.

Benim açık sulardaki bir garnizonda değil de tepedeki evde yaşadığımı sanmaları onlar için talihsizlikti.

Monte Carlo belamın beni bulması dışında çoğu kişi için tehdit oluşturmayan bir şehir olarak kendi üstünlüğünün sarhoşluğunu yaşıyordu. Bu şehirde işlenebilecek en büyük suç, milyon dolarların döndüğü ve ardından kaybedenlerin gözyaşlarına boğulduğu güçlü bir poker oyunuydu. Önemsiz suçlular burada değildi. Onlar, tanınmış işletmeler etiketi altında göz önünde faaliyet gösteren saygın kişiler tarafından dışlanmışlardı.

Aslında bu şehir için tehdit oluşturan tek kişi Pim'di.

Aralarındaki bir hırsızdı ve kimse ona aldırış etmiyordu.

Dudaklarım çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı, Pim yavaşça hayalperestlikten sıyrılıp ona verdiğim göreve odaklanmaya geçtiğinde içim gururla doldu. Hırsızlığı daha erken tamamlamasını bekliyordum ama ya mükemmel bir hedef bulamamıştı ya da cesaretini toplaması uzun sürmüştü. Her iki durumda da onun işleyeceği suça en ön sıradan bilet bulacak kadar şanslıydım.

Kıyafetleri vücudunu zar zor kapatmış, mücevherlerle bezeli kadınlar yanından geçerken Pim onların çantalarına göz attı. Eşlerinin ve metreslerinin peşinden giden erkeklerin, arka ceplerindeki cüzdanlar dikkatini çekmişti.

Hareket halindeki bir hedefi soymaktan vazgeçerek taze meyve ve ucuz takı satan tezgâhları gözetledi.

Her birini hedef olarak değerlendiriyordu.

Ona imkânsız bir görev vermiştim. Rahat olmadığı bir şeyi yapmasını, ayrıca hiç şüphesiz buna eşlik edecek suçluluk ve utancı kabul etmesini emretmiştim.

Pim'i biraz fazla zorlamıştım, onu böyle bir şey yapmaktan kurtarmaya niyetlendiğim sırada aniden yönünü değiştirip kaldırımdan indi ve öğleden sonra güneşlenenlerin bulunduğu plaja doğru yöneldi. İnsanlar turkuaz körfeze dalmak için eşyalarını bırakmışlardı.

Parmak arası terliklerinin arkasından kumlar uçuşunca terliklerini çıkardı ve parmaklarını lastik kayışlardan geçirip eline aldı. Korumalar da onu takip ediyordu ve birbiriyle uyumlu siyah takım elbiseleri içinde gülünç bir şekilde uygunsuz görünüyorlardı. Kendimi kumda açık etmek yerine yaya trafiğine karışarak geride durdum.

Pim rengârenk havluların etrafında dolandı. Kitaplara ve güneş kremi şişelerine göz atıyor, ara sıra cüzdanları ile anahtarları koruyan güneş şapkalarına bakıyordu. Buruşturulmuş bir plaj çantasına ve rengi açılmış iki şezlonga yaklaştığında yavaşladı.

Ninova

Bu eşyaların sahiplerinin yüzmeye gittiği belliydi. Mutlu tatillerine öyle dalmışlardı ki sıska bir hırsızın, onların şezlonglarının altında bir şeyler aradığını fark edemeyecek haldelerdi.

Pim sağa sola baktıktan sonra eğilip kumdan küçük bir kitap çalarken nefesimi tuttum. Çaldığı şey anında elbisesinin katları arasında kayboldu. Hemen ayağa kalkıp devam etmesini bekledim ama kitabın yerine küçük bir kâğıt parçası koydu ve uçup gitmemesi için onu yarısına kadar gömdü.

Not güvende olduğu anda hızla uzaklaştı.

Duruşu suçlu ama kararlıydı. Omuzları gergin ama dingindi.

Daha önce ona karşı hislerim olmasaydı bile artık olduğuna kesinlikle emindim.

Az önce sadece bir kitap çalmış olabilirdi ama bana göre... bana göre kalbimi çalmıştı.

Ninova

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

PIMLICO

Kitap, içindekiler kısmında belirtilen dört yüz on beş sayfadan çok daha ağırdı.

Vicdanıma ağır geliyordu.

Kalbime ağır geliyordu.

Kitabı gerçek sahibine geri verme arzusu beni tüketirken adımlarım sayısız kez yavaşladı. Hâlâ zaman olup olmadığını görmek için omzumun üzerinden bakarken tabanlarıma kum yapıştı.

Ah, hayır.

Asyalı bir çift denizden çıktı, kahkahalar atıp kucaklaşarak şezlonglara ve suçlulukla yazdığım notuma doğru koşuyorlardı.

Oturduklarında biraz titredim, üzerlerinden deniz suyu damlıyordu. Mutlu ve âşıklardı. Kocası su şişesini almak için eğildi, yarı gömülü özrümün kırışık kâğıdını fark edince kaşları havaya kalktı.

Durup okumasını izleyemedim.

Kendisine ait bir şeyin böylesine duygusuzca alınmasına sinirlenmesini göremezdim.

Arkamı dönerek ilerledim ve artık benim olan eşyasına sarıldım. Zihnimde, bugün erken saatlerde uğradığım kafeden aldığım bir kâğıt parçasına karaladığım kelimeler belirdi. Bill bana bir kahve ısmarlamış, beni bu gezintiye yanımda parayla çıkmam gerektiğini unutmanın utancından kurtarmıştı.

Eskiden bildiğim o kadar çok şey vardı ki.

Ninova

Hatırlamam gereken çok fazla şey vardı.

Yaya trafiğine karşı yürümek yerine insanlarla birlikte yürümek gibi şeyler. Eğer bana laf söylemelerini istemiyorsam vitrinlerin önünde oyalanmamak gibi şeyler. Ezilmek istemiyorsam, bir anlığına yabancıların bedenlerinin baskısından kurtulmak için yolun ortasından yürümemek gibi şeyler.

Ve tabii hırsızlık yapmamak gibi de şeyler.

Görünüşe göre Elder sayesinde bu kuralı tamamen göz ardı etmişim.

Kitabın ağırlığı elbisemin altından beni esir aldı. Notum utancımın önüne geçemezdi. Yaptığım şeyi doğru yapmadı. Ama hiç yoktan iyiydi...

Sanırım.

Sanki az önce yazmışım gibi el yazımı gözümde canlandırdım.

Sevgili Çaldığım Kişi,

Hayatına yapılan tecavüz için çok üzgünüm. Satın aldığın ve parasını ödediğin bir şeyin alınmasından dolayı hissettiğin öfke ve yaşadığın hayal kırıklığı için özür dilerim. Umarım böyle bir şeyin parasal değerinin, şu anda sana olan borcumla karşılaştırıldığında bir hiç olduğunu biliyorsundur.

Umarım beni affedebilirsin. Aldığım şeye gözüm gibi bakacağıma söz veriyorum.

Sevgiler, Minnie Mouse.

İmzama karşı irkilerek başımı iki yana salladım. Babam hırsızlık yaptığım ve bunu yaparken onun verdiği takma adı kullandığım için cennetten başıma taş yağdıracaktı.

Ama Pimlico'yu kullanamazdım çünkü gerçek adım değildi. Tasmin'i de kullanamazdım çünkü henüz bunu hak etmemiştim.

Çiftin üçkâğıtçılık yaptığımı ve şirin bir isim kullandığımı düşüneceğinden emindim.

Daha fazla yanılamazlardı.

O şekilde imzalayarak kendimden büyük bir parçadan vazgeçmiştim.

Onlara ait olan bir şeyle çocukluğumu takas etmiştim. Elder'ın onun için çalmamı istediği bir şeyle.

Kitabı elimde çevirirken parmaklarımı kapağın üzerinde gezdirdim.

Neden Japonca-İngilizce sözlük çalmıştım? Neden o çiftin çeviri ve sohbet yeteneğini ellerinden almıştım?

Nedenini biliyordum.

Çünkü...

"Onu ben alayım." İri, güzel biçimli bir el omzumun üzerinden fırlayıp kitabı yakaladı ve elimden çekip aldı.

"Hayır-"Arkamı dönünce siyah tişört, mavi kot pantolon giymiş ve tüm görkemiyle karşımda duran Elder ile çarpıştım. Arkasından batan güneşin turuncu ışıltısı ve gölgesi onu gerçeküstü gösteriyordu.

Koyu renkli badem gözleri, benimkilerle buluştuğunda kalbim bir kilise çanı gibi çınladı. Nasıl oluyorsa, bana her baktığında içimde en derin arzuları uyandırıyordu.

Ne zaman birlikte olsak aramızdaki o kimyanın akımını hissediyormuş gibi kaskatı kesildi, sonra bakışlarını onun için çaldığım hediyeye çevirdi.

Köşesinde Webster logosunun bulunduğu, Japonca karakterlerin İngilizceye dönüştüğü kapağı fark edince donakaldı. Dudakları hareket etti, çenesi gerildi ve başını iki yana salladı. "Neden?"

Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu.

Neden bu?

Neden bir sözlük?

Neden onun melez soyunun dili?

Onun hakkında bildiğim azıcık şeyi kendi amaçlarım uğruna kullanmaya hakkım olduğunu düşündüğüm için utancımdan daha da kızardım. Çalmak korkunçtu. Hediyemi reddetmesi ise dehşet verici olurdu.

"Çünkü sen bana dil armağanını geri verdin. Bana nasıl konuşacağımı hatırlattın. Aradaki uçurumu bir şekilde kapattın ve artık kelimelerden korkmuyorum."

Elder inledi, kaşları artık işkence görmüş ve acı dolu görünen gözlerinin üzerine düştü. "Pim... dur."

"Hayır, sen sordun. Onu senin için çaldım. Çok büyük bir maddi değeri olmadığını biliyorum. Aslında sayfaların kenarları kıvrılmış ve fazla kullanılmış. Ama sana söylemem gereken pek çok şeyi taşıyor. Ne kadar minnettar olduğumu kanıtlamak için. Hepimiz farklı dörtlüklerle konuşuyor ve yabancı alfabeler kullanıyor olabiliriz ama sen beni anlıyorsun. Artık sessiz olmak istemiyorum. Konuşmak istiyorum. *Seninle*. Anlamak istiyorum-"

"Yeter." Ürperdi, sözlüğü sıkıca kavradı. Boğazı cevap vermek için mücadele ediyormuş gibi hareket etti, ardından yüz hatları ifadesizleşti. "Japonca biliyor musun?" diye sordu.

Konuyu değiştirmesi beni hazırlıksız yakalasa da onun çizdiği yönü takip ettim. Eğer dün gece aramızda olanları ve bu sabahki kavgayı tartışmaya hazır değilse, o zaman bunu anlayabilirdim. Sabırlı olabilirdim çünkü aklında bizim için bir bitiş çizgisi olan Elder'ın aksine, benim bu işin bitmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu. "Hayır. Okulda bir yıl ders gördüm ama çoğunu unuttum." Bir adım öne çıkıp gözlerinin içine daha yoğun bir şekilde baktım. "Ya sen?"

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Bu sorunun cevabını zaten biliyorsun."

Bakıştık ve zaten bildiğim cevabı gördüm. Melez ebeveynlerin çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Doğu ve Batı'nın göbeğinde yaşamış, karma kurallar ve gerekliliklerle büyümüştü.

Acımasız olduğu kadar onurluydu.

Zalim olduğu kadar nazikti.

O, olmak istediğim ve korktuğum her şeydi.

Öte yandan, Japonca *konuşabiliyorsa*, bunu anne tarafından öğrenmiş olmalıydı. Ancak annesi ona Japonca bağırmamıştı, sadece İngilizce konuşmuştu. Neden böyleydi? Belki de Avrupalı bir babaya sahip olduğu için annesi onun anısına saygıdan İngilizce konuşuyordu? Belki de sadece bunu tercih ediyordu?

Kim bilebilirdi ki?

Cevaplar sadece Elder'daydı ve bir kez daha, ben onları kazanmak için sabırlı olmaya gönüllüydüm.

Usulca, "Bana öğretir misin?" diye sordum.

"Japoncayı mı?"

"Her şeyi." Sesim bu iki kelimeyi sarıp sarmaladı, bunu gerçekleştirmesi için ona yalvarıyordu. Bu üç hece ve yedi harfin içinde kabulleniş vardı; bana çello çalmayı öğretmesine, onun geçmişini öğrenmeye ve kaçırdığım her şey hakkında beni eğitmesine hazırdım.

Tüm bunlara bu gece başlamasını istiyordum; seks, tutku, şehvet, aşk ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum her şeyle.

Arkasındaki güneş sönüp gitti ve bizi alacakaranlıkta bıraktı.

Kitabı kalbine bastırıp başını sallamasından önce geçen dakikalar sonsuzluk gibi geldi. "Bilmek istediğin her şeyi sana öğreteceğim." Duraksadı, cümlesini bitirdiğini işaret ediyordu. Ama sonra yüzü yumuşadı, ruh hali kararda ve dudakları şehvetli bir vaatle kıvrıldı. "Sana görmek istediğin her şeyi göstereceğim, Pimlico." Bir anlığına elini kaldırıp yüzümü kavradı. "Senin için her şeyi yaparım."

Bu an, kalabalık bir sahildeki küçük bir günbatımı için fazla büyüktü; herkesin içinde harcanamayacak kadar dokunaklıydı.

Ninova

Ses tonundaki fedakârlık içimi acıttı; bana istediğimi vermek için kendine zarar verebileceğini biliyordum.

Bu sabahki öfkesi dinmişti. Sonunda o da benimle aynı sonuca varmıştı; başka seçeneğimiz yoktu. Dayanmak, teslim olmak ve bedenlerimizin, kalplerimizin ve ruhlarımızın katlanmamız gerektiğine karar verdiği şeyden sonra hayatta kalmayı ummak zorundaydık.

Ayak parmaklarımın arasında kum, tenimde terle dururken hiç bu kadar canlı, bu kadar emin, böylesine özel bir şeye adım atmaya bu kadar hazır olmamıştım.

Bu adamla seks yapmıştım ve kırılmamıştım.

Bu adamla yaşamış ve zarar görmemiştim.

Bu adamla savaşmış ve yaralanmamıştım.

Ve şimdi, bu adama sarılırken yeni bir yuva bulmuştum.

Kollarım etrafına dolanırken yüzüm güçlü göğsüne gömüldü ve bedenim omzundan kalçasına kadar onu öptü.

Bu adama sarıldım ve kaderin harika bir cilvesiyle... o da bana sarılarak karşılık verdi.

"Hava kararıyor."

Son yarım saattir yanımda dikkatle hareket eden Elder'a göz attım. Gözleri hiç sabit durmuyor, insanları avlıyor, ben sadece romantizm görürken o kötülük bekliyordu. Bu kadar tetikte olmasının ya da bana bu kadar yakın durmasının nedenini bilmiyordum. Sormak istiyordum ama normal bir çift gibi yaptığımız bu harika gezintiyi mahvetmek de istemiyordum.

Yavaş yavaş ıssızlaşan sahilde yürümüştük.

Tıpkı diğer âşık çiftler gibiydik.

Kucaklaşmamızın ardından utangaç bir şekilde ayrılıp bakışlarımızı kaçırmış ve durup birbirimize bakmak yerine yürüyüp ileriye odaklanmak için bahaneler uydurmuştuk.

Elder, Lance ve Bill'i göndermişti ama aramızdaki o karıncalanma hissi azalmamıştı. Gece Monte Carlo'yu yavaşça örterken bağımız etrafımızda yıldız tozu gibi parlıyordu. Sokak lambaları yandı, kasveti savuşturup insanlara güneşlenmenin bittiğini ve artık ayla parti yapma zamanının geldiğini hatırlatıyordu.

İnsanlar yavaşça şezlonglarını ve ıslak havlularını topladı, ıslak mayolarının üzerine kumlu kıyafetlerini geçirip sahile doğru yürüdü.

Bütün oteller, geri dönen turistler yüzünden tuzlu suyla sırılsıklam olacak ve kumla lekelenecekti.

İnsanlar kayboldukça Elder'ın daha fazla farkına vardım, ta ki kıyıdaki dalgaların yumuşak yumuşak çarptığı sahilde sadece biz kalana kadar.

Durup birbirimize baktık, düşünebildiğim tek şey bu olmasına rağmen ikimiz de bu geceye hazır değildik.

Ne açtım ne de enerjiktim. Ne yorgun ne de istekliydim.

Aramızda cızırdayan elektrik beni öylesine yormuştu ki, otele dönmeye hazır olup olmadığımı bile bilmiyordum. Geceye hazırlıklı olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elder ile yalnız kaldığımız son sefer kavga etmiştik. Bu konuyla ilgili benimle tekrar kavga eder miydi? Bunun onun için zor olacağını *bilmeme* rağmen Elder'a fikrini değiştirmesi için bir şans vermek, beni korkunç bir insan mı yapıyordu?

Elder boğazını temizledi. "Beni duydun mu? Hava kararıyor dedim." Ensesini ovuşturdu. "Bu geri dönmeyi düşünmemiz gerektiğine dair bir ipucuydu."

Biraz önden ilerledikten sonra onunla yüzleşmek için isteksizce döndüm. Ona çaldığım sözlüğü verişimden bu yana geçen yarım saatte neyin değiştiğini bilmiyordum. Kesinliği neden bilinmezlikle takas ettiğimi ve ona dokunma fikrinin neden bir yanımı sıcacık edip eritirken, diğer yanımı okyanusa atlayıp sonsuza dek yüzmek isteyecek kadar huzursuz ettiğini bilmiyordum.

Elder mırıldanırken gelen tek ses dalgaların yumuşak vuruşlarıydı. "Eğer hazır değilsen bunu tekrar yapmak zorunda değiliz, Pim."

Ses tonunda gizli mesajlar aradım. *O* hazır değil miydi? Bir daha seks yapmamamızı mı tercih ederdi?

Bunun cevabını zaten biliyorsun, aptal.

Ilık esinti saçlarımı kapıp omzumun üzerinden savurdu.

Elder yaklaşıp asi saç tutamlarını yakaladı, sıcak parmakları boynumu öptükten sonra bir avuç kahverengi bukleyi omzuma attı. "Burada doğru ya da yanlış bir cevap yok. Bu sabah konuştuklarımızı unut. Eğer fikrini değiştirdiysen, o zaman Hayalet'e gidip eski halimize geri dönebiliriz." Biraz daha yaklaştı. "Bütün güç senin elinde."

Dudaklarının aradaki mesafeyi kapatıp beni öpmesini dileyerek ürperdim.

Tüm gücün bende olduğunu mu düşünüyordu? Bunun bir yalan olduğunu göremiyor muydu? Güç bende değildi. *Onaydı. Bütün* güce o sahipti.

Gücün, zenginliğin ve güvenliğin gücü. Dik ve sert duruşu, saçımı tutması, bana başka şekilde dokunmaması bile onu her şeyin efendisi yapıyordu çünkü bana şiddet uygulamıyor, seçim yapmama izin veriyordu.

Sadece bu bile bana ihtiyacım olan güveni verdi.

Seni seçiyorum.

Bu geceyi seçiyorum.

"Hadi otele geri dönelim."

Gözleri kısıldı. "Emin misin?" Hayalet'in bir su tanrısının tacındaki, pahalı bir mücevher gibi uzakta parıldadığı ufka doğru baktı. "Eve dönebiliriz."

Ev...

Sanki o harika iki kelimenin yarısını bana çoktan vermiş gibi konuşmuştu. Sanki bir evim varmış gibi. Etrafında dans ettiğimiz şeyin, adı konulmamış olsa bile bir kalıcılığım varmış gibi.

Elder beni bırakıp bitkin ve temkinli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Başka bir zaman deneyebiliriz. Sen-"

Elimi kaldırdım. "Ben ne olduğumda?"

Yüzü hayal kırıklığıyla gölgelendi. "İhtiyacın olanın ben olduğumdan daha emin olduğunda. Benimle bir gece daha geçirmenin-"

"İhtiyacım olan *sensin*."

"Nasıl emin olabiliyorsun? Ne de olsa, ben seni çalan adamım. Seni herkesten uzak tuttum. Tam olarak onun yaptığını yaptım ve seni hapsettim. Eğer bana karşı bir şeyler hissediyorsan, onları oraya *ben* koyduğum içindir." Uzaklaştı, acı dolu gözlerini ufuktan bana çevirdi. "Ben o adam olmak istemiyorum-"

Onu takip ederek kolunu tuttum. Elder, ayaklarımın altına inşa ettiği temeli çekmeye çalışırken ben ona yaslanma ihtiyacı duyuyordum. "Beni istemediğini mi söylüyorsun? Tereddütleri olan *sen* misin?"

"Tanrım, Pim." Gümüş rengi aya bakarak inledi. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Düşünebildiğim tek şey seni becermek. Kafamda dönen tek şey bu. Beni istiyor musun? Ben seninim. Eğer isteseydin seni burada, sahilde bile beceririrdim."

Sesindeki özlem dolu şiddetle ürperdim. Ondan hiç şüphem yoktu.

"Beni otele geri götür, Elder."

Yanaklarımdan kavrayıp beni sıkıca tuttuğunda parmakları tenime saplandı. Nefesim kesilmedi ya da irkilmedim. Başımı eğmesine izin verdim, böylece ihtiyacı olan şeyi gözlerimde arayabildi. Bir şey bulmuş olmalıydı çünkü bir saniye sonra beni bıraktı ve elimi yakaladı.

Beni sahile doğru sürüklerken, "Öyle olsun," diye homurdandı.

Ninova

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

ELDER

İştahım yoktu ama yine de oda servisinden sipariş verdim. Dinlenmek için hiçbir isteğim yoktu ama televizyonda boktan bir pembe dizi oynarken Pim'e yanıma oturmasını emrettim.

Onu becermekten başka hiçbir düşüncem yoktu. *Chinmoku* tehdidi bile işe yaramıyordu. Yine de yapmak üzere olduğumuz şeyi unutmak ve diğer şeylere odaklanmak için her şeyi deniyordum.

Yemeğimiz geldiğinde ayağa fırladım.

Fazladan bahşiş verdim.

Pim aç olmadığından ve besleyici ıstakoz çorbasını içemeyeceğinden yakındığında yüksek sesle hırladım.

Televizyon izlemeyi reddettiğinde ve odanın ortasında tuhaf bir şekilde dikildiğinde hızla volta attım.

Eğilip de yalnız bırakıldığı için şikâyet eden aktrisi susturmak için kapatma düğmesine bastığında ve daha basit, daha az müstehcen bir dünyanın görüntülerini susturduğunda nefesim kesildi.

Sessizlik etrafımıza bir perde gibi çöktü. Kalın, ses geçirmez, tıpkı bir tiyatro gösterisindeki son bisin* ardından olduğu gibi ağır ve kesindi.

Hayatımın özeti işte buydu.

* Bis, tiyatroda veya konserlerde izleyicilerin istediği üzerine performansın tekrarlanma tezahüratına verilen isimdir.

Ninova

Sonunda rol yapmayı bırakmak zorunda kalan bir aktördüm. Hayatım bir performanstan ibaretti, artık prodüksiyon bitmişti ve elimde hiçbir şey kalmamıştı. Provasını yapacağım replikler, mükemmelleştireceğim hareketler, bana nasıl davranmam gerektiğini söyleyecek bir yönetmen yoktu.

Hepsi bana bağlıydı.

Bu gecenin tüm sonucu benim omuzlarımdaydı ve sahne görevlilerinin vereceği ipuçları ya da senaryo yazarlarının yönlendirmeleri olmadan her şeyi berbat edebilirdim.

Bunu biliyorum.

Pim parmaklarını birbirine kenetleyip çıplak ve tereddütlü adımlarla yanıma yaklaşıyordu. Bugün giydiği mavi elbise bacaklarının etrafında dalgalanıyor; onu berrak, masmavi gökyüzüne bürünmüş, bakire bir tanrıça gibi gösteriyordu.

Benim için çaldığı Japonca sözlük sehpanın üzerinde duruyordu. Ona her baktığımda kalbim garip bir takla atıyor ve içimdeki Pim'i sıkıca sarıp öpmek isteyen karşı konulmaz dürtülerle savaşmak zorunda kalıyordum.

Bana arkasında düşünce barından bir şey sunan ilk kişi oydu. Bana tutsak eden biri değil, sevgilisiymişim gibi davranıyordu. Pim'in gözünde, yıllardır olmadığım kadar kabul görüyor ve önemseniyordum. Alışkın olduğum yalnızlık, o yanımdayken artık fazlalık gibi geliyordu.

Onunla yarı yolda buluşmalıydım.

Halının üzerinde ona katılmalı ve bunu onun için kolaylaştırmalıydım. İlk hamleyi yapan kişi olmanın verdiği gerginliği ortadan kaldırmalıydım. Ayaklarını yerden kesip onu yatağa yatırmalı, nazik, kibar ve tatlı olmalıydım.

Ama lanet olsun, yapamazdım.

Ona dokunduğum anda her şey boka saracaktı.

Bunu biliyordum.

Ninova

Zihnim çoktan şık bir düzenden kaotik bir karmaşaya dönüşmüştü. Hastalığım aklımı başımda tutmak için her türlü numarayı ve mekanizmayı devreye sokuyordu. Yastıkları tek sayılar halinde yeniden düzenlemeye başlamamak ya da teller kanımla kayganlaşana kadar tam on yedi kez konçerto çalmak için Hayalet'e geri koşmamak için mücadele ediyordum.

Siktir, mahvolmuş durumdaydım.

Bu gerçeğin derinliğini -kendim de dahil- herkesten büyük bir kararlılıkla saklıyordum.

Ama şimdi Pim karşımda durmuş, benden kullandığım her aracı atmamı ve Tanrı'ya, eve dönüş yolumu nasıl bulacağımı hatırlamam için dua etmemi istiyordu.

Kendini önümde durmaya zorladığında bir adım geri çekildim. Halıya sapladığı ayak parmaklarının uçları bembeyaz olmuştu.

Korkuyor.

Korkmalı.

Korkmamalı.

Korku.

Birisinin yatmak istediği kişiye yaklaşırken hissetmemesi gereken bir duyguydu. Bunu kendine ve bana neden yapıyordu? Kendimi kaybetmeme saniyeler kaldığını göremiyor muydu?

İlk seferinde ona zorla sahip olmuştum.

Zaten iki kez içine girmiştim.

Üçüncüyü yapamazdım.

Kendimi kaybederdim.

Ama onun bu sabahki hatıralarını -ruhu, ateşi ve arzusu- düşündüğümde hayır diyemezdim. Ona karşı koyamıyordum ve mahvoluşumun gerçek nedeni de buydu.

En başta onu çalmamın nedeni.

Ninova

Annesine geri göndermem gerekirken onu alıkoymamın nedeni.

Eğer onu göndermiş olsaydım, bildiğim her şeyi paramparça etmek üzere burada duruyor olmazdım. Savaşın benim için geldiğini bilirken onun güvenliği için endişelenmezdim. Yaşam tarzımı ya da dünyamı yok etmenin eşiğinde olmazdım. Onun için ben sadece bir ya da iki geceliktim, ona zevki gösterebilecek bir adamdım. Geçmişinden kurtulmak için beni kullanıyordu.

Bu hoşuma gitti.

Engel olmak yerine yardım ettiğim için hatırladığı kişi olmak istedim.

Ama benim için? O *her şeydi.*

Benden sadece onunla yatmamı istemiyordu. Tökezlemeye hiç niyetim yokken düşmeye devam etmemi istiyordu.

Akıl sağlığım için bunu durdurmam gerekiyordu.

Ama yaşadığı hayatı bilerek bunu nasıl yapabilirdim?

Ona annesinden bahsettiğim ve onu eve götürdüğüm anda ne kadar boş kalacağımı bile bile nasıl hayır diyebilirdim?

"El..."

Yine o lakap... ve tam da tahmin ettiğim gibi bu lakabı kullanan o olunca bunu hiç umursamıyordum.

"Pim." Adını parçalara ayırdım, sesim normalden birkaç oktav daha alçak ve canavarlığın sınırındaydı.

"Seni... öpebilir miyim?" Onu bu zamana kadar gördüğüm, en güzel ve en seksi yaratık yapmak için rimel ya da makyaja ihtiyaç duymayan kirpiklerinin arasından bana baktı.

Ellerimi yumruk yaptım.

Hayır.

Benden uzak dur.

Sertçe başımı sallayarak onayladım.

Yaklaştı ama ağzıma ulaşması için eğilmedim. Elleri, sessiz bir yakarışla öpüşmeyi benim başlatmam, kontrolü ele almam için göğsüme indiğinde boyun eğmedim.

Tanrım, Pim... Benden ne istediğinin farkında değil misin?

Ortaya çıkmayı bekleyen felaket beni çarptı.

Üçlemeler, kaşıntılar ve kargaşa.

Geri çekilip ellerimle yüzümü sıvazladım. "Bunu yapamam."

Donakaldı, acı ve reddedilişle sarmalanmıştı. "Ah..." Aldığı her nefesle birlikte, gözlerinde umut ışığı kalmayana kadar kendini kapattı. Her saniyesinden nefret ettim ama söylediklerimde ciddiydim. İlk ve son kez arkasında duracaktım.

Bir şeye bir kez sahip olabilirdim.

Benim kuralım buydu.

Katı ve kesin olan tek kuralım.

Bunu çoktan çiğneyerek ona iki kez sahip olmuştum.

Ama başka bir yol daha var...

Keşke tepedeki eve gitmemiş olsaydım. Keşke o günah dolu pisliği bulmasaydım ya da bu gecenin nasıl geçeceğini önceden tahmin etmeseydim. Keşke Pim'in isteğini yerine getirmem için bana bir şans daha verecek ve bir şekilde zihnimi kurallarımın çiğnenmediğine inandıracak şeyi getirmemiş olsaydım.

Gözlerimi Pim'den ayırdığımda, onu şimdiden incittiğim için kalbim sıkıştı. Yatağımın başucunda duran ve beni mahkûm eden bambu kutuya baktım.

Pim dikkatimin kaydığı yere baktı ve yüz hatlarına bir soru yerleşti. O daha soramadan kutuya doğru yürüdüm, yanındaki küçük anahtarla kilidini açtım ve içindeki sırları dışarı çıkardım.

Onları arkamda saklayarak yanına doğru ilerledim. "Seni öpeceğim... tek bir şartla."

Ninova

Kollarını kendi etrafına doladı, şimdiden en kötüsüne hazırlanıyordu. "Ne şartı?"

Ona göstermeye hazır değildim. "Bu gece seks yapacağız... Eğer itaat edersen."

Kelime seçimim karşısında dudaklarını büzdü.

Onu becermeyecek ya da onunla sevişmeyecektim. Seks yapacaktık. Aktif bir katılımcı olması gerekecekti. Geçen seferki gibi alan ben olmayacaktım... çünkü o tek seferlik izin kullanılmıştı.

Ancak kurallarımda bir açık vardı.

Çılgınca bir kavrama ya da mantığa dayanmasa da aklımı başımda tutmasını umuyordum.

"Nasıl itaat etmek zorundayım?" Boynunu dikleştirdi, arkamdakini görmek için elinden geleni yapıyordu. "Ne saklıyorsun?"

Şimdi ya da asla.

Kollarımı öne doğru uzatarak evimden aldığım şeyi ortaya çıkardım.

Zincirlerin şıngırtısı ve ipek iplerin fısıltısı avuçlarımdan aşağı süzüldü. "Şartım bu."

Dudakları aralandı, dehşeti parlak ve keskin bir şekilde ortaya çıktı. O kadar hızlı geri çekildi ki ayağı takılıp kıçının üzerine düştü. Beceriksizce yere düşerken bile ses çıkarmamıştı, bir kez daha çaldığım fare gibi sessizdi.

İçgüdülerim ona doğru hamle yapmama sebep oldu. Bağlama malzemeleriyle dolu ellerimle onu yakaladım ve ayağa kaldırdım. "Canın acıdı mı?"

"Dokunma bana!" Beni itti, yüzü vahşi ve bembeyazdı. "Bebeni bağlamak mı istiyorsun? Canımı yakmak mı istiyorsun? *Onun* gibi?" Yaşlarla dolan gözleri, kendimi gördüğüm bir aynaya dönüştü. Şimdiden ne kadar dengesizleştiğimi, anlaması için ne kadar çaresiz olduğumu gördüm.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Asla."

Beni duymadı. "Beni bağlamak mı istiyorsun? Hapsetmek? Bu ne böyle? Hastalıklı bir şaka mı? Bunca zaman *farklı* olduğuna inanmama izin verdin. Bana zarar vermeyeceğine-"

Birçok şeydim ama konu yalancı ya da sadist olarak adlandırılmaya geldiğinde hoşgörülü olmazdım. "Ben *farklıyım*. Sana zarar vermeyeceğim."

"Yalancı!" Kapıya doğru koştu, elleri oda servisi gittikten sonra rahatsız edilmememiz için kendi taktığı kilit ve zincirle uğraşıyordu. "Senin farklı olduğunu düşündüğüme inanamıyorum."

"Pim..."

Zincir düştü. Ağır kilit, dehşete kapılmış parmaklarının altında takırdayarak açıldı. "Hayır! Uzak dur benden!"

İpleri kavrayıp hışımla peşinden gittim. "Pim. Beni dinle."

"*Hayır*! Çıkar beni buradan." Yalınayak ve çıldırmışçasına kapıdan fırladı. Dışarıda tartışmamıza tanıklık edecek korumalar yoktu. Pim'i benden uzaklaştıracak bir Selix de yoktu çünkü Selix şu anda içinde bulunduğum karmaşayı görür, Pim'in beni daha fazla mahvetmesine izin vermezdi.

Sadece biz vardık.

Bunu düzeltmek için sadece ben vardım.

Onu eşiğe kadar takip ettim ama o koridorda koşarken kapıya yaslanarak durdum. "Bu benim için."

Kaçmaya ve asansörlere ulaşmaya o kadar odaklanmıştı ki duymadı.

Beni bağırmaya zorladığı için ondan nefret etsem de bunu yaptım çünkü Pim'i bir daha hiç görmezsem, beni geçmişindeki bir başka canavar olarak sınıflandırmasını istemiyordum. "Bu *benim* için, Pim."

Ninova

Ayakları yere çarparak durdu, dağınık saçları ve dehşetten kızarmış cildiyle arkasına döndü. "N-ne?"

Sıkıntıyla iç çekerken ondan daha fazla nefret ettim. "Beni bağlamazsan bunu yapamam."

Yanaklarına yapışan gözyaşlarını savurdu. "A-anlamıyorum."

Tırnaklarım sanki parçalara ayırabilecekmişim gibi kapı pervazına saplandı. Anlamayacaktı çünkü birlikte yaşadığı adamı; güvendiği o adamı tam olarak tanıyamamıştı.

Birçok insan farklı fikirde olacak olsa da onun güvenini hak ediyordum. Bir yalancı olduğumu kanıtlayarak bu güveni mahvetmeyecektim.

"Geçen sefer seni becerdim. Senden bunu aldım." Başımı eğdim, çok bitkin düşmüştüm ve henüz öpüşmemiştik bile. "Bunu tekrar yapamam."

Bana doğru bir adım attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer bunu istiyorsan, *sen benden* almalısın diyorum."

Hareket etmeyince devam ettim. "Bunu yapmamın tek yolu bu, Pim. Beni bağla, istediğin gibi kullan. Hangi şekilde olursa olsun kendi zevkini bul. Her adımında yanında olacağım. Seninle konuşacağım. Sana emir vereceğim. Ama sana fiziksel olarak dokunmayacağım." Derin bir nefes aldım. "İşimiz bittiğinde de hepsi bu olacak. Başka yok. Dalga geçmiyorum. Bunu olduğundan daha zor hale getirmek için aptalca kurallar uydurmuyorum. Ya bu şekilde ya da asla. Karar senin."

Odaya geri dönerken rahatça geçebilmesi için kapıyı biraz daha açtım. "Beni becer ya da becerme, Küçük Fare. Ancak bunun sadece bu gecenin olabileceğini bil. Bu yemini bozarsam olacaklardan ben sorumlu olmayacağım."

İpi almak için eğildim, kontrolün tamamen onun elinde olacağı düşüncesiyle derim şimdiden ürperdi ve aletim zonklamaya başladı.

Bu benim zayıf noktamdı.

Geçen sefer kontrol bendeydi.

Bu sefer onda olacaktı.

Her iki boyutta da tek bir sefer.

Bir tekrar değil, ilkti.

Ve sonrasında bitmiş olacaktı.

Sahip olduğum avantajlar bitecekti ve artık işe yaramayacaklardı.

Ailem, sevdiğim hobilerim ve içine düştüğüm suçlar konusunda kendimi kontrol edebileceğime inanmak gibi bir hata yapmıştım.

Her seferinde yanılmış, her seferinde çuvallamıştım.

En sonunda dersimi almıştım ve bunun bir daha olmasına izin vermeyecektim.

Saplantımın içine çok derin, çok hızlı düşmüştüm ve babamla kardeşimin öldürülmesinin sebebi ben olmuştum.

Daha fazla ölümün ya da acının sebebi olmayacaktım.

Bu gece Pim ve benim birlikte olabileceğimiz tek geceydi. Sonrasında, kendi bedenini kabullendiğinde ve beni istediği gibi kullandığında ona annesini anlatacaktım.

Onu yatımla İngiltere'ye götürecektim.

Hayalet'e bir rota çizecek ve ondan çok ama çok uzağa gidecektim.

Chinmoku'yu avlayacak, tüm bu felaketi unutacaktım.

Onun iyiliği için.

Kendim için.

Hüzünlü bir gülümsemeyle bakıp bana geri dönmesi için onu çağırdım. Ona yalvardım. Ona söz verdim. "Seçim senin, Pim. Evet ya da hayır."

Ninova

BÖLÜM OTUZ

PIMLICO

Koridordan ayrılıp otel odasına girdim.

Ne halt ediyorum ben?

Yenilmez olduğunu düşündüğüm ama ölümcül kusurunu gösteren bir adamın peşine takılıyordum.

Aklımdan ne halt geçiyor?

Yatağa ilerlerken onu takip ettim, hiçbir şey söylemeden tişörtünü kafasından çekip çıkardı. Kot pantolonunun kemerini çözüp pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardığında, gece yarısı yüzmek için denize atladığı akşamki kadar muhteşem, gururlu ve görkemli görünüyordu.

Bunu yapmamalıyım.

Elder çıplak bir halde yorganı yatağın ucuna doğru topladı. Şiltenin üzerine oturarak uzun bacaklarını uzattı ve acı dolu bir bakışla sırtüstü yattı.

Gitmeliyim.

Çenesini sıkarak kaliteli, parlak ve ipek gibi yumuşak siyah ipi havaya kaldırdı. Benden ne yapmamı istediğine dair bir emir vermedi. Sadece ipi dövmeli karnının üzerine bıraktı ve kollarını başının üzerine kaldırıp parmaklarını dört direkli, Fransız barok yatağın başına doladı.

Sakın buna cüret etme, Pim.

Ürkek dehşetimi ve hızlı kalp atışlarımı görmezden geldim. Bedenim bir kaleye dönüşerek Elder bağları ortaya çıkardığı

Ninova

anda en kötü şeyleri beklemiş, savaş kulelerini ve silahları dikmişti. Kaçmaya, savaşmaya ve sakatlamaya hazırdım.

Fakat bu, Elder bildiğim her şeyi tersine çevirmeden önceydi.

Bağlı olan *o* olacaktı.

Ben değil.

İnsafa kalan *o* olacaktı.

Ben değil.

Bu ne anlama geliyor?

Anlayamadım.

Hep benden alınmıştı. Erkeğin tüm kontrolü verdiği bir seksin nasıl yürüyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

İtaatkâr kelimesi aklımda belirdi, tıpkı Hayalet'te onu öpmeme izin verdiğinde olduğu gibi.

Elder'ı içime çektim.

Yine yanlış kelimeydi.

Elder onu bağlamamı emretmiş olabilirdi ama itaatkâr olmazdı. *Asla.*

Gözlerindeki yabani bakış, parmaklıklar ardındaki bir yırtıcıya aitti: şimdilik kontrol altındaydı ama saldırmak için doğru anı kolluyordu. Vücudu sakin bir duruş sergilemiyordu; çarpık bir enerjiyle titreşiyor ve boyun eğmeyi reddeden arzularıyla çatırdıyordu.

Elder itaatkâr değildi.

Tanıdığım en baskın adamdı ve onu iple bağlamamı istemesi benden değil, *kendisinden* korktuğunu gösteriyordu.

Bu bir oyun değildi.

Bu sadece seks de değildi.

Bu onun hayatıydı. Zevk armağanına karşılık akıl sağlığı.

İçinde durduğum kale, kabulüme bağlı olarak moloz haline gelme tehdidiyle ya da duvarlarını güçlendirmesiyle karşı karşıya kaldığında tüm vücudum titredi.

Ninova

Bunu yapabilir miyim?

Bunu yapacak mıyım?

Ben yatağa yaklaşırken karnı bir yükselip bir alçalıyordu.

Arkanı dön.

Onun heybetli çıplaklığına uzanırken elim titredi, kalçalarının arasında sertleşen ereksiyona ya da göbeğinden aşağıya doğru uzanan siyah tüylere değil, karnında bir kobra gibi kıvrılmış aynı derecede siyah ipe odaklandım.

Yapma bunu.

İpin ucunu tutup yavaşça üzerinden çektiğimde titredi. İp serin ve şaşırtıcı derecede erotikti; Alrik'in kullandığı kaba sicime ya da çok sevdiği vahşi zincirlere hiç benzemiyordu.

Zincirler.

Zincirler vardı.

Odaya baktığımda, sehpanın üzerinde yarısı yere saçılmış, parıldayan zincir yığınını fark ettim. Eğer bunu yaparsam -eğer bunu yapmak için herhangi bir ihtimalim varsa- zincirlerin bunun bir parçası olamayacağını kesinlikle biliyordum.

İpi parmaklarımın arasından geçirerek başımı eğdim. "Sadece bu. Başka bir şey yok."

Elder sesimle irkildi ama yavaşça başını salladı. "Sıkıca bağla, başka bir şeye gerek kalmayacak."

Endişenin iğneleri üzerinde dengede durarak titredim. Bu gece Elder'ın bana sarılmasından nasıl buralara gelmişti. Elder'ın beni öpmesinden. Elder'ın benimle sevişmesinden. Elder'ın beni anılarımla baş başa bırakmasından.

Bana sarılmayacaktı. Beni öpmeyecekti. Benimle sevişmeyecekti.

Tek başıma olacaktım.

Zihnim onunla birlikte kalacak mı, yoksa tüyecek mi?

Ninova

Alrik'in beni kullandığı gibi onu kullanabilecek özgüvene sahip olduğumu nasıl düşünebilirdim? Birinin benimle seks yapması yerine ben onunla nasıl seks yapabilirdim?

Çok garipti, çok yabancıydı, doğru değildi.

Elder derin bir iç çekip bakışlarını tavana dikti. Tereddütlerimden dolayı beni yönlendirmedi ya da kınamadı veya hâlâ sonuca varmak için mücadele ettiğim kararı sorgulamadı.

Bu ben değilim.

Titrek ellerimle ileri uzandım ve siyah ipi sağ bileğine doladım.

Ama belki de bu iyi bir şeydir.

Hareketsiz kalırken nefes almayı kesti.

Bunu istemiyor.

Elder'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda dizlerim kilitlendi. "Yap şunu."

Başımı iki yana salladım. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"O zaman yapamazsın ve bu iş biter."

Ona sahip olamamanın verdiği acı -onun muhteşem doluluğunu tekrar hissedememek- bana bir güven patlaması yaşattı. Dişlerimi sıkarak ipi yatağın başından geçirdim ve sıkıca bağladım.

Düğümleri biliyordum.

Biliyordum çünkü benim üzerimde kullanılmışlardı.

Elder acı dolu bir gülümsemenin ardından başını sallayarak mide bulandırıcı bir onay verdi. "Diğerini de."

Bu delilik.

Bunu yapmadan da yeterince berbat durumda olduğunu düşünmüyor musun?

Fazlasıyla ağır ve sert nefesler alıp kanımı oksijene boğarak odanın dönmesine neden olurken göğsümdeki hırıltıyı dinledim.

Ama geri çekilmedim. Onu serbest bırakmadım. İtaat ederek ipin geri kalanını sol bileğine doladım, onu yatağa ve itaatkârlığa hapsettim.

İtaatkârlık.

Yine o korkunç, yanıltıcı kelime.

Elder ne istersem yapmam için kendini tamamen bana teslim etmişti. Bunun ona ne kadar pahalıya mal olduğunu gösterircesine gözle görülür bir şekilde titriyordu.

Her düşüncemin, her nefesimin, her hareketimin içindeydi.

Beni kimsenin kontrol edemediği kadar güçlü bir şekilde kontrol ediyordu.

Bana hükmetmiş, beni yönetmiş ve üzerimde ustalaşmıştı.

Yalnız değilim.

Yataktan uzaklaştığımda, gözlerim kaslı karnının üzerinde sert ve parlak halde gururla duran ereksiyona takıldı.

Gözleri benimkilerle buluştu, kara bir kanyondan daha koyu ve bir o kadar da uçsuz bucaksızdı. Her santimim karıncalandı, parıldadı. Bu iyi anlamda olmayabilirdi.

Ben hareket etmeyince dudaklarını yaladı. "Seni görmeme izin ver."

Ellerinin yerine bana sesiyle dokundu. Onun sesi bu gece dayanağım olacaktı.

Buna güven... Ona güven... Kendine güven.

Ellerim elbisemin askılarına gittikten sonra duraksadı.

Eğer bunu yaparsam... geri dönüşü olmazdı.

Elder düğümlerimi test etmek için ellerini sertçe çekti. İp çözülmeyince bağlı kalmaya devam etti. Tehlikeli gözlerle beni baştan aşağı süzdü. "Sana dokunamamam bütün gece oyalanabileceğin anlamına gelmiyor, Pimlico." Aleti karnının üzerinde seğirdi. "Benim için soyun. Şimdi."

Beynim müdahale edemeden parmaklarım askılara takıldı. Elbiseyi kollarımdan aşağı kaydırdım, ayak bileklerimin etrafında toplanmasına izin verdim ve iç çamaşırı giymediğimi görmesini sağladım.

Utangaçlık beni ısıtsa da Elder'ın yüzündeki azap bana dün gece benim için ne kadar yandığını hatırlattı. Güvensizliğim ne boyutta olursa olsun beni nasıl istediğini. Ona dokunmamı, onu becermemi istiyordu. Bunu çok fazla arzuluyordu ama kendisi yapamıyordu.

Ona bakarken ıslandım, eğer onu içimde istiyorsam bunu bizzat yapacağımı biliyordum. Onu almak zorundaydım. Seks yapmayı *benim* seçtiğimi, öylece vermediğimi inkâr edemezdim.

Üzerime yüklenen bu sorumluluktan nefret ediyordum. Dün geceki gibi arkama yaslanıp onun sihrini konuşturmasına izin vermeyi ummuştum. Söyleyeceğimiz tuhaf şarkıyı besteleyen kişi olmaktansa onun neden olduğu hislere yenik düşüp içinde yüzmeyi istiyordum.

"Yatağa çık, Pim."

Emriyle sıçradım, bunun için minnettar ve açtım. Bana tutunmam adına sesini verirse bunun benim için çok daha kolay olacağını görebilmesini umuyordum.

Dediğini yaptığımda dudakları yarım bir sırıtışla kıvrıldı, itaatkâr bir evcil hayvan gibi yatağın üzerinde dizlerimin üzerine oturdum. Çıplak baldırım onunkine değdi. Tenim onunki yüzünden ısınıyordu.

Yutkunurken boğazı hareket etti; sesi çapkınlıkla ve meydan okumayla doluydu. "Bunun her saniyesinde seni yönlendirmeyeceğim. Kontrolü elinde tutan sen olmalısın. Aksi takdirde, yapmaya çalıştığım şeyi boşa çıkarmış olurum."

"Ne *yapmaya* çalışıyorsun?"

"Bizi ömür boyu sürecek bir sefaletten kurtarmaya çalışıyorum."

Ninova

Elder ile bir ömür geçirme düşüncesi kalbimi yerinden oynattı. Sefaletle değil, mutlulukla. Hayatımızda yeterince sefalet olmamış mıydı?

Fakat bu gecenin son gecemiz olacağına dair verdiği sözü tutarsa, nasıl ömür boyu birlikte olabilirdik? Beni istismar eden, ölmeyi dilememe neden olan bir adamla iki yıl geçirdikten sonra beni zevk için yalvartan ve ardından da beni reddeden başka bir adamı nasıl bulmuş olabilirdim?

Dünya ne tür zalim bir şaka yapıyordu?

"Düşünmeyi bırak." Elder yatakta kıpırdandı, hareket edince aleti sallandı. "Seni ben soymadım. Beni bağlaman için seni zorlamadım. İkisini de sen yaptın. Zihnini kapat, Küçük Fare ve teslim ol... çünkü bunu zaten çoktan yaptın."

Başka tarafa bakamadım. Bakmaya devam etmek zorundaydım. Dudaklarına. Çenesine. Göğsüne.

Bakışlarım önünden aşağı kayarak kalın aletine odaklandığında Elder daha hızlı nefes alıp vermeye başladı.

"Dokun ona."

Başımı hızla kaldırdım. "Ama beni yönlendirmeyeceğini söylediğini sanıyordum-"

"Sana söylediklerimi siktir et. Bana o şekilde baktığında beni delirtiyorsun." İpleri tekrar test etti ve tuttuğu demirleri çekiştirdi. "Yap şunu." Sırtını dikleştirdiğinde yastıkların üzerindeki boynu kasıldı. "Lütfen, dokun ona." Bu bir yalvarış değil, hırıltılı bir kükremeydi.

Elim ileri atıldı.

Ona dokundum.

Fazlasıyla ısınmış etini avuçladığımda uzun ve alçak bir sesle inledi. İlk defa, emmek ya da kendimi onların tercihine göre sunmak yerine sadece *tutmama* izin verildiğini düşünmek çok tuhaf hissettiriyordu.

Damarlarını ve karmaşıklığını hiç incelememiştim. Başparmağımı ucunun üzerinde hiç gezdirmemiş ve adeta kadife kadar pürüzsüz tenli dokuya hiç dikkat etmemiştim.

Parmaklarım onu kavradıkça, okşadıkça, sıktıkça, öğrendikçe Elder'ın baldırları sertleşerek kaya gibi oldu. Dudağını ısırdı, burun delikleri genişledi ve gözleri sıkıca kapandı.

Onu rahatsız etmekten nefret etsem de Elder'ı bırakmak istemiyordum. Ön sevişmede iyi olmayabilirdim ama oral seks konusunda ustaydım.

Bacağımı üstünden atıp otururak kendimi cesur olmaya zorladım ve saçlarımı bir tarafa topladım. Kalçasının üzerine doğru eğildim ve dudaklarımı aletine sardım.

Dudaklarım ucuna dokunduğu anda sarsıldı. "Siktir."

Ses tonundan yankılanan şok ve zonklayan ihtiyaç, beni etkileyip devam etmem için bana cesaret verdi. Onu daha önce bir kez tatmıştım ama beni durdurmuştu. Bana fahişe demişti.

Kötü anılarla birlikte tüylerim diken diken oldu.

Beni daha önce durdurmuş olabilirdi ama şimdi durduramazdı.

Aleti boyunca aşağıya inip onu derinlemesine yuttum.

Onu bağladığım düğümlerle savaştığında yatak sarsıldı. "Pim... dur. Bu onun için değil-" Onu sertçe emdiğimde son kelimede boğuldu, elimi uzunluğundan aşağı doğru döndürdüm.

Bir şey oldu.

Böyle bir cinsel eylemi gerçekleştirirken duyduğum tiksinti ve utanç, ürkütücü bir şekilde yok oldu. Kalbimin kendini kapatması ve zihnimin uyuşması yerine kanımın kaynadığını fark ettim. Bacaklarım onu derinlemesine alabilmek için kalçalarının üzerinde iyice açıldı ve daha sert emmek için aletinin üzerindeki çenem gevşedi.

Elder'a göre ona bir hediye vermişim gibi görünebilirdi.

Bana göre... onu tüm kalbimle sahipleniyordum.

Nefes nefese kalışını, zorlanışını içime çektim. Titremelerini ve homurtularını çaldım. Beni gizleyen güçten zevk aldım.

Bu onun için değildi.

Bu *benim* içindi.

Ve durmaya hiç niyetim yoktu.

Dilimi kıvırdım, ağzım sulandı; Elder dudaklarımın arasında inanılmaz derecede sertleşmişti. Parmaklarım aşağıya, iyice gerilmiş ve sıcak hayalarına doğru kaydı.

"Tanrım, Pimlico." Gözleri büyüdü ve beni saf, güçlü bir şehvete boğdu. Karnındaki kaslar keskin bir rahatlamayla belirginleşti. Kendini tutuş şekli yüzünden ejderhası yamuk bir hale gelmişti.

Tekrar yalayıp emdim.

Sesi yine yağmur gibi yağdı, bu sefer kalın çıkan sesi bir kulağımdan girip ötekinden çıkıyordu. "Dur. Tabii boşalmamı istemiyorsan. Gelmeme az kaldı-" Dişlerimi açıp onu nazikçe ısırdığımda inledi.

Parmaklarımın altında boşalacağının haberini verecek şekilde titredi. Bir an için onun gelmesini istedim. Bunu sırf kendim için istedim. Ama başka bir tarafım -küçük, sadist bir yanım- onun şehvetli bir ıstırap içinde kalmasını istiyordu.

Geri çekilerek dudaklarımı sildim ve onun ahlaksız gövdesinden, işkence görmüş gözlerine doğru baktım.

Açgözlü nefesler alıyor, onu savaşması için bıraktığım doruk noktasında duruyordu. Sonunda konuşabildiğinde, "Bu zalimce," diye homurdandı.

Dudaklarıma zafer kazanmış bir gülümseme yayıldı.

Eskiden nefret ettiğim bir şeyi yaladığım için gurur duymayı ya da kendimi sorumlu hissetmeyi hiç beklemiyordum. *Şu işe de bakın.*

Ninova

"Bunu benden aldın, Küçük Fare." Ağzı kendi gülümsemesiyle hareketlendi ancak onunki hesapçı ve karanlıktı. "İyiliğe karşılık verme zamanı."

Kaşlarımı çattım.

Ne? Nasıl?

"Yüzüme otur."

Geri çekildim. "Efendim?"

"Beni duydun."

"Ama-"

"İtiraz yok." Yatakta biraz aşağı kaydı ve kolları gerilerek dümdüz uzandı. "Buraya gel."

"Anlamıyorum."

Gözleri parladı. "Neyi anlamıyorsun?"

"Çıplağım. Eğer üzerine otururs am-"

"Senin az önce benim için yaptığını ben de senin için yapabileceğim."

"Asla olmaz." Üzerinden atladım. "Ben hiç... Hiç kimse-" Başımı iki yana salladım. "Hayır, rahat hisset-"

"Rahat olup olmamanın önemi yok." Güldü, hem işkenceci hem de korumacı rolüne daha çok büründü. "Sana birçok ilki vermek istediğimi söyledim. Pekâlâ, bu gece sana verebildiğim kadar çok ilki vermem gerekecek. Bu da senin yüzüme oturmanla başlayacak."

Karnım kasıldı. "Yapmayacağım."

"Yapacaksın." Kaşları çatıldı. "Seni tatmak istiyorum. Gel buraya."

Bu kadar edebe aykırı bir şey yapma fikri, sahip olduğum tüm değerleri altüst etti ama bu dehşetin altında, bir dilin orada nasıl hissettireceğine dair küçük bir soru da vardı. *Elder'ın* dilinin nasıl hissettireceği hakkında...

Saniyeler kalbimin atışı kadar hızlı geçti.

"Bir daha söylemeyeceğim." Elder iple bağlanmış bilekleriyle yatağın başını salladı. "Buraya gel."

Utancımı bir kenara bırakıp uslu durmamı biraz olsun mümkün kılan tek şey Elder'ın emriydi. Dört ayak üzerine geçip yatakta yukarı doğru ilerlerken onun sesine tutundum.

Yukarıdan ona bakarken yutkundum. "Emin misin?"

"Her şeyden çok. Seni gördüğüm günden beri bunu yapmak için can atıyorum."

Ben hareket etmeyince, "Üstüme çık, tıpkı daha önce yaptığın gibi," diye emretti.

Başımda bir zonklama başladı ama öne doğru eğilip yatağın başını tutmayı başardım. Sarsak hareketlerle bacaklarımı açtım ve yavaş yavaş boynunun iki yanına yerleştirdim.

Bakışları çıplak ve onun için açılmış olan kadınlığıma kilitlendi.

Ona bakamıyordum.

Gözlerimi kapatarak yanlışlıklarla dolu hislerle yatağa yapıştım.

"Daha yakına gel." Nefesi baldırlarımın içini gıdıkladı.

Yeterince yakınım, çok teşekkür ederim. Biraz daha yaklaşırsam-

"Seni yalamak istiyorum, Küçük Fare. Dilim senin derinliklerine gömülmek istiyor. Beni bundan mahrum etme."

Ah, Tanrım.

Kendimi emrettiği şeyi yapmaya zorladım ve nefesi uyluğumun iç kısmından tam merkezime doğru süzülene kadar ilerledim.

Bacağıma narin bir öpücük kondurduğunda irkildim. "Şimdi beni hissedene kadar alçal."

Bundan nefret etmiştim. Kesinlikle nefret etmiştim.

Aşağı inerken bacaklarım kasıldı. Bu kirliydi, aptalcaydı ve-

Siktir...

İçime dokunan ilkel bir hisle birlikte başım öne eğildi. Sıcak, ıslak ve yetenekliydi.

Ben haykırırken altımda inledi.

Daha önce bu kadar çılgınca ve *inanılmaz* bir şey benden istenmemişti. Fikrimi çok hızlı değiştirmiştim. Bundan nefret etmediğimi itiraf ederken o kadar hızlıydım ki. Nefret etmemiştim. Bunu sevmiştim. Bunu *istiyordum.*

Daha fazlasını.

Daha fazlasını.

Daha fazlasını.

Çok fazla şey kaçırmıştım.

Neydi bu sihirbazlık?

Elder'ın dili herhangi bir parmaktan daha becerikli, herhangi bir öpücükten daha hipnotize ediciydi. İçime daldı, etrafımda döndü, bana taptı, beni yoldan çıkardı ve beni olabilecek her şekilde sahiplendi.

Yatağı tutan iki elden ve Elder'ın olmamı istediği şeyden ibaret kaldım. Kalçalarım ittiği diliyle aynı anda hareket etmeye başladı. Ne zaman dilini yukarı doğru itip beni doldursa hemen ardından geri çekilip ısırıyordu. Bu sırada inlemelerim ve nefeslerim miyavlar gibi dudaklarımdan dökülüyordu.

İlkimin o olmasına memnun oldum.

Başka hiç kimse bunu daha iyi yapamazdı.

Yaptığı her şey için onu sevdiğimi zaten söylemiştim. Onu, *o olduğu* için sevdiğimi söylememiştim. Sınırlarımı zorladığı ve açmaya korktuğum kapıların ardında cennetin var olduğunu bana gösterdiği için.

Ninova

O bacaklarımın arasındayken farklı bir şekilde düştüm. Güvenliğin kollarından yuvarlandım ve yere indiğimde dilinin beni yönlendirmesine izin verdim. Romantik bir şekilde âşık oldum. Kalpten bir şekilde. Beni şişiren, yakan ve güzelliğinden ağlatan bir şekilde.

"Kahretsin, tadın çok güzel," diye mırıldandı, benim onunla sarhoş olmam gibi o da benimle sarhoş olmuş gibi görünüyordu.

Aşağıya baktım.

Nefesim kesildi. Ne kadar yakışıklı olduğunu anlatacak kelime yoktu. Çok asildi. Kral gibiydi. Dudaklarını yalarken yarı kapalı gözkapaklarının ardından bakan gözleri için için yanıyordu. Cüretkâr bir halde her damlamı yalayıp yutuyor, sanki beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi görünüyordu.

Yataktan yükselip bana zevk vermeye devam ederken bacaklarım titredi.

Ona tamamen teslim olurken sırtım yay gibi kıvrıldı. Dilinin büyüsüne kapıldım ve vücudumun hem aşina hem de yabancı olduğu bir çekilme hissiyle kıvrandım. Kalbim tekledi, ritmini kaçırıyor ve daha fazlası için yalvarıyordu.

Bu duyguyu biliyordum.

Durmadan yukarı doğru çıkarsam, en yüksek noktaya ulaşana kadar Elder'ın dilini takip etmeye devam edersem beni nereye götüreceğini biliyordum.

Onu takip etmek istedim.

Ama onu orgazmın sınırında bırakmışken benim tek zirveye ulaşmam adil olmazdı.

İsteksizce dizlerimin üzerine kalktım ve zonklayan parçamı Elder'ın inanılmaz ağzından çektim.

Sersemlemiş ve sarhoş bir halde yatarken dudakları parlıyordu, çenesi arzumun kaynağından dolayı ıslanmıştı. Sesi, aşırı

hassas tenimi şehvetli hırıltılarla çizdi. "Buraya geri gel. Henüz bitirmedim."

İlk kez itaat etmedim.

Vücudundan aşağı doğru kayarak kendimi üzerine bıraktım. Göğsüm göğsünde. Kadınlığım aletindeydi. Üzerine uzanıp bütün ağırlığımı verirken ona yapabildiğim her şekilde dokunuyordum.

Cennetti.

Yuvaydı.

Kalçalarımı ona doğru sallayıp aletini aramıza hapsettiğimde göğüskafesinden bir hırlama yükseldi. "Tanrım, bana ne yapıyorsun?"

"İstediğim her şeyi." Parmağımı çenesinden kalçasına doğru gezdirdim. "Bana yapmamı söylediğin şey bu değil miydi?"

Altımda kasıldı, gözleri kömür gibi simsiyahtı. "Beni mahvediyorsun, Pimlico. Hiçbir fikrin yok."

Kalbim her kelimeyi topladı ve ceplerinin derinliklerine sokuşturdu. Bana nasıl hissettiğini söylemesinin verdiği yenilik, beni başka hiçbir uyaranın yapamadığı şekilde orgazma doğru itti.

Onunla ilgili her şeye odaklanıp kalmıştım. Onun için acı çekiyordum. Alev almaktan ya da ölmekten başka çarem kalmayana kadar yandım.

"Seni istiyorum," diye mırıldandım. Yalvararak, "Sana ihtiyacım var," dedim.

"Bana sahipsin." Kendimi ona sürttüğümde boğazındaki tendonlar ortaya çıktı. "Becer beni, Küçük Fare. İkimizin de sefaletine son ver."

Ninova

BÖLÜM OTUZ BİR

ELDER

Bileklerimdeki ip yüzünden ellerimdeki hissi kaybetmiştim. Pimlico'nun dudaklarımdaki tadı yüzünden zihnimdeki kaosu kaybetmiştim.

Pim kızarıp ardından bana doğru hareket ettiğinde, beni insan yapan şeylere veda etmiştim.

Öylesine yoğun ve kirli bir şehvetle titriyordum ki, onu sırtüstü çevirip içine olabildiğince hızlı şekilde girmek istiyordum.

Ama Pim halinden memnun, rahat ve kendinden emin görünerek bana hınzırca gülümsediğinde bunu ondan alamadım. Kontrolü ele alabilmek için beni bırakmasını emredemezdim. Beni bağlı tutarak, sonunda sahiplenmekte özgürdü ve hiçbir şeyin birbirine saygı duyan iki insan arasındaki seksten daha iyi olmadığını anlayacaktı.

Ona sonuna kadar saygı duyuyordum.

Saygım, kazanılması en zor şeydi. Kalbimi kazanmaksa daha da zordu.

Öyleyse neden her ikisini de içimde yaşadıkları yerden söküp kanlı ellerimle ona uzatıyor ve çaresizce almasını istiyordum?

"Bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldarken kalçaları fırtınalı bir deniz gibi sallanıyor, şehvetini aletim boyunca bulaştırıyordu.

Ninova

Dilim onu tekrar yalamak için yanıp tutuşuyordu. O benim çırağımdı, ben de onun öğretmeniydim. Bildiğim ve bilmediğim her şeyi ona öğretmek istiyordum.

Bir kerelik kuralım asla yeterli olmayacaktı. Pim'i her öğün yemem gerekiyordu. Onun her zaman yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Bundan nasıl vazgeçebilirdim? Nasıl olup da onu evine götürmek için Hayalet'te Pim'e eşlik edecek; onu her sabah, öğlen ve gece yatağıma hapsetmeden hayatta kalacaktım?

Ona nasıl veda edeceğim?

Acı içimi hem ıstıraptan hem de coşkudan inleyene kadar deşip geçti.

"El... bana cevap vermedin." Pim parmağının ucunu ejderhamın üzerinde gezdirdi. "Bana ne yapacağımı söyle."

Dokunuşunun altında karnım kasıldı. "Beni al."

"Bu yeterli değil." Başını iki yana salladı. "Bu süreçte bana rehberlik etmene ihtiyacım var. Eğer bana dokunmayacaksan, beni burada seninle tutman için sesine ihtiyacım var."

Gözlerindeki hazzın içinde boğulurken aletimdeki baskıyı unuttum. Pim tanıştığımızdan beri çok yol kat etmişti. Her seferinde beni hayrete düşürüyordu. Ama hâlâ güvensizliği, korkusu ve sadece seksi düşündüğünde bile duyduğu tiksintisi vardı.

Her zaman savaşacak mıydı? İki uç kutup arasında mı kalacaktı?

Ona nazik bir şekilde gülümseyerek başımı salladım. "Tamam, Küçük Fare. Seninle konuşacağım."

Cevap olarak gülümsemesi düzensiz otokontrolüm için ölümcüldü. Çok güzeldi. Çok kibardı. Çok güçlüydü.

"Vücudumun biraz daha yukarısına çık." Kaslarım ipe karşı gerildi.

Pim daha yükseğe çıktı, kadınlığını aletime dokundurmadan göğüskafesimin hemen altına oturdu. Dövmeme baktıktan sonra gözleri tekrar gözlerime çevrildi. "Daha fazlasını söyle."

"Sırtını kavislendir ve üzerime doğru eğil."

İtaat ettiğinde yüzü öpüşme mesafesine geldi. Bundan daha fazla istediğim bir şey olmamıştı. "Öp beni."

Kaşları havaya kalktı ama ardından çekici bakışları şaşkınlığını ele geçirdi ve eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı.

Yüzümü ona doğru kaldırdım, vermek istediği her şey için açgözlüydüm. Kısacık, hafif dokunuşlarla başladı ama sonra gerçek bir birleşmeye dönüştü. Benden tamamen çaldığı ilk öpücüktü ve onu yönlendirmemiştim. Gidişatı ve hızı onun belirlemesine izin verdim. Dili neredeyse anında beni tatmak için harekete geçtiğinde inledim.

Onun için açılıp Pim'i karşıladım.

Saçları yüzümü ve omzumu huylandırıyor, saç telleri kirli sakalıma yapışıyordu. Baskısı yumuşaktı. Durgun temposu beni sarhoş etmeye yetiyordu.

Ancak beni öptüğü süre uzadıkça, *daha fazlası* için duyduğum rahatsızlık da artıyordu. Onu istiyordum. Dili hatırlayamadığım bir şarkı sözü ya da anımsayamadığım bir adres gibi bana sataştıkça bu istek daha da kötüleşti.

Dişlerin takırdamasını ve dillerin savaşmasını istiyordum.

Boğazım hayal kırıklığıyla titreşti. Az da olsa kendimden korkarak onu ısırdım, olması gerektiği kadar nazik değildim. Akıl sağlığım elimden kayıp gidiyordu.

Isırmamla birlikte inleyip bana bakmak için uzaklaştığında kalp atışlarım hızlandı. Parmak uçlarıyla ağzını ovuşturarak benimle göz teması kurdu. İkimiz de sanki sadece masum bir öpüşmeye dalmamışız da maraton koşmuşuz gibi nefes nefeseydik.

"Daha sert," diye emrettim.

Ninova

Minicik bir tereddüt belirtisiyle geri döndü ve ağzını benimkine doğru indirip derinlemesine yaladı.

Beni istediğimden daha yavaş, hâlâ fazla yumuşak bir şekilde öpüyordu. Ona sahip olma hissi beni bağladı ve özgürlük için çırpınmama neden oldu. Hızı ve baskıyı yönetme özgürlüğü için.

Bana yalan söylüyordu. Ağırbaşlı ve saf bir tavır sergiliyordu ama onun gücünün ve iyileşmesinin altında saklı olan şeylerin ipuçlarını görmüştüm. Pim de benim gibi karmaşıklıklarla doluydu. Ancak benim karmaşıklıklarım karanlıkken onunki çok daha doğruydu. Ben gerçek Pim'i, içinde erkeklere karşı kindar bir güvensizlik barından ama aynı zamanda ve aşk ve tutkuyla eriyip kaybolan ateşi taşıyan kadını tanımak istiyordum.

Kendini çok fazla tutuyordu. O güvensizliği kendi üzerine çevirmişti. Kendi zevk ve sapkınlığını kabul etmeye hazır değildi.

Bu beni feci halde öfkelendirdi.

Kalçalarım yukarı doğru kalktığında Pim'in dengesi bozuldu ve öpüşmeyi kesti.

Öfkem nereden geliyordu bilmiyordum ama onu güvende tutmak için yaptığım fedakârlığımın arasından süzülüyor, bulaşmak istemediğim karanlığımla tütüyordu.

Alnını benimkine yaslayarak kalbimin yanlış yönlere çekilmesine neden oldu.

"Elder..." Sesi biraz çatallaştı. "Şimdi ne olacak?"

Şimdi ne mi olacak?

Kötü şeyler olmadan bu işi bitirmeliyiz.

"Şimdi mi?" Boğazımı temizledim, parmaklarımı yumruk yaptım ve bunu neden yaptığımıza odaklandım.

Bu onun için. Senin için değil. Bunu yapabilirsin... onun için.

Ninova

"Geri çekil ve aletimi tut. İçine alabilmek için yukarı doğru kaldır."

İstediğimi yaptığında ikimizin de vücudu ısındı.

Minik eli kalın organımı sıkıca sardı ve uzunluğumu göbeğimden yukarı doğru kaldırıp hizaladı. "Böyle mi?" Bacaklarını kalçamın yanlarına koyarken kızardı. Memeleri zıpladı, sırtını dikleştirdi. Aklımı kaybetmeme sebep oluyordu.

"Aynen öyle."

Duraksadı, güzel yüzü şüpheyle doluyordu.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Fazla düşünme. Sadece yap," diye zorla konuştum.

Öncekinden daha yavaş bir şekilde itaat etti ve tam üzerimde, doğru şekilde durdu. Kocaman olmuş gözlerle gittikçe daha aşağı kaydı.

Onu ilk hissettiğimde sarsıldım. Sıcaklığı. Islaklığı.

Yüce Tanrım.

Aletimin ucu içine girdiğinde donakaldı ve omuzlarını esnetti. Gözleri kapandı. Bunu benim de keyif aldığım aynı rapsodiyi duyduğu için mi, yoksa korkudan mı yaptığını bilmiyordum.

Benden yapmamı istediği şeyi yaptım.

Konuştum.

Sesim arzudan kuraklaşmış, kurumuş ve çatlamış bir nehir yatağını andırıyordu. "Daha önce senin gibi biriyle hiç tanışmamıştım."

Gözleri açılıp beni buldu ve yüzüme kilitlendi. Kendini bir santim daha bastırırken gerginlik etrafında titreşti.

İnlememi yuttum. "Benim. Buradayım. Artık benimsin."

Biraz daha kaydı. Bana uyum sağlamak için esnerken nefesi kesildi.

"Sana asla zarar vermeyeceğim. Güvendesin." Kalçam havaya kalktı, kendimi beklediğinden daha hızlı bir şekilde içine soktum. Öne doğru düşüp göğsüme tutunarak destek aldı, alnı derin bir konsantrasyonla kırışmıştı.

Kendime engel olamayarak kalçalarımı tekrar ittim. Sürünen ve cıyaklayan ihtiyaç duvarlarımı aşındırıyor, bedenimi ele geçiriyordu. "Beni hissediyor musun, Pim? Seni ne kadar istediğimi hissediyor musun? Ne kadar sertleştiğimi?"

"Evet." Kendini aşağı doğru bastırdı ve bana sarhoş edici bir santimini daha verdi. "Hissediyorum."

Tatmin olmamıştım. Memnun değildim ya da yatıştırılmamıştım. Daha fazlasını istiyordum.

Şimdi.

Hemen.

Tekrar yukarı doğru hamle yapıp içinde daha derine girerken ayak bileklerim şilteye gömüldü.

Başı öne düştüğünde çikolata rengi saçları omzuna döküldü. Ürperdiğini hissedebiliyordum.

Katılmayı planlamamıştım ama lanet olsun, o seksi nefes alış verişleri ve altdudağını ısırmasıyla bunu zorlaştırıyordu.

"Üzerime otur. Seni doldurmama izin ver."

Pim derin bir nefes aldıktan sonra aciliyetime karşı kendini tutmayı bıraktı, yavaşça kucağıma gömüldü. Her hareket ve kas sıkışması onu aletimden daha aşağıya kaydırdı. Her santim, zihnimi asla gitmemesi gereken yerlere gönderdi.

Sakın teslim olma.

Sözler ve vaatler bana mücadele etmeyi bırakmamı fısıldıyordu. Kendimi bırakabileceğimi ve hâlâ kendim olabileceğimi söylüyordu. Pim'i kendimi hiç tutmadan becerebileceğimi ve umutsuzca içine atlamak istediğim çukurdan bir şekilde çıkabileceğimi sayıklıyordu.

Ninova

Ama kafatasımın içinde yüzen o sirenleri tanıyordum ve onların yalancıların en kurnazları olduğunu biliyordum. Asla teslim olamazdım.

Bunun bitmesi gerek.

Fazla yakınım.

Uyarılarımı görmezden gelerek başımı arkaya attım, gözlerim onun içinde olmanın katıksız huşusuyla geriye doğru yuvarlandı. "İşte böyle. Devam et."

Tek düşünebildiğim onun tarafından kuşatılmış olmaktı. Onun tarafından yönetilmekti. Pim'in içindeyken başka hiçbir şey düşünmüyordum. Sayılar yoktu. Acele yoktu. Sadece o vardı. Sadece bütün kurallarımın üzerinden bir buldozer gibi geçip giden, hızla gelişen takıntı ve sadece onu düşünmenin ne kadar güzel olacağına dair fısıltılar vardı. Bir daha asla başka şeyler için endişelenmeyecektim. Onu fethettiğim sürece asla başka bir görevi fethetmek zorunda kalmayacaktım.

Sonsuza dek o. Ondan başka hiçbir şey olmayacaktı.

O.

O.

O.

Çağrı tatlıydı, güçlüydü ve baştan çıkarıcıydı.

Biraz daha raydan çıktım.

En sonunda üstüme oturdu, baldırları kalçamı iki yandan hapsediyordu ve aletimin tamamı vücudunun derinliklerine gömülmüştü. Teni rahatsızlıktan beyazlaşmanın ve tatminden pembeleşmenin arasında gidip geliyordu. Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki, o gözlerin içine gömülebileceğime ve geri dönüş yolunu asla bulamayacağıma yemin edebilirdim.

Bunu oldukça kolay bir şekilde yapabilirdim. Manik halin beni yüzlerce yorucu parçaya bölmeye çalıştığı bir hayata

tutunmayı bırakabilirdim. Sadece bir tanesinin içine kayabilirdim. O benim çellom olabilirdi ve gece gündüz onu çalabilirdim.

Bu fikir büyüdükçe büyüdü, zihnimi bir duman gibi sararak beni boğulacak hale getirdi.

Elleri karnıma inerken tırnakları tenimde izler bıraktı. "Daha önce hiç... üstte olmamıştım."

İçimi bir mağara adamının heyecanı kapladı. Yine bir ilke imza atmıştım. Çalabileceğim daha o kadar çok şey vardı ki. İçimdeki hırsız, kontrolsüz bir neşeyle ayağa fırladı. Neden bunu bırakmak istiyordum ki? Neden ona her şeyi öğretmiyordum? Neden her ilkini çalıp yedi gün yirmi dört saat içinde olmuyordum?

Tavan ışıkları, altında bağlı olan vücudumun üzerine Pim'in gölgesini düşürüyordu. Pim beni yerime yapıştırırken sahiplenilme hissi düşüncelerimi karman çorman etti.

Bundan hoşlanmamıştım. Bağımlılıklarımla çok mücadele etmiştim ama bu yeni bağımlılıkla nasıl savaşacaktım? Beni zaten zincire vurmuş ve kullanımına hazır hale getirmiş olan bu kadınla, içime iyice yerleştirilmiş olan bu yeni saplantıyla nasıl başa çıkacaktım?

Her zaman olan bu değil miydi? Pes etmiş ve köle haline gelmiştim. Mücadele etmiş ama çoktan sıkıca bağlanmıştım.

Ardından Pim hareket etmeye başladı.

İçimdeki bilinmez kargaşa bent kapaklarını açarken, sarsıcı açlık sistemimi yok etti. Binlerce şey aynı anda itaat etmemi talep ediyordu. Milyonlarca kirli ve pis düşünce bu kadının etrafında bir kasırga gibi dönüyordu.

Bileklerim iplerin gerginliğiyle sarsılıyor, dişlerim ağrıyor, kalp atışlarım aletim ve parmak uçlarım arasında yer değiştiriyordu.

Sadece tek bir şeyi düşünebiliyordum.

Sadece. Tek bir şeyi. Arzulayabiliyordum.

Tekrar sallanıp beni aldı ve deliye döndüm.

"Elder, konuş benimle. Lütfen."

Onun yalvarışı akıl sağlığımın geri kalanını çözdü ve dile alınamayacak şeyler, istediğim tek şey haline geldi.

Bir zamanlar, *Chinmoku* için canlarını yaktığım adamların acı dolu çığlıklarına bağımlıydım. Zevk için dizleri parçalamıştım. Ün için değil, başka *seçeneğim* olmadığı için dövüşmüştüm. Zihnimin ve kanımın çağrısına hapsolmuştum.

O çağrı, sevdiklerimi öldürmüştü.

O çağrı, yalnız ve istenmeyen birinin hayatını yaşamama neden olmuştu.

Şimdi de pençelerini ve dişlerini çıkararak geri dönmüştü, kendimi yeni bir köleliğe hapsetmemi talep ediyordu.

Ona.

Fısıltılar içime işledi.

Hissedebiliyordum.

Duydum.

Bu yüzden tepetaklak oldum.

Artık Pim'in bunu sona erdirmesini istemiyordum. Düşüşüme son vermesi için devam etmesini istiyordum.

Hırlamadan konuşamıyordum. Kırılmadan hareket edemiyordum.

Bu işe yaramıyordu.

Kaybediyordum.

Huzursuz ve duygusuzdum. Ayrıca onun hızıyla değil, kendi hızımla içine girme ihtiyacına saplanmıştım.

Artık olmak için kendimi özenle dönüştürdüğüm adam değildim.

Artık kontrol bende değildi.

Kendime ne kadar söz vermiş olursam olayım, katletmeye çalıştığım ama asla öldüremediğim ilkel hayvan olmaya geri dönmüştüm.

Saplantının kalınlaşan kucağının altında, ufacık ışıktan bir kılıç parlıyordu. Eğer ona yeterince sıkı tutunabilirsem, *belki* bunu durdurabilirdim.

Çok geç olmadan.

"*Pim...*"

Ses tonumdaki zorlanmayla, gözleri parıldayan aylara dönüştü. Derimi ruhumdan sıyıran çatışmayı duydu.

Başka bir şey söyleyemedim.

Yüzümü inceledi. Kalçaları kendi hızına göre sallanıyordu, ben onun kendini benden ayırıp kaçmasını isterken, Pim beni becermesini istediğime inanıyordu.

Kaç!

Daha hızlı, daha derin hareket etti ve beni cehenneme daha da hızlı şekilde düşürdü.

"İyi misin?" Kadınlığı etrafımda kasıldı, ben aşağı doğru yuvarlanırken ve karmakarışık hale gelirken beni de yanında tuttu. Hain bir endişeyi besliyordu, bağımlılığım olma konusundaki isteği tehlikeli olmanın da ötesindeydi.

Hayır, iyi değildim.

Dehşete kapılmıştım.

Korktuğum şey *buydu*.

Geçmişim. Zayıflığım.

Doğduğumdan beri üzerimde bir lanet vardı ama onun tatlı, son derece ifadeli gözlerine bakarken bu lanetin beni tekrar ele geçirmesine izin veremeyeceğimi biliyordum. Çello çalarken ona saygı gösteriyordum. Dövüş sanatlarıyla uğraşırken elini

Ninova

sıkıyordum. Sonsuza dek bu sert patronla birlikte olacaktım ama bir daha asla onun sürtüğü olmak istemiyordum.

"Pim, boşalt beni."

Onun köleliği beni gittikçe daha hızlı yiyip bitiriyordu.

"Ne?" Vücudu kıpırdandı ve ufak tedirginliğini belli etti.

Gözlerim karın kaslarının gölgelerine ve memelerinin yuvarlaklığına kilitlendi. Bu gece beni kurtaracak olan konuşmak olmayacaktı. Eylemler olacaktı.

Mücadele etmeye çalıştığım ve yenik düştüğüm eylemler.

Kaçmaya çalıştığım her şeyi daha da sağlamlaştıracak eylemler.

Pes ettim.

Kalçam yukarı doğru fırlayıp onu tamamen doldurdu ve ikimizin de uyum içinde hırlamasını sağladı. Ardından uzun zaman önce dövüşürken ustalaştığım bir hareketle onu yana doğru çevirdim. Yan yattığı anda tekrar yuvarlandım ve onu altıma hapsettim.

Bileklerimdeki ipler gerildi. Kan dolaşımım tehlikeye girdi. Ama umurumda değildi. Artık *ondan* başka hiçbir şey umurumda değildi.

O!

Kollarım çaprazlanmış halde bağlıyken tek ihtiyacım olan bu kadının içine girmek, serbest kalmak için çıldıran arzuyu doyurmak ve her şeyi sonlandırmaktı. Artık ne maddeye, ne ışığa ne de havaya ihtiyacım vardı. Artık kaygıları ve sorumlulukları olan bir insan değildim.

Ben onundum.

O da benimdi.

Bu gerçeğin basitliği nefesimi kesti.

Dudaklarım özür dilercesine dudaklarına yapıştı. Alrik'i benimle takas etmişti ve artık hangimizin daha kötü olacağını

söyleyemiyordum. Bacakları ayrılmış ve aletim derin bir şekilde içindeyken vücudum sıkıca kilitlenmişti.

Nasıl olduğunu sormalıydım. Hâlâ benimle olup olmadığını ve geçmişine dönüp dönmediğini öğrenmeliydim. Ancak beni çok zorlamıştı ve artık umursayacak halim kalmamıştı.

Tek önemsediğim, hastalığın bana önemsememi söylediği şeydi.

Bu da tam şu anda, omurgamın dibindeki nabız gibi atan o titreşimden kurtulmaktı. Artık boşalamayacak hale gelene kadar boşalmaktı. Sonuca ulaşmak için sabırsızdım ve düşüncesi bile içimi boşaltıyordu. Bitirmem gerekiyordu ama tekrar ve tekrar başlamak için açlık hissediyordum.

Artık dinlenmek yoktu.

Bir kez boşaldığımda, hiç ara vermeden döngüye yeniden başlayacaktım. Benim için olay böyle ilerlerlerdi. Asla tatmin olmazdım. Asla doymazdım. Her zaman, kanımdaki sürtünmenin gitmesini sağlayacak bir şeyin peşinden koşardım.

Bir konuda ustalaştığımı asla söyleyemezdim çünkü hiçbir zaman mükemmelliğe ulaşamıyordum.

Pim, o mükemmelliği bulmam için benim enstrümanım olacaktı.

Asla ayrı kalmayacaktık. Sonsuza dek onun içinde olacaktım çünkü artık anlamlı olan tek yer orasıydı.

"Özür dilerim." Kelimeler dilimi asit gibi yaktı. Yüzümü boynuna gömdüm ve içine daha da sert girdim.

Altımda sarsılırken parmakları sırtımı tırmaladı. "Elder-"

Bunun durmam için bir yalvarış mı, yoksa devam etmem için bir inleme mi olduğunu bilmiyordum. İki türlü de bir şey fark etmezdi.

Sanki ondan nefret ediyormuşum gibi boğazını ısırdım, aslında tam tersiydi. Dişlerimle Pim'i tuttum, onu tüketme

ihtiyacıyla savaşırken bunu yapmama izin vermesi için bir uyarıydı bu. Artık başka bir yolu yoktu. Serttim. Onun içindeydim. Her şey bitmişti.

Zihnim Pim'e sahip olabileceğim sayısız yol üzerinde hipnotize oldu. Günlerimin geri kalanında bu harika kadınla yatacağım düşüncesiyle heyecanlanmak yerine aya doğru bağırmak ve merhamet için yalvarmak istiyordum. Bana bir kurşun sıkmasını, beni uyutmaları ve sonumu getirmeleri için.

En iyisi buydu.

İkimiz için de.

Bir daha bu hastalıkla yaşayamazdım. Hiçbir kurtuluş yolu olmadan tek parça halinde kalamazdım.

Darmadağın ediyordu. Yorucu, yıpratıcı ve yanlıştı.

Yanlış mı? Sen neden bahsediyorsun? Bu olağanüstü.

Tekrar tekrar içine daldım.

Gördün mü? Fazla iyi.

Hamlelerim o kadar güçlüydü ki, Pim altımdan yukarı doğru kaydı. Parmak eklemlerim beni bağladığı düğümlere değene kadar onunla birlikte hareket ettim.

O da bundan hoşlanıyor. Hoşlanmasa da kimin umurunda?

Altımda verdiği mücadele kulaklarımda yankılandı. Kalbi, benimkine sımsıkı yaslanmış olan göğsünde çırpınıyordu. O kadar kırılgandı ki. O sadece kemikten, nefesten ve benim farklı olduğuma inanmaktan ibaretti. Onu koruyacağıma ve şu anda yaptığım gibi ona zarar vermeyeceğime inanıyordu.

Aptal Pim.

Onu uyarmaya çalışmıştım ama dinlememişti.

Şimdi, bunun bitmesine ihtiyacım vardı.

Böylece birkaç dakika içinde her şeye yeniden başlayabilirdim.

Kendimi canavarca dürtüler mozaiğine teslim ederek geri çekildim ve ona yukarıdan baktım. Teni kıpkırmızıydı, gözleri ise dökülmemiş yaşlarla doluydu. Onun durumunu düşünmem ve dikkate almam gerektiğini biliyordum ama içimde buna dair hiçbir şey kalmamıştı. Sadece içgüdülerden ibarettim. Sadece ilkel ve temel güdülerim vardı.

Aileme yaptıklarım için zaten cehennemde kendime bir taht ayırmıştım. Bu sadece üyeliğimi sağlamlaştırıyordu.

Kıpırdanarak kaçmak için elinden geleni yaptı. Çığlık atmasını ya da yalvarmasını bekledim ama onun geçmişi ve benim geçmişim iyi bir yoldaş değildi. Kendimi düşüncelerimin içinde kaybetmiştim. O da korkusundan sesini kaybetmişti.

Yüzü dehşetle dolu olsa dahi tek bir hece bile söyleyemezdi.

Benden korkuyordu.

Ben kendimden korkuyordum.

Durmamı istiyordu.

Ben de durmak istiyordum.

Benden nefret edecek, beni lanetleyecek ve zihninin içinde şimdi kaybolup gidecek, beni terk edecekti.

Bunu biliyordum.

Sanki kendi çıkmazımın röntgencisiymişim gibi her şeyi biliyordum.

Ama *yine de* bu beni durdurmadı.

İçimde alev alev yanan öfkemi ve beni parçalara ayıran çaresizlik duygusunu durdurmadı.

"Artık benimsin." Daha derine girdim. "Artık duramayacağım." Daha sert becerdim. "Şimdi mutlu musun? Bana bunu yaptırdığın için mutlu musun?" Tekrar ve tekrar ileri atıldım. "Beni mahvettin. Beni enkaza çevirdin."

Ninova

Onu acımasızca sahiplendim. İyiliğini, cömertliğini, sevgisini delip geçtim. Yalnız olma sebebim buydu. Bu yüzden kimse beni istemiyordu. Bu yüzden onlar için ölüydüm.

Çünkü hayatımdaki iyi olan her şeyi yok ediyordum.

En çok da insanları.

İçine deli gibi girip çıkarken ve beni tüketen son vahşiliğe teslim olurken aletim onu acımasızca dolduruyordu.

Bu aşk değildi.

Bu yok etmekti.

Ve ben de kendimi doğrudan ateşin içine atıyordum.

Kasığım daha hızlı ve daha derine hareket etti.

Pim sessizliğine geri döndü, gözleri sıkıca kapanmıştı. Parmakları omuzlarıma yapıştı.

Omurgamdaki nabız, bacaklarımın arasına süzüldü. Ağır ve sıcaktı, doruğa ulaşması gerekiyordu. Pim'in içine tekrar tekrar girerken orgazm beni karanlığın derinliklerinde buldu. Ama normal orgazmlar gibi karıncalandıran, sıcak ve iyi şeyler vaat eden cinsten değildi. Bu kapkara, baskıcı ve yanlıştı.

Bunu istemiyordum çünkü bunu yaşadığım anda bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha isteyecektim.

Ancak Pim'i daha hızlı becerdim, zevkin baskısına ve sıkıştırmasına teslim oldum.

O zevk zevke eriştiğimde damarlarımda asit geziyormuş gibi hissettim ve hırladım.

Güçlükle nefes alırken içine boşaldım. Kurallarımı çiğnememiş ve ona birden fazla kez sahip olmayı asla kabul etmemiş olmayı diliyordum.

Çünkü bu yüzden, az önce ölümcül bir hata yapmıştım.

Artık geri dönüşü yoktu.

BÖLÜM OTUZ İKİ

PIMLICO

Elder Prest nereye gitmişti?

Beni kurtaran şefkatli, gizemli adam nereye kaybolmuştu?

Az önce aramızda ne *olmuştu*?

Elder üzerime yığıldı, doruk noktası onu kurutmuştu. Nefes alış verişi seks yapmış ve orgazm olmuş bir adamın değil, işkence görüp kaybolmuş yaralı bir hayvanınki gibiydi.

Bense onun altında donakalmıştım.

Dehşetle dolu zevkin yankıları vücudumda dolaşırken tenim terden sırılsıklam olmuştu. Sesim de tıpkı zihnimin yapmaya çalıştığı gibi kaybolup gitmişti. Artık neyin aşağıda neyin yukarıda olduğunu bilmiyordum. Güvendiğim şeylerin yanlış olduğu ortaya çıkmıştı. Tanıdığım insanlar sahtekâr çıkmıştı.

İçimdeki bu adam *kimdi*?

Onu sevebileceğime inanmakla hata mı etmiştim? Ona değer vermekle yanılmış mıydım?

O da tıpkı kurtulduğum diğer erkekler gibiydi.

Ezici, gittikçe büyüyen kafa karışıklığımı bastırmak için elimden geleni yaparken vücudum sessiz hıçkırıklara boğuldu. Elder beni mahvetmişti. Kaba davrandığı için değildi. Diğerleriyle kıyaslandığında hâlâ bir azizdi. Hayır, sekse duyduğum tiksintiyi geçici bir zevke dönüştürmek gibi saygısızca bir eylemle beni mahvetmişti.

Ninova

Dengemi bozmuş, kafamı karıştırmıştı. Beni hem paltosuz hem de şemsiyesiz bir halde fırtınanın içine itmiş ve gerçekliğin buz gibi iğnelerinden sağ çıkmamı beklemişti.

Ondan korkmam gerektiğini bildiğim halde gözyaşlarımı onun ağır bedenine gömülerek durdurdum. Beni her şeyden mahrum bırakan bir adamdan teselli beklememeliydim. Beni esir edenlerin onayını ya da arkadaşlığını hiç aramamıştım.

Şimdi de bunu yapmaya başlamayacaktım.

Öyleyse neden vücudum onun içimde olmasından nefret etmiyordu?

Neden hâlâ tahrik olmuş haldeydim? Neden hâlâ daha fazlasını arzuluyordum?

Elder çok acımasız davranmıştı ancak bedenim duyarlı kalmıştı ve onun için neşeyle şakıyordu.

Az önce yaptığı şeyden hoşlanmamalıydım.

Ve *hoşlanmamıştım.*

Ama bana zevki ilk gösteren o olmuştu. O zevke *güvenmiştim.* O zevke *inanmak* istemiştim.

Ne cüretle bunu nefrete çevirirdi?

İstemenin doğal olduğu bir şeyden nefret etmekten bıkmıştım. Kucaklamam gereken bir şeyden tiksinmekten usanmıştım.

Zihnim, ondan saklanmayı dilemek ve kalmak istemek arasında gidip geliyordu. Belki çektiği sıkıntılara yardımı olabilir diye benimle konuşmasını istiyordum.

Bunun bir değeri yok muydu?

Panik atağımın beni hayali bir şatoya sürüklemesine izin vermediğim gerçeğinin?

Kalmıştım.

Onun için.

Ninova

Değişmeye istekliydim. Gelişmeye. Sorunlarımla başa çıkmaya.

Peki ne haltlar oluyor?

Elder'ın üstümde inlemesi bana onun vahşi azgınlığını ve zirveye ulaşmak için duyduğu kör öfkeyi tekrar hatırlattı. Onu öptüğümde, bir şey bizi birbirimize bağlamıştı. Onu içime yerleştirdiğimde ve aleti; derin, karanlık yerlere dayanana kadar dibe battığımda, sırtımı dayayabileceğim birini bulmuş gibi hissetmiştim.

Yine de sonsuza dek savaşacağım bir şekilde birleştiğimizde, karşılıklı sevginin ağır bir şekilde tek taraflı hale gelmesiyle bu yavaş yanma, vahşi bir ateşe dönüşmüştü.

Fiziksel olarak beni alt etmiş, şehvetiyle boğmuştu. Duygusal olarak ise ortadan kaybolmuştu. Gözleri bomboştu. Yüzü ifadesizdi. Artık kalplerin birleşmesi, zihinlerin kaynaşması yoktu.

Sadece duygusuz bir sikişmeydi.

Beni kullanmıştı.

Bense bunun olduğuna inanamıyordum.

Bunun olacağını tahmin etmem gerektiği umurumda değildi. Biraz olsun farklı olabileceğini düşünerek aptallık etmem de. Elder'ı *hissetmiştim*. İçgüdülerimin bana söylediklerine inanmıştım. Elder'ın beni şehvetten daha derin bir şeyle istediğine inanmıştım. Yoğun, katıksız ve risk almaya değer bir şey olduğuna güvenmiştim.

Peki ne olmuştu?

Ayrıca bu nasıl düzeltilebilirdi?

Elder sanki lüks bir otel odasında benimle birlikte değil gibiydi. Sanki savaştan yeni dönmüştü, hâlâ kan ve katliam görüyormuş gibi yorgun bir ifadeyle benden ayrılıp özür dilemeden içimden çıktı.

Ağır bir iç çekişle sırtüstü yığıldı, bilekleri çaprazlanmış ve başının üzerinden iple birbirine dolanmıştı. Elleri dolaşım eksikliğinden bembeyaz olmuştu ama o bunu fark etmemiş ya da umursamıyor gibiydi.

Yakışıklı yüzü, beni dehşete düşüren şeylerle solmuştu.

Doğrulup oturdum ve dizlerimi göğsüme çekerek kendime sarıldım.

Bana bakmadı, sadece gözlerini tavana dikti. Yutkunduğunda boğazı hareket etti, paylaşmayacağı düşüncelerle mücadele ediyordu.

Lambaların altın ışıltısı onu yansımalar ve sorgulamalarla boyuyordu. Her nasılsa, az önce olanlardan sonra bile onu mükemmelliği sebebiyle Elder'ı hâlâ başka bir dünyaya ait buluyordum. O kırılmış bir prensti. Ejderhalarla savaşmayan ama onları kendi üzerine çizdiren, içindeki karanlıkla savaşmak için onların gücünü ödünç alan bir şövalyeydi. Hayali yaratıkların alevleri, onun en korktuğu şeyden korunmasına yardımcı olabilirdi.

Boğazını temizlediğinde olduğum yerde sıçradım.

Dudakları kalbimi acıtan bir yakıcılıkla büküldü. "Çöz beni, Pimlico. Hemen."

Ninova

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

ELDER

Sona ermişti.

Bitmişti.

Kaçtığım her şey beni bulmadan önce bir anlık huşu veren zihinsel bir sessizlik yaşadım. Gürültü, gevezelik, tamir etme, düzeltme ve düzen takıntısı. Bileklerimdeki ipi çekiştirdim. "Pim. *Hemen*!"

Sanki eskisi gibi davranabilirmiş gibi vücudu top halindeydi. Elinin tersiyle burnunu ovuşturdu. Gözleri gergin, bakışları donuktu.

Hareket etmedi.

Tutsaklığım beni delirtiyordu. Aletim küçük bir rahatlamanın ardından çoktan taş gibi bir ihtiyaçla sızlamaya başlamıştı. Ona tekrar sahip olmak için özgür olmak istiyordum. Sabaha daha çok vardı ve onun içinde olmayarak bu saatleri boşa harcayamazdım.

Kollarımı çekiştirerek hırladım. "Pim! Çöz beni. Derhal."

Bağırışım, sonunda zihninin kapalı kapısını çalarak irkilmesine neden oldu. Çabucak olduğu pozisyonu terk etti ve düğümleri çözmek için başımın üzerinden uzandı.

Memeleri yüzümün üzerinde sallanıyordu. Bir davet. Bir teklif.

Kendimi durduramadım.

Ninova

Ağzımı açtım ve meme ucunu sertçe emdim. Çok sert.

Haykırdı.

Sırtı eğildi, karnı kasıldı ve inlemeleri kontrolümün son parçasını da yok etti. Kalçalarım ihtiyaçla sarsıldı, yeniden başlamak için çaresizdim.

Kalbim önce bir sonra iki ritmi kaçırdı, adrenalinle parçalanmış ve yırtılmıştı.

Toparlan.

Mücadele et.

Meme ucunu emerken ne kadar zayıf olduğumu düşünerek inledim. Eğer özgür olsaydım ve bir köpek gibi bağlı olmasaydım, şimdiye kadar tekrar onun içine dönmüş, ikinci orgazmı kovalıyor olurdum.

Onu becermek için çok fazla çekiştirdiğim düğümlerle mücadele etmesi *iyi* bir şeydi. Bu bana, mantığımın vahşi arzularımın önüne geçebileceği ve bana biraz olsun mantığın tokadını atabileceği birkaç saniyelik bir bekleme süresi verdi.

Gitmen gerekiyor.

Hemen şimdi.

Ağzımı memesinden ayırıp hırladım. "Şimdi, Pim. Beni serbest bırak. *Şimdi*!"

Uzaklaşmak zorundaydım.

Hızla.

Eğer aklım başımdayken kaçabilirsem, bir şansım olabilirdi.

Pim önce sol bileğimi sonra da sağ bileğimi çözerken ip gevşemeden önce gerildi.

Hareket edebildiğim anda onu kendimden uzaklaştırdım ve kendimi yataktan aşağı attım. Kaçma telaşımla tek dizimin üstünde sendeledim, ip hâlâ bir düğümle bileğime bağlıydı.

İpin arkamdan gelmesi umurumda değildi. Pim'e geri dönmek için acıyla dolan bacaklarımın üzerinde sendelemem umurumda değildi.

Neredeyse koştuğum için düşecekken telaşla banyoya girdim.

Onun iyi olduğundan emin olmak için durmadım. Arkama bakmadım. Mermerden cennete daldım ve kapıyı çarparak kapattıktan sonra kilitledim, banyonun kenarındaki pelüş sandalyeyi kapı kolunun altına sıkıştırdım.

Yalnızlığımı garantiye aldığım anda aynanın karşısına geçtim, gençliğimden gelen çılgın gözlere baktım ve her şeyimi mahveden adamla yüzleştim.

Uzun zaman önce öldürdüğüm hayaletler bana musallat olmak için geri dönerken lavaboyu kavradım.

Acı, *ıstırap vericiydi.*

Pim'e geri dönme ve onu yere yatırma dürtüsü dehşet vericiydi.

Lavaboya tutunurken kaslarım titredi, etim diğer emirlere uymak için morarırken bile kendimi olduğum yere kilitledim.

Onu becerme ve asla durmamaya dair emirler.

Teslim olmaya ve kendimi bırakmaya dair emirler.

Enfeksiyon daha yoğun, daha sesli bir hale geldi. Belimden eğilerek tüm gücümle lavaboya tutundum.

Teslim olmayacağım.

Olmayacağım.

Olmayacağım.

Ama kendime söz versem bile başarısız olmamın an meselesi olduğunu biliyordum. Pim çizgiyi aşmış olabilirdi fakat ben o çizginin üzerinden koşarak geçmiştim. O kadar ileri gitmiştim ki, kim olduğumu ya da nasıl geri döneceğimi göremiyordum.

Zihnimi en çok istediği şeyin cazibesinden mahrum bırakmak tıslamasına, bağırmasına ve başka şeylere yönelmesine neden oluyordu. Çellom yoktu. Marihuanam bitmişti. Kafamın içinde dönüp duran o çarklardan kurtuluş yoktu.

Sadece Pim'in kapının hemen dışında, bacaklarını ayırmak için beklediğini biliyor olmak bile...

Tanrı aşkına!

Ellerimin üzerinde bir şeyler gezinirken daha çok titredim. Böcek değildi. Hayalet değildi. Sadece kaşıntılar ve hayali pisliklerdi. Ama temizlenmesi gerekiyordu. Hem de hemen.

Musluğu parçalar gibi açtım, ellerimi sabunla köpürttüm ve yıkadım.

Duruladım.

Tekrar yıkadım.

Duruladım.

Tekrar yıkadım.

Bir, iki, üç kez.

Sihirli sayıya ulaşıldığında, düşüncelerim başka bir fikre sıçradı.

Mutlak temizlik dürtüsü, daha fazla seks için dişlerimi sıktıran gerginliğimin önüne geçti.

Kötünün iyisini seçerek kendimi doğrudan onun içine attım.

Duşa daldım, kendimi suyun altına atmadan önce suyun ısınmasını beklemedim.

Avucumu otel şampuanıyla doldurup kafa derime saplarken titremem hiç durmadı.

Duruladım.

Daha fazla şampuan. Daha fazla yıkama. Tırnaklarım derimi sıyırıyor ve köpükler gözlerime batıyordu.

Duruladım.

Ninova

Bir, iki, üç kez saçımı yıkadım.

Sırada vücudumun geri kalanı vardı.

Her bir damlayı kurulamak için bir, iki, üç havlu kullandım.

Bir, iki, üç kez dişlerimi fırçaladım.

Tıraş olmak için bir, iki, üç jilet kullandım.

Bir, iki, üç...

Bir, iki, üç...

Kes şunu!

Sert ve kontrolsüz şekilde nefes alırken bir kez daha lavabonun üzerine eğilip sanki bırakırsam hayatım sona erecekmiş gibi tutundum.

Aslında bu doğruydu.

Eğer bu korkunç akıl büken dürtüleri görmezden gelecek gücü bulamazsam, bildiğim ve özenle geliştirdiğim hayat yok olacaktı.

Lavaboyu üç kez yıkama, tırnaklarımı üç kez kesme, buğulu aynayı bir, iki, üç kez ovma ihtiyacıyla savaştım.

Sayıların gürültüsünü dinledim ve onlarla savaşmaya çalışırken fiziksel olarak midem bulandı. Banyodan fırlayıp Pim'in üzerine atılmama mikro saniyeler kalmıştı.

Her santimim onun için *uluyordu.* Her lanet günün, her lanet dakikasında onun içinde olmak istiyordum. Ona kalbimdeki kandan ve ciğerlerimdeki oksijenden daha çok ihtiyacım vardı.

Kes şunu!

Başımı kavradım.

Böyle olamazdı.

Yıllar boyunca kendimi kontrol altında tutmuştum.

Beni bugün olduğum kişi yapan son soygundan beri hiç kriz geçirmemiştim.

Ninova

Selix'in biraz ot getirmesine ve Pim'i etrafımdan uzaklaştırmasına ihtiyacım vardı.

İhtiyacım olan şey açık denizlerdi. Ayaklarımın altında dalgaların ve yüzümde açık gökyüzünün olmasına ihtiyaç duyuyordum. Özgür olmaya ihtiyaç duyuyordum. Her şeyin sessizleştiği serin sulara dalmaya ihtiyaç duyuyordum. Okyanus benim ilacımdı. Ve ona şu anda ihtiyacım vardı.

Tek yapmam gereken kendimi toparlamak, Pim'den uzak durmak ve tüm bunların sona ereceği sabaha kadar dayanmaktı.

Hayatımın en zor gecesi olacaktı.

Bütün gece onu becerip sabaha bu işi bitirebilirsin.

Daha iyi bir plan duymamıştım.

Hareket ettiğimi fark etmeden döndüm ve elimi kapıya attım.

Hayır!

Döndüğümde aynada gözlerimle karşılaştım ve babamla kardeşim öldüğünden beri yapmadığım bir şeyi yaptım.

Gözlerim öfkeli ve panikle dolu yaşlarla buğulandı.

Yansımama yalan söyledim. "Her şey yolunda, her şey yolunda, her şey yolunda."

Ama hiçbir şey yolunda değildi.

Ve ben, güneşin doğması için yalvarıyordum.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

PIMLICO

Elder yatağa geri dönmedi.

Onu beklemiştim. Gözlerim kurumaktan çakıl taşlarına dönüşene kadar oturmuştum ve yorgunluk yüzünden kaşınmaları onları kapatmama neden olmuştu.

Huzursuz bir uykuya dalmıştım.

Rüyalarımda ondan nefret ediyor ve çok ama çok uzaklara kaçıyordum.

Kâbuslarımda ise onu seviyor, kalması için yalvarıyordum.

Uyandığımda kafam karışıktı. Öfkeliydim ve olanları unutmaya hazırdım. Bunun beni zayıf mı, yoksa cesur mu yaptığını bilmiyordum ama dün geceki koşullara rağmen ona güvenmeye istekliydim.

Belki de dün gece *yüzündendi.*

İnandığı kadar yenilmez olmadığını göstermişti.

O da benim gibi... kırılgandı. Bu kırılganlık onu kolayca dağılan ve hiç esnek olmayan biri yapıyordu.

Bir şeyleri kırmıştı.

Kaçmadan önce bir tedavisi olup olmadığını görmek istiyordum.

En sonunda banyodan çıktığında saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama güneş gökyüzünü pembeleştirmiş ve şafak geceyi iyice çalmıştı.

Ninova

hundreds

Yorganın altında hareketsizce yattım. Onun gibi kokan yorganın altında. *Bizim gibi.*

Kalbim onu yatıştırmak için uzandı ama iyi olup olmadığını sormadım. Bir şeyler olmuştu. Tadını alabiliyor, dokunabiliyor ve duyabiliyordum.

Gerginlik, bir cüppe ya da kraliyet pelerini gibi üzerinden devasa parçalar halinde dökülüyordu, boğazına sıkıca sarılmıştı ve nereye giderse gitsin onu takip ediyordu.

Yorgunluğumu bir kenara itip odada dolaşarak kıyafetlerini toplarken ve beyaz havlusunu çıkarıp siyah takım elbisesini giyerken kaskatı bir şekilde orada, öylece uzandım.

O tamamen giyinmeden doğrulmadım. Yatak örtüsünü boğazıma kadar çekmiştim. İyi olup olmadığını sormadım. Öyle olmadığı açıktı. Ne olduğunu da sormadım. Bana anlatmayacağı belliydi. Sormam gereken milyonlarca şeyi yok saydım. Onun yerine muhtemelen sormamam gereken tek şeyi sordum.

Bütün gece endişelendiğim tek şeyi.

Bunu arkamızda bırakabilmek için bilmem gereken tek şeyi.

"Elder..."

Kravatını bağlarken başını kaldırmadı.

"El..."

Vücudu seğirdi; bu, beni görmezden geliyormuş gibi yapsa da benim ona olduğu kadar onun da bana uyum sağladığının tek işaretiydi. Cevap vermedi ve bitmek bilmeyen bir dakika daha akıp gitti. Kendimi onu daha fazla zorlamayacağıma inanırdım. Söylemek istediğim şeyin aslında o kadar da önemli olmadığını düşündüm.

Ama mesele de buydu. *Önemliydi.* Hayati derecede önemliydi çünkü korkunç sona rağmen paylaştıklarımızdan daha fazlasını istiyordum. Sadece o edepsiz yakınlığı değil, Elder'ın ilmek

ilmek işlediği büyüden daha fazlasını; birlikte geçirdiğimiz süre uzadıkça birbirine geçen, dolanan, bağlanan ve bizi birbirimize yaklaştıran o duygusal bağı istiyordum.

Bunun varlığını bana gösterdikten sonra beni bundan mahrum etmesi...

Benimle sevişmek yerine beni becermesi -artık aradaki farkı anlıyordum- şimdiye kadar katlandığım en acımasız numara olurdu.

Sertçe nefes aldım. "Lütfen bana başka bir sefer olacağını söyle."

Sesim bir fısıltıdan öteye gitmedi ama odadaki sessizlik bunu bağırarak söylemişim gibi hissettirmişti.

Elder kımıldadı, kravatını tutan büyük eli ağır bir pençe gibi düşerken yumruk şeklini aldı. "Olmayacak."

"Hiç mi?"

"Hiç." Dönüp parmaklarını nemli saçlarından geçirdi. Omuzları düşmüş, yüzü yorgunluktan çökmüştü.

Süitin diğer ucunda kaybolmasına izin verdim, bir duvar ve Roma sütunu tarafından kısmen gizlenmişti. Onu bırakmalı mıydım, yoksa yanına mı gitmeliydim? Üstelemeli miydim, yoksa geri mi çekilmeliydim?

Yaşlar gözlerime battı. Beni incitmişken bu kadar çok şey vermek zordu. Bir daha olmayacağına dair güvence veremese bile bir özre ihtiyacım vardı.

Gerginlik karnımda takla atan pirelere dönüşürken, yataktan kayarak çıktım ve kendimi çarşafa sardım. Ona doğru ilerledim, Elder'ı kanepede oturmuş ve ellerini bacaklarının arasında sıkıca kenetlenmiş halde bulduğumda gözlerimin kuru kalmasını diledim.

Halıya bakıp tek bir kelime söyledim. "Neden?"

Ninova

Omuzları çöktü. Yüzü sanki kendini zor tutuyormuş ve bu onun her zerresini tüketiyormuş gibi stresle gerilmişti. "Daha önce bu soruyu sorduğunda sana söylediğim gibi bunlar benim nedenlerim, senin değil. Onları açıklamama gerek yok." Burnunun kemerini sıkarak sert bir nefes verdi. "Sadece benden uzak dur."

Konuştuğumuz dilin bu kadar acımasız olabileceğini bilmiyordum. Harflerle değil, silahlarla konuşuyordu ve onlar beni vurup parçalara ayırıyordu.

Çarşafı kendime daha sıkı sardım.

Başka bir uzun dakika daha geçti. "Sandığından daha güçlüyüm," diye mırıldandım. "Hâlâ üstesinden gelmem gereken çok fazla şey olduğunu biliyorum ama senin sayende zihnim şimdiden daha iyi durumda. Eğer dün gece olanların bunu mahvettiğini düşünüyorsan-"

"Bunun seninle bir ilgisi yok," diye patladı.

"Şey... sevindim. Ama bilmelisin ki diğer erkekler... onlar beni hâlâ korkutuyorlar. Diğer insanlara güvenim yok. Ama sana güveniyorum. Sen benim için bir şey ifade ediyorsun."

Orada dururken, Elder'ın hayatından dışlanmış biriydim ve bu adil değildi. Beni kendi dünyasına çekmiş, kaderimi farklı bir yola sokmuş ve karşılığında benden her şeyimi paylaşmamı beklemişti.

Ancak aynısını yapmayı reddediyordu.

İki yıllık sessizlikten sonra konuşmak istedim. Hiç Kimse ismindeki hayali bir arkadaşa mektuplar karalamak yerine başka birinin beni tanımasını istedim.

"Konuş benimle. Bana neden bir daha dokunmak istemediğini anlamama yardım et. Birlikte olmamızı nasıl mümkün kılabileceğimi söyle."

Vücudu adını koyamadığım bir şeyle titredi, anlamadığım dürtülerle savaşıyordu. "Sana dokunmak istemediğimi söylemedim." Sesi zalimdi. "Bunu o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor."

Tenimin üzerinde kıvılcımlar çaktı. "O zaman dokun bana." Bir adım attım, beyaz keten bacaklarımın etrafında dalgalanıyordu.

Beni durdurmak için elini uzattı ve ona sanki bir öpücük değil de zehir vermek istiyormuşum gibi geri çekildi. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır." Gözleri kısa süreliğine kapandı. Başını iki yana salladı. "Sana söyledim. Bu tek seferlik bir anlaşmaydı. Kendimi zor tutuyorum, o yüzden orada kal ve her şeyin bu siktiğimin noktasında bittiğini kabul et. Beni duyuyor musun?"

Atardamarlarıma kaktüs dikenleri ve balık kancaları saplandı. "Yani bitti mi?"

Uzaklaştı, bacakları kendini gösterdiği kadar dengeli değildi. "Buna etiket koymak mı istiyorsun?" Omzunun üzerinden ters ters baktı. "Peki. Evet, bu iş bitti. Ben senin kurtarıcınım. Fazlası değil. Bugün, Selix'in sana eşlik edeceği doktor randevuların var. Benim gözetimimdeyken iyi bakılacaksın. Ama bu gece, denize döndüğümüzde ve sana dün söylemem gereken şeyi söylediğimde, bana böyle hitap etmek isteyeceğinden bile şüpheliyim."

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Annenle ilgili elimde bilgi var demek istiyorum."

Nefesim kesildi. Bu doğru olabilir miydi? Neredeydi? *Nasıldı?* Bu bilgi tam olarak neden beni umut yerine korkuyla dolduruyordu?

"Benden kurtulmaya çalışıyorsun."

Derin ve karanlık bir şekilde güldü. "Sonunda anlamaya başladın, değil mi?"

Sendeleyerek geri çekildim. "Acımasızlık ediyorsun."

"Ben her zaman acımasızım." Keskin dişlerini göstererek sırıttı. "Büyü artık, Pimlico. Seni becerdim. Artık ilgimi çekmiyorsun. Aş bunu ve seni evine götürmeme izin ver."

Tanrım, canım yanıyordu. Acı çekiyordum. "S-sana inanmıyorum."

Yalan söylüyor...

"Bu seninle ilgili. İşler böyledir."

"Az önce beni çok istediğini ve bunun canını acıttığını söyledin. Bu doğru ama bence anlamlı bir fiziksel ilişki için yeterince güçlü olmadığıma inandığın için beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun. Geçmişimin bir şekilde geri geleceğini ve senden nefret edeceğimi düşünüyorsun." O geri çekilirken ben ilerledim. "Dün gece sana bunun ne kadar yanlış olduğunu göstermedi mi? Beni korkuttun, Elder. Ama ben yine de buradayım. Hâlâ seninle konuşmaya hazırım. *Benimle* konuşman için sana yalvarıyorum. Lütfen beni uzaklaştırma."

Elini bir giyotin misali havada salladı. "Zamanımı bununla harcamakla işim bitti."

"Ama benim bitmedi." Bir prenses kadar kibirli duruyordum. "Neden orada durup bana yalan söyleyebildiğini bilmem gerek! Geçmişi boktan olan benken ve ben bununla yüzleşecek cesarete sahipken nasıl olur da sen beni dışlarsın?"

Elder, sanki ejderhası ona bir kez daha dantelimsi, pullu kanatlarını ödünç vermiş gibi ileri fırladı. Eli boğazıma yapıştı. Boğazıma dokunulmasından hoşlanmadığımı biliyordu ama yine de sıktı.

Her zaman tetiklenen panik atak beni yutmaya çalıştı. Açık uçurumlar, sert rüzgârlar, hepsi bana gitmemi, uzaklaşmamı ve nefessizliğe teslim olmamı söylüyordu.

Fakat bu bir sınavsa, başarısız olamazdım. Elder'a söylediklerimin gerçek olduğunu göstermek zorundaydım. Eğer bana doğruyu söylerse kaçıp gitmeyeceğime güvenmesi gerekiyordu.

Dişlerimi sıkarak kıpırdamadan durdum ve gözlerimi onun yanan gözlerinden hiç ayırmadım. Saldırgan bir ifadenin yüz hatlarını boyamasına izin verirken çenesi kasıldı.

Ardından gitti.

Beni fırlatıp atarak odanın diğer tarafına doğru ilerledi. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, *her şey* benimle ilgili. Acımasız gerçeği duymak ister misin?" Ellerini yumruk yapıp vücudunu dik tutarak döndü. Siyah saçları, vahşi ve ehlileşmeyen bir şekilde alnının üzerinde dans ediyordu.

Kalbim, ekşi ve küçük bir kızılcık gibi buruştu. Onun gazabıyla yüzleşmek, içimdeki her şeyi ele geçiriyor olsa da buna rağmen başımı salladım. "Evet."

Omuz silkti, yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "Buna değmezsin."

Silah gibi bir cümleye daha hazır değildim. Bu seferki doğrudan ruhumu hedef alan nükleer bir füzeydi. Yüzlerce dağınık parçaya ayrılarak dağıldım.

Yapamadım...

Cevabım yoktu.

Sesimi yitirdim. Kelimelerimi. Dilsizdim.

Elder şeytan gibi güldü, yüzü itirafı ve öfkesiyle paramparçaydı. "Seninle birlikte olmak, beni mahvetti. Normalde, baştan çıkarmalarla baş edebilirim. Normalde aklı başında kalabilirim. Ama *sen-*" Sanki bir cadıymışım ve kazığa bağlanıp yakılmalıymışım gibi titreyen parmağını bana doğrulttu. "Kafamın içine girmeden önce kalbimin içine girdin ve bu beni parçalara ayırıyor!" Büfeye doğru ilerleyerek kırmızı beyaz vazoyu aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

Vazo çarpmanın etkisiyle patlayıp etrafa porselenler saçılınca irkildim.

"Seni tekrar becermek için her şeyimi verirdim. Bütün geceyi duyduğum ihtiyaç yüzünden felç olarak geçirdim. Neredeyse kaybediyordum. Pek çok kez. Neredeyse sana geri dönecek ve kendimi içine gömebildiğim kadar gömecektim. Ama seni becerme hayalleri kurarken, ellerim ve dizlerim üzerinde kapıya doğru sürünürken verdiğim sözü hatırladım. Sözümü bozduğum zaman ne olduğunu bilen, ölülere verdiğim bir söz. Beni o kapının arkasında tutan tek şey buydu." Gözleri parladı. "*Tek* şey, Pim."

Bir elini aniden terleyen yüzünde gezdirirken aldığı nefesle göğsü kabardı. "Söylediklerimde ciddiydim." Burun delikleri genişlerken elleri yumruk oldu. "Sen buna değmezsin. Daha önce bir kez kendimi kaybettim. Sayısız ölümün ağırlığı üzerimde ve sonsuza kadar sürecek bir yükü sırtlandım. Sevdiğim herkesi kaybettim çünkü hayır diyecek irademyoktu."

Benden uzaklaşıp bir sandalyeyi kenara itti ve tökezleyerek diğer yatak odasına doğru yürüdü. "Artık hayır diyorum. Bunu bir daha yapmayacağım. Ne senin ne de *herhangi biri* için."

Dokunulmamış yatak odasına açılan çift kapıyı çarparak kapattığında; beni şoka girmiş, titreyen ve ilk kez artık kendim için korkmayan ama başkası için tamamen dehşete düşmüş bir halde bıraktı.

Herkesin sınavları vardı.

Herkes acıya katlanırdı.

Benim geçmişim de boktandı.

Ama Elder, sürekli tekrar eden bir kâbusu yaşıyordu.

Ve bunun tedavisi kimsede yoktu.

Ne bende.

Ninova

Ne onda.

Ne de kaderde.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyordum.

Bedenimin nasıl dik durduğu ve yere yığılmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Zihnim yarıştaydı. Kalbim göğsümü tekmeliyordu. Kararım, is ve kalp kırıklığıyla dövüldü.

Elder beni kesin ölümümden almış ve bana hayat vermişti. Efendimi öldürmüş, cesaretimi artırmış ve daha iyi bir dünya için umut tohumları ekmişti.

Benim için kendini feda etmişti.

Bana her şeyini vermişti. Peki ben ne yapmıştım? Verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar daha fazlasını isteyip durmuştum.

Bunu *ben* yapmıştım.

Onu bu noktaya sürükleyen bendim.

Kötülüğün kaynağı bendim ve kalbim ne isterse istesin... Artık ona zarar veremezdim.

Yeterince acı çekiyor.

Kollarımı kendime dolayarak, Hiç Kimse bana sarılıyormuş gibi davrandım. Kafamdaki düşüncelerin kâğıda döküldüğünü ve mektup arkadaşımın onları okuyup anlayabildiğini hayal ettim. Bilgece başını sallayacak ve haklı olduğumu söyleyecekmiş gibi düşündüm. Bana bir cevap yazacak ve geleceği anlatıp buradan nasıl devam edeceğimi açıklayacakmış gibi.

Elder acı içindeydi.

Misafirliğimi fazla uzatmıştım.

Annemden bahsetmişti, demek ki hayattaydı.

Sesim vardı, yani yönü sorabilirdim.

Ninova

Elder'ı mutsuz etmiştim, bu yüzden de gitme vaktim gelmişti.

Dün gece bana iki şey öğretmişti: Bir, işkence karmaşasının altında doğru partnerle seksten zevk alabilen bir kadındım ve iki, Elder'a kabul etmek istediğimden çok daha fazla değer veriyordum.

Ne kadar acı çekersem çekeyim, onu kendimden önce tutacak kadar önemsiyordum.

Gitmeye hazır değildim.

Ama onun için ayrılmak, dünyalar kadar fark yaratırdı.

Sersemlemiş bir halde en son birlikte olduğumuz yatağa doğru yürüdüm ve üzerime Elder'ın çalışanlarının benim için hazırladığı çantadan pembe, sade bir yazlık elbise geçirdim. Saçlarımı örüp yüzümü ovuşturarak, sonsuz bir göl gibi derinlerde toplanan gözyaşlarımı yuttum.

Gözlerim camla kaplıymış gibi komodini açtım ve cep boyutunda bir İncil'in yanında, otelin kalem kâğıtlarını buldum.

Zorlukla nefes alarak yatağa oturdum ve Hiç Kimse'den başkası için mektup yazmaya başladım.

Sevgili Elder,

Bunu gerçek birine yazmak çok garip. Yazdıklarıma dokunacak, konuştuklarımı okuyacak ve seçtiğim cümlelerden etkilenecek birine.

Öncelikle, bana verdiğin her şey için ne kadar minnettar olduğumu söylemek istiyorum. Bir erkeği kendi isteğimle öpüp onunla yatağa girmek bir yana, bir daha konuşabileceğimi bile düşünmezdim.

Ancak sen bunu mümkün kıldın.

Beni Alrik'ten ve kendimden kurtardın.

Sen benim koruyucu meleğimsin.

Bunun aptalca ve biraz fazla dramatik olduğunu biliyorum ama seninleyken daha güçlüyüm. Beni yeni şeylerle yüzleştiriyorsun fakat onların üstesinden gelene kadar yanımda duruyorsun.

Bu cömertliğin yüzünden bana verdiğin her şeyi aldım, gücünü sömürdüm ve sana kendin için hiçbir şey bırakmadım. Şimdi anlıyorum ki çok fazla şey almışım ve bunun için gerçekten çok üzgünüm.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın geçici olduğunu hep biliyordum, tıpkı senin gibi.

Beni ilk aldığında, hayatıma son vererek bunu geçici hale getireceğime inanmıştım. Şimdi de seni tanıdığım için anlıyorum ki bunun nedeni, bizim gibi iki insanın asla sonsuzluğa sahip olamayacak olmasıymış.

Çok hasarlıyız.

Çok temkinliyiz.

Aptalca da olsa, birlikte çalışırsak bizi kalıcı hale getirebileceğimi umdum ama şimdi bunun gerçekten benim saflığım olduğunu görüyorum.

Gitmene izin vermeliyim.

Bu bir veda, Elder.

Benim için endişelenme. Bana hayatta kalmayı öğrettin.

Beni takip etme. Artık senin sorunun değilim.

Benimle olduğun için pişman olma. Çünkü seni sonsuza dek sevgiyle hatırlayacağım.

Senin sayende hayattayım-

Bir damla gözyaşı kâğıda düşüp mürekkebi el yazısından ziyade girdaplı bir suluboyaya dönüştürünce duraksadım.

Mektup zaten çok uzundu. Elder geri dönüp kalbimi daha fazla kırmadan önce gitmeliydim. Ancak söylemem gereken başka bir şey daha vardı. Akşam yemeğinde bahsettiği ve içimi patlayacakmışım gibi sevgiyle dolduran bir şeydi.

Kalem kâğıdın üzerinde kaldı.

Bir keresinde Hiç Kimse'ye yazdığım mektuplarımı çalmıştın. Başlangıçta, en derin itiraflarımı okuduğun için kendimi çok rahatsız hissetmiştim. Ama şimdi buna memnunum. Geçen gece haklıydın. Sanırım hep sana yazıyordum. Seni 'hiç kimse' olarak düşünmek acı veriyor. Öylesine yalnız biri olarak. Ama başından beri mektuplarımın senin için olduğunu bilmek, bana paha biçilmez bir şey veriyor.

Beni buldun.

Ben yardım için yalvardım ve sen de geldin.

Yeni bir hayat için ağladım ve sen bunu sağladın.

Daha nazik bir varoluş arzuladım ve sen bana bunun mümkün olduğunu gösterdin.

Seni asla unutmayacağım, Elder Prest.

Seni her zaman seveceğim, Hiç Kimse.

Lütfen beni asla unutma.

Pimli-

İmzanın ortasında durdum.

Gerçekten de Elder'a bir köle ismiyle mi veda etmek istiyordum? Onun sayesinde dayak yemiş bir kızdan çok daha fazlasıyken, Elder'ın beni sonsuza dek öyle hatırlamasına izin mi verecektim?

Küçük Fare olarak imzalayabilirdim, samimi olduğumuzda ya da kalplerimiz birleştiğinde kullanmayı seçtiği lakaptı. Ama bu bile mükemmel değildi.

Gerçek adım benim sırrımdı.

Elder sırlarımı istemişti.

Artık onlara asla sahip olamayacaktı. Ama veda hediyesi olarak ona bir sırrımı daha verebilirdim.

Ninova

Parmaklarım kalemi sıkıca kavrarken eski adımı, yeni adımı, bilinen kimliğimi karaladım.

Sonsuza dek senin, Tasmin.

Soyadımla uğraşmadım çünkü ona peşimden gelmesi için herhangi bir yol bırakmak istemiyordum. Dünyada kaybolup anneme geri döndükten sonra beni bulması umuduyla sonsuza dek arkama bakamazdım. Peşimden geleceğine ve bensiz yaşayamadığını itiraf edeceğine inanarak geceleri yatağımda uyuyamazdım.

Hayır.

Olması gereken buydu.

Sadece adımı bilecekti. Nereye bakacağını asla bilemeyecekti. Bizi daha fazla mahvetmenin hiçbir yolunu bulamayacaktı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken mektubu öpüp dikkatlice katladım -sıkıcı dikdörtgeni güzel bir origamiye dönüştürecek kadar yetenekli olmayı diledim- ve yatağın ayakucuna yerleştirdim.

İçimdeki tüm yeni deliklerden ıslık çalarak geçen ağır bir nefesle, parmak arası terliklerimi giydim. Onun için çaldığım Japonca-İngilizce sözlüğe ve siyah metal kaşığa bakıp otel odasından dışarı süzüldüm.

Sonra da ortadan kayboldum.

Ninova